LOVE'S MAGIC

Inimi trădătoare

Era înalt, puternic
și avea ochi albaștri.
Era cel mai frumos bărbat
pe care-l văzuse vreodată. Dar...
și cel mai aprig dușman al ei.

Susan Kay Law

Toată viaţa lui nu făcuse decît să se stăpînească. De fiecare dată cînd atingea o femeie fusese atent, prudent, conştient întotdeauna că forţa lui putea cu uşurinţă să zdrobească asemenea fiinţe fragile. Dar iată că întîlnise o femeie care venea în întîmpinarea forţei lui, o încuraja, îi răspundea cu a ei, distrugînd orice fărîmă de autocontrol pe care îl avusese el vreodată.

Senzaţia palmelor atingîndu-i coapsele o făcu să tremure. Atingerea pieptului lui pe sfîrcurile sensibile ale sînilor făcea căldura să-i străbată tot trupul, repede şi violent ca fulgerul. El o ridică şi o întoarse, punîndu-i genunchii de o parte şi de alta a coapselor lui. Apăsarea pe partea cea mai intimă a trupului ei o făcea să se cutremure.

Nu era nimic idilic, dulce, sărutări blînde pe o pajişte primăvăratică. Era o furtună, dezlănţuită la întreaga ei furie, era disperare, vîrtej, lăcomie, dorinţă violentă, învecinată cu nebunia.

Grafică copertă: ADRIANA IONIȚĂ

Susan Kay Law
Traitorous Hearts

© 1994 by Susan Kay Law
© 1994 by editura ELIS

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin editurii ELIS!

ISBN 973 - 96694 - 8 - 4

Susan Kay Law

Inimi trădătoare

Traducere : Gabriel Ana

EDITURA ELIS
București

Tiparul executat sub comanda 50 023
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

Criticilor mei:

Helen Brenna
Connie Brockway
Taylor Kristoffe-Jones
Nancy Leonard
Julie Mactaggert
Judy Philips

Pentru că au crezut, chiar şi cînd eu mi-am pierdut credinţa;
pentru nelipsitul lor umor;
pentru că au rescris îngrozitoarele mele rezumate;
şi pentru că sînt atît de @#$%* necruţători.

Mulţumesc. De-acum aştept să-mi răspundeţi cîndva pe acelaşi ton.

Capitolul 1

1774

Era cel mai frumos bărbat din lume.

Păcat că era idiot. Mai rău, era *englez*.

Elizabeth îl cunoștea, chiar înainte ca el să intre neinvitat la *Țiparul Dansator*. Nici nu se putea altfel; de cîteva săptămîni auzea mereu vorbindu-se despre el, de cînd compania de soldați britanici fusese cantonată chiar lîngă New Wexford. Toți coloniștii cu sentimente patriotice fuseseră revoltați de infamia acestui bivuac al soldaților Coroanei, instalat atît de aproape de satul lor. Cu toate acestea, femeile din partea locului nu au putut să nu observe că locotenentul cel prost, prea matur pentru gradul său, arăta ca un înger buimac.

Elizabeth servi o cană cu cidru tare unui fermier rumen în obraji, client permanent al tavernei, și se strecură în umbra ce învăluia butoiașele aflate în partea din spate a salonului.

Privea şi aştepta.

Era unul dintre lucrurile la care se pricepea.

Ţiparul Dansator se potrivea perfect cu locul în care era amplasat. Deşi localul era mic, grosolan, întunecos, afumat şi provincial, nimănui nu părea să-i pese. Avea un salon călduros, iar ferestrele cu ochiuri rombice stăteau bine închise împotriva vîntului friguros al toamnei din Massachusetts. Taverna se înfăţişa prietenoasă, uneori zgomotoasă, dar mai ales plină de spirit colonial.

Despre *Ţiparul Dansator* lumea ştia două lucruri: că serveşte bere bună şi nu este frecventat de englezi.

Pînă acum.

Cînd micul grup de soldaţi englezi a intrat în tavernă, s-a lăsat tăcerea — o tăcere de moarte. Aerul, care pînă atunci mirosise a bere tare[1], a ulei de balenă de la lămpi şi a carne bine friptă, acum mirosea a mînie, neîncredere, aroganţă şi frică.

Nimeni nu rîdea, nimeni nu cînta, halbele nu mai erau ciocnite una de alta. Nimeni nu se mai distra. Mai grav: nimeni nu mai bea.

Cadwallader Jones, proprietarul cîrciumii, nu putea lăsa să se întîmple aşa ceva. Se precipită înainte, sperînd să scape cît mai repede de noii săi muşterii. Se postă în faţa lor, cu picioarele lui lungi depărtate, cu braţele încrucişate peste pieptul său încă formidabil, şi îşi coborî privirea spre bărbatul care purta însemnele argintii de căpitan.

„Destul de înalt, dar slăbănog", gîndi Cad. „Cap de bibilică. Peruca aia pleoştită pe care şi-a tras-o pe vîrful capului îl face să arate ca un şomoiog de şters pe jos".

— Nu sînteţi bineveniţi aici.

Francis Livingston, comandantul companiei uşoare din Regimentul 17 Infanterie, înghiţi uşor în sec văzînd statura

[1] *Ale* (în original): soi de bere tare şi amară, avînd mai multe varietăţi care diferă în funcţie de reţeta de fabricaţie adoptată. (n.t.)

bărbatului care-i bloca drumul. Își aduse însă aminte că dispune de suficient sprijin. În plus, tipul ăsta era bătrîn, după culoarea părului său cărunt și zburlit. Livingston își aranjă peruca meticulos buclată — singura potrivită rangului său pe care reușise să o găsească în acest loc uitat de Dumnezeu — și păși înainte.

— Sînt căpitanul Livingston. În calitate de reprezentanți militari în această zonă, noi sîntem bineveniți oriunde, spuse el înțepenindu-și capul în ceea ce își închipuia că este o atitudine marțială.

— Aha! făcu Cadwallader scărpinîndu-și rădăcina nasului, și încercă altă tactică. Ce prostie din partea mea! Desigur că sînteți binevenîți. Totuși, noi sîntem simpli coloniști. Preferăm să ne vedem de distracțiile noastre fără teama de a deranja personaje atît de sus-puse ca domniile voastre. Fără-ndoială că nu v-ați simți bine într-o companie atît de vulgară, *domnule*.

Clienții rînjiră la insinuarea strecurată în vocea lui Cad.

Livingston rămase pentru moment perplex la chicotelile lor, dar apoi zîmbi, măgulit de respectul evident pe care i-l arăta proprietarul tavernei. Poate că acesta nu era atît de scandalagiu cum fusese înclinat căpitanul să creadă.

— Îți apreciez grija, omule, dar trebuie să insist. Vom sta să luăm un păhărel. În calitatea mea de comandant nou numit în garnizoană, consider necesar să mă familiarizez cu împrejurimile.

Lăsîndu-și brațele să cadă pe lîngă corp și strîngînd amenințător pumnii, Jones își îndreptă trupul în toată grandoarea lui. O jumătate de duzină de bărbați, la fel de masivi ca el, se adunară în spatele lui într-o amenințare tacită.

— Mă tem că *eu* sînt cel care trebuie să insiste, spuse Cad cu o undă amenințătoare în glas.

Căpitanul înclină aprobator din cap.

— Aha, dumneata trebuie să fii Cadwallader Jones.

— Eu sînt, confirmă el cu mîndrie. Ai auzit de mine?

— Nimeni altcineva nu ar fi atît de lipsit de minte încît să amenințe un ofițer britanic și pe oamenii acestuia, pentru un lucru atît de banal ca o cană de bere.

Cadwallader înțepeni. De mult nu îndrăznise cineva să-l numească lipsit de minte — desigur, cu excepția soției sale, căreia îi permitea aproape orice.

— Căpitane, situația aceasta poate fi pentru dumneata foarte simplă, sau foarte neplăcută. Îți propun să pleci acum, pentru a fi scutit de necazuri. Nu vrem decît un singur lucru de la englezi: să fim lăsați în pace.

— Nu am intenția să complic lucrurile, Jones. Doresc numai să văd care-i atmosfera. Am auzit zvonindu-se că oricine poate înfrînge pe unul dintre fiii tăi cîștigă de băut pe gratis. Am fost informat greșit?

— Nu.

— Atunci accept provocarea.

Cadwallader privi critic spre brațele slabe ale căpitanului, ascunse în mînecile de un roșu fără pată ale tunicii de lînă, și pufni cu dispreț.

— Nu vorbești serios!

Livingston zîmbi superior:

— O, nu vreau să spun că voi concura eu însumi, desigur, am depășit de mult vîrsta acestor jocuri. Eu sînt mintea acestei companii, nu mușchii ei. M-am gîndit să pun pe unul dintre oamenii mei să concureze.

Cadwallader scutură hotărît din cap:

— Nu, nu avem de-a face cu cei ca voi.

Căpitanul privi cu mirare exagerată:

— Păcat! Nu auzisem că sînteți dintre cei care dau înapoi atît de ușor.

— Un Jones nu dă niciodată-napoi! strigă Cadwallader, în timp ce chipul îi devenea purpuriu din cauza efortului de a se stăpîni.

Chiar şi în cazul unei asemenea provocări, nu se cădea să lovească un ofiţer al Coroanei.

— Deci pariem?

— Pariem.

— În regulă.

Căpitanul înclină din cap către unul dintre soldaţii care îl însoţeau, iar acesta întredeschise uşa şi făcu semn cuiva de afară.

— Permiteţi-mi atunci să vă prezint muşchii.

Bărbatul care intră acoperi uşa, blocînd palida lumină a soarelui care apunea. Avea umeri masivi şi puternici, ce arătau de parcă ar fi putut susţine greutatea întregii lumi ca pe o bagatelă. Trăsăturile lui erau un amestec nepămîntean de simetrie perfectă şi de forţă excepţională. Avea părul castaniu, o culoare care la oricare altul ar fi arătat banal, dar la el căpăta profunzimea şi bogăţia unei coame de leu.

Împiedicîndu-se de pragul uşii, el se izbi de cea mai apropiată masă, făcînd să zboare pe podea cana de cidru de pe ea. Lichidul brun-auriu ţîşni formînd un arc înalt, aproape stropindu-i pe ceilalţi. Reuşi să prindă cana, o scăpă şi răsturnă banca geluită grosolan.

— Scuzaţi-mă, murmură el *îndreptînd* cu stîngăcie banca.

Ridică de pe duşumea cana goală, punînd-o cu grijă în mijlocul mesei; halba aceea mare, metalică, arăta neobişnuit de mică în mîinile lui uriaşe. Încercă apoi să şteargă blatul mesei cu antebraţul, reuşind numai să-mprăştie balta de cidru şi să-şi ude complet mîneca.

Aparent satisfăcut de rezultatul eforturilor sale, se îndreptă şi se întoarse spre căpitan, cocîrjîndu-şi uşor umerii, de parcă

se temea că, îndreptîndu-se la întreaga sa înălțime, ar lovi tavanul — și aproape dădea impresia că ar putea să o facă.

Mormăind prostește, trăgea de poalele inegale ale tunicii sale stacojii, în mod evident fără să-și dea seama că nasturii decolorați fuseseră încheiați greșit.

Uriașul înclină din cap:

— Căp'tane, m-ai chemat?

Livingston zîmbi cu indulgență:

— Da.

Se întoarse apoi spre patronul *Țiparului Dansator*, care rămăsese uluit:

— Dă-mi voie, Jones, să ți-l prezint pe locotenentul Jon Leighton.

— *Locotenent?* întrebă Cadwallader neîncrezător.

— Da, mă rog, Leighton a primit acest grad înainte de a avea un nefericit accident de călărie. Se pare că a fost lovit la cap. Desigur, ar fi trebuit să fie scos din armată, obligat să se retragă, dar comandantului i s-a făcut milă de el și i-a permis să-și mențină gradul. În ciuda defectelor sale evidente, este totuși util.

De-a lungul sălii se auziră rîsete înfundate și un murmur de uimire. *Asta* era tot ce putea oferi mai bun armata britanică? Un căpitan pompos și o epavă de locotenent deranjat la cap?

Locotenentul Leighton zîmbi și mai larg, încrețindu-și chipul rumen și dînd la iveală un șir de dinți albi, chiar strălucitori.

Cad dădu din cap cu tristețe, simțind o undă de simpatie pentru tînărul acela, care nu părea să observe cînd era luat peste picior. Slavă Domnului, de un Jones nu avea nimeni curajul să rîdă, iar Cad nu putea decît cu greu să-și imagineze cum s-ar simți într-o astfel de situație ridicoiă.

Ah, da, locotenentul era în mod clar prea prost pentru a se simți jignit de toate astea.

— Înțeleg că vrei ca locotenentul Leighton să concureze pentru tine?

Căpitanul Livingston își ridică bărbia cu un gest disprețuitor:

— Da. Desigur, numai dacă nu dorești să te dai pur și simplu bătut și să ne scuteși de grija asta.

— Nimeni nu înfrînge un Jones care a atins vîrsta de paisprezece ani, rosti Cad cu ochii lui căprui deschis strălucind sub sprîncenele argintii și stufoase.

— Bine.

Livingston făcu un semn spre unul dintre oamenii săi, care se grăbi să aducă pentru căpitan o bancă din apropiere. Așezîndu-și trupul osos, acesta își roti privirea prin încăpere. Coloniștii grosolani se holbau la el, avînd pe chipuri o dușmănie rău disimulată. Livingston preferă să o considere un semn de respect.

— Cîte... progenituri ai de fapt, Jones?

— Nouă. Toți puternici și sănătoși.

— Desigur. Păi, cred că nouă halbe vor fi destule. De fapt, noi nu sîntem decît cinci, iar lui Leighton îi permitem rareori să bea — nu cred că ar fi înțelept să-i tulburăm și mai mult mintea.

— Nouă? Dar Bennie nu poate...

Căpitanul întrerupse protestele lui Cad:

— Nu accept nici o scuză, omule. Să începem cu cel mai vîrstnic, de acord?

Cad își puse mîinile în șolduri și strigă:

— Adam!

— Aici sînt, tată.

Adam se ivi din spatele tatălui său. Era un bărbat abia trecut de treizeci de ani, oacheș, mai înalt decît Cad, cu musculatura dezvoltată de la munca în fierăria orășelului. Avea un chip plăcut, aspru, cu trăsături dure, iar părul părea

un snop de aur pur, cum trebuie să fi fost odată şi cel al părintelui său.

— Adam? îşi strîmbă ironic buzele căpitanul Livingston. Ce nume potrivit pentru un prim-născut!

Cad îşi puse mîinile pe umerii fiului său. Vorbea încet, aşa încît numai Adam îl putea auzi:

— Nu vreau numai să-l baţi pe stacojiul[1] ăsta, auzi? Vreau să-l umileşti.

Adam zîmbi încrezător:

— Am făcut vreodată altfel, tată?

Cad îl bătu drăgăstos pe spate:

— Aşa este. Aşa este.

Îndreptîndu-se spre cea mai apropiată masă, Adam întoarse lateral o bancă, şi se aşează călare pe ea. După ce se aranjă într-o poziţie convenabilă, îşi propti cotul pe masă şi privi nerăbdător spre locotenentul Leighton.

Acesta se lumină la faţă:

— Salut, pe mine mă cheamă Jon.

— Ah, da, ştiam asta.

Adam îl invită cu un gest să stea pe locul din partea opusă a mesei.

— Deci, ai de gînd să te aşezi, sau ai să stai toată noaptea acolo ca un bolovan?

— Sigur, scutură locotenentul din cap. Mulţumesc.

Se aruncă cu stîngăcie pe bancă şi se clătină un moment, găsindu-şi apoi un echilibru precar.

Adam privi în sus spre bărbatul de dincolo de masă, dîndu-şi seama că din copilărie nu mai trebuise să privească spre cineva astfel. Era neliniştitor, sau ar fi putut să fie, dacă bărbatul nu ar fi avut un zîmbet atît de prietenesc şi de gol pe

[1] *Lobsterback* (spinare de langustă): poreclă batjocoritoare dată militarilor britanici de către coloniştii, datorită culorii roşii-stacojii a uniformelor pe care le purtau. (n.t.)

chip, ca un cățel care nu realizează că acea căruță pe care se bucură să o vadă venind spre el este tocmai pe cale să-l zdrobească. Adam își dădu seama că Leighton nu avea idee ce trebuie să facă.

— Uite, pune întîi cotul pe masă, bine?

— *Bine.*

Locotenentul făcu ceea ce i se spunea.

— Apoi ridică-ți antebrațul în sus, și ne prindem de mîini.

— Ahaa.

El apucă plin de bunăvoință mîna lui Adam. Acesta îi aruncă o privire lungă, plină de exasperare. Cum să-și creeze starea potrivită, de dușmănie și concentrare?

— Acum ascultă-mă cu atenție, Leighton. Cînd spune tata „Acum", eu voi încerca să-ți împing brațul în jos, iar tu trebuie să-l împingi pe al meu. Nu avem voie să ridicăm coatele. Înțelegi?

— Ihî.

Adam încercă din nou:

— Este un joc.

— Îmi plac jocurile.

Adam renunță:

— Hai, tată, dă-i drumul.

— Numai o clipă, întrerupse căpitanul Livingston. De ce să fie Jones cel care dă semnalul de începere a competiției?

— Ai ceva împotrivă? întrebă Cad.

— Păi, de fapt, am. De unde știu că voi doi nu aveți aranjat un semnal secret, care îi dă fiului tău startul mai devreme, asigurîndu-i astfel un avantaj?

— Pui la îndoială onoarea mea? răcni Cad, făcînd un pas către englez.

— Tată, așteaptă! protestă Adam, aproape ridicîndu-se de pe bancă. De fapt, ce contează cine ne dă startul?

Cad se strădui să se potolească.

— Cred că nu contează. Oricum vei cîștiga. Rufus!

— Da, Cad?...

Un ochelarist slăbănog, bucuros să profite de ocazie pentru a vedea mai bine, se grăbi să se apropie de la locul său din fundul încăperii.

— Dacă eu nu pot da startul, nici tu nu poți, căpitane. Din același motiv.

În glasul lui Cad era hotărîre de oțel și mînie abia stăpînită.

— Rufus este proprietarul magazinului și depinde în egală măsură de afacerile voastre, ca și de ale noastre.

— De acord.

— Dă-le startul!

Rufus își împinse nervos ochelarii în sus pe nasul lui slab:

— Dar, Cad...

— Dă-le startul!

Strigătul se reverberă din tavan.

— Bine.

Rufus se strecură către masa la care stăteau Adam și locotenentul Leighton cu pumnii lor puternici strînși unul în altul.

— Sînteți amîndoi gata?

— Da. Ne jucăm acum? întrebă Leighton încîntat.

Adam își feri privirea:

— Hai Rufus, să-i dăm drumul odată!

— Da. Număr pînă la trei. Gata? Unu...

Toți spectatorii, uitînd de băuturi, se înclinară înainte în așteptare.

— Doi... acum!

Mușchii se încordară. Bicepșii se umflară. Tendoanele se întinseră, iar venele ieșiră puternic în relief. Adam mîrîi, apoi gemu, devenind roșu, apoi purpuriu. Sudoarea îi curgea pe față și picura pe masă. Totuși mîinile rămîneau în sus, înțepenite.

Iar cu toate aștea, Leighton zîmbea.

În sfîrșit, încet, aproape imperceptibil, mîinile se înclinară spre masă. Ochii lui Adam se deschiseră mai largi, plini de neîncredere, și el se sforță, inspirînd lacom și umflîndu-și obrajii, dar fără efect. Dosul mîinii sale coborî pe blatul de lemn al mesei.

— Bun joc. Următorul? spuse Jon vesel.

Asistența era tăcută, uluită. Nu îl mai văzuseră pe Adam pierzînd de cînd împlinise douăzeci și trei de ani, cînd reușise în sfîrșit să-l învingă pe tatăl lui. La naiba, nimeni nu-și mai bătuse capul să-l provoace în ultimii patru ani.

Adam, cu chipul înțepenit, împinse banca înapoi și năvăi afară pe ușă, izbind puternic, în trecere, cu pumnul în perete.

Căpitanul Livingston aplaudă cu entuziasm.

— O reprezentație mai degrabă interesantă, dată de fiul tău, Jones. Asta-i unul. Continuăm lista?

Cad strînse pumnii:

— Adam este puțin cam neantrenat. Ceilalți se vor descurca mai bine.

— Dacă insiști... Bine, să vedem, care este cel de-al doilea fiu al tău?

— Păi... se foi Cad pe picioare. Brendan este..

— N-i nevoie să vorbești în numele meu, tată, spuse un tînăr care stătea puțin mai deoparte față de ceilalți.

— Brendan...

Brendan se întoarse spre căpitan. Era subțire și de înălțime mijlocie; în orice alt loc decît printre acei bărbați neobișnuiți care făceau parte din familia Jones nu ar fi părut mic, dar aici fără îndoială că așa arăta. Avea părul negru, un chip grațios, oase aproape delicate și nu semăna deloc cu frații lui.

— Căpitane, tatăl meu voia să spună că eu nu am... masivitatea celorlalți membri ai familiei. Dacă ai lua în considerare transformarea concursului într-unul mai mult de inteligență decît de forță, aș fi încîntat să-ți fac pe plac.

— Nu prea semeni cu tatăl tău, așa-i?

— Trag mai mult către mama. Deci, ce spui?

Livingston scutură din cap:

— Nu, rămîn la rămășagul original. Va fi un concurs de forță. Cedezi acest meci, Jones?

— Nu cedez nimic!

Bărbații din apropierea lui Cad clipiră din ochi la strigătul lui.

— Dar eu o fac, spuse Brendan cu calm. Nu văd nici un avantaj în a-mi irosi energia pentru o cauză pe care nu pot spera să o cîștig. Iată ceva la care ar trebui să te gîndești, tată.

Tată și fiu se priveau unul pe altul, cearta fiind în mod clar mai veche, dar tot atît de limpede era că nici unul nu era gata să cedeze în favoarea celuilalt.

— Uneori mă-ntreb cum de te-am putut crea, spuse Cad în sfîrșit.

— Îmi pun adesea aceeași întrebare.

— Veți avea timp pentru certuri de familie mai tîrziu, Jones. Eu mă aflu aici ca să cîștig ceva de băut. Cine este următorul? întrebă căpitanul Livingston.

— Carter.

— Carter. Dumnezeule, doar nu vrei să spui că i-ai botezat în ordine alfabetică, omule?

— Sigur că așa am făcut.

Căpitanul zîmbi:

— Bine, atunci adu-i încoace.

Carter nu se dovedi mai bun decît Adam, iar David la fel. Nici Frank. Pînă să-i vină rîndul lui George, părerea generală era că locotenentul trebuie să obosească. Greșeau. Unul după altul, bărbații blonzi și masivi erau înfrînți, lăsînd locul adolescenților blonzi și masivi. În tot acest timp, locotenentul zîmbea, rîdea și în general părea încîntat de întreaga procesiune. Atunci cînd fură înfrînți Henry și apoi Isaac, mînia lui Cad se diluă într-o resemnare obosită. Acest

bărbat îi putea înfrînge pe fiii săi. Era strașnic tentat să încerce și el însuși, dar în adîncul amărăciunii sale știa că nu va face mai bine față. În afară de asta Mary, soția lui, ar fi avut grijă să-l facă să regrete o acțiune atît de prostească.

— Bine, deci asta este.

Căpitanul Livingston se lăsă pe spate, încrucișîndu-și picioarele și clătinînd ritmic din vîrful uneia dintre cizme.

— Ai putea să ne aduci niște bere.

— Fără E, rosti brusc locotenentul.

— Ce? întrebă Livingston.

— Fără E, arătă Leighton spre ușă. A — Adam.

Arătă spre Brendan, care se sprijinise confortabil de un perete mai îndepărtat și urmărea manevrele:

— B.

Indică apoi pe rînd pe ceilalți Jones rămași:

— C, D, F, G, H, I. Fără E.

— Așa este, nu? plezni căpitanul Livingston din limbă. Am putea să facem treaba complet. Unde este al cincelea, Jones? Îl ascunzi? Poate că nu este în stare să facă față, ei?

— Ți-am spus că Bennie nu poate...

— Bennie? Noi căutăm pe cel cu E. Ai pierdut socoteala literelor, Jones?

Cad strînse din dinți:

— Sigur că nu am pierdut-o! Bennie este un nume de alint.

— Păi atunci, adu-l la iveală. Sînt sigur că pe locotenentul Leighton nu-l va deranja să umilească încă unul dintre fiii tăi.

— Eu sînt Bennie.

La sunetul blînd și muzical al acelei voci, Jon țîșni în picioare, trîntind banca într-o parte, în graba lui de a sta în poziție de drepți.

— Dumnezeule!

Cizmele căpitanului Livingston pocniră pe podea cînd se ridică brusc.

— Este o femeie!

— Cît de inteligent din partea dumitale să observi asta, căpitane. Sînt Elizabeth Jones, spuse ea.

Căpitanul rămase în picioare şi îi dădu ocol încet, în timp ce ea îl privea de la înălţimea ei confortabilă şi aştepta. Era în mod clar o Jones: înaltă, cu oase puternice şi trăsături regulate. Părul ei — bucle rebele care scăpau pe spate din coada strîns împletită — combina toate tonurile variate ale fraţilor săi: auriu luminos, galben palid ca grîul şi cîteva şuviţe de un castaniu cald şi întunecat care se potriveau cu culoarea ochilor. În ciuda cămăşii albe şi a fustei maro plisate care-i ascundeau trupul era de asemenea clar că este femeie. Avea umeri largi şi drepţi, şolduri generos rotunjite şi un piept pe măsură, impresionant. Ţesătura strînsă pe mijocul ei ascundea, lăsînd numai să se ghicească, precum în mitul lui Tantal[1], o talie curbată cu fineţe.

Căpitanul Livingston zîmbi uşor şi întinse mîna, prinzînd o şuviţă din părul ei şi răsucind-o pe degetul său arătător, în timp ce se minuna de norocul lui. Această femeie minunat proporţionată era cea mai neobişnuită persoană de sex feminin pe care o văzuse de cînd pusese piciorul pe continent. Nu numai că era o colonistă, dar lucra într-un asemenea loc precum *Ţiparul Dansator*, în mod clar o femeie care ar fi flatată de atenţiile entuziaste ale unui tînăr ofiţer britanic în plină ascensiune.

— Eşti o femeie şi jumătate, nu-i aşa?

Privirea lui coborî spre sînii ei:

— Amplă, aşa îmi place.

Spectatorii inspirară adînc cu anticipaţie şi aşteptară. Elizabeth deţinea în New Wexford o poziţie oarecum unică.

---

[1] *Tantal* (mitol. greacă): răsfăţatul zeilor, osîndit de părintele său, Zeus, să stea veşnic însetat şi înfometat într-o grădină minunată, plină de poame zemoase şi izvoare limpezi, care dispar cînd încearcă să le atingă. (n.t.)

Nu era privită chiar ca o fată; era doar Bennie Jones. Nu ținea cu adevărat de un anumit gen. Uneori, cîte un călător în trecere prin orășel, intrigat de curbele trupului ei și încurajat de comportamentul ei liniștit, făcea greșeala să creadă că o fată care lucrează într-o tavernă este în mod firesc o fată de tavernă.

Distrugerile pe care Bennie putea să le producă ego-ului unui bărbat puteau fi egalate numai de cele pe care le putea face trupului acestuia — oricum, avusese opt frați de la care să învețe. Iar dacă toate acestea nu erau de ajuns, orice bărbat care era considerat de frații ei *nerespectuos* cu Bennie putea să se aștepte la o vizită dureroasă din partea unuia sau a mai multor Jones.

Bennie privi drept în jos către căpitan de la cei doi inci[1] avantaj pe care îi avea asupra lui. Îl apucă de încheietura pumnului cu o mînă și îi smulse degetele din părul ei cu cealaltă, îndoindu-i-le tot mai mult.

— Da, sînt o femeie și jumătate. Păcat că tu ești atît de puțin bărbat, nu-i așa? spuse ea atît de încet încît numai Livingston putu să o audă.

Fața căpitanului se făcu aproape la fel de albă ca și peruca lui. Încercă să-și scape mîna din strînsoarea ei, dar era ținută ferm. Ea zîmbi și îi dădu drumul, ridicînd cu detașare din umeri:

— Păcat.

Căpitanului îi reveni culoarea pe chip.

— Păi, tu... începu el și se opri brusc. Locotenent Leighton, se pare că mai ai un pahar de cîștigat.

— Uite ce este, căpitane Livingston. Nu o voi pune pe Bennie a mea să atingă bolovanul ăsta pe care îl numiți locotenent. Am să-ți *dau* blestemata de băutură, protestă Cad.

— A, dar așa ceva nu este deloc acceptabil, replică Livingston. Am pus un rămășag. O halbă pentru fiecare dintre

[1] *Inch*: unitate de măsură pentru lungimi; 1 inch = 2,54 cm. (n.t.)

progeniturile tale pe care le învinge locotenentul. Îți cer să-l onorezi.

— Dar pe Brendan nu l-ai obligat să treacă prin asta.

— Nu, zîmbi căpitanul, dar nu ar fi fost nici o concurență. În acest caz însă, cred că ar putea să fie foarte distractiv.

— Nu voi permite așa ceva! tună Cad.

— Tată, spuse Bennie calmă, punînd o mînă pe brațul tatălui ei. Nu mă deranjează.

— Ben, ar putea să-ți facă rău.

Ea scutură din cap:

— N-o va face.

— Pari foarte sigură.

— Sînt.

Cad încuviință cu greu din cap:

— Dar, Bennie, eu...

— O voi face tată, orice ai spune.

— Dar nu aveți de gînd nici unul dintre voi să mă lăsați să termin o propoziție?

Ea se înălță să depună un sărut pe obrazul lui cu barbă căruntă.

— N-am ce face, tată, sînt o Jones.

Păși spre oponentul ei care, din cine știe ce motiv, stătea tot în poziție de drepți, cu privirea fixată undeva peste capetele tuturor.

„Doamne, mare este!" gîndi ea. Se gîndi că-i mai înalt decît frații ei care, cu excepția lui Brendan, erau ca niște turnuri pe lîngă ea, iar *ea* era mai înaltă decît orice bărbat din New Wexford.

De aproape, el nu mai părea să semene așa de mult cu un înger. Chipul lui nu era eteric, perfect și lipsit de substanță. Părea să semene mai mult cu viziunea ei despre un demon, cu chipul puternic, dăltuit în unghiuri ascuțite, seducător de neajutorat. Un chip capabil să o atragă, ispitindu-i nevinovăția spre păcat și distrugere. Un înger căzut.

Asta era însă numai la prima vedere, căci trecînd de şocul iniţial al acelui chip copleşitor, ea văzu că este ciudat de gol, lipsit de viaţă. Pustiu. Zîmbetul lui era larg şi vid. Avea pleoapele coborîte, făcîndu-l să pară pe jumătate treaz, sau pe jumătate adormit. Putea prinde numai o privire fugară de un albastru palid şi pur dincolo de ele.

— Bună, spuse ea. Mă cheamă Bennie.

El privi în jos spre ea. Bennie clipi mirată. Fusese imaginaţia ei? Pentru o clipă, ochii lui se deschiseseră complet şi ea văzuse o privire ardentă, scormonitoare, conştientă, de un albastru intens şi strălucitor. Dar imediat îi luase locul expresia aceea ternă şi simplă.

— Da, Bennie, spuse el. Fată.

Probabil că-şi imaginase. Îi întoarse zîmbetul, incapabilă să reziste atitudinii lui prietenoase şi copilăreşti. Simţi o undă de milă pentru acest bărbat simplu şi fericit. Văzuse modul în care ceilalţi îl ridiculizau, făcîndu-l ţinta glumelor lor, cum îl desconsidera ofiţerul lui comandant. Poate că el nu băgase de seamă, dar ea observase. Ştia cum este să fii mereu diferit de ceilalţi, să fii cel ieşit din comun, iar oamenii să vadă numai ceea ce este evident. Poate că ar fi fost mai uşor să nu ştie.

— Da, o fată. Acum este rîndul meu să joc jocul, bine?

— Bine.

El se aplecă, ridică stîngaci banca şi se aruncă pe ea proptindu-şi cotul pe masă şi ţinînd mîna în aer. Se uită la ea aşteptînd:

— Acum sînt gata.

Ea nu-şi putu înfrîna un mic zîmbet. Copil fiind, departe de ochii mamei, tatălui şi ai celorlalţi oameni din oraş, îşi încercase adesea puterile împotriva fraţilor ei. Şi nu numai cu braţul, ci uneori în adevărate lupte corp la corp, în care ţelul era să-şi pună oponentul cu spatele lipit de pămînt. Se descurcase bine, cîştigînd de fapt — cel puţin în faţa fraţilor

mai mici. Atunci cînd avea treisprezece ani, mama ei o surprinsese făcînd așa ceva. Dezamăgirea evidentă a mamei o necăjise pe Bennie și renunțase la jocurile dure. După aceea îi lipsise acest exercițiu aproape în aceeași măsură în care regretase că și-a supărat mama.

Acum lui Bennie i se oferea o șansă să-ncerce din nou. Știa desigur că nu va cîștiga, dar gîndul la competiție îi făcu oricum sîngele să alerge mai repede prin vine. Mama va fi încă o dată dezamăgită, dar Bennie renunțase de mult la ideea de a fi fiica pe care o dorea mama ei. Nu că nu ar fi încercat — încercase din greu, dar pur și simplu nu reușea.

Suflecîndu-și mînecile cămășii de pînză, se așeză și își puse cu grijă cotul pe masă, aranjîndu-se astfel încît să aibă pîrghie maximă. Își ridică mîna pentru a o pune în mîna lui — și îngheță.

Mîna lui. Dumnezeule, el avea să o atingă... Cu mîna aceea mare, puternică, legată de trupul acela bărbătesc, plin de forță, grozav! Se simți neobișnuit... ciudat.

„Stai!" își spuse. Atinsese o grămadă de bărbați mari, grozavi. Și ce dacă erau toți înrudiți cu ea?

Își împinse brațul cu un inch mai în față. Simți că i se usucă gura.

Mîna aceea bărbătească, mare, caldă, înconjură cu blîndețe mîna ei.

Capitolul 2

— Sînteţi amîndoi pregătiţi? întrebă Rufus. Fiţi gata, unu...

— Stop! spuse Bennie şi îşi linse buzele uscate.

Nu se putea concentra, privirea îi era fixată pe chipul lui. Şuviţe de păr moale şi castaniu ieşeau din legătura stîngaci făcută care-i prindea părul la ceafă şi încadrau figura lui frumoasă, nepămînteană,şi acei ochi albaştri adormiţi.

— Ce s-a întîmplat, fată?

— Ce? O, nimic, Rufus, nimic. Lasă-mi, te rog, numai o clipă.

Dacă nu au început încă, atunci nu se va termina atît de repede, şi poate astfel o va ţine puţin mai mult de mînă.

Ce-i trecea prin minte? El era un soldat britanic. Un idiot, împiedicat şi neîndemînatic de soldat britanic. Poate dacă nu ar fi privit chipul acela... Îşi coborî privirea sub nivelul gîtului lui.

Proastă idee... În căldura tavernei aglomerate şi fierbinţeala luptei, el îşi scosese tunica şi vesta stacojie asortată, azvîrlindu-le la capătul mesei. Cămaşa lui era de un alb

murdar şi îi lipsea un nasture. Lumina lămpilor era scăzută şi pîlpîitoare, dar ea putu să prindă cu privirea reflexe întîmplătoare de... piele.

El nu era păros. Fraţii ei erau păroşi. Pieptul lui arăta aşa cum îi simţea şi mîna: moale, caldă, puternică. Îi strînse mîna, să încerce. Era fermă, plină de forţă.

El îi întoarse strîngerea de mînă.

— Acum eşti gata să jucăm, Bennie-fată?

Vocea lui era joasă, un mormăit în aceeaşi măsură ca şi vorbe, şi se simţea tot atît cît se auzea.

Ea privi în ochii aceia veseli, amuzaţi:

— Ăă... da, cred că da.

Îngrijorat, Rufus o privi cu atenţie prin lentilele lui:

— Bennie, dacă tu nu...

— Da, da, da. Nu-ţi face griji pentru mine, Rufus. Hai să-i dăm drumul, te rog.

— Păi....

El îşi încruntă sprîncenele cu împotrivire evidentă.

— Haide, Rufus.

— Dacă insişti... Unu...doi... *trei*...

Bennie împinse. Mîna locotenentului Leighton nu se clinti. Ea împinse mai tare. Nimic nu se mişca. Fata îndrăzni să furişeze o privire spre chipul lui radios. Zîmbetul lui se lărgi mai mult. Bennie se încruntă, se sprijini înainte pentru a-şi pune toată greutatea în braţ, şi împinse mai tare. Tot nimic. În mod surprinzător însă, nici braţul ei nu se înclina înapoi.

Treptat, ea îşi relaxă braţul. Strînsoarea lui slăbi. Deodată, fără a-l preveni, ea apăsă cu toată forţa. Muşchii lui se încordară puţin, adaptîndu-şi puterea la a ei. Cu toate acestea el continua să-i ţină mîna cu blîndeţe, aproape tandru, de parcă şi-ar fi controlat cu grijă copleşitoarea sa forţă, ca şi cum mîna ei ar fi fost fragilă şi preţioasă.

Bennie se relaxă, lăsîndu-şi mîna confortabil într-a lui.

— Nu ai de gînd să cîştigi, nu-i aşa?

El scutură viguros din cap iar şuviţele de păr îi zburară în jurul chipului:

— Nu.

— Atunci am să cîştig eu? întrebă ea cu speranţă în glas.

El zîmbi, ca un băieţel mîndru că a adus acasă prima lui notă mare, şi scutură din nou din cap:

— Nu.

— Atunci vom sta pur şi simplu aici toată noaptea?

De fapt, asta nu era o idee chiar aşa de rea.

Chipul lui se întunecă, umerii îi căzură.

— Nu ştiu.

— Ajunge! plezni Cad cu palma pe masă, în apropiere de Bennie. Dă-i drumul fetei mele!

— Numai un moment, interveni căpitanul Livingston ridicîndu-se de pe bancă. Nu s-a terminat.

— Ba da. El n-o s-o învingă pe Bennie, spuse Cad întorcîndu-se.

— Este absurd. Ar putea cu uşurinţă să o facă, iar tu ştii asta!

— Şi de unde vrei să ştiu? Ei stau pur şi simplu acolo, spuse Cad cu aroganţă.

— Leighton, învinge-o acum.

— Îmi pare rău, căp'tane. E o fată.

Jon îşi ridică cealaltă mînă şi încercă fără succes să-şi dea deoparte părul din ochi.

— Da, ştiu că este o fată. Ştim cu toţii că este o fată. Îţi ordon să o învingi!

Colţurile gurii frumos sculptate a lui Jon se lăsară în jos:

— Nu pot. Bennie-fată.

Îşi scoase în afară buza de jos şi suflă puternic, ridicînd şuviţele de păr de pe faţă, care se înălţară pentru o clipă, căzînd apoi la loc.

— O fată drăguţă.

— Ei, mulțumesc, locotenent Leighton, zîmbi sfidător Bennie spre căpitanul Livingston. Cred că va trebui să fie meci egal, nu-i așa?

Căpitanul își frecă cu un gest obosit tîmplele:

— Leighton, idiot ametit de cap ce ești. Ah, nu ești nici măcar suficient de deștept ca să insulți cum se cuvine. Jones, adu-ne băuturile. Toate opt, îți dai seama. Le voi număra. Pentru mine ar merge un pahar de Madeira.

— Cît despre asta, căpitane, nu s-a spus despre ce fel de băuturi e vorba, nu-i așa?

— Am presupus că va alege cîștigătorul, ca în orice rămășag între gentlemeni.

— Păi, eu nu am pretins niciodată că sînt un gentleman, nu-i așa? Vă vom aduce un foarte bun grog de New England.

— Un grog de New England?

— Exact ce vă trebuie ca să vă-ncălziți oasele într-o zi friguroasă de noiembrie, zîmbi Cad, dar ochii lui rămaseră la fel de reci ca ziua de noiembrie despre care tocmai vorbise. Bennie, adu... Bennie!

— Ce este, tată?

— Dă drumul mîinii acelui om!

— Cum? A, da, sigur. Iartă-mă, tată.

Ea își desprinse cu greu mîna din cea a locotenentului Leighton, dar nu se mișcă.

— Acum, Bennie. Dă-i drumul la treabă, își îngustă Cad ochii amenințător spre unica lui fiică.

— Da, tată.

— Adu acestor oameni groguri de New England.

Strîngîndu-și mîna pentru a păstra și a mai savura o clipă căldura lenește a atingerii locotenentului, ea pluti spre partea din spate a tavernei.

— Da, tată.

În partea întunecată de dincolo de grilaj a încăperii de servire, Bennie scoase cinci căni metalice solide. Le umplu

cu bere neagră și spumoasă și cu melasă, adăugînd dovleac pentru a îndulci amestecul. Luă apoi din foc vătraiul de fier ținut acolo special pentru acest scop și bagă vîrful încins pînă la roșu în fiecare cană, încreținduși nasul la aburul acru, cu miros de ars, care se degaja.

Apucînd cu mîini experte două căni într-o mînă și trei în cealaltă, se întoarse în zona principală a salonului. Clienții coloniști ocupaseră inelul exterior de mese, lăsînd un spațiu gol în jurul celor două mese ocupate de britanici. Bennie servi întîi trei soldați tineri, ale căror tunici cărămizii păreau mohorîte alături de cea de un stacojiu aprins pe care o purta căpitanul lor. Aceștia acceptară băuturile cu o aprobare scurtă din cap, abia privind în sus către ea.

Mutîndu-se la masa ofițerilor, ea puse o cană în fața căpitanului, ai cărui ochi rămîneau fixați în siguranță undeva la sud de gîtul ei, și se întrebă rapid dacă ar putea să verse „accidental" o cană în poala lui și să scape nepedepsită. Probabil că nu.

Înmînă ultima cană locotenentului Leighton. Acesta luă o înghițitură lacomă — și o scuipă prompt sub forma unui jet puternic, care ateriză direct pe vesta fără pată a căpitanului său.

— Ahhh! Ars!

Căpitanul Livingston țîșni în picioare, ștergînd pata care era absorbită de hainele sale.

— Leighton, jur că ești cel mai prost și neîndemînatic soldat pe care am avut vreodată ghinionul să-l am în subordine! Cînd ne vom întoarce la tabără, voi avea grijă să regreți asta!

Bennie își mușcă buza pentru a se abține să nu rîdă.

— Să vă dau o cîrpă, căpitane?

Scoase o fîșie de pînză de la brîu și i-o aruncă.

— Îmi pare rău, căpitane, spuse Jon necăjit.

Elizabeth aruncă o privire spre chipul lui și dintr-o dată toată distracția se risipi. Arăta exact ca unul dintre nepoții ei cînd așteaptă să fie pedepsit, temîndu-se mai puțin de băț

decît de durerea de a-şi fi dezamăgit părinţii. Ea întinse o mînă pentru a-l bate pe locotenent pe umăr într-un gest de consolare, dar se opri la timp. Nu putea să umble de colo-colo, atingînd bărbaţi străini în toată firea, chiar dacă acţiunea păruse atît de naturală.

— Nu a fost vina ta, spuse ea. Trebuia să-ţi fi spus că este fierbinte.

— Îmi pare rău, repetă el.

— O, este în regulă, locotenente, rosti Livingston felicitîndu-se pentru toleranţa de care dă dovadă. Ştiu că nu ai făcut-o intenţionat.

— Nu, n-am făcut-o. Pot să v-o curăţ? întrebă Jon cu speranţă în glas.

— Sigur că da, cînd ne întoarcem în tabără. Acum ce-ar fi să ne terminăm băuturile? Şi încearcă să fii mai atent de acum înainte, da?

Căpitanul îşi şterse vesta cît de bine se putea şi îşi întoarse mînia către Bennie. Lăsîndu-se pe spătarul băncii, luă cu grijă o sorbitură din băutură. Gura i se strînse pungă şi dădu uşor din umeri:

— Este foarte amară, nu-i aşa?

Bennie îşi azvîrli pe umăr ştergarul:

— Pe aici este considerată băutura perfectă pentru a încălzi un bărbat pe vreme friguroasă.

Accentul ei subtil pe cuvîntul *bărbat* păru să treacă neobservat.

— Da, da, spuse Livingston. Îmi dau seama cum vine asta. Încălzeşte foarte bine.

— Bennie! răcni tatăl ei din fundul tavernei, în timp ce umbla de colo-colo, cu sprîncenele încruntate. Avem clienţi aici, Ben!

— Vin, tată.

Grăbindu-se să ţină pline toate cănile din local, Bennie nu mai avu timp să dea atenţie soldaţilor britanici instalaţi în

mijlocul încăperii. Hotărît lucru, prezența lor făcea taverna mai tăcută decît de obicei. Coloniștii beau liniștiți, pufăiau din pipele lor și se uitau lung la tunicile roșii. De obicei, *Țiparul Dansator* răsuna de proteste zgomotoase împotriva nedreptăților și înjosirilor pe care Coroana le impunea coloniilor sale; în acea seară o tăcere prudentă învăluia mulțimea.

Cad îi dădu lui Bennie sarcini care o țineau în partea din spate a încăperii, preferînd să servească el însuși englezilor al doilea rînd de băuturi. Lui Bennie nu-i venea să creadă că tatăl ei s-a apropiat de bună voie la mai puțin de zece picioare[1] de bărbații aceia — cel puțin nu cu intenții pașnice. Și totuși, în mod clar el voia să o țină departe de ei. Întotdeauna el păruse să aibă încredere în abilitatea ei de a se controla în orice situație cu care se întîlnea și de aceea nu era obișnuită cu atitudinea lui protectoare.

În timp ce ștergea mesele, turna bere, se îngrijea de *fitilele lămpilor și clătea căni, ea arunca priviri furișate către* soldați. Nu se putea abține; îi simțea cum o privesc. Căpitanul Livingston, sorbind din băutură, părea să scruteze încăperea și pe ea în mod special, făcînd *speculații și* amuzîndu-se pe față. Și de fiecare dată cînd privirea ei se întîlnea cu cea blîndă și somnoroasă a lui Jon, el îi zîmbea cu o bucurie pură. Oricît încerca să-și ferească repede privirea, se trezea întorcîndu-i zîmbetul. Era irezistibilă fericirea caldă și inocentă din ochii lui.

— Ar fi mai bine să nu te prindă tata zîmbindu-le așa.

Vocea blîndă a lui Brendan, venind din colțul încăperii, o *surprinse; nu-i trecuse prin minte că cineva ar putea* s-o observe.

— Nu le zîmbesc lor.

El pufăi din pipă, iar aroma bogată a *tutunului pluti spre ea.*

---

[1] *Foot* (picior): unitate de măsură pentru lungimi, egală cu 0,3048 m. (n.t.)

— Oh?

— Sigur că nu.

Arcuindu-şi sceptic o sprînceană întunecată, el aştepta.

— Îi zîmbeam lui, admise ea.

— Lui?

— Locotenentului Leighton.

Brendan clătină din cap cu falsă tristeţe:

— Elizabeth, Elizabeth... Dintre toţi oamenii, tocmai tu ar trebui să fii imună la chipuri frumoase, trupuri mari şi musculoase şi capete goale. Credeam că ai învăţat să apreciezi bărbaţii mai fini, mai subtili.

— Poate bărbaţii care au, să spunem, unele dintre calităţile tale?

— Exact.

Rîzînd, ea luă o cană mare de metal.

— Pot să-ţi dau ceva de băut?

— Doar nu ţi-a trecut prin cap că aş putea spune nu, aşa este?

Ea turnă cu grijă cidru tare şi parfumat în halbă.

— Ştii, nu că l-aş aprecia — cel puţin nu aşa cum ai vrut tu să spui. Dar cum poţi să nu-i zîmbeşti? E atît de fericit. O fericire simplă.

Brendan se întinse pe lîngă ea, luă o sticlă şi adăugă o porţie sănătoasă de rom negru, care transforma cidrul în „zid de piatră".

— Fericire simplă, aşa crezi?

— Tu nu crezi?

El luă o sorbitură lungă din băutură.

— Este ceva vreodată atît de simplu, Elizabeth?

— El este, spuse Bennie cu convingere.

— Poate.

Elizabeth îşi umplu o cană cu cidru şi se sprijini de zid lîngă Brendan, studiindu-i profilul fin şi întunecat. Dintre toţi fraţii, Brendan era cel de care se simţea mai apropiată

sufletește, poate pentru că erau amîndoi progenituri Jones care difereau de ceilalți.

— Îmi pare rău, Brendan, spuse ea urmărind cu degetul buza cănii. Vreau să spun, în legătură cu ce a spus tata, că se întreabă cum te-a făcut.

Brendan luă o sorbitură și își sprijini la loc capul de perete.

— Nu-i nimic, Elizabeth.

Chiar nu era. În familia Jones un bărbat era judecat după mărimea și puterea lui. Brendan nu era tocmai mic, dar aparținea în mod cert genului subțire. Ceea ce nimeni nu părea să aprecieze era faptul că mintea lui limpede și strălucită egala pe oricine, de oriunde. Bennie știa că el dorise cu disperare să meargă la Harvard să-și încerce puterile minții printre cei cărora le plăcea să gîndească și să-nvețe, dar chiar dacă tatăl lui ar fi avut bani să-l trimită, atît el cît și Bennie știau că nu ar fi făcut-o niciodată. Cadwallader Jones ar fi considerat asta o irosire totală; un bărbat trebuia să muncească, nu să gîndească.

— Știu că nu-i nimic, spuse ea ușor. Totuși...

— Nu-ți bate capul cu asta, Elizabeth. Este o rană care s-a cicatrizat de atîta vreme încît abia mai simt înțepătura.

— Aș dori ca el... nu știu. Să-nceteze de a mai aștepta din partea ta să fii ca el.

— Nu se va schimba. Eu am renunțat de mult să sper că o va face.

Se desprinse de perete și zîmbi spre ea:

— Destul cu tacticile de diversiune. Chiar vrei să-mi spui că te interesează cu adevărat blegul ăla mare?

— N-aș spune că mă interesează. Simt numai un fel de compasiune pentru el. Mă-ntreb cum era înainte de accident.

— Aha. Deci tu iarăşi aduni pur şi simplu vagabonzi, aşa-i? Mama va fi dezamăgită. Ea încearcă de vreo şase ani să te mărite.

— Oh, opreşte-te, îi dădu fata un brînci zdravăn. Cel puţin asta înseamnă mai puţin cu şase ani decît de cînd încearcă să-ţi găsească ţie o soţie. La urma urmei, în afară de mine, tu eşti singura persoană din New Wexford în vîrstă de peste douăzeci de ani care nu a fost căsătorită niciodată.

— Ştiu.

El îşi puse cu un gest teatral mîinile pe inimă.

— Sînt vinovat de violarea poruncii lui Dumnezeu de a ne înmulţi, după cum îmi reaminteşte mama atît de des. Dar cine ar vrea să se mărite cu un sărman tipograf ca mine?

— Sărman? Faci o treabă foarte bună, iar tu ştii asta. Cel mai apropiat tipograf este tocmai la Boston.

— Sînt sigur că femeia potrivită pentru mine este şi ea tocmai la Boston.

— Bine, atunci cred că sîntem într-un impas, nu-i aşa? Mama va trebui să se mulţumească cu nepoţii pe care îi capătă de la restul familiei.

În cealaltă parte a încăperii, Rufus făcu semn că mai vrea bere.

— Mai bine mă-ntorc la treabă.

Seara se scurse în tăcere; lumînările picurau în suporturile lor, iar vîntul rece urla în jurul *Ţiparului.*

Înăuntru era linişte şi încordare; o seară de băut în tăcere, neîntreruptă de conversaţia obişnuită, care lăsă coloniştii puţin mai beţi decît de obicei. Vecinătatea tot atît de neobişnuită a soldaţilor britanici îi lăsă puţin mai mînioşi,

ceva mai înclinați să-ncerce să scape de acești intruși nepoftiți, prin orice mijloace necesare.

Șoapte și murmure se învolburau prin încăpere. Nervii erau întinși zdravăn, iar Cadwallader era prins între anticiparea unei bătăi sănătoase și sîngeroase și temerea că taverna lui va fi devastată în cursul luptei.

Tunicile roșii păreau să ignore ostilitatea coloniștilor. Își sorbeau băuturile, trecînd pe bere după ce terminaseră grogul. În sfîrșit, căpitanul Livingston se ridică să plece, oamenii lui țîșnind în picioare după el, iar Cad și mușteriii săi răsuflară la unison ușurați. *În sfîrșit.*

Livingston făcu un gest scurt, chemîndu-l pe Cadwallader. *Puțin ofensat de modul în care fusese chemat,* Cad era totuși atît de fericit să-i vadă pe intruși afară din localul lui, încît se grăbi să vină.

— Da? Ce-ați mai dori, căpitane?

Căpitanul mătură cu atenție un fir imaginar de praf de pe uniforma sa pătată.

— În primul rînd, presupun că nu-ți datorăm nimic pentru restul băuturilor.

— Și, mă rog, de ce presupui asta? Îmi datorezi patru șilingi.

— De fapt, cîți dintre clienții tăi te plătesc în monedă forte? întrebă Livingston, privind iscoditor în jurul încăperii.

— Nu mulți, recunoscu Cad. Dar toți îmi oferă în schimb bunuri sau servicii utile. Voi ce aveți de oferit?

— Deja beneficiați de serviciile armatei britanice. Nu este nevoie să fie oferite în contrapartidă.

— Eu spun că este.

— Ne aflăm aici pentru protecția voastră.

— Protecție! Puah! zise Cad înfigîndu-și pumnii în șolduri. Vă aflați aici pentru persecutarea noastră. „Legea Încartiruirii"[1] nu mai este în vigoare, și populația din Massachusetts nu are obligația să vă asigure întreținerea. Iar de protecția voastră nu avem nevoie. Sîntem perfect capabili să apărăm ceea ce ne aparține.

— Ah, reluă Livingston ridicînd un deget lung și subțire. Asta ne aduce la o altă problemă: mi s-a adus la cunoștință că se apropie adunarea anuală a miliției locale.

— Da, spuse Cad, întrebîndu-se de ce deschisese căpitanul subiectul.

— Nu va avea loc!

— Ce? făcu Cad îndreptîndu-și trupul la întreaga sa înălțime. În mod cît se poate de sigur va avea loc. De cînd există New Wexford-ul s-a ținut pe islaz adunarea anuală.

— Nu mai este necesară. Acum se află aici armata britanică pentru a vă proteja.

— Este dreptul nostru de oameni liberi și cetățeni britanici să ne ocupăm de protecția noastră. Orice bărbat trebuie să aibă grijă de siguranța familiei sale. Nu mă voi încrede în nimeni altcineva.

— Te vei încrede în noi.

Cei trei soldați formară dintr-o dată o linie de apărare în spatele căpitanului lor, stînd într-o rigidă poziție de drepți, cu mîinile ridicate în apropierea spadelor scurte prinse la centurile lor. Cîteva secunde mai tîrziu, locotenentul Leighton se împletici către ei, îmbrîncind doar un soldat înainte de a-și găsi locul și a-și înțepeni trupul masiv.

— Vă ordon, vouă tuturor, spuse căpitanul rotindu-și brațul pentru a cuprinde întreaga încăpere. Nu va avea loc nici o adunare a miliției din New Wexford!

---

[1] *Quartering Act* (în original): decret regal britanic emis în 1734, prin care populația civilă din colonii era obligată să asigure material și financiar întreținerea trupelor engleze dislocate în zona respectivă. (n.t.)

Toți bărbații din încăpere săriră în picioare, iar mînia lor păru deodată palpabilă în aerul devenit brusc fierbinte.

— Va avea loc, rosti Cad cu un ton absolut implacabil.

— Acesta a fost un ordin, Jones. Sînteți supuși britanici.

— Sîntem americani, domnule, spuse Cad cu mîndrie.

La colțurile buzelor subțiri ale căpitanului apăru un mic zîmbet.

— Vom vedea.

Se întoarse să piece, iar oamenii lui îl urmară într-o formație perfect aliniată. Chiar și locotenentul Leighton era numai cu o idee în afara cadenței, și nimeni nu se îndoia că avea putere să se folosească de arma lui.

— A, da, se întoarse Livingston, de parcă tocmai se gîndise la ceva. Orice protest din partea „Fiilor Libertății" va fi tratat cu toată severitatea.

— Fiii Libertății? întrebă Cad prudent. De ce credeți că vreunul dintre noi ar cunoaște pe careva dintre ei? Toată lumea știe că ei au cartierul general la taverna „Ciorchinele" din Boston.

— Boston-ul este numai la cincizeci de mile[1] distanță, Jones. Nu este o călătorie prea lungă pentru asemenea radicali.

— Nu știu nimic despre ei.

Căpitanul zîmbi ușor:

— Ei, dacă se întîmplă cumva să-ntîlnești pe unul dintre ei, ai putea să transmiți mesajul. Nu se mai joacă de-a politica și războiul. Au acum de-a face cu militari.

Și, mișcîndu-se mîndru și încrezător, ieși pe ușă.

Locotenentul Leighton era ultimul la plecare. El se răsuci brusc, dezechilibrîndu-se ușor, și se prinse de tocul ușii pentru a-și reveni. Noaptea era neagră și densă. Aerul rece se strecură pe lîngă trupul său masiv, măturînd dușumeaua tavernei și clătinînd flăcările lumînărilor groase.

[1] *Land mile*: unitate de măsură pentru distanțe; 1 mile = 1609 m. (n.t.)

Își roti capul dintr-o parte în alta, ca un animal care adulmecă o poiană nouă, căutînd prada sau primejdia. În sfîrșit, privirea lui se fixă pe locul din spate unde Bennie aștepta, privindu-i cum pleacă. Ochii lui se luminară și pe chipul cu oase puternice se întinse încă o dată zîmbetul lui fericit.

— La revedere, Bennie-fată.

Celălalt bărbat l-ar fi numit trădător. El se considera prudent.

Gînditor, privi la plecarea britanicilor. Deci ăsta era noul ofițer comandant din zonă. Desigur, contactul lui nu se va schimba; de fapt, căpitanul nu va ști niciodată despre existența lui, cu excepția cazului în care acest lucru ar deveni esențial. Cu toate acestea era bucuros de a fi avut ocazia să-l vadă pe Livingston în acțiune. Nu se știe niciodată ce poate aduce soarta.

Desigur, căpitanul era pompos. Ceea ce nu știa era dacă această mîndrie ar putea să devină o problemă. Ar putea Livingston să o dea deoparte și să facă ceea ce era necesar? Măcar căpitanul era deștept. Ar fi putut fi și mai rău.

Hotărî că n-are deocamdată cum să știe în cine poate avea încredere. Era prea devreme ca să-și dea seama, iar decizia — prea importantă pentru a fi luată repede și fără precauții. Va continua să asculte, să adune informații și să le transmită mai departe. Va privi și va aștepta.

Cel mai important lucru era să fie prudent. Și, de asemenea, să oprească această nebunie înainte ca ea să ajungă prea departe, să elimine focurile mici, izolate, înainte de a izbucni într-o conflagrație sălbatică ce va aduce un singur lucru...

Război.

Capitolul 3

Bennie strînse mai bine în mînă mînerul cutiei îmbrăcate în piele și păși cu grijă în jos pe scară. Se opri ascultînd. Era liniște. Continuă să se strecoare, lăsîndu-și cu grijă greutatea pe treptele vechi din lemn și încercînd să evite scîrțîitul care ar fi trădat-o.

Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era ca unul dintre membrii familiei să o surprindă înainte de a apuca să se strecoare afară din casă. Dacă ar găsi-o tatăl ei, ar pune-o la lucru în loc să o lase să iasă singură. Dacă ar prinde-o frații ei, ar ironiza-o fără milă. Dacă ar vedea-o mama — ei bine, era greu de suportat să se gîndească la asta.

Ajungînd la piciorul scării, se uită cu atenție în ambele părți, în sufrageria liniștită și întunecată din stînga și în holul tăcut și meticulos lustruit din dreapta. Cele două încăperi erau goale. Mai trebuia doar să se strecoare cîțiva pași pînă la ușă și apoi să traverseze micul spațiu deschis din fața casei și era liberă.

Ușa se deschise. Bennie îngheță; era prea tîrziu.

— Bună, mamă.

— Elizabeth!...

Mary pătrunse în casă cu coşul de cumpărături pe braţ şi închise liniştită uşa după ea.

— Am coborît numai pînă la magazinul lui Rufus şi uite ce am găsit.

Se opri, ridicîndu-şi în sfîrşit privirea din coş şi privindu-şi cu atenţie fiica.

— Oh, Elizabeth, spuse cu vocea ei lirică pătrunsă de dezamăgire. Ce ai pe tine?

Bennie privi în jos la cămaşa ei largă de pînză, la pantalonii şi ghetele scîlciate pe care le purta.

— Haine, bănuiesc.

— Credeam că am hotărît împreună că nu vei mai purta pantaloni.

— Nu, mamă, *tu* ai hotărît. Eu am decis că-i voi purta numai atunci cînd fustele mă-ncurcă. În plus de asta, gîndeşte-te la cîţi yarzi[1] de material se economisesc dacă eu port pantaloni în loc de rochie.

— Elizabeth, spuse Mary întinzînd mîna ei fină, graţioasă şi elegantă şi netezind una dintre buclele neascultătoare ce scăpau din coada împletită a lui Bennie. Nu înţeleg de ce nici măcar nu încerci. Eşti atît de statuară... Cu haine potrivite, ai putea fi chiar remarcabilă.

Statuară. Remarcabilă. Resemnată, Elizabeth zîmbi către mama ei cea delicată, micuţă şi arătînd în întregime ca o lady. Doar cîteva şuviţe cărunte îi înspicau părul negru, moale şi strălucitor, împletit corect într-un coc strîns. Nici un fir de păr nu era în dezordine.

Bennie nu semăna deloc cu mama sa, iar ea ştia asta. Ochii negri erau singura trăsătură pe care putea spune că o moştenise de la Mary; tot restul venea de la Cad.

---

[1] *Yard*: unitate de măsură pentru lungimi; 1 yard = 0,9144 m. (n.t.)

— Aș dori cu adevărat, continuă mama ei, să te hotărăști să te duci la Maryland. Știi că mătușa ta Sarah ar fi mai mult decît fericită să mergi pentru o vreme în vizită la ea.

Iar Maryland! Bennie nu știa cum de își dobîndise Maryland-ul reputația de loc în care pînă și cea mai disperată dintre femei își poate găsi un soț în clipa în care pune piciorul în oraș, dar mama ei credea în mod cert că este așa.

— Nu mă duc la Maryland. Nu simt o copleșitoare dorință să mă mărit.

— Dar cine a zis ceva despre măritat? întrebă Mary cu inocență. Mă gîndesc numai că ar trebui să te duci să-ți vizitezi mătușa.

Bennie clătină din cap. Știa că nu ajută la nimic să protesteze; mama ei, așa blîndă cum era, putea fi de neclintit, la fel ca oricare dintre membrii familiei Jones. Bennie nu era genul de femeie pe care un bărbat să o dorească de soție; era prea înaltă, prea puternică, semăna prea mult cu frații ei. Dar Mary părea să nu se dea niciodată bătută.

— Bine, dacă nu vrei să mergi în vizită, ce-ar fi să ne ocupăm măcar să-ți facem o rochie nouă pentru adunarea anuală? Am un încîntător material din lînă, verde închis, care ar arăta distins pe tine. Dac-ai avea o rochie frumoasă, sînt sigură că nu ai mai simți nevoia să umbli de colo-colo în boarfele rămase de la frații tăi.

— Îi port pe ăștia acum numai pentru că merg să mă plimb, iar fustele se agață mereu de lăstăriș. Am obosit să le tot repar și știi că nu am talentul tău la cusut. Voi avea grijă să nu mă vadă nimeni.

— Te duci iar în pădurea Finnigan, nu-i așa?

Bennie încuviință stînjenită:

— Da.

— Mă-ngrijorezi. Chiar crezi că este sigur pentru o femeie să umble singură prin pădure?

— Mă descurc, o asigură Bennie liniştită. Cine să mă supere?

Existau cîteva avantaje — este drept, puţine — pentru cei de dimensiunile ei. Intenţiona să profite de ele din plin.

— Presupun că te duci ca să cînţi iarăşi cu obiectul ăla, nu-i aşa?

— Da.

— Zău, Elizabeth, aş fi mai mult decît fericită să-ţi iau un instrument mai potrivit, ceva pe măsura unei tinere lady. O spinetă, sau poate un clavecin[1]? Dacă ai talent muzical, cred că ar trebui să-i explorezi toate aspectele.

— Mamă, nu mai sînt tînără, nici nu prea sînt o lady. Vioara îmi convine foarte bine. Acum te rog să mă ierţi, aş vrea să mă duc să exersez.

Bennie se strecură pe lîngă mama ei şi traversă cu paşi mari spaţiul liber din faţa casei, alegînd apoi calea care ducea prin spatele tavernei, direct spre un pîlc des de copaci.

Aşezîndu-şi jos coşul, Mary se sprijini de tocul uşii, în timp ce îngrijorarea aşternea cute subţiri pe trăsăturile ei delicate. Îşi iubea foarte mult fiica şi ţinea la ea aşa cum numai mama a opt băieţi putea să-şi preţuiască unica fată. Dar nu o înţelegea.

Mîinile lui Mary se ridicară, verificînd dacă părul îi stă ordonat. Ştia de cînd avea şaptesprezece ani că a scăzut în ochii concetăţenilor ei atunci cînd ea, una dintre cele două fete ale reverendului Primei Biserici Congregaţionale din New Wexford, a acceptat să se mărite cu tînărul şi aprigul uriaş, Cadwallader Jones. Treizeci şi trei de ani mai tîrziu, încă era sigură că făcuse alegerea corectă.

Ştiuse chiar de atunci că el o iubeşte cu toată fiinţa lui şi fără reţineri. L-a urmat atunci şi ar face-o oricînd. Pentru o tînără femeie al cărei tată punea întotdeauna credinţa şi

[1] *Spinetă, clavecin*: vechi instrumente muzicale cu clape şi coarde, premergătoare apariţiei pianului. (n.t.)

datoria înaintea familiei, fusese o tentație seducătoare, căreia nu regretase niciodată de a-i fi cedat.

Îl iubea pe Cad cu o devoțiune liniștită. Îl înțelegea, pentru că era un bărbat deschis, cinstit, mîndru și lipsit de complicații. Îi iubea și îi înțelegea de asemenea pe toți fiii ei; pe șapte dintre ei pentru că erau exact ca tatăl lor, iar pe Brendan pentru că semăna așa de mult cu ea. Brendan, la fel ca ea, avea nevoie să gîndească lucrurile în profunzime, să raționeze, să se bazeze mai degrabă pe intelect decît pe emoțiile trădătoare și impredictibile.

Bennie, în ciuda asemănării sale evidente cu Cad, era diferită. Nu avea natura elementară a tatălui ei. Ascundea atît de multe... Pentru Bennie nu existau niciodată sentimente ca durere, mînie — sau cel puțin nu erau vizibile. Părea poate satisfăcută, dar niciodată mulțumită. Prea multă tulburare se ascundea în ochii aceia negri; prea multe vise suprimate cu duritate.

Se părea că Mary nu putea face nimic; în orice caz, nimic din ce făcuse pînă atunci nu mersese.

Dar dacă exista un lucru pe care Mary îl învățase în cele peste trei decenii de cînd era o Jones, acela era că hotărîrea de neclintit întotdeauna dă rezultate — în cele din urmă. Iar dacă Mary nu era perseverentă, atunci nimeni nu era.

Luîndu-și în sfîrșit privirea de la locul unde dispăruse Bennie printre copacii întunecați, se aplecă și își ridică coșul. Nu putea face nimic acum și avea bărbați flămînzi de hrănit. Mai tîrziu... ei bine, mai tîrziu o să vadă.

Bennie mergea încet prin pădure, încă purtînd cu ea cutia de piele. Cîteva frunze maronii singuratice se loveau de ramurile aspre și răsucite ale stejarilor, fagilor și celorlalți

copaci care creşteau într-o înghesuială dezordonată. Aerul era rece şi proaspăt şi părea să trosnească plăcut, la fel ca frunzele uscate de sub picioare.

Bennie iubea pădurea. Aici solul era stîncos, acoperit cu plante crescute în dezordine şi crestat de mici ravene; în vecinătate existau mulţi acri[1] de pămînt mult mai uşor de cultivat, aşa încît bucata asta de pădure fusese lăsată în pace. Nu era nicidecum o suprafaţă mare; dar ea se simţea bine aici, ocrotită de către copaci de privirile iscoditoare şi critice. În acest loc se simţea pur şi simplu Elizabeth Jones, nu un fel de ciudăţenie pe care fiecare încerca întruna să o adapteze vreunui tipar, în care ea nu reuşea niciodată să se încadreze, oricît de mult s-ar fi străduit.

Ajunsă la destinaţie, fata se aşeză pe pămînt, fără să ia în seamă umezeala uşoară de pe jos. Un pîrîiaş şerpuia printr-o strîmtoare miniaturală; copacii, ca nişte santinele înalte, mărşăluiau pe maluri. Era un pîrîu mic. Nu se grăbea şi nu spumega în albia lui; curgea în schimb lin, cu un sunet blînd şi liniştitor.

O bună bucată de timp ea nu făcu decît să stea şi să privească apa. Umbrit de ramurile ce se aplecau deasupra lui, pîrîul limpede unduia algele fine care creşteau din belşug pe fundul albiei.

Şi ea, ca şi Brendan, crezuse că este imună la răul pe care îl pot face vorbele. De mică i se spusese arătare, uriaşă şi fată-băiat. Reacţionase devenind tare, mîndră şi controlată. Cu toate acestea nu se putea împiedica să simtă durerea, mică dar ascuţită, pe care o încerca atunci cînd dădea încă o dată greş în încercarea de a fi la nivelul aşteptărilor mamei sale.

Trăgînd spre ea cutia, îi desfăcu închizătorile, deschise capacul şi ridică vioara trecîndu-şi cu dragoste degetele peste

[1] *Acre*: unitate de măsură pentru suprafeţe; 1 acre = 4047 m^2. (n.t.)

lemnul cald și lucios. Ciupi ușor strunele întinse, ascultînd notele pure și sonore pe care le produceau.

Vioara era un dar din partea bunicului ei pentru copiii Jones. Acesta nu renunțase pînă în ziua morții lui la încercarea de a „civiliza" familia fiicei sale, iar capacitatea de a aprecia muzica de calitate el o considera ca pe o trăsătură de gentleman. Spre dezamăgirea sa, nici unul dintre băieții Jones nu manifestase nici cel mai slab interes pentru a învăța să cînte la „scripcă" — un termen pe care el îl considera o insultă față de instrumentul creat cu atîta meșteșug. Singura excepție fusese Brendan, dar el din păcate era complet lipsit de talent.

După ce ani de zile a zăcut într-un colț acoperită de praf, vioara a fost descoperită de Bennie. Tatăl ei considera lecțiile de muzică o frivolitate inutilă; mama o îndemna să încerce un instrument mai potrivit pentru o lady. Dar Bennie fusese într-un fel atrasă spre ea, fascinată de acțiunea de a face să cînte un obiect fără viață.

Nu avusese pe nimeni care să o învețe să cînte, așa că învățase singură. De cîte ori venea vreun scripcar să cînte la o sărbătoare locală, ea îl privea cu atenție, studiind modul cum își mișcă degetele, cum ține arcușul, cum ciupește și mîngîie strunele, scoțînd muzică din coarde și lemn.

Cu o perseverență cîinească, exersase ore în șir — iarna, ascunsă în podul șurei, cu degetele înghețate și înțepenite, iar vara în adîncurile ocrotitoare ale pădurii Finnigan. La început cîntase îngrozitor; vioara scheuna și țipa ca o pisică torturată, dar pe măsură ce căpăta experiență ieșea uneori cîte o notă pură, ca sunetele pe care le auzea în mintea sa. Apoi apărură uneori cîte două note, apoi trei și, în sfîrșit, un șir pe care îl putea numi muzică.

Acum muzica era a ei, singurul lucru din viața sa despre care știa cu adevărat că îi aparține; degetele îi zburau peste coarde, și începu să cînte la fel de natural și de ușor cum respira. Iar muzica deveni pentru ea aproape la fel de

esențială ca aerul. Putea cînta orice cîntec pé care îl auzea, fără să omită vreo măsură sau o notă, dar mai mult cînta pur și simplu, amestecînd cu muzica scene din mintea ei, creînd o stare de spirit, dînd glas unei emoții.

Fixîndu-și bine instrumentul sub bărbie, ea trecu o dată arcușul peste coarde și lăsă nota bogată să se stingă absorbită de pădure. Mulțumită de tonalitate, ea își simți degetele zburînd într-o serie rapidă de note care îi dezmorțiră încheieturile și o ajutară să-și redobîndească comunicarea ușoară cu instrumentul.

Închizînd ochii, se strădui apoi să se relaxeze, să se concentreze numai asupra viorii, căutînd în însăși ființa sa muzica pe care încerca să o exprime.

Aplauze puternice și entuziaste o smulseră din izolarea ei confortabilă. Sări în picioare și se răsuci, ascunzînd cu un gest reflex vioara la spate.

Jon Leighton, cu un zîmbet larg, bătînd sălbatic din palme, se sprijinea de un arbore gros. Atunci cînd ea se întoarse, el se îndreptă brusc și își smulse de pe cap tricornul plin de praf și tivit cu argint, aproape zdrobindu-l în mîini.

— Bună, Bennie-fată, murmură el.

— Bună, locotenent Leighton, spuse ea relaxîndu-se ușor. Ce faci aici?

El se foi stîngaci pe picioare, iar vocea lui profundă și aspră căpătă un ton jenat:

— Te-am văzut intrînd în pădure. Te-am urmat.

Apoi continuă, mișcîndu-și umerii lați:

— Am ascultat. Iartă-mă.

— Nu-i nimic.

Spre propria ei surprindere, constată că realmente nu o deranja. Știa că Jon nu o va judeca.

— De ce nu ești cu compania ta?

— Azi nu lucrăm. Căpitanul a zis să merg să mă distrez.

— În mod sigur există altceva ce ți-ar place mai mult să faci decît să hălăduiești prin pădure.

— Ceilalți jucau cărți, pe bani, se încruntă el, iar supărarea se văzu limpede pe trăsăturile lui frumoase. Căpitanul le-a zis că n-ar trebui să joace cu mine, că o să-mi pierd toți banii.

— Oh, spuse ea blînd.

Era clar că el era jignit de refuzul camarazilor lui de a-i permite să joace și ea simți o dorință absurdă de a-l consola.

— Și apoi, ai nevoie de mine. Fetele n-ar trebui lăsate singure pe afară.

El se bătu în piept:

— Am să te apăr.

— Dar eu n-am...

Vocea ei se pierdu. Voise să răspundă, ca întotdeauna, că nu are nevoie de protecție, dar ce era rău în a-l lăsa să creadă că are?

— Ai perfectă dreptate, Jon. A fost prostesc din partea mea. Apreciez grija pe care mi-o porți.

Îndată el se lumină, iar Bennie fu luată prin surprindere de frumusețea zîmbetului său. Părea potrivit într-o pictură, sau pe tavanul unei biserici — sau în visele unei femei.

— Pot să rămîn? întrebă el cu speranță în glas.

— Poți rămîne.

Ce va face cu el? Nu cîntase niciodată pentru nimeni altcineva și nu era sigură că ar putea s-o facă. Muzica ei era personală, nu o împărtășea.

— Ce-ți place să faci?

— Totul.

— Totul?

— Pădurea, dădu el din mînă spre copacii care-i înconjurau. Îmi place să privesc. Să ascult.

Coborîndu-și privirea el se uită spre vioara pe care ea o ținea atîrnînd pe lîngă corp:

— Îmi place muzica.

Ea îi întinse instrumentul, oferindu-i-l:

— Ai vrea să-ncerci vioara mea?

Dincolo de pleoapele lui pe jumătate coborîte, ceva luminos și de neidentificat sclipi scurt în ochii lui deschiși la culoare.

— Nu, privi el trist spre propriile-i mîini. Prea neîndemînatic.

— O nu, nu ești. Încearc-o, îl îndemnă ea.

— S-ar putea s-o frîng.

— N-ai s-o frîngi.

El își zvîrli în lături pălăria și aceasta zbură departe, aterizînd la rădăcina unui stejar răsucit. Își șterse apoi nervos palmele pe pantaloni și, încă ezitînd, întinse mîna după instrument. De îndată ce atinse lemnul închis la culoare își trase mîinile înapoi, de parcă s-ar fi temut că acea ușoară atingere ar putea să producă stricăciuni ireparabile.

Expresia lui rugătoare era irezistibilă. Bennie nici nu încercă să reziste.

— Ți-ar place să te-ajut?

Jon încuviință cu entuziasm. Bennie se așeză în spatele lui, înconjurîndu-l cu brațele,și constată că trebuia să stea pe vîrfurile picioarelor pentru a atinge înălțimea potrivită. Pentru prima dată de cînd se știa se simțea de statură normală. Aproape mică.

Cu mîna stîngă ea ridică vioara și o plasă sub bărbia lui Jon, într-o poziție confortabilă, acolo unde el o putea prinde între gît și umăr.

— Acum ar trebui s-o ții, sugeră ea.

— Așteaptă o clipă.

El își suflecă mînecile largi ale cămășii, expunînd vederii antebrațele groase, cu mușchi solizi, marcați de vene proeminente. Atent, cu blîndețe, el își strînse mîna în jurul gîtului viorii. Bennie era uimită de delicatețea atingerii de care erau capabile mîinile lui mari și își reaminti de modul similar în care el o ținuse de mînă în tavernă, cu o seară înainte.

Concentrîndu-se să-i pună degetele pe coarde, ea încerca să ignore cît de aproape era de el, cum mușchii de pe spatele lui zvîcneau și se încordau atunci cînd el se mișca. Era aproape o îmbrățișare, iar Bennie se întreba ce ar simți dacă el ar lua-o în brațe — această căldură, această așteptare cu sufletul la gură?

Abia reușea să-l cuprindă cu mîinile, și era nevoită să se apropie mai mult pentru a ajunge cu degetele în poziția potrivită. Se lipi și mai strîns de el, conștientă de senzația aproape dureroasă, dar complet minunată, din sînii ei, lipiți de zidul solid care era spatele lui.

Bennie inspiră cu lăcomie pentru a-și limpezi mintea; aerul avea un ușor parfum de iarbă uscată și fum îndepărtat, de frunze și toamnă, de căldură umană și Jon. Cînd expiră, aerul agită părul lui adunat neglijent la ceafă. El prinse cu mîna dreaptă arcușul, iar ea îl luă de mînă pentru a-l îndruma. Avea încheietura pumnului suplă, puternică, cu tendoane proeminente.

— Așa, murmură ea. Trecem arcușul pe strune, uite-așa.

Din bătrîna vioară se auzi o notă clară. Jon se întoarse în brațele ei, zîmbindu-i ca un băiețel.

— Drăguță, spuse el.

Era lipit de ea, iar Bennie își dori dintr-o dată protecția fustelor ei înfoiate.

— Oh... da, a fost drăguță.

— Nu.

Mîinile ei atîrnau moi, una ținînd vioara și cealaltă arcușul. Brațul lui o înconjura, ținînd-o pe loc — de parcă ar fi putut să se miște! — și el își ridică cealaltă mînă spre obrazul ei.

Cu blîndețe, palma urmă curba delicată a feței, iar Bennie fu încă o dată izbită de uimitoarea delicatețe a atingerii lui. Era atîta blîndețe ascunsă în trupul acesta uriaș... Ce alte lucruri zac nedescoperite și necercetate în el?

— Nu, șopti el. Nu nota. Tu.

Drăguță! Drăguță era un cuvînt pentru femei fine, delicate, feminine. Bennie nu fusese niciodată considerată astfel. Era înaltă, impozantă și puternică. Statuară. Dar atunci cînd acest bărbat frumos o privi cu atîta tandrețe pe chip, aproape că îl crezu.

— Prea drăguță pentru un nume de băiat. Mai ai și alt nume în afară de Bennie?

— Elizabeth.

— Elizabeth... își trecu el vîrfurile degetelor peste cîrlionții de la tîmplele ei. Da — Beth.

— Beth... repetă ea, aproape neauzit.

Era un nume micuț, feminin.

— Nu-mi spune nimeni Beth.

— Atunci am să-ți spun eu.

Deodată el ridică brusc capul, alarmat, iar Bennie tresări speriată.

— Ce-a fost asta?

— Ce?

— Am auzit ceva — un sunet în tufișuri.

Bennie aruncă o privire în jur. Lăstărișul era nemișcat și nu se auzea decît un susur ușor.

— Probabil era doar un animal.

— Poate.

Atenția lui ascuțită dispăru la fel de repede cum venise și acum arăta din nou somnoros și confuz.

— Dar tu? întrebă ea. Numele tău întreg este Jonathan?

— Nu, răspunse el pășind brusc înapoi și coborîndu-și mîinile, iar Bennie simți acut lipsa atingerii lui. Doar Jon. Numai Jon.

— Atunci Jon să fie.

El clătină din cap aprobativ.

— Cînți pentru mine?

— Chiar vrei cu adevărat să fac asta?

— Te rog.

— Bine, acceptă ea.

El se lumină şi, căutîndu-şi pălăria abandonată, se întinse pe pămînt cu ţricornul sub cap ca o pernă.

— Ascult.

Să cînte pentru altcineva era mult mai uşor decît ar fi crezut — cel puţin să cînte pentru Jon. Într-un fel ştia că lui îi va place orice ar fi cîntat. Ridică vioara pe umăr, închise ochii, îşi reaminti ce simţise cînd el o atingea şi începu să cînte.

Era o greşeală.

Trebuia să descopere ce se întîmplă în New Wexford. Prea multe informaţii vitale pentru ambele părţi se scurgeau prin acest orăşel, iar treaba lui era să afle de ce.

Atunci cînd Jon o văzuse pe Bennie Jones strecurîndu-se în pădure, şi-a spus la început că o urmăreşte pentru că este un posibil suspect. La drept vorbind, încă mai era; nu aflase nimic care să o elimine.

Dar nu de aceea o urmărise, chiar dacă — pentru o clipă — se amăgise spunîndu-şi că acesta era motivul. Cu sine însuşi era rareori altfel decît sincer şi îl deranja profund faptul că fusese necinstit şi, în plus, făcuse asta faţă de o femeie.

Ea îl intriga. Îşi dădea seama că mintea ei are adîncimi nebănuite, lucruri ascunse dincolo de suprafaţă. Întotdeauna era tentat să caute mai departe de ceea ce părea evident; fusese unul dintre motivele care l-au condus de la început spre această ocupaţie. Ar fi dorit — chiar prea mult — să scoată la lumină cîteva dintre ascunzişurile personalităţii ei.

Concentrarea intensă cu care cînta o făcea să-şi încrunte fruntea; bucle rebele aurii se încreţeau sălbatic în jurul capului ei şi, Doamne, ce picioare avea! Deodată el înţelese de ce femeile trebuiau să fie ascunse sub fuste: vederea unor picioare ca ale ei ar putea determina un bărbat să facă lucruri prosteşti. Muşchii gambelor ei erau modelaţi armonios — el simţi că ar fi cu siguranţă delicios de fermi la atingere — iar

coapsele aveau o linie deosebit de feminină. Avea picioare incredibil de lungi; unui bărbat i-ar fi trebuit cîteva zile de fericit delir ca să le sărute de jos şi pînă sus pe întreaga lor lungime.

Meseria lui nu-i permitea să fie implicat serios în legături cu femei. Pînă acum nu-i păsase, dar acum ura această situaţie. Putea să ţină la ea, dar nu era timp şi nu avea cum să-şi permită să o cunoască mai bine, nu avea voie să o lase să se apropie de el.

Pur şi simplu era prea periculos. Atunci cînd ea se găsea în preajmă, simpla ei prezenţă îl făcea să nu se mai poată concentra, şi era prea aproape de a greşi. Era un moment în care nu-şi putea permite să facă nici o greşeală; prea multe vieţi depindeau de asta, inclusiv a lui.

Şi totuşi, simţea că nu poate sta departe de ea. Îl atrăgea într-un fel care era în acelaşi timp complet neaşteptat şi total irezistibil. Ar fi dorit ca ea să ştie ce este dincolo de jocul lui, dincolo de rolul pe care îl trăia de atîta timp încît nu mai era nici el sigur de ce ar găsi dincolo de suprafaţă — dacă mai rămăsese ceva.

Frustrat, Jon îşi desprinse privirea de la ea, şi privi în sus, printre ramurile negre şi scheletice ale copacului, la cerul de un albastru palid, ascultînd. Muzica ei nu semăna cu nimic din ce auzise vreodată înainte; era fluidă, schimbătoare, uşoară, sugerînd zborul planat al unui şoim, şerpuirea liniştită a unui pîrîu. Se schimbă apoi din nou, devenind un lent, subtil, intens, sălbatic şi violent şuvoi de pasiune.

Trebuia să plece pînă nu era prea tîrziu...

Deja era prea tîrziu. Închise ochii şi lăsă muzica să curgă prin el.

Capitolul 4

Ţinîndu-şi fustele sus, deasupra gleznelor, Bennie făcu un mic salt peste o băltoacă de apă îngheţată de pe islazul din New Wexford. Ploaia din noaptea trecută lăsase umede şi noroioase zonele mai joase, deşi soarele depărtat se străduia să usuce locurile mai înalte. După ce toţi locuitorii din patru sate se vor fi vînturat pe islaz la adunare, locul va deveni o mizerie de mocirlă neagră.

Bine măcar că exista cineva căruia îi plăcea asta: o jumătate de duzină de porci se bălăceau fericiţi, rîmînd şi grohăind în groapa de lîngă şcoală. Porcii umblau liberi prin oraş, căutînd de mîncare şi devorînd tot felul de gunoaie şi resturi, dar pe vreme ploioasă puteau fi întotdeauna găsiţi aici, cufundaţi în noroiul abundent.

— Atenţie!

— Prinde-o pînă n-ajunge-n groapă!

O minge făcută dintr-o băşică de porc umflată se rostogoli spre ea, urmată de patru băieţi, roşii la faţă şi gîfîind. Bennie

întinse un picior să o oprească şi îi dădu o lovitură scurtă în direcţia lui Adam, nepotul ei cel mai mare.

— Hei, mulţam', Bennie. N-aveam chef să trebuiască să intru după ea în groapă.

Ea întinse mîna şi îi ciufuli părul blond. Deşi avea numai zece ani, capul lui îi ajungea aproape pînă la bărbie.

— Dac-aş fi în locul tău, aş găsi un loc mai puţin aglomerat ca să joc fotbal. Ştii că Rufus crede că acest joc este periculos.

— Mda, bine, bombăni Adam, mutîndu-şi mingea dintr-o mînă în alta. Tata a zis să ieşim în spatele şcolii să ne jucăm. Dar mama face turtă dulce, şi-i aproape gata, şi *ştii* că dacă tata o găseşte, întîi o mănîncă pe toată şi...

— Nici un *şi*, Adam. Dacă dai peste cineva în timp ce vă jucaţi, n-o să capeţi nici un pic de turtă dulce. În afară de asta, tatăl tău va fi prea ocupat toată ziua ca să mănînce vreo turtă dulce.

— Hm, da, mormăi el cu ochii plini de neîncredere.

Bennie rîse:

— Bine, poate că va găsi un pic de timp. Dar sînt sigură că nu va mînca mai mult de jumătate din ea. Mergeţi acum şi vă jucaţi şi am eu grijă să vă cheme cineva cînd este timpul să mîncaţi.

Adam porni în fugă, urmat de cei trei prieteni mai mici.

Strîngîndu-şi şalul în jurul umerilor, Bennie continuă să meargă pe pajişte. Deşi ziua era luminoasă şi soarele strălucea, în aer se simţea muşcătura frigului, iar ea se gîndi că simte izul aspru şi metalic al iernii care se apropia. Albastrul cerului senin era palid, de parcă şi-ar fi pierdut intensitatea culorii, şi avea o nuanţă care îi reamintea de ochii lui Jon.

Ochii lui! De ce îşi tot amintea de ochii lui? Nu pentru că l-ar mai fi văzut din acea după-amiază din pădure, cînd el o ascultase cîntînd. De atunci vremea se răcise şi nu reuşise să se întoarcă acolo decît o singură dată, în celelalte zile

exersase în grajd. Și totuși, de fiecare dată cînd scotea la iveală instrumentul, se surprindea căutîndu-l pe el, simțind lipsa prezenței lui.

Ce absurd! Cîntase singură de mii de ori și numai o dată în prezența lui. Doar nu putea să se obișnuiască atît de repede cu el. Și totuși, fusese plăcut să împărtășească muzica — să aibă un prieten căruia părea să-i placă la fel de mult cît îi plăcea ei.

Un prieten. Ciudat, acesta era modul în care se gîndea la el — de parcă ar fi avut idee cum este să ai un prieten. Avea mai multe rude decît îi trebuiau, dar nu avusese niciodată cu adevărat un prieten. Fusese întotdeauna prea diferită, prea stîngace, prea... cumva, pentru a fi apropiată de cineva care nu-i era rudă.

Imposibil: el era soldat, era englez, era bărbat. Era frumos, lipsit de complicații și complet în afara mediului cu care era obișnuită. Putea fi orice, dar nu prietenul ei, și ar face bine să țină minte asta.

Islazul era deja plin cu oameni. Adunarea anuală era un pretext pentru toți locuitorii să se întîlnească la un loc, în aceeași măsură în care era un exercițiu militar. Bennie colindă printre vînzătorii ambulanți care ofereau cărți, leacuri și pălării, bomboane, dulciuri și tacîmuri. Privi un set de coșuri de nuiele deosebit de frumos, și se prefăcu că nu observă bărbații care, ascunși cu grijă de privirile soțiilor, jucau jocuri de noroc cu cărți improvizate.

Betsy Grout, soția lui Rufus, alături de multe alte femei, oferea spre vînzare un larg sortiment de dulciuri, aranjate pe mese în fața magazinului soțului ei.

— Ce iei, Bennie?

Bennie își frecă una de alta mîinile înțepenite de frig.

— Mm, cred că niște ceai.

— Da, este cam răcoare în dimineața asta, nu-i așa?

Betsy turnă lichidul aburind.

— Zahăr?

— Absolut, zîmbi Bennie. O grămadă. Şi fă mai bine două ceaiuri. O să trec pe la atelierul lui Brendan.

— O zi frumoasă pentru adunare, în ciuda frigului.

Folosind o sulă ascuţită, Betsy sparse cîteva bucăţi mari, maro-gălbui, din bolovanul mare de zahăr, fasonat în formă de stup.

— Să sperăm că totul o să meargă bine!

— Întotdeauna a mers.

Betsy îşi ţuguie buzele pline:

— Pînă acum aşa a fost.

— De ce n-ar mai fi?

— Rufus zice că s-ar putea să fie ceva necazuri cu tunicile roşii.

— Necazuri? întrebă Bennie primind cele două căni. Pentru că ne-a spus căpitanul să nu ţinem adunarea? O, sînt sigură că nu-i nimic îngrijorător în asta. Pînă la urmă, ce pot ei de fapt să facă?

— Sînt soldaţi bine înarmaţi şi bine antrenaţi, zise Betsy încruntîndu-şi sprîncenele. Cred că pot face cam multe.

— Soldaţi care au ordin să nu tragă fără aprobare de la o autoritate civilă, îi reaminti Bennie.

— Sper că ai dreptate, se arătă Betsy sceptică. Ordinele pot fi schimbate, Bennie. Sau încălcate. Brendan a auzit cumva că ar fi posibile ceva necazuri ?

— Din cîte ştiu eu, nu.

Bennie sorbi din ceai, strîmbîndu-se uşor la gustul amar pe care zahărul nu-l putea ascunde total. O fi fost bun pentru digestie ceaiul din ace de pin şi, în mod sigur, băutura recomandată de patriotism, dar limba ei prefera totuşi un ceai aromat, din import.

— În orice caz, nu încă. Mă duc acum să-l întreb dacă ştie ceva.

Betsy o prinse pe Bennie de încheietura pumnului, strîngînd-o aproape dureros:

— Îmi spui și mie dacă afli ceva?

Trupul rotund al lui Betsy emana încordare.

— Fiii mei...

— Te anunț. Îți promit, spuse Bennie lăsîndu-și mîna peste cea a lui Betsy, într-un gest de consolare.

Pentru Dumnezeu, un cort! Bivuac de campanie. Bătînd în masă cu o hîrtie gălbuie îndoită, căpitanul Livingston privea cu dezgust în jur. Nu-i venea să creadă că se afla din nou într-un bivuac de campanie. Cu toate dezavantajele de a fi dislocați în Boston, dintre care populația ostilă și abuzivă nu era cel mai mic, măcar erau încartiruiți decent. Castelul William nu era chiar un palat, dar era în mod cert mai bun decît un cort rece, uzat, care și-a depășit de mult perioada de glorie.

Sosea iarna. Era înțepenit aici, pe cîmp, și nu putea măcar să rechiziționeze un loc unde să stea. Pe o rază de zece mile nu exista nici o clădire suficient de mare pentru a cuprinde toate efectivele de sub comanda lui, așa că au fost trimiși în dărăpănătura asta de fort pe jumătate prăbușit, la jumătatea drumului între Lexington și New Wexford. A fost de ajuns să arunce o singură privire și a înțeles că oamenilor lui le vor trebui săptămîni de muncă pentru a-l face abia locuibil — săptămîni pe care *el* le va petrece într-un bivuac de campanie.

De afară, o voce gravă îi ceru permisiunea să intre.

— Intră, spuse Livingston, sprijinindu-se pe spătarul scaunului.

Sergentul Robert Hitchcock abia trebui să se aplece pentru a intra în cort. Prezentă un salut mecanic, dar rapid, și apoi se lăsă să cadă pe scaunul indicat de căpitan.

Sergentul Hitchcock era descris de un singur cuvînt: dezordonat; figura îi era în dezordine, părul îi era dezordonat,

iar uniforma care atîrna pe trupul său slab era dezordonată. La orice oră din zi sau din noapte, sergentul arăta întotdeauna ca şi cînd tocmai s-a rostogolit din pat, după ce a dormit îmbrăcat.

Era însă şi cel mai bun sergent pe care Livingston îl avusese vreodată. Fiecare inch din trupul său mic era duritate pură, acoperită cu un strat solid şi impenetrabil de neslăbită loialitate. Acest om respira militărie, şi asta spune totul. Loialitatea lui era îndreptată în primul rînd către oamenii lui, spre ofiţeri şi spre companie. Devotamentul său pentru ţară şi conducător venea după datoria faţă de regiment; poate că nu asta era ordinea acceptată în general, dar făcea din el un militar al naibii de bun.

— Ei? Cum merg reparaţiile? întrebă Livingston.

— Al dracu' de încet, dom'le căp'tan.

Hitchcock îşi trecu o mînă prin părul rar şi moale, un amestec de cărunt şi galben palid.

„Fir-ar să fie, iar şi-a pierdut pălăria", gîndi Livingston.

— O să ne ia pe puţin încă două săptămîni, mai degrabă vr'o trei.

Buzele subţiri ale lui Livingston zvîcniră.

— Să începem cît mai repede posibil transferul trupelor în acele părţi din fort care sînt gata. Va fi un pic înghesuit, dar ăsta nu-i motiv să îngheţe toţi oamenii. Apoi îi vom sprijini pe ceilalţi cît de bine putem, spuse el trasînd cu degetul muchiile hîrtiei rigide, fabricată din deşeuri textile. Totuşi, astăzi nu vom reuşi să facem mare lucru. Este aproape timpul să plecăm.

Privirea lui Hitchcock coborî o clipă asupra hîrtiei. În expresia lui nu era curiozitate, ci numai acceptare. Se afla în armată de prea mult timp pentru a ceda curiozităţii.

— Deci, aţi primit informaţii?

— Da, le-am primit azi-dimineață, spuse căpitanul aruncînd pe masă hîrtia îndoită. Nu știu cum le-au obținut, dar sînt al naibii de eficienți.

— Cît timp avem?

— Nu prea mult.

— Și ce anume tre' să facem în legătură cu asta?

— Bună întrebare. Cred că așteaptă din partea mea să găsesc o soluție.

Sergentul se hlizi:

— Ceva care să nu implice împușcarea nimănui, bănuiesc.

— Da, asta este una dintre cerințe.

Sergentul își trecu mental în revistă impresionantul vocabular de ocări. Una dintre frustrațiile vieții militare era faptul că acei care dădeau ordinele de multe ori nu știau, sau uitaseră, cum este pe teren. Drept rezultat, ordinele pe care le dădeau erau adesea imposibil de urmat cu strictețe.

Căpitanul nu era soi rău, cum sînt în general căpitanii, gîndi Hitchcock. O, își purta el peruca puțin cam prea strînsă, dar care ofițer făcea altfel? Cel puțin nu ar fi biciuit un om pînă la a-l omorî pe jumătate, numai pentru că mai scapă și el cîteodată o înjurătură. Și a prins și niște cunoștințe sănătoase, practice, de tactică militară. Pare să fie în stare să deplaseze în mintea lui tot efectivul și să-și dea seama încotro trebuie să meargă.

Hitchcock decise că o să-i fie necesară căpitanului mai toată mintea lui supraeducată, ca să o scoată la capăt cu asta:

— Deci, ce facem dom' căp'tan?

— Bună întrebare.

Livingston nu era nici el foarte sigur. Primise ordin să oprească orice exerciții militare și manevre ale miliției locale. În același timp, i se reamintea în termeni fără echivoc faptul că nu avea permisiunea de a deschide focul asupra populației, fără aprobarea autorităților civile.

Era de suficient timp în zonă ca să știe că lucrurile nu mergeau întotdeauna așa cum le plănuiau superiorii lui. Fusese printre primii o mie de militari trimiși la Boston în 'șaizeci și opt. Proaspătul locotenent de atunci fusese șocat cînd șaptezeci de soldați dezertaseră în primele două săptămîni, tentați de libertate și de mirajul coloniilor.

A fost la fel de surprins de atitudinea bostonienilor față de militari: zburaseră spre el cu regularitate pietre, bucăți de gheață, legume stricate și o mare varietate de excremente de animale. Erau puține lucruri pe care le putea face ca represalii.

Și acum, asta! Ce importanță avea dacă coloniștii se jucau în piața orașului cu pușlile și baionetele lor? Asta nu-i transforma în militari. O după-amiază de manevre nu va forma niciodată o unitate de elită — nici măcar o unitate lamentabilă. Dacă el ar fi cel care dă ordinele, ar vedea în asta o ocazie de a descoperi capacitatea de luptă a coloniștilor.

Dar nu el dădea ordinele. În orice caz, nu încă. Și singurul mod prin care ar putea obține vreodată această ocazie ar fi să-și facă în continuare treaba fără greșeală. Nu avea nici o îndoială că va face exact asta. După aceea va fi avansat. Poate că o dată rezolvate definitiv aceste mici hărțuieli cu coloniștii, va fi în sfîrșit trimis înapoi în binecuvîntata Anglie, unde-i era locul.

— Ceaiul, domnule.

— Intră.

Jon se aplecă aproape la jumătate pentru a intra, ducînd în echilibru instabil o tavă aranjată cu cești, un ceainic aburind și cu un larg sortiment de prăjiturele mici.

Livingston își ținu respirația în timp ce Jon îl servea, sperînd că — de data aceasta — își va primi ceaiul fără să fie udat, opărit, sau să pățească altceva în timpul operațiunii.

Dar erau cîteva activități pentru care Jon era potrivit, iar pe aceasta părea în mod special foarte mîndru s-o facă.

Ceaiul fu servit fără incidente. Livingston luă cu precauție o sorbitură din ceaiul său și suspină de plăcere. Era un minunat amestec tare de Ceylon.

Privirea îi căzu pe hîrtia de pe biroul său.

— Ce să fac? Păi...

— Ăă, dom' căp'tan...

— Da, sergent.

Hitchcock ridică una din sprîncenele lui decolorate, arătînd spre Jon, care se străduia să stea într-o rigidă poziție de drepți, cu spatele îndoit la un unghi ce părea extrem de incomod.

— Locotenente, de ce te mai afli aici? întrebă Livingston.

— N-ați spus că pot pleca, domnule.

— Ești liber, Leighton.

— Da, căp'tane.

Locotenentul se aplecă și păși prin ușa cortului.

Livingston scoase un sîsîit compătimitor și clătină din cap.

— Este un caz fără speranță, Hitchcock.

— Da, domnule, întări Hitchcock, ascunzîndu-și zîmbetul după ceașca de ceai. Da' face un ceai al dracu' de bun.

— Adevărat. Deci... spuse Livingston, îndreptîndu-și atenția spre treburi. Ce altceva putem face?

Căpitanul se ridică de pe scaun, iar Hitchcock țîșni în picioare.

— Vom strînge efectivele și vom opri adunarea.

Tipografia lui Brendan se afla într-o clădire mică și cochetă, construită din cărămidă, lîngă magazinul lui Grout. Ținînd cu grijă cele două căni, Bennie deschise ușa cu cotul.

— Bună, Brendan!

— Un moment, te rog. Vin imediat, răspunse el din camera din spate.

Lîngă uşă erau trei rafturi pe care se aflau expuse cîteva mărfuri: ustensile de scris, cerneală, ciocolată şi cîteva sticluţe diferite. Bennie lăsă jos ceaiul şi luă una dintre sticluţe.

— „Elixir Vitriol", citi ea. „Remediu miraculos pentru febră".

Următoarea sticlă era închisă la culoare şi avea o formă neregulată.

— „Picăturile iezuite ale Dr. Walker". Pentru ce sînt?

— Nu te priveşte pentru ce sînt, spuse Brendan luînd sticluţa din mîna ei şi punînd-o la loc pe raftul prăfuit.

— Întotdeauna trebuie să te strecori aşa în spatele oamenilor, Brendan? Mă sperii de fiecare dată. Nu te aud niciodată venind.

— Ce pot să fac dacă nu eşti atentă?

— Sînt foarte atentă. De exemplu, am observat că nu vrei să-mi spui pentru ce este remediul acela.

— Nu-ţi bate capul.

El îşi şterse degetele pătate cu plumb pe şorţul la fel de pătat. Sigur că nu avea de gînd să-i spună că era pentru una dintre bolile pe care un bărbat le poate lua de la o femeie uşoară.

— Este ceva ce nu vei avea niciodată nevoie să ştii.

— Oh, făcu Bennie ridicînd cana lui de ceai şi oferindu-i-o. Ceva pentru bărbaţi, nu?

— Ah, vine purtînd daruri, zîmbi el. Mulţumesc! Ei bine, da, este ceva pentru bărbaţi.

— Voi afla pînă la urmă, ştii asta. Îl scapă gura pe vreunul dintre voi.

— Nu voi fi eu acela. În orice caz, nu acum.

— Niciodată nu eşti tu acela, spuse ea, încruntîndu-se în glumă. Totuşi, de ce ţii toate chestiile astea aici? gesticulă ea

spre rafturile decrepite cu mărfuri prăfuite. Nu vinzi niciodată vreuna din ele.

Brendan rotí cana între degetele lui lungi şi elegante.

— Oamenii se aşteaptă la asta.

— Iar tu desigur că faci întotdeauna ceea ce aşteaptă oamenii de la tine.

Zîmbetul lui străluci brusc:

— Absolut.

Bennie îşi trecu degetul arătător pe marginea unui raft şi se încruntă la negreala care i se luase pe vîrful degetului.

— Zici că merg bine afacerile, nu?

El ridică nonşalant din umeri:

— Cam la fel ca întotdeauna. Hîrtia continuă să se procure greu. Se pare că oamenii găsesc alte utilizări pentru cîrpele vechi, decît să le ducă la fabrica de hîrtie.

Încruntîndu-şi sprîncenele, ea îşi contemplă fratele. Alături de contracte, documente şi alte hîrtii legale, el tipărea *Jurnalul de New Wexford* şi *Anunţul Săptămînal*. Această postură îl făcea să afle orice ştire, controversă sau problemă legală, atît din New Wexford cît şi din afară, înaintea tuturor celor din localitate.

— Ai auzit ceva în ultima vreme?

— Despre ce? întrebă Brendan desfăcîndu-şi de la spate legăturile şorţului său stropit.

— Despre adunare, despre englezi; dacă vor fi necazuri.

— După părerea mea, este aproape cert că vor fi, răspunse el scuturînd şorţul şi punîndu-l deoparte pe tejghea.

— Dar tunicile roşii au primit ordine. Nu *pot* să tragă.

— Elizabeth, de fiecare dată cînd aduni grămadă atîţia bărbaţi cu aşa de multe arme şi atîţa mînie într-un singur loc, aş fi mai mirat dacă nu s-ar produce necazuri, decît dacă s-ar produce.

Simţindu-se brusc înfrigurată, Bennie îşi frecă braţele, încercînd să se încălzească.

— Situația este de mult timp încordată între Coroană și coloniști; cînd mai rău, cînd mai bine, dar niciodată *aici*, Brendan. Și niciodată *acum*. S-ar putea prăbuși totul, nu?

— Cred că ar trebui să fii pregătită pentru așa ceva, spuse el pe un ton egal.

Bennie înlemni. Considerase întotdeauna amenințarea ca pe ceva îndepărtat și vag; nu părea să existe nici o șansă să o atingă vreodată. Acum însă căpăta formă și substanță.

— Nu înțeleg de ce Anglia nu poate să ne lase pur și simplu în pace.

— Gîndește-te, Elizabeth.

Brendan luă din cuier o vestă din piele și o îmbrăcă.

— Coroana a investit enorm în colonii. Au luptat ani de zile cu francezii pentru a apăra aceste teritorii. Cer atît de mult, din punctul lor de vedere? Taxe de cîteva pence[1]?

— Taxe în legătură cu care nu ne-a consultat nimeni, Brendan. Nu avem nici un fel de control asupra lor.

El se încruntă, privind întunecat în depărtare.

— Cît de mult din viață se află cu adevărat sub controlul nostru? Sau, poate era mai bine să-ntreb, cît de puțin?

Bennie își plimbă ușor degetele peste colecția de sticle ciudate, curbele line și soliditatea lor familiară liniștind-o în mod straniu.

— Crezi că greșim dorind independența?

— Nu e greșit, Elizabeth. Poate prostesc. Nu sînt sigur că am gîndit pînă la capăt cît de slabe șanse avem să-nvingem prin forță, sau că am înțeles care va fi prețul. Nu-mi plac irosirile și nu mă împac cu gîndul că unii dintre noi ar putea să moară pentru nimic.

---

[1] *Pence* (în original): subdiviziune monetară britanică, egală pînă în 1971 cu 1/12 șilingi, care reprezentau la rîndul lor cîte 1/20 lire sterline. După reforma sistemului monetar și de măsuri din 1971 valoarea acestei subdiviziuni s-a stabilit la 1 penny = 1/100 lire. (n.t.)

El își luă apoi din cui cornul cu praf de pușcă și îl puse pe umăr. Bennie păli.

— Să moară? repetă ea încet.

Mîinile lui, lăsate pe lîngă coapse, tremurau ușor.

— Îmi pare rău, Elizabeth. N-am vrut să... Realmente nu cred că se va întîmpla ceva astăzi. N-ar merita osteneala, pentru nici una dintre părți. Vreau numai să fii pregătită pentru posibilitatea — probabilitatea — ca în curînd să se întîmple.

Ea închise ochii și înghiți, încercînd să scape de nodul care îi apăruse pe neașteptate în gît. Viața ei fusese simplă. Avea nevoie numai de muzică și de familia ei. Nu căutase nimic altceva, nu-i trebuise nimic altceva. Dar, oh, cîtă nevoie avea de toate astea! Nu se putea să-și piardă o parte din familie, nici nu s-a gîndit vreodată serios că ar fi posibil. Tatăl, frații, chiar și mama ei din oțel învelit în catifea, toți păruseră indestructibili. Se găseau acolo dintotdeauna, și dădeau impresia că vor fi mereu. Chiar și atunci cînd era copil și fratele cel mai mare a plecat să lupte cu francezii, urmat apoi pentru scurtă vreme și de tatăl ei, știuse că vor reveni teferi acasă. Firește: erau Jones-i; trebuiau să revină fără nici o zgîrietură.

De data asta lucrurile stăteau însă altfel. Era ceva prea mare, prea mult.

Nu se putea întîmpla așa ceva. Nu voia ea să se întîmple, nu va lăsa să se întîmple, așa că nu se va întîmpla.

— Elizabeth?

— Da?

Bennie își îndreptă umerii și deschise ochii, gonind gîndurile care o apăsau. Astăzi va fi minunat, familia ei era în siguranță și totul va continua ca întotdeauna.

— Ți-am spus cumva că arăți deosebit de drăguță în dimineața asta?

Ea aruncă o privire în jos spre rochia ei nouă; mama avusese în final cîștig de cauză. Lui Bennie îi plăcea verdele

intens, ca pădurea; îi amintea de rarii pini ascunși în pădurea Finnigan. Rochia era mai mulată decît era ea obișnuită, cambrată pe talie și strînsă peste piept. O făcea să se simtă expusă, dar nu putea refuza cu ușurință să o poarte, după ce mama ei îșI dăduse osteneala să o facă.

— O barză în pene de păun, se luă singură în derîdere. Ce-ar fi să-mi cumperi ceva de mîncare pînă-ncepe adunarea?

— Nu pot, zîmbi Brendan. Nu-mi pot permite.

Bennie se încruntă la el cu severitate prefăcută:

— Nu mănînc chiar atît de mult.

— E-hei, poate în comparație cu un cal. Sau cu Adam. Dar în comparație cu restul lumii...

— Cel mult trei cozonăcei. Promit.

— Chiar că nu pot, Elizabeth. Aproape că-i timpul pentru adunare.

Ea aruncă o privire în piață; mai multe duzini de oameni umblau de colo-colo în grupuri dezorganizate.

— Dar abia dacă e ora prînzului. Adunarea nu începe niciodată înainte de ora două.

— Anul acesta începe, spuse el luîndu-și muscheta proptită de perete lîngă ușă.

— Dar de ce?

Privirea lui nemiloasă îi dădu răspunsul de care avea nevoie.

— Oh, pentru cazul în care britanicii s-ar decide să apară?

— Vom fi gata pînă atunci.

— Și mie de ce nu mi-a spus nimeni?

— N-am spus nimănui căruia nu-i era necesar să știe.

El deschise ușa și o invită cu un gest:

— Să mergem.

Femeile din familia Jones asistau împreună la adunare. Bennie, Mary și soțiile celor patru fii căsătoriți priveau toate,

în timp ce mîndria le umfla piepturile şi le aducea zîmbete largi pe chipuri. Nu încăpea nici o îndoială că bărbaţii Jones erau cei mai arătoşi dintre toţi.

Cadwallader păşea în sus şi în jos prin faţa rîndurilor dezordonate de soldaţi, ţinîndu-şi ridicat capul poleit cu argint, în timp ce făcea ultima trecere în revistă, în calitate de căpitan ales al trupelor. După adunarea de astăzi, Adam îi va lua locul la conducere. Era şi timpul.

Asta nu însemna însă că în această împrejurare Cad era mai îngăduitor cu oamenii. Deşi îmbrăcaţi într-un amestec de culori închise, de roşu ruginiu, maro, verde închis şi chiar cîte un purpuriu întîmplător, nu conta. Poate că nu arătau ei a soldaţi, dar aveau echipamentul necesar.

Fiecărui om i se ceru să prezinte flinta sau muscheta pentru inspecţie. Cad verifica dacă este perfect unsă şi pregătită pentru tragere; dacă nu, avea grijă ca omul să fie scos din formaţie pînă cînd problema era rezolvată. Fiecare om trebuia de asemenea să prezinte două bucăţi de cremene de rezervă, un fitil pregătit şi o perie. Ştiau că niciodată Cad nu le-ar permite să nu aibă toate accesoriile cuvenite, aşa că le aveau cu toţii.

În timp ce Cad parcurgea în sus şi în jos rîndurile, cei aleşi se prezentau la ceilalţi ofiţeri cu banii pentru banchetul militar.

„Aş, banchet", se gîndea Bennie. „Este numai o scuză pentru a diminua serios rezervele de la *Ţiparul Dansator*".

Deodată tatăl ei înlemni între rînduri, cu o figură ciudat de nedumerită pe chip. Ceva nu era în regulă. Bennie porni către el, dar se opri văzîndu-i sprîncenele încruntate şi ochii întunecaţi de mînie.

Bărbaţii, relaxaţi pînă atunci, se adunară în formaţie compactă, strîngîndu-şi armele în mîini. Cad privi spre Adam şi păru satisfăcut de gestul de aprobare al acestuia.

„Ce se întîmplă?" se întreba Bennie năucită.

Bum-dum-dum-dum. Bum-dum-dum-dum.

Tobe. Dar cei așteptați din celelalte orășele erau deja aici.

Bum-dum-dum-dum. Bum-dum-dum-dum.

Neîncetat, ritmic, de neoprit. Cu o regularitate aproape supranaturală. Tobele soldaților mergînd la luptă.

Bum-dum-dum-dum. Bum-dum-dum-dum.

Mai tare, mai aproape. Un răpăit care părea să bată ritmul inimii ei ce pulsa îndurerată.

Bum-dum-dum-dum. Bum-dum-dum-dum.

Veneau.

Capitolul 5

Nu erau chiar atît de mulți cum crezuse ea la început. Bennie se înghesui puțin mai aproape de grupul de femei tăcute. De jur-împrejurul pieții, grupuri mici de femei și copii se strînseseră tăcuți unul lîngă altul și priveau, în timp ce bărbații erau confruntați cu tunicile roșii.

Atunci cînd șirurile de soldați apăruseră pentru prima dată la vedere, păreau fără sfîrșit. Coloane lungi, cu spații egale între ele, strălucind într-un galben viu, mărșăluiau fără greșeală, sincronizate cu ritmul tobelor bătute de tobosari negri. Acum, după ce trecuse de șocul inițial, Bennie putea vedea că nu erau mai mult de vreo treizeci de oameni, cu puțin mai mult de jumătate din numărul membrilor miliției coloniale.

Părea să nu aibă importanță. Aceștia erau militari. Baionetele lor străluceau răuvoitoare în soare. Curelele încrucișate pe piepturile lor erau atît de albe, încît păreau abia frecate cu tibișir. Aveau trupul drept, mîna sigură pe armă și ținuta arogantă.

Singura excepție era Jon. Chiar și numai statura lui l-ar fi făcut să iasă în evidență. La jumătate de pas în afara liniei, stricînd alinierea perfectă, el își clătina stîngaci muscheta și era gata să-și piardă pălăria, înainte de a și-o îndesa la loc pe cap. O seriozitate sîrguincioasă îi întuneca figura sculpturală, în timp ce se străduia să meargă aliniat cu soldații care-l încadrau.

Bennie își întoarse rapid atenția către tatăl ei. Acesta era gata să explodeze. Chiar și de la distanța la care se afla, ea putea observa că spîncenele lui tremurau, așa cum se întîmpla întotdeauna înainte ca temperamentul lui să irupă asupra unuia dintre frații ei.

De îndată ce pricepuseră ce se abătea asupra lor, coloniștii adoptaseră rapid o poziție defensivă mai bună. Acum formau patru rînduri solide, acoperind o latură a pieței, protejînd femeile și copiii. În spatele lor erau taverna, magazinul și tipografia; locuri în care familiile lor se puteau retrage rapid dacă devenea necesar.

Dar ce posibilități aveau de fapt membrii miliției? Nu puteau trage, nefiind provocați sau amenințați direct, și *nu voiau* să întoarcă spatele și să fugă — era tocmai ceea ce doreau britanicii.

Cadwallader Jones stătea mîndru în fața oamenilor lui. Dacă blestemații de englezi intenționau să ducă lucrurile mai departe, el le va face pe plac. Existau locuri și lucruri mai bune decît cele prezente, dar dacă așa a fost să fie, el era gata.

Căpitanul Livingston păși încet, aproape neglijent, către Cad. Îndepărtîndu-și ușor picioarele, el își prinse mîinile una de alta la spate.

— Deci, Jones, n-ați putut găsi calea să faceți lucrurile mai simple, nu-i așa?

— Ar putea fi foarte ușor. Îți duci oamenii înapoi în fort, iar noi continuăm, ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic.

Căpitanul dădu cu regret din cap:

— Păi, nu cred că ar merge. Mi s-a ordonat să vă împiedic să desfășurați orice manevre militare, înțelegi?

— Şi cum intenţionezi să ne opreşti? Nu ne poţi împuşca.

— Nu? Recunosc, ar fi un pic cam mizerie, cu tot sîngele şi toate celelalte. Totuşi, există o cale rapidă de a rezolva lucrurile, iar oamenii mei nu au avut în ultima vreme ocazia să se antreneze pe ţinte mobile. Ar putea fi util.

Mîinile lui Cad se strînseră în jurul patului muschetei sale.

— N-aveţi cum să trageţi primii.

— *Cred că nu. Dar totuşi, în luptă este întotdeauna puţină* confuzie, cu toate acele împuşcături şi ţipete. S-ar putea spune cine a tras primul? Îmi închipui că douăzeci de oameni diferiţi vor povesti douăzeci de variante deosebite. Nu cred că mi-ar fi greu să-mi conving superiorii să mă creadă pe mine.

Făcu din mînă o mişcare bruscă, ţinînd în sus degetul arătător. La semnalul lui, soldaţii ridicară muschetele dintr-o singură mişcare, alegîndu-şi fiecare o *ţintă din primul rînd al* forţelor coloniale. Americanii îşi ridicară şi ei armele, hotărîrea oţelindu-l pe fiecare dintre ei. Erau neantrenaţi, dar în spatele lor erau propriile familii. Nimic nu putea fi mai incendiar.

Aşa ceva nu se putea întîmpla. Bennie simţi o dîră de transpiraţie scurgîndu-i-se printre omoplaţi. Oare cum putea să transpire pe un asemenea frig? În jurul ei, femeile se grăbeau să-şi ducă copiii la adăpostul *fragil al clădirilor*, dar Bennie prinsese rădăcini pe loc, incapabilă de a se mişca.

Aşa ceva *nu* putea să se întîmple.

Înălţîndu-se pe vîrfurile picioarelor, ea aruncă o privire peste capetele bărbaţilor, *simţindu-se dintr-o dată* recunoscătoare pentru înălţimea ei. Nu putea vedea decît ceafa şi spatele tatălui ei, aşa că se mişcă dincolo de grupul de colonişti, ignorînd faptul că devenea astfel o ţintă descoperită.

Linişte. Cum puteau atît de mulţi oameni să facă atît de puţin zgomot? Nu se auzea nici scîrţîitul cizmelor de piele, nici foşnetul veşmintelor, nici măcar şoapta vîntului printre copaci. Doar o copleşitoare şi teribilă linişte.

Un țipăt puternic și ascuțit sfîșie tăcerea. Un porc gras și roz, din generația de primăvara trecută, nu prea mare, năvăli printre cele două grupuri de oameni. Stropit cu negru din groapa de noroi, el își croi drum printre Cad și căpitan, lăsînd urme pe pantalonii și moletierele albe ale ofițerului. Acesta păși înapoi, reușind în ultimul moment să-și recîștige echilibrul și evitînd să cadă în mod penibil cu fundul în noroi.

Porcul continuă să galopeze sălbatic printre rînduri, guițînd puternic de parcă era urmărit de un măcelar. Dădu peste soldați, împingîndu-i în afara formației și făcîndu-i pe cîțiva dintre ei să scape muschetele din mînă și să se arunce după ele pentru a le prinde, înainte ca armele să se descarce în mod accidental.

Era un haos. Jumătate dintre oameni se holbau după intrusul neașteptat. Cealaltă jumătate se străduiau să se dea la o parte din calea lui.

— Să prindă cineva idiotul ăla de porc! urlă căpitanul, privind cu tristețe la mizeria care se scurgea pe pantalonii celei mai bune uniforme pe care o avea.

— Îl prind eu, căp'tane!

Jon se lansă printre oameni, umerii lui masivi producînd aproape la fel de multă harababură ca și porcul. Se arunca după animal, cădea în noroi și dădea greș, dar o lua îndată de la capăt, ridicîndu-se și căzînd din nou. Urmărea porcul cu brațele larg deschise, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze o iubită, fără măcar să observe ravagiile pe care le producea.

Cel puțin o jumătate de duzină de oameni, atît coloniști cît și britanici, fură răsturnați în timp ce Jon își urma calea după animalul disperat; se ridicau bombănind, plini de noroi pe fund și cotonogiți.

— Aproape că l-am prins!

Părea într-adevăr să cîștige teren. Animalul disperat porni într-o fugă dezlănțuită către groapa lui favorită cu noroi. Ajungînd acolo, făcu ușurat un salt către siguranța dubioasă a fraților lui, îngropîndu-se adînc în noroiul clisos.

— L-am... prins!

Jon se azvîrli cu totul după porc. Aterizâ cu brațele larg desfăcute și cu fața în jos, scoțînd un plescăit sonor și scufundîndu-se cu cel puțin un lat de palmă, din pricina forței cu care căzuse. Bucăți negre de noroi se împrăștiară, stropind porcii deja plini de mizerie.

Cu amîndouă brațele strînse în jurul porcului care se zbătea și se lupta să scape, Jon se întoarse către spectatorii uluiți. Nu mai avea pălărie, părul său îmbibat cu noroi stătea ridicat în ghemotoace ude și era negru din cap pînă în picioare; ochii lui deschiși la culoare, ca și zîmbetul său triumfător, îi luminau fața înnegrită.

— L-am prins!

Mulțimea din piață amuțise uluită și neputînd crede ce vedea. Cad și căpitanul se apropiară cu grijă de marginea gropii, privind în jos la porcii care colcăiau în jurul locotenentului.

— Da, Leighton, chiar că l-ai prins, spuse Livingston calm.

În piață izbucni rîsul, un rîs violent, de nestăpînit, care întinse peste cele două grupuri o irezistibilă undă de veselie.

Cad se ținea de coaste, încercînd să-și oprească hohotele monstruoase. Privi către căpitan, care era roșu la față și umflat de rîs.

Ei bine, dacă inamicul găsea că este amuzant, el nu putea fi de aceeași părere. Era foarte simplu. Cad se îndreptă brusc, luînd o figură severă. De îndată ce Livingston văzu expresia serioasă a lui Cad, deveni și el sobru. Cei doi bărbați se priviră în ochi, fiecare încercînd să-și impună forța propriei voințe.

În acel moment, porcul guiță din nou. Gura căpitanului se strîmbă. Sprîncenele lui Cad tremurară. Irezistibile hohote de rîs îi cuprinseră pe amîndoi. Cad chiuia. Livingston își ștergea ochii în care avea lacrimi de atîta rîs.

— Ce naiba, Livingston... rîzi... ca un cal zăpăcit, reuși să strecoare Cad printre hohote cu sughițuri.

— Eu? se luptă căpitanul să inspire destul aer. Tu... să-ncetezi acum cu rîsul ăsta, Jones! Asta este... trebuie să fie... o treabă serioasă. Asta este... o... *manevră militară.*

— Eu sînt... serios, hohoti din nou Cad.

— Nu-i manevră militară, căp'tane, se băgă Jon vesel în discuție, ținînd încă animalul care se zbătea. Este o petrecere.

— O petrecere?!

Căpitanul Livingston se liniști imediat și privi atent în jurul pieței, luînd seama la standurile asortate care vindeau dulciuri și gustări, la vînzătorii ambulanți cu tot felul de mărfuri, la animația neobișnuită.

— Să zicem... un tîrg.

Cît de simplu putea fi!

— Jones, vrei să spui că țineți un tîrg?

— Păi... ezită Cad pe un ton de îndoială.

Livingston îi aruncă o privire semnificativă:

— Comandantul meu mi-a ordonat să împiedic orice acțiune militară din partea coloniștilor. N-a spus niciodată că nu puteți ține un tîrg.

— Oh, un tîrg, își strînse Cad buzele.

Era împotriva oricărui compromis cu tunicile roșii. Nu voia altceva decît să insiste asupra libertății lor de a exersa. Dar avea o șansă de a evita problema, de a nu pune pe nimeni în pericol.

— Da, sigur, un tîrg.

Livingston dădu aprobator din cap, cu ușurare:

— Bine. Dar, să știi, dacă ar fi fost vorba de o „acțiune militară" v-am fi bătut zdravăn.

— Cu siguranță că n-ați fi reușit.

— Păcat că nu avem cum să aflăm.

Căpitanul ridică din sprîncene. Singura lui dorință fusese să scape din situația asta, fără vărsare de sînge. Dar acum se

ivise ocazia, deloc de neglijat, să adune din mers ceva informații.

— Poate că totuși am putea.

— Ce?

— Am putea să facem un mic concurs. Asta numai în cazul în care ultimul nostru rămășag nu v-a lecuit complet de pariuri.

— Ăla a fost un ghinion. De unde era să știu că ai în compania ta cel mai mare taur din împrejurimi? Nu avea nimic de a face cu îndemînarea sau cu strategia, cum are o luptă adevărată, spuse Cad bătînd în țeava muschetei lui de încredere. La ce te-ai gîndit?

— Tragere cu arma. Cuțite. Nu contează. Sînt sigur că oamenii mei pot trage și arunca mai precis decît ai tăi. Oricum, sîntem militari profesioniști, nu o adunătură de fermieri care se întîlnesc de cîteva ori pe an ca să se joace de-a soldații.

Ochii lui Cad se îngustară.

— Fie atunci un concurs.

— De acord.

— Ah... Căpitane?...

Auzind întrebarea, Cad și Livingston se întoarseră către Jon. Acesta se străduia cu stîngăcie să se ridice în picioare, scufundat pînă la genunchi în noroi, în timp ce brațul lui drept era încă strîns în jurul trupului dolofan al porcului.

— Acum pot să-i dau drumul?

Așteptînd în linie să-i vină rîndul să tragă, Jon își scutură discret fundul, încercînd să desprindă bucățile reci și ude de noroi de pe părțile lui intime. După dezastrul din mocirla porcilor, sergentul Hitchcock, suflet bun, se milostivise de el și îi aruncase două găleți de apă în cap. Se spălase

astfel grosul noroiului de pe el, dar acum avea hainele ude, lipicioase şi deosebit de neconfortabile.

Ce mizerie! Ar trebui să fie mulţumit. Înţepase porcul trimiţîndu-l astfel să gonească îngrozit printre soldaţi, ca o ultimă şi disperată încercare de a evita — sau măcar de a amîna — dezastrul. Stratagema funcţionase chiar mai bine decît şi-a imaginat, dar se făcuse încă o dată de rîs.

Dar în fond, ce importanţă avea? Întotdeauna şi-a jucat cu plăcere rolul său, de actor a cărui scenă era lumea şi pentru care o critică proastă însemna moartea. Fusese o provocare, să se afle permanent în gardă, să păcălească pe toată lumea, creînd iluzia care îi permitea să-şi îndeplinească misiunea.

O iluzie. Privirea lui se îndreptă către Beth, care stătea liniştită la marginea pajiştei, privind cum unul după altul bărbaţii sfărîmau sticlele puse pe zidul de piatră. Era senină, pasivă, ca un lac liniştit, fără nici o undă pe suprafaţa lui. De ce era el atît de sigur că fusese o iluzie?

Făcuse tot ce-i stătea în putinţă să se ţină departe de ea întreaga săptămînă, şi se felicita pentru succesul său. Mă rog, aproape un succes. Odată, incapabil să mai reziste, o urmărise pe drumul spre grajdul familiei ei, evitînd să fie văzut, şi o ascultase cîntînd. Doar ascultase.

S-a aşezat în faţa uşii, împingînd-o pentru a o întredeschide, aşa încît să poată auzi mai bine, şi a închis ochii. În ziua aceea muzica ei a fost diferită; liniştită, tulburătoare, cu ecou de... singurătate. Aproape disperată.

Îi mergea la suflet, la sufletul lui care fusese îngropat atît de adînc încît nici nu mai era sigur că are aşa ceva. Dar ea l-a găsit cumva, a scos la suprafaţă rămăşiţele lui ponosite, şi l-a făcut să simtă din nou.

De atunci nu o mai văzuse. Nu trebuia.

Poc.

Zgomotul sec al unei muschete îl aduse înapoi la realitate.

Aproape că îi venise rîndul să tragă. Tocmai trăgea unul dintre băieții Jones — oare care era numele lui? „Probabil unul dintre cei mijocii", gîndi Jon. Nu părea însă să aibă vreo importanță; toți știau să tragă. Trăgeau rapid, cu o încredere arogantă în propriile forțe și o surprinzătoare precizie — cu excepția lui Brendan, care trăgea calm, aproape contemplativ, dar cu o precizie și mai mare. Era probabil cel mai bun trăgător pe care-l văzuse Jon vreodată.

Încă un foc și altă sticlă se făcu țăndări. Ar fi un miracol să mai rămînă vreun obiect din sticlă în tot orășelul, la sfîrșitul după-amiezii.

— Coloniștii ăștia sînt niște trăgători grozavi, spuse sergentul Hitchcock, care se afla lîngă Jon și urmărea competiția, alături de căpitan. Mai buni decît aș fi crezut.

— Mmm, făcu Livingston foindu-se pe picioare și strîngînd din buze.

Începuse să se satureze de a-și privi soldații pierzînd. Pentru Dumnezeu, doar ei erau profesioniștii! De ce nu erau în stare să tragă mai bine decît o adunătură de fermieri din topor?

— Se pare că este absolut necesar să punem accent pe antrenamentele de tragere.

— Foame.

— Hmm? făcu căpitanul privind la Jon. Nu, Jon, vei primi ceva de mîncare mai tîrziu, cînd se termină aici.

— Nu asta, spuse Jon îndreptînd degetul mare către trupele coloniștilor. Ei trag pentru mîncare. Veverițe, iepuri, gesticulă el prin aer, mimînd un animal micuț care se grăbește să scape de vînător. Animale mici. Iuți. Deci, buni țintași.

— Ah.

Livingston nu se gîndise la asta: americanii trebuiau să fie buni trăgători, asta însemna hrană pe mesele lor. Față de animalele mici pe care le vînau, sticlele erau ținte ușoare.

Pentru oamenii lui, trasul cu arma făcea parte din profesie. Lui îi revenea răspunderea de a-i face pe soldați să înțeleagă

că viața lor s-ar putea să depindă de îndemînarea pe care o au în mînuirea muschetei. Asta ar putea să rezolve problema.

— Păi... spuse Hitchcock sugîndu-și dinții, sper să nu mă-ntîlnesc curînd cu ei pe cîmpul de luptă.

Livingston răspunse adulmecînd:

— Nu mi-aș bate prea mult capul cu asta, sergent. Nu știu ce-i aceea disciplina, nu sînt antrenați. Și, pentru Dumnezeu, ofițerii și-i aleg. Cum poate un ofițer ales să ia deciziile grele și necesare? Va fi prea preocupat să-și protejeze prietenii și familia.

— Credeți că vom ajunge la asta, dom' căp'tan?

— Bah! Coloniștii ăștia sînt ca niște copii. Nu pot asculta înțelepciunea țării-mamă. Aud numai cîntecul de sirenă al rebeliunii.

— Următorul! strigă un bărbat.

Se așeză un nou rînd de sticle.

— Eu! spuse Jon, apoi își verifică încărcătura și ridică muscheta la umăr.

Căpitanul Livingston tresări și se îndepărtă rapid doi pași.

— Ah, Jon, ai putea să încerci să nu rănești pe nimeni de data asta? N-aș vrea să pornești un război, omorînd pe cineva din greșeală.

— Nici o grijă, spuse sergentul Hitchcock, bătîndu-l pe Jon camaradereşte pe spate. Ne-am antrenat, nu-i așa, Jon? Se va descurca de minune.

Jon clătină din cap:

— Nici o problemă, domnule.

Cele trei sticle pe care trebuia să le nimerească erau aliniate cu grijă pe un gard scund din piatră, la celălalt capăt al pajiștii. Se aflau la o depărtare cam de șaptezeci și cinci de yarzi, aproape de limita maximă a bătăii precise a muschetei. La dreapta lui se afla o șură din piatră; în stînga, înconjurînd partea din spate a gardului, era o masă încîlcită și deasă de copaci.

Jon privi în jur, observînd poziția fiecăruia. Nici el nu voia să împuște pe cineva accidental. Erau două grupuri de oameni: cel mic, ordonat și echipat cu tunici roșii, constituit din compatrioții lui, și grămada mai mare, dezorganizată și veselă de coloniști, cu copii și femei amestecați printre membrii miliției.

Beth era încă acolo, desigur, cu rochia ei verde care arăta ca o parte din pădure. Aproape că-și înghițise limba cînd o văzuse prima dată îmbrăcată așa, arătînd atît de drăguță încît se minuna cum de nu s-au adunat ciorchine în jurul ei toți bărbații neînsurați aflați în piață. Observîndu-l că o privește, ea i-a zîmbit, iar el a simțit ca o rază de soare, căldură, încurajare și mîndrie. Un asemenea zîmbet ar putea face un bărbat să învingă întreaga lume.

În loc de asta, ea îl va vedea arătînd ca un idiot. Din nou. Așa cum va fi arătat în mocirla aia rece și împuțită pentru porci. Acum se întreba dacă ea rîsese de el, alături de toți ceilalți. Într-un fel era sigur că nu a făcut-o.

Dacă ar mai fi fost Jonathan Schuyler Leighton, ar fi încercat să o impresioneze. Ar fi putut vorbi în cuvinte cu mai mult de o silabă și ar fi putut merge fără să-și împiedice pașii. Dar acum era locotenentul Leighton, și trebuia să fie nebun. Strînse din dinți și simți că îl doare maxilarul de la efortul de a-și menține pe chip acel rînjet prostesc. Se întoarse brusc, incapabil de a o mai privi.

— Sergent? Ce trebuie să fac?

— Treb'e doar să-ncerci să-mpuști sticlele. Chiar așa cum făcurăm împreună, Jon, spuse Hitchcock încurajator. Începe cu aia din stînga.

Jon se strădui să-și aștearnă pe față o expresie de confuzie totală.

— Ah, aia maro, fiule. Într-acolo.

— Da.

El își ridică muscheta și ținti sticla fumurie, așezată ispititor pe gard, dincolo de pajiște. Deodată se simți mînios.

Mînios pentru că avea atît de rar o şansă de a-şi încerca îndemînarea la altceva decît la a se comporta ca un idiot. Mînios că nu putea zîmbi unei femei fără să-i fie teamă că se va da în vileag. Mînios că nu-şi putea permite să facă fărîme blestemata aia de sticlă.

Trase. Sticla din dreapta se făcu ţăndări.

— Locotenente!

Sergentul îl bătea încîntat pe spate.

— Ai reuşit! Dar, ah, ţi-am spus să ţinteşti către cea din stînga.

Jon încărcă încă un glonţ în muschetă.

— Aşa am făcut.

— Oh, făcu Hitchcock şi înghiţi în sec, săltîndu-şi proeminentul măr al lui Adam. Totuşi, n-a fost rău, fiule. La înălţimea potrivită, şi celelalte. Acum tot ce tre' să faci este să ţinteşti vreo şase picioare mai la stînga.

Jon îşi ridică arma încet şi se încruntă, încercînd să pară ca şi cum ar ochi cu grijă. În ultima clipă, el tresări, coborîndu-şi umărul drept. Girueta neagră din fier fixată pe vîrful acoperişului şurei se învîrti nebuneşte, precum o morişcă de jucărie apucată de pandalii.

— Atins! spuse uimit soldatul de lîngă el.

Nici dacă voia nu putea ţinti aşa.

Jon avea acum pe dracul în el. Îşi asuma un risc teribil, lăsîndu-se descoperit suspiciunii dacă cineva era destul de atent ca să pună totul cap la cap. Totuşi, nu părea capabil să se opreasscă.

Reîncărcă şi înălţă arma pentru ultima dată spre gard.

Pinul era la vreo cincisprezece paşi dincolo de gard. Trase. Vîrful copacului sări de la locul lui şi aterizâ vesel pe pămînt.

Iar Jon se rugă la Dumnezeu ca nimeni să nu fi observat cumva ce bun trăgător era el de fapt.

Capitolul 6

— Mulțam', locotenente.

Punîndu-și în buzunar monedele, vînzătorul ambulant îi oferi un zîmbet care-i scotea la vedere strungăreața.

„Ar fi și cazul să zîmbească", gîndi Jon. „A luat un preț aproape dublu față de prețul curent". Dar locotenentul Jon era un nebun credul, nu un client tare la tocmeli.

Un nebun. El *era* nebun. Jon își trecu încet degetele peste șiragul de „lacrimile lui Iov[1]". Mărgelele erau tari, de un alb translucid, și lustruite – un substituent ieftin pentru aceia care nu-și puteau permite perle.

De ce le cumpărase? Erau niște nimicuri, zorzoane fără valoare. Nebunie. Și încă își dorea să fi fost perle!

---

[1] *Job's tears* (în original): denumire folosită pentru a desemna perlele false, cu referire la Vechiul Testament, Cartea lui Iov, în care prin intermediul pățaniilor personajului cu același nume sînt proslăvite virtuțile răbdării și încrederii fără limite în divinitate. (n.t.)

Vîrî colierul în punga de piele legată la centură, strîmbîndu-se la atingerea umezelii reci. Hainele deja i se uscaseră aproape în întregime, dar pielea rămînea umedă. Încălţările smiorcăiau atunci cînd păşea.

O armă trosni, sunetul fiind amortizat numai parţial de distanţă. Piaţa era aproape pustie; toată lumea se găsea încă pe islaz, privind la concursul de tir. Jon profită de linişte pentru a umbla încet prin oraş. Deşi trebuia să revină la compania lui, simţea în el o ciudată împotrivire.

Oare Bennie se mai găsea acolo? Privise spre ea după ce trăsese ultimul foc. Încă zîmbea către el, dar nu cu bucurie şi încurajare. Cu milă.

Milă, fir-ar să fie! „*Vezi?*" păreau să spună ochii ei. „*N-a fost chiar aşa de rău. Aproape că ai reuşit. Data viitoare vei fi mai aproape.*" Probabil că tot la fel se uita la cătelul ei favorit, atunci cînd îi făcea pipi pe pantofi. „*Nu-i nimic, dragule. Data viitoare vei face cum trebuie.*"

Îşi strînse pumnii, iar unghiile intrară dureros în palme. Trebuia să scape cumva de obsesia asta cu Beth. El trebuia să adune informaţii, să pună la cale planuri strategice, să caute trădători, nu să umble lunatic, precum un adolescent îndrăgostit aflat în ghearele primei sale pasiuni.

Jon îşi încetini paşii în apropierea gropii de lîngă şcoală. Porcii încă se bălăceau, grohăind fericiţi şi mestecînd dintr-o grămadă de porumb pe care le-o aruncase cineva, probabil pentru a-i ţine deoparte restul zilei. Guiţau bucuroşi şi îşi bîţîiau cozile spiralate şi mînjite cu noroi.

— Eh, măcar există cineva care se simte bine, mormăi în barbă Jon continuîndu-şi drumul în jurul şcolii.

Cînd sunetul vocilor ajunse pînă la el, se opri; erau glasuri copilăreşti care insultau, chemau şi luau în derîdere. Şi mai era o voce tînără, care se ruga disperată. El se strecură tăcut după colţ, conştient că nu era treaba lui, dar incapabil

de a se abține, amintindu-și chiar prea bine cum este cînd ești singur împotriva mai multora.

O fetiță slăbuță era înconjurată de o jumătate de duzină de puștani care săreau în jurul ei, sîcîind-o. Ea era înaltă ca o arătare, cu o claie de păr de un roșu aprins, pe care cele două panglici albastre cu care era legat nu-l puteau ordona cîtuși de puțin. Avea nasul aproape la fel de colorat ca și părul, iar Jon observă că este gata să izbucnească în plîns, în timp ce se sucea și se învîrtea, încercînd să ia ceva din mîinile băiatului celui mai apropiat.

— Dă-mi-o înapoi!

— O vrei? spuse în derîdere băiatul, care avea părul atît de blond încît era aproape alb. Atunci folosește-ți brațele alea lungi ca niște bețe și ia-o, încheie el zvîrlind apoi un ghem cenușiu în cealaltă parte a cercului.

Fata aproape se împiedică în propriile picioare cînd se răsuci și alergă spre băiatul care prinsese ghemotocul.

— Am auzit că pisicile cad întotdeauna în picioare, zise al doilea băiat, aruncînd din nou în sus micuțul pămătuf de blană. Cam cît de sus zici tu că am putea s-o aruncăm pînă să nu mai reușească?

— Te rog, dă-mi-o înapoi, se rugă fetița, cu vocea gîtuită.

— Mda? mîrîi băiatul ținînd cu o mînă pisicuța sus, deasupra capului. Și ce-o să-mi faci, morcovule?

— Mda, repetă băiatul de lîngă el. Este chiar un morcov. Lungă, slabă și *portocalie*...

— Nu sînt portocalie! O vreau doar pe Pickles. Dacă nu mi-o dați, am să...

— Salut.

Băieții tresăriră brusc, întorcînd fețe vinovate către noul venit. Cînd văzură că este Jon, se relaxară vizibil.

Băiatul mai înăltuț, ce părea liderul autoproclamat al grupului, pufni golindu-și pieptul micuț și păși înainte:

— Eu te știu.

— Chiar? spuse blînd Jon.

— Mda, ești stacojiul ăla care a împușcat copacul.

— Eu sînt Jon. Tu ce faci?

— A, nimic, se foi puștiul pe picioare. Mă jucam.

— Oh, zîmbi Jon. Asta este bine. Totuși, s-ar putea să fi lovit pisicuța.

— Noo, făcu puștiul zîmbind cu nevinovăție. Doar o necăjeam.

— Bine, zise Jon încrucișîndu-și brațele pe piept și dominîndu-i pe puști, care-i ajungeau abia pînă la șold. Pentru că eu știu că pisicuțele și fetițele și alte ființe mici și singure au uneori tătici mari, unchi și prieteni.

— Jimmy, șopti alt puștan dîndu-i un cot liderului. Și dacă află taică-su?

— Nici un taică-su, spuse al treilea. Dar *Bennie*?...

— Nu vă faceți griji, spuse Jimmy privind apăsat către fetiță. Nu va spune nimănui. Nu-i așa, Sarah?

Sarah se smiorcăi și își șterse ochii cu mîneca:

— O vreau pe Pickles.

Jimmy se încruntă și dădu drumul ghemotocului de blană în mîinile întinse ale lui Sarah.

— Băieți, nu credeți că-i timpul să mergeți la părinții voștri? sugeră Jon.

— Ăă, se înfoie Jimmy belicos. N-o să facem ceva numai pentru că așa spui tu, tunică roșie nenorocită! Noi...

Cînd mîna lui Jon se așează pe umărul lui Jimmy, acesta înghiți în sec. O fi fost tipul un stacojiu, dar era unul zdravăn.

— Am plecat.

După ce băieții dispărură după colț, Jon îngenunche lîngă Sarah, care își strîngea pisicuța la piept.

— Totul e-n ordine?

Ea smiorcăi:

— Așa cred.

— Și Pickles?

— Nu știu.

Ea privea în sus către el, ținînd în brațe pisicuța care miorlăia, și părea să nu ia în seamă gheruțele ascuțite care i se înfigeau în piele.

— Vă rog, domnule, să nu spuneți nimănui.

— De ce nu? întrebă el, mirîndu-se de ciudățenia acelei cereri.

— Oh, vă rog! imploră ea, iar pleoapele începură din nou să-i tremure. Nu puteți face asta!

Dincolo de colțul ochiului ei, Jon observă o zvîcnire verde, care apăruse de după clădirea școlii aflată în spatele lui Sarah. Beth țîșni în cîmpul lui vizual, ținîndu-și fustele cu ambele mîini, cu o figură hotărîtă și nemiloasă. În ochii ei fulgera mînia înspăimîntătoare și ocrotitoare, iar Jon înțelese că era gata să se ia de orice puști care i-ar fi căzut în mînă. Aceasta nu era femeia liniștită și controlată pe care o văzuse în tavernă; putea acum vedea focul profund pe care îl simțise în muzica ei.

Jon ridică o mînă pentru a o opri. Atunci cînd rămase pe loc, el își puse un deget la buze și îi făcu semn către zid. Beth se încruntă, dar rămase nemișcată, aproape de locul pe care i-l arătase el. Avea trupul încordat, de parcă era gata să țîșnească la primul semn de alarmă.

Jon își îndreptă din nou atenția către Sarah, care stătea ținîndu-și pisicuța lipită de obraz, iar umerii micuți încă îi tresăreau.

— Pot să-ți văd pisica?

Sarah își ridică încet fața, cu ochi albaștri înotînd în lacrimi:

— O să-i faci rău și tu?

— Nu, spuse Jon atingînd cu un deget smocurile delicate de blană fumurie de pe spatele pisicuței. Băieții au rănit-o?

— Cred că da. Au aruncat-o în aer ș'au lăsat-o să cadă, ș'acuma plînge.

— Lasă-mă să văd, spuse el întinzînd mîna, cu palma în sus.

Sarah îi privi mîna, în timp ce el aștepta cu răbdare, fără să se miște. În sfîrșit, ea încercă un zîmbet și puse cu grijă pisicuța în mîna lui.

Pisicuța, atît de mică încît abia avea vîrsta la care se putea descurca fără mama ei, scoase un ultim scîncet și se opri din mieunat. Își cerceta noul loc, atingînd delicat cu lăbuța suprafața palmei, mișcînd din vîrful nasului și dînd din coadă înainte și înapoi. Adulmecă apoi pielea lui Jon și scoase limbuța roz pentru a testa substanța neobișnuită.

— Gîdilă, zîmbi Sarah cu ochii umezi. Nu-i așa?

Pisicuța hotărîse în mod evident că Jon nu era comestibil. Ridicîndu-și capul, Pickles se roti împrejur de cîteva ori pe mîna lui Jon pînă să se așeze, transformîndu-se într-un ghemotoc strîns și pufos. Era de un gri închis și uniform, ca cerul unei zile calde și noroase de toamnă, și arăta ridicol de micuță în palma mare a lui Jon. Pisicuța începu să toarcă și Jon simți o vibrație ușoară și blîndă.

— Te place, spuse Sarah.

— Crezi? întrebă Jon mîngîind ușor spatele pisicuței cu arătătorul celeilalte mîini. Dar tu, Sarah? Te simți mai bine?

— Un pic, răspunse ea ascunzîndu-și fața într-un braț și smiorcăindu-se din nou.

— Care-i necazul? Te doare ceva?

— Nu, făcu ea coborîndu-și umerii. Dar am plîns.

— Oamenii plîng atunci cînd sînt triști, Sarah.

Sarah își șterse nasul pistruiat:

— Și tu?

Jon simți un nod în gît reținînd amintirea clipelor cînd era numai cu puțin mai mare decît Sarah, și părea să plîngă întruna.

— Uneori. Toată lumea plînge uneori.

— Nu şi Bennie, rosti Sarah.

— Bennie?

Jon îşi ridică privirea spre Beth. Sprijinită confortabil de zidul şcolii, ea părea relaxată, iar calmul îi revenise. La privirea lui întrebătoare, ea ridică din umeri.

— Niciodată?

— Niciodată, spuse Sarah cu convingere.

— De aceea nu voiai să ştie nimeni?

— Mda.

— N-am să spun, o asigură el. Ţine, adăugă punînd pisicuţa în braţele ei. Poate că acum ar trebui să mergi la mama ta.

— Mulţumesc, domnule...

— Jon.

— Domnule Jon.

Sarah se răsuci şi ţopăi cu stîngăcie, zîmbind apoi veselă cînd o zări pe Bennie:

— Oh, bună, tuşă Bennie. El este noul meu prieten. Îl cheamă Jon.

— Da, ştiu, Sarah. Este şi prietenul meu.

— Da? Nu ştiu de ce bunicul zice mereu că tunicile roşii sînt oameni răi. Jon e simpatic. Este şi drăguţ, nu găseşti, tuşă Bennie?

— Ah... spuse Bennie simţind că-i ard obrajii. Ei, da, este drăguţ.

— Eu mă-ntorc la adunare, vii?

— Îndată.

Bennie îşi privi nepoata care alerga spre pajişte, cu pisicuţa ghemuită în braţe. Cu toate că fraţii ei se dovediseră fără excepţie la fel de buni la produs băieţi ca şi tatăl lor, Adam reuşise ca, în mijlocul şirului de replici miniaturale ale propriei persoane, să aibă şi o fată.

Sarah era singura nepoată a lui Bennie, și îi aducea foarte mult aminte de ea însăși. Mai înaltă decît ceilalți copii de vîrsta ei, cu mîini și picioare mari care păreau, spre spaima lui Bennie, că vor continua să mai crească, Sarah avea în plus dezavantajul de a fi moștenit de la mama ei culoarea aprinsă a părului. Bennie știa ce vor însemna următorii cîțiva ani pentru nepoata ei, și își promisese să facă tot ce îi stătea în putință pentru a-i ușura lui Sarah trecerea prin această perioadă.

— Bună, Beth, vibră în spatele ei vocea profundă a lui Jon.

Bennie își trecu rapid mîinile peste dezordinea sălbatică din părul ei, constatînd că alergătura peste pajiște îi lăsase piptănătura într-o încîlceală fără speranță. Ea închise pentru o clipă ochii — oare el o fi auzit-o spunînd că este drăguț? — și se întoarse spre el.

Își făcuse griji degeaba. El îi zîmbea ca întotdeauna, deschis, cu fiecare trăsătură a feței lui frumoase.

— Ta-da! făcu el triumfal. Ai venit să o salvezi?

— Păi, da.

— De unde știai?

— Că trebuie să vin?

El încuviință din cap, ca răspuns la întrebarea ei.

— Oh, m-a chemat Adam. I-a văzut pe băieți necăjindu-i sora și a alergat să mă caute.

— De ce pe tine?

— Hmm... Cred că sînt un pic mai ocrotitoare față de rudele mele. Băieții și-au luat într-un fel obiceiul de a veni la mine pentru că, ei bine, tații lor se așteaptă cumva ca ei să se descurce singuri.

În timp ce ea vorbea, el continuase să meargă, și acum era aproape — oh, atît de aproape!... Pieptul lui îi umplea cîmpul vizual, și era de ajuns să întindă mîna pentru a-l atinge.

El își sprijini brațul pe zid, lîngă capul ei. Stătea acolo, aproape acoperită de trupul lui și, dacă ar fi fost oricine

altcineva, ea s-ar fi putut simți înspăimîntată. Dar acesta era Jon, și nu era speriată, chiar dacă inima îi bătea de parcă ar fi fost. Se minuna de acea atracție de a-l atinge; amintirea brațelor ei în jurul lui acolo, lîngă pîrîu, era atît de clară și vie încît putea încă să o simtă.

Nu era numai frumusețea lui. Ceea ce o atrăgea era puritatea lui de spirit; Jon n-ar judeca pe nimeni și nu ar avea pretenții. Lui doar îi plăcea, se bucura și accepta.

Ea își ridică ochii către chipul lui. Putea vedea pe suprafața elegantă și clară a feței firele aspre de barbă și vîrfurile drepte ale genelor dese, de culoarea blăniței de jder. Ochii lui erau deschiși la culoare, de un albastru palid, ca gheața groasă din miezul iernii, cînd primăvara este doar un vis.

El își trecu degetul îndoit peste obrazul ei, de parcă ar fi vrut să-i șteargă o lacrimă, cu o atingere atît de lentă și blîndă, încît păru chiar o picătură care se scurge pe obraz. Își ridică fața, dorind ca acea atingere să nu se termine.

— Beth! murmură el, mișcîndu-și mîna spre celălalt obraz și lăsîndu-și degetul să alunece de-a lungul genelor care-i mărgineau pleoapa de jos, fără a se apropia primejdios de ochi. Tu nu plîngi niciodată?

— Oh!

Pe fața lui erau mici crestături, care-i stricau perfecțiunea bărbiei. Se tăiase la bărbierit, iar ea cedă impulsului de a-și trece ușor degetele peste tăieturi.

— Eu... nu prea multă vreme. Frații mei obișnuiau să se distreze grozav, încercînd să mă facă să plîng. După o vreme am învățat să nu-mi mai arăt simțămintele.

Pielea lui se asprise din pricina bărbii crescute peste zi; era țepoasă, aspră, masculină. După ce îl atinse cu vîrful degetelor ea își lăsă toată palma pe obrazul lui, încercînd să-l cuprindă.

— Uneori, spuse el cu glas adînc și insinuant, uneori este bine să dai frîu liber sentimentelor.

În ochii lui era o sclipire ce părea un fragment de cer primăvăratic în gerul iernii. El își lăsă brusc mîna să cadă și pași înapoi cu o mișcare neașteptată.

— Au terminat cu împușcăturile?

— Ce? încercă Bennie să se adapteze la schimbarea bruscă de subiect, scuturînd confuză din cap. Oh, da, așa cred.

— Ce urmează?

— Ah, cred că aruncarea cuțitului.

— Bine. Acum trebuie să mă duc. Vii?

El se întoarse și porni, pașii săi lungi acoperind distanța în bucăți mari. Bennie se grăbi să-l urmeze, întrebîndu-se cînd a devenit blîndul ei prieten așa de îndrăgostit de armele ascuțite.

Jon se sprijinea de un bătrîn stejar golaș, privind fix la sîngele care curgea liber între degetul lui mare și arătător. Fir-ar să fie! Voise să se zgîrie numai puțin, dar se pare că o făcuse cu nițel cam mult entuziasm.

Acolo, în spatele școlii, a trebuit să se îndepărteze de Beth înainte de a face ceva prostesc, așa că s-a grăbit spre concursul de aruncare a cuțitului, cu Beth în urma lui. Atunci cînd au ajuns pe pajiște el s-a băgat imediat într-un grup de soldați, lăsînd-o pe Beth să meargă spre familia ei.

Atunci însă a văzut un tip slăbuț, cu părul negru, zîmbind către ea. Iar cînd tipului i-a venit rîndul, a aruncat cuțitul exact în mijlocul țintei.

La rîndul lui, Jon a luat cuțitul ascuțit între degete și și-a dus brațul înapoi, gata să azvîrle arma exact în „ochiul boului"[1]. Atunci și-a dat seama că a dat cu adevărat de belea.

[1] *Bull's eye* (ochiul boului): expresie informală desemnînd centrul negru al unei ținte folosită pentru trageri cu diferite arme albe sau de foc. (n.t.)

Fusese al naibii de aproape de a lăsa să se piardă toată munca lui din ultimii şase ani, fără a mai pune la socoteală că îşi primejduia astfel şi viaţa. Aşa că a lăsat cuţitul să alunece şi să muşte adînc din pielea lui.

Jon rupse o bucată uzată de pînză din poala cămăşii. Făcînd-o ghemotoc, o apăsă pe rană, încercînd să stăvilească şuvoiul de sînge.

După „accident" fugise în pădure, fără să mai stea pentru a asculta ironiile spectatorilor, neîndrăznind să o privească pe Beth. Nu ar fi putut îndura.

Va trebui să facă ceva în legătură cu ea. Nu putea sta mereu la distanţă. Ultima oară cînd a încercat, n-a mers. Misiunea lui îi impunea să o tot întîlnească, iar atunci cînd în sfîrşit a văzut-o, lunga aşteptare îl făcuse şi mai nebun.

Ar putea încerca să petreacă în preajma ei cît mai mult timp posibil, sperînd că apropierea va atenua efectul farmecului ei. Poate că nu era chiar atît de minunată cum şi-o tot imagina. Nu atît de puternică, de dulce, de moale...

Moale. Pielea obrazului ei fusese fragedă, incredibil de netedă, şi el a observat cum a tremurat cînd a atins-o.

Minunat. El îşi apăsă cu răutate cîrpa pe mînă, sperînd că durerea îl va readuce cu picioarele pe pămînt.

— O să-ţi faci mai rău.

Ea era aici, se strecurase printre copaci şi îi lua mîna în palmele ei, privindu-l cu ochii ei calzi şi plini de îngrijorare. Dădu deoparte cîrpa, pălind la vederea tăieturii din pielea lui.

— Doare?

El dădu din cap fără cuvinte. Se părea că nu se făcuse încă destul de rîs, pentru a o determina să stea departe de el. Trebuia să-şi fi dat seama că neajutorarea lui va trezi instinctele ei ocrotitoare.

Deodată el fu teribil de sigur că niciodată nu va fi suficient, că încercarea de a o ţine departe nu va reuşi. Dar nu va merge nici să petreacă destul timp cu ea, astfel încît patima să se stingă. Nimic nu va merge, iar el nu mai ştia ce să facă.

Ea îi atinse uşor rana, şi sprîncenele i se încruntară cu îngrijorare.

— Trebuie îngrijită. Vii cu mine la *Ţiparul Dansator*?

Pe dracu'! Ar merge oriunde i-ar cere.

— Da.

Aplecîndu-se peste mîna lui Jon, Bennie înfăşură încă o dată o fîşie de pînză în jurul ei. Legă apoi strîns şi trase cu grijă de capăt, verificînd nodul.

— Aşa. Asta ar trebui să rezolve problema. Poţi folosi mîna?

Ea se aşează pe bancă lîngă Jon. Taverna era goală; toată lumea se afla încă la adunare. Nu era obişnuită ca încăperea să fie aşa pustie şi tăcută; părea prietenoasă, intimă, înconjurîndu-i ca un cocon primitor şi cald.

Cana cu bere tare, pe care o adusese pentru Jon, stătea lîngă cotul lui, neatinsă încă. Hainele lui erau jerpelite şi murdare, iar pe pantaloni avea stropi maro închis de sînge. Părul îi scăpase complet din legătură şi îi atîrna ca o mătură moale şi castanie pînă pe umeri.

El îşi privi mîna îndoind-o încet, strîngînd şi desfăcînd degetele, de parcă nu era chiar sigur că-l vor asculta. Ţinea capul în jos; nu privise spre ea de cînd îl găsise în pădure.

— Tot mai doare?

— Nu.

Umerii lui căzură, de parcă întreaga energie i se scursese cu sîngele.

— Atunci care-i necazul?

— Stîngaci.

— Nu eşti stîngaci.

— Ba da! izbucni el. Jon cel prost. Jon cel stîngaci. Mereu greşind. Mereu mut. Mereu *neîndemînatic*.

— Nu, spuse ea ridicîndu-i cu palma în sus mîna rănită, ocrotind-o în palmele ei. Vezi asta, Jon?

El scoase un mîrîit scurt:

— Mîna mea.

— Da, mîna ta, reluă ea trecîndu-și degetele peste denivelările din palma lui, urmărind micile văi și coline. Este o mînă așa de mare... Te-am văzut ținînd pisicuța aceea. Puteai atît de ușor s-o strivești... Tot ce aveai de făcut era să-nchizi palma și să strîngi.

Mîna lui era tare, aspră și cu bătături din pricina muncii. Ea se simțea fascinată de duritatea și de textura palmei lui, pe care își plimba vîrful degetelor.

— Și ce a făcut pisicuța, Jon?

— A tors, răspunse Jon, iar Bennie se gîndi că vocea lui sună ciudat de încordată.

— Da. A tors, pentru că știa că nu i-ai face vreun rău. Pentru că știa că ești un om bun.

Bennie își răsuci mîna, astfel ca palma ei să ajungă peste a lui, potrivindu-și degetele cu ale lui.

— Jon, ești un bărbat atît de mare... Mare și puternic. Dar nu ai făcut niciodată rău cuiva, nu-i așa? Tu nu urăști pe nimeni, și nu le spui oamenilor că nu sînt destul de frumoși, sau destul de deștepți, sau destul de puternici.

Ea își lipi și mai strîns mîna de a lui, simțind prin piele căldura radiată de el.

— Nu regreta niciodată ceea ce nu ești, Jon. Să nu-ți pară rău că nu te pricepi la arme.

— Dar sînt militar!

El arăta atît de demoralizat, cu ochii pe jumătate închiși, cu capul în pămînt. Avea nevoie de cineva care să-l consoleze, cineva care să-i arate că valoarea lui nu depinde de abilitatea de a înfige un cuțit într-o altă ființă umană.

Ea ceda impulsului, înainte de a-şi da seama de existenţa lui. Dîndu-se mai aproape de el pe bancă, îl îmbrăţişă şi îi puse capul pe umărul ei.

— Sst, şopti ea liniştitor, netezindu-i cu palma stofa aspră de pe spate. Totul va fi bine.

Oh, Doamne! Ce făcea ea acum? El hotărîse că cea mai sigură cale este să se refugieze cît mai adînc posibil în rolul său. Va simula un nebun copilăros, aşa încît ea să nu mai găsească nimic interesant la el, şi să nu-l mai observe.

În loc de asta, îl consola ca pe un copil. Iar el reacţiona ca un bărbat.

Faţa îi era ascunsă în adîncitura gîtului ei. Pielea ei era caldă şi fină, ca de satin; îi putea simţi pe obraz pulsul. Şuviţe moi din părul ei căzură pe faţa lui, gîdilîndu-i urechea şi ispitindu-i simţul tactil.

Ea mirosea a levănţică. Uşor, delicat, surprinzător. Complet feminin. El inhală adînc, iar sîngele începu să-i alerge prin vene cu mireasma acestei femei.

Putea să-i atingă pielea cu limba. Tot ce avea de făcut era să deschidă gura şi ar fi putut să simtă gustul pielii de pe gîtul ei. Nu trebuia decît să se mişte puţin într-o parte şi în jos, pentru ca faţa lui să fie îngropată în...

Asta ar fi însemnat să profite fără ruşine.

— Beth, murmură el cu un ton de scuză, şi se mişcă apoi într-o parte şi în jos.

Sînii ei erau ampli, ispita carnală din visul oricărui bărbat. Deşi erau acoperiţi de stofa moale şi verde din lînă, el putea să-şi imagineze frăgezimea şi parfumul lor.

— Levănţică, murmură el la pieptul ei.

— Ce-ai zis, Jon? Nu te aud.

Sînii ei tresăltau pe faţa lui atunci cînd vorbea. I-a trebuit un teribil efort de voinţă pentru a-şi înălţa capul, trezindu-se cu faţa foarte aproape de a ei.

— Am spus... înghiți el cu greu în sec. Levănțică. Miroși a levănțică.

— Oh, făcu ea, în timp ce el îi admira pielea netedă, de un roz delicat, care-i înflorea pe auriul fin al obrajilor. O folosesc în praful de cărbune cu care îmi curăț dinții.

Dinții ei. Privirea lui căzu pe acea gură de o voluptate obsesivă. „Deci și respirația ei miroase tot a levănțică. Oare are gust dulce?". El se mișcă puțin mai aproape, pînă îi simți căldura respirației atingîndu-i pielea.

Închizînd ochii, el își aplecă ușor capul. Buzele lor erau așa de aproape... Mai puțin decît lipite, dar mai mult decît separate. Tentație, antlcipare...

„Ce-ar fi rău în asta?" se întrebă el. Ar fi doar un sărut.

Numai un sărut.

Capitolul 7

Până la urmă nu a putut s-o facă. Nu a putut face ceea ce știa că nu este bine. Nu a putut acoperi acea minusculă distanță care despărțea gura lui de a ei.

Dar nu a fost nevoie, pentru că a făcut-o Beth.

A fost atît de ușor... La început, atunci cînd l-a îmbrățișat, a făcut-o fără a avea alt gînd decît să-l aline, să-i atenueze un pic suferința. Apoi izul trupului bărbătesc i-a ajuns la nări și i s-a urcat la cap. Căldura lui i-a trecut prin haine și i-a ajuns la pîntec. Chipurile s-au apropiat, răsuflarea i-a gîdilat buzele, și toate gîndurile de alinare s-au dus.

Ea dorise să afle cum ar fi dacă el ar închide acel mic spațiu semnificativ și ar săruta-o.

O dată, o singură dată, voia să se simtă ca orice altă fată al cărui iubit îi fură o sărutare în dosul șurii. Voia să afle cum este cînd o atinge bărbatul a cărui simplă prezență îi făcea inima să tresară.

Așa că și-a aplecat capul puținul acela crucial care mai trebuia pentru ca buzele lor să se întîlnească.

Gura lui era fragedă — nu găsea un cuvînt mai potrivit pentru ea. Se potrivea cu gura ei, la fel cum arcuşul i se potrivea în mînă. El stătea nemişcat, lăsînd contactul dintre ei să fie numai simpla atingere a buzelor.

Exista ceva mai mult? Ea trebuia să afle. Îşi apăsă cu ezitare buzele ceva mai mult peste ale lui.

Îi auzi respiraţia poticnindu-se, apoi el începu să-şi mişte gura peste a ei. Apăsarea se schimbă, se mută şi se schimbă din nou, într-un fel care era în întregime captivant.

Se aşteptase la o încercare şi dobîndise siguranţă. Se aşteptase la căldură şi obţinuse înflăcărare. Se aşteptase la prietenie, iar ceea ce primise era mult mai mult.

Ceea ce primise era magic. Îl simţi urmărindu-i conturul buzelor cu vîrful limbii, întîrziind la colţuri, de parcă ar fi găsit o rezervă ascunsă de miere. O făcea să se simtă îndrăgită, de parcă avea puterea de a-l fascina chiar şi numai acea mică parte din ea. El părea să nu nutrească nici o grabă de a merge mai departe, mulţumindu-se să savureze ceea ce avea.

Ea deschise gura minunîndu-se. Limba lui se strecură înăuntru, atingîndu-i uşor muchiile dinţilor, lunecînd prin zone despre care ea nu avusese idee că pot fi atît de sensibile.

Fusese o încîntare despre care nu ştia că există, şi dorea mai mult.

Se mai apropie de el pe bancă, destul de aproape pentru a i se lipi de piept, şi îşi înălţă mîinile spre umerii lui. El gemu, scoţînd un mormăit care se reverberă în gura ei. Se desprinse de ea, cu umerii traşi înapoi, de parcă încerca să scape de acea atingere. Dar nu se putea, avea gura lipită de a ei, iar limba lui explora adîncurile ascunse şi căuta locurile secrete care o făceau să se înfioare.

El avea gustul celui mai bun whisky de la *Ţipar*, acela pe care tatăl ei îl păstra numai pentru clienţii cei mai importanţi. Avea o aromă întunecată, bogată, cu gust de fum, complexă, sugerînd subtilităţi care intrigau, dar nu puteau fi definite.

Încîntată de ceea ce-i făcea el, dori să încerce ea însăşi. Îşi frecă timid limba de a lui. Oare lui îi place la fel de mult cum îi plăcuse ei?

Răspunsul fu un frison care trecu prin trupul lui. Ea încercă din nou.

El gemu. Apăsarea buzelor crescu, dar nu cerea, ci îmbia. O atrase înăuntru, răpindu-i vlaga din trup şi gîndurile din minte. Limba lui se juca cu a ei; înaintare, retragere, înaintare, retragere. O mişcare era nebunie. O alunecare — deliciu. Alunecare... extaz.

Ea îi simţi pieptul tresăltînd, de parcă alergase mile întregi. Îşi mişcă mîinile în jos pe braţele lui, simţind sub tunica de lînă umflăturile tari şi masive ale bicepşilor. Îi apăsă, îndoindu-şi degetele; nu reuşea să facă nici măcar o adîncitură.

— Jon, şopti ea. Jon!

El sări în picioare atît de brusc încît ea aproape căzu înainte. Înconjurînd cu braţul spaţiul ce acum era gol, ea deschise ochii, clipind pentru a împrăştia aburii plăcerii. Simţea sub palmă lemnul cald încă, pe locul unde fusese trupul lui. Dorea căldura înapoi.

— Jon?

Trupul lui era rigid şi se îndepărta de ea. Era în mod vizibil încordat; avea pumnii strînşi, ochii îngustaţi, nările adulmecau, iar respiraţia îi era şuierătoare.

— Beth.

Vocea lui suna încordată. Întinse o mînă către ea, dar mişcarea se opri la jumătatea drumului. Stătea pur şi simplu acolo, cu mîna în aer, de parcă nu ar fi ştiut ce să facă cu ea.

— Îmi... îmi pare rău, Beth, spuse şi ieşi din tavernă, trîntind uşa după el.

Bennie privea fix la uşă, nevenindu-i să creadă că a plecat cu adevărat.

Doamne-Dumnezeule, ce făcuse?

Mîna ei tremura în timp ce și-o ridica spre gură. L-a sărutat. L-a sărutat, iar el a fugit de ea de parcă ar fi fost întreaga armată continentală, iar el era singurul soldat englez pe o rază de mile întregi.

După modul cum arăta, ea bănuise că probabil mai toată viața lui femeile l-au prins și l-au sărutat. Dar el se presupunea că-i este prieten. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu are nici cea mai vagă idee despre ce se întîmplă între un bărbat și o femeie — nu că ea ar fi știut mai mult.

Ar fi trebuit să nu vrea de la el mai mult decît prietenie. În schimb, ea se purtase ca orice altă femeie orbită de un chip frumos și o grămadă de mușchi. Și dorise... o grămadă.

Bennie nu se îndoia nici o clipă de faptul că îl speriase. De fapt, era destul de bună la speriat bărbați; era o aptitudine utilă cîteodată, dar nu voise nicidecum să-l sperie pe Jon.

Cu mult timp în urmă, stabilise cum va fi viața ei. Va fi muzica și va fi familia. Fără iubiți, sărutări și copii. Știa de mult asta.

Uitase numai o singură dată, iar pentru asta avea să piardă un prieten, pe care dorea foarte mult să-l păstreze.

Punîndu-și cotul pe masă, alături de cana cu bere pe care Jon nici măcar nu o atinsese, Bennie își sprijini fruntea în palmă.

Doamne-Dumnezeule, ce făcuse?

Făcuse cel mai rău lucru pe care îl putea face. Mărșăluind alături de ceilalți soldați, Jon își roti ușor umerii. Avea o vagă durere musculară, de la efortul pe care trebuise să-l facă pentru a-și împiedica brațele să o cuprindă pe Beth atunci cînd ea l-a sărutat.

Măcar atît reușise. Din păcate voința lui nu fusese suficient de puternică pentru a-i reține și buzele.

Oare ce gîndea ea? Şi, mai important, ce naiba avea să facă el acum?

Ar putea să se ţină cît mai mult posibil departe de New Wexford, dar asta îl va împiedica să-şi îndeplinească misiunea. Ziua de azi ar fi putut aşa de uşor să degenereze în violenţă... Timpul era pe terminate; ambele părţi erau gata de confruntare, iar ocaziile de a schimba această situaţie vor fi strict limitate.

Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă, pentru a-şi duce sarcinile la bun sfîrşit, era să se folosească de ea. Dacă îl plăcea, ei bine, ar putea să obţină o grămadă de informaţii. Familia ei cunoştea probabil tot ce se petrecea în zonă.

Era o acţiune perfect logică, dar conştiinţa lui — sau ce mai rămăsese din ea — se opunea cu tărie acestei idei. Beth nu merita să fie tratată astfel, iar el nu era complet sigur că ar putea să-şi impună să facă asta, oricare ar fi fost mobilul.

Era clar, făcuse prea mult timp pe idiotul. Începea chiar să devină un idiot.

Jon îşi închise mintea faţă de orice altceva decît ritmul simplu şi liniştitor al marşului.

Bennie se străduia cu grijă să rămînă în umbră. Exista o uşă care dădea în magazia întunecoasă din spatele *Ţiparului Dansator,* iar de acolo putea privi şi asculta ferită de privirea tatălui ei.

El ştia, desigur. Întotdeauna ştiuse. Dar atîta timp cît nu i se reamintea de prezenţa ei, părea să se poată preface că ea nu este acolo. Dacă Bennie s-ar fi aflat în salonul principal, faţă în faţă cu el, ar fi dat-o probabil afară din tavernă.

O reuniune a Fiilor Libertăţii nu era un loc potrivit pentru o fată.

Bennie ştia de aceste întîlniri de cel puţin cinci ani. La urma urmei, era rudă cu aproape o treime dintre bărbaţii din

încăpere. Erau un grup vag organizat, într-un mic sat care nu atrăsese niciodată atenţia englezilor şi nu avuseseră de-a lungul anilor prea multe de făcut decît să se adune, să bea, să se plîngă de Coroană şi să citească informaţiile împrăştiate prin colonii de diferitele comitete de corespondenţă.

De îndată ce aflase despre întîlniri, Bennie încercase să-l convingă pe tatăl ei să îi dea voie să participe. Era la fel de patrioată ca şi fraţii ei şi fusese intrigată de veştile despre proteste şi confruntări din Boston, New York şi Philadelphia.

Cad era mai mult decît doritor să o lase să vină; toţi ceilalţi copii ai lui erau acolo. Însă Mary i-a spus în termeni fără echivoc că fata ei nu va fi membra unei adunături de patrioţi palavragii, iar el trebuie să o trimită pe Elizabeth acasă, ori de cîte ori o va găsi aici.

Astfel că Bennie şi Cad au convenit în mod tacit că, atîta timp cît nu o vede, ea poate rămîne.

Mulţimea de la *Tiparul Dansator* era neobişnuit de liniştită în această seară de decembrie. Era obişnuita întîlnire lunară, la exact o săptămînă după adunare, şi chiar în acea după-amiază începuse să cadă prima zăpadă a iernii, îmbrăcînd taverna într-o mantie albă şi rece. Înăuntru, fumul plutea în jurul bărbaţilor tăcuţi. Strălucirea lămpilor şi lumînărilor era slabă şi difuză, lăsînd în umbră o mare parte din încăpere.

— A fost cît p-aci, la adunare. Noroc că am terminat inspecţia înainte să apară tunicile roşii, spunea Cad, iar părul lui argintiu lucea palid în întuneric.

— Şi dacă veneau mai devreme? ţipă un bărbat din partea din faţă a încăperii. Puteam să-i terminăm.

— Da, dar cu ce preţ? spuse Adam ridicînd cana de metal aflată în faţa lui. Copiii mei erau acolo, Martin. Şi ai tăi la fel.

— Cred că toţi sîntem de acord că este inevitabilă confruntarea, zise Cad. Dar nu văd de ce să nu alegem locul şi momentul în avantajul nostru.

Se încruntă şi continuă:

— Nu pot înțelege de ce schimbarea orei de începere nu i-a derutat. Deja a fost o coincidență cam mare faptul că luna trecută au apărut aici cu numai o jumătate de oră-nainte de momentul cînd trebuia să ne întîlnim, iar acum au venit și la adunare mai devreme...

— Este perfect evident, interveni Brendan, sprijinindu-se degajat de un perete, aproape invizibil în umbră. Cineva le-a spus cînd să vină.

— Nu!

Fiecare bărbat din încăpere murmură negația, apoi privi în jur la prieteni, rude, vecini. Cu siguranță că nici unul dintre cei prezenți nu i-ar fi trădat.

Brendan ridică din umeri:

— Cum altfel ar fi putut să ne cunoască atît de precis programul? Primesc informații de undeva — informații foarte bune — și le primesc repede. Am schimbat ora adunării cu numai două zile înainte.

— Brendan, spuse Cadwallader, din glasul căruia răzbătea clar încercarea de a-l preveni. Cunosc fiecare om din camera asta, după cum îi cunoști și tu. Nici unul dintre cei prezenți nu s-ar întoarce vreodată împotriva noastră.

— Poate că n-ai intenționat, își aranjă Rufus ochelarii pe nas. Dar cîți dintre noi nu au menționat în trecere ceva? Nevestelor, iubitelor? Unui vînzător, sau cîrciumăresei de la un han la care ne-am oprit să petrecem o seară. Există destule căi pe care putea să iasă vestea.

Bărbații se foiră stînjeniți.

— Ei bine, nu știu dacă contează chiar așa de mult cum au aflat de data asta. Nu s-a întîmplat nimic rău. Ceea ce contează este să nu se mai repete, rosti Cadwallader plimbîndu-și privirea prin încăpere și oprind-o asupra fiecărui om. Acum că-n zonă se află staționați soldați englezi, s-ar putea să fi venit vremea acțiunii. Dacă ajunge vreo informație la englezi, poate fi periculos — și vom ști că provine de la cineva apropiat.

— Dar ce putem face? întrebă unul dintre fermieri.

— Poate nimic, poate foarte multe, spuse Cad lovindu-şi bărbia cu degetul mare. Ştiţi cu toţii că Fiii din Boston le-au făcut multă vreme viaţa grea britanicilor. Nu există nici un motiv pentru care să nu putem face acelaşi lucru.

— Tată, ce rost are? Ce dacă au reuşit să sîcîie cîţiva soldaţi; ce dacă au fost în stare să scape de cîteva impozite minore. Britanicii tot aici sînt.

— Rostul, Brendan, este că aici se află căminul nostru. Locul nostru. Dacă ei doresc să ne guverneze, să ne ocupe fără permisiunea noastră, nu trebuie să-i lăsăm fără împotrivire s-o facă.

— Daa! Să scăpăm de ei!

Henry, cel de-al şaptelea frate al lui Bennie, avea numai şaptesprezece ani. Fusese încîntat de isprăvile revoluţionarilor din Boston, era nemîngîiat că ratase euforia Petrecerii Ceaiului[1] şi răzmeriţa din Port Bill, şi era complet convins că ar putea de unul singur să dea afară din colonii un întreg regiment de soldaţi britanici. Mai mult decît pentru toţi ceilalţi, Bennie era îngrijorată pentru George, Henry şi Isaac; aveau energia şi capetele înfierbîntate ale unor tineri, statura tuturor celor din familia Jones, şi mai multă fervoare patriotică decît era necesară. Nu aveau soţii sau copii pentru care să-şi facă griji, preocupare care le ţinea celorlalţi fraţi temperamentul în frîu, nelăsîndu-l să izbucnească precum un vas în clocot.

— Încă nu a sosit timpul, Henry, zîmbi Cadwallader. Să aşteptăm o vreme şi să vedem. Vei avea ocazia.

Întîlnirea se sfîrşi. Cîţiva bărbaţi plecară spre casă, la familiile lor; mulţi rămaseră pentru o bere sau două înainte de a porni prin frig.

---

[1] *Tea Party* (în original): referire la evenimentele cunoscute sub numele de „Partida de Ceai" sau „Petrecerea Ceaiului", care au avut loc în ziua de 16 decembrie 1773 la Boston, cînd coloniştii îmbrăcaţi în indieni au pătruns pe navele britanice din port, răsturnînd în mare încărcătura de ceai a acestora, ca protest faţă de monopolul englez pe comerţul cu produse din import. (n.t.)

Căldura şi fumul din tavernă începură să devină neplăcute. Simţind nevoia de puţin aer proaspăt, Bennie se înfăşură într-o mantie şi se strecură pe uşa din spate.

Afară se sprijini de zidul lateral al tavernei. Răceala peretelui de piatră i se strecura prin ţesătura veşmîntului. Bennie îşi întoarse faţa spre cer. Nu putea vedea luna, stelele sau norii, ci numai întunericul dens şi impenetrabil. Fulgii de zăpadă păreau că apar din întuneric, plutind leneşi către pămînt.

Simţea nevoie de linişte, de pace, de libertate. Pacea era ceva ce se strecura rapid afară din viaţa ei, şi nu părea să poată face mare lucru pentru a o readuce.

Satul ei nu mai era paşnic. Vecinătatea britanicilor îi făcuse pe toţi să fie încordaţi şi nervoşi, aşteptînd explozia.

Chiar şi în familia ei se simţea încordarea. Conflictul dintre tatăl ei şi Brendan, trist dar suportabil pînă nu de mult, devenea acut şi dureros. Fraţii ei mai mici erau agitaţi, nerăbdători să-şi găsească locul în lume.

Şi mai era Bennie însăşi.

Fulgi uşori de zăpadă căzeau pe pielea ei, lăsîndu-i senzaţia unor mici puncte cînd se topeau. Alţii i se agăţau de gene, înceţoşîndu-i vederea, şi ea îşi trecu limba peste buze pentru a prinde cei cîţiva fulgi care căzuseră acolo.

Crezuse că este mulţumită fără pasiuni, gata pentru o viaţă de satisfacţii liniştite. Şi totuşi chiar limba ei trecută peste buze îi aminti de atingerea gurii lui. Răceala pietrei nu o făcea decît să-şi dorească mai intens căldura amintirii.

Se întorsese la treabă.

La două săptămîni după adunare, Jon mergea prin New Wexford. Amînase întoarcerea în oraşel cît de mult putuse. Înainte de a veni, avusese grijă ca mintea să-i fie plină cu

efective militare și strategie, nu cu levănțică și piele fină. Singurele secrete care-l interesau erau acelea pe care fusese trimis să le afle, nu cele ascunse dincolo de suprafața calmă și agreabilă a unei femei.

Avea de prins trădători. Dacă va fi nevoie să se folosească de ea în cursul acțiunii, atunci o va face. Asta-i era misiunea. Era singurul lucru care conta. Dacă îi trebuiseră două săptămîni pentru a ajunge la această concluzie, ei bine, fie. Orice bărbat avea dreptul la o cădere prostească, adolescentină, în viața lui. Și ce dacă a lui venise cu zece sau cincisprezece ani mai tîrziu decît trebuia? Acum era sub control.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă, era să-i deprindă pe locuitorii orașului cu prezența lui. Avea nevoie ca ei să-l vadă exact așa cu îl privea compania lui — afabil, neîndemînatic, cam prostuț și neprezentînd pentru nimeni vreun pericol. Un cuvînt spus din neatenție în prezența lui, un crîmpei de conversație pe care nimeni să nu-și închipuie că ar putea să-l înțeleagă, și treaba ar fi aproape făcută, și ar putea să treacă la următoarea sarcină.

Trecînd de mocirla porcilor, se strîmbă. O bună parte din zăpada de săptămîna trecută se topise, iar cea rămasă era urîtă și murdară, oferind porcilor noroi din belșug. Cînd el trecu pe lîngă groapă porcii guițară, de parcă l-ar fi salutat.

— Hei, tu ăla cu porcu'!

Un bulgăre de zăpadă și noroi se izbi de umărul lui drept. Jon aproape că țipă de necaz. Nu acum! Plănuise numai să meargă la *Țiparul Dansator*, să bea puțin cam mult și să piardă o grămadă de bani la cărți. Auzise că hărțuirea trupelor britanice se intensificase; erau adesea bombardați cu pietre și cu legume stricate, de cum puneau piciorul în New Wexford. Se pare că tinerii și puștii învățaseră rapid că soldații aveau ordin să nu răspundă.

Nu avea intenția să intre într-o altercație cu vreo gașcă de puștani plictisiți, care l-ar fi considerat o țintă ușoară. La

naiba. De ce nu erau la școală? Și ce dacă era aproape ora cinei? Ar trebui să-i țină pe derbedeii ăștia mici în internate, așa cum fusese ținut el.

Taverna era la o distanță de numai cîțiva yarzi. Jon grăbi pasul. Aproape că scăpase.

Un alt bulgăre îl izbi în ceafă. Fir-ar să fie, nenorociții țînteau destul de bine.

„Iar începem", gîndi Jon „Actul doi".

Se împiedică de o rădăcină imaginară de pe drum și căzu cu fața în jos într-o grămadă de zăpadă murdară.

Jon scoase capul din zăpadă și se șterse pe față. Zăpada era grunjoasă, ca niște bucățele mici de gheață, și îl zgîrie cînd o șterse.

Era înconjurat de o jumătate de duzină de puștani. Chiar în fața lui se găsea un băiat cu cap alungit și figură cunoscută, care zîmbea satisfăcut în timp ce pregătea un bulgăre de zăpadă.

— Băi, ești ăl mai tîmpit ditamai malacu', așa-i?

— Mi-aduc aminte de tine.

— Mda? făcu Jimmy trecîndu-și mîneca pe sub nasul roșu. Păi și io mi-aduc aminte de tine. Și de data asta n-o să scapi așa ușor de noi.

Un cotor de măr roșu cu alb ricoșă din obrazul lui Jon.

— Așa?

— Mda. Tata zice că stacojiii nu pot să facă nimica la vr'un american, orice-ar fi. Nu fără auto... ăă..

— Autoritate, suflă alt băiat.

— Mda, autoritate. Așa că, după cum îmi dau io sama, putem să-ți facem cam tot ce vrem, spuse el și întinse mîna în jos, trăgîndu-l pe Jon de nas.

Jon se întrebă dacă blestematul ăsta mic avea idee de insulta pe care tocmai a proferat-o, dar pentru moment era mult mai preocupat de bulgărele de zăpadă bine bătătorit cu care Jimmy îi țintea fața.

Jon se strădui să se ridice în picioare, cu singura intenție de a ajunge în sfîrșit la *Țiparul Dansator*. Cu puțin noroc, careva dintre proprietari a văzut mica scenă pe care tocmai a jucat-o. Nu-i făcea plăcere gîndul că s-a prefăcut degeaba inofensiv.

Ușa tavernei se deschise larg. Beth țîșni afară cu o capă de un albastru închis fîlfîindu-i pe umeri. Avea umerii încordați și ochii îngustați într-o expresie de hotărîre pe care el o mai văzuse o dată — atunci cînd ea a venit în ajutorul lui Sarah.

Numai că, de data asta, avea să-l salveze pe el.

Renunțase de mult la mîndrie — era un lux pe care un om cu meseria lui nu și-l putea permite — dar asta era prea de tot. Un bărbat nu ar trebui să fie salvat de către femeia lui de o mînă de puștani belicoși, înalți de-un cot.

El privi spre ceruri după ajutor: „Te rog, Doamne, n-o lăsa să mă salveze!"

— Hei, băieți! Ce faceți acolo?

El închise ochii. „Doamne, te rog, nu!"

— Băieți! Fugiți acasă pînă nu vă spun mamelor voastre!

Era fără speranță. L-a ajutat vreodată Dumnezeu atunci cînd i-a cerut-o?

Auzi băieții luînd-o la fugă. Un ultim bulgăre de zăpadă — fără îndoială cel pregătit de Jimmy — îl lovi la tîmplă.

Ce altceva să facă un adevărat spion? Jon se lăsă să cadă la pămînt, se întinse pe spate și o așteptă pe Beth.

Capitolul 8

Fără a lua în seamă zăpada, Bennie se așeză în genunchi lîngă trupul întins al lui Jon. El stătea nemișcat, iar tunica lui stacojie era ca o pată vie pe zăpada alb-cenușie.

Timp de două săptămîni ea se învinuise pentru purtarea prostească pe care o avusese după adunare. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar să-l sărute! Probabil că-l speriase de moarte pe bietul om. Și-a promis că data viitoare cînd îl va vedea se va purta prietenește, dar degajată și controlată. Putea păstra această prietenie atîta timp cît menținea distanța.

Apoi văzuse băieții hăituindu-l și se grăbise afară fără ezitare. Nu-i putea lăsa să-l rănească, chiar dacă știa că, de fapt, nu prea au cum să-i facă fizic vreun rău. Se temea însă că-i vor răni simțămintele și era hotărîtă să-i oprească.

Dar acum, văzîndu-l cum zace tăcut și nemișcat pe pămîntul rece, se întreba dacă nu cumva totuși l-au rănit. El părea atît de puternic și sănătos; nu și-ar fi închipuit că este așa de vulnerabil.

— Jon?! Jon, eşti bine?

El deschise încet ochii, clipind de două ori.

— Ce... ce s-a întîmplat?

— Ai fost lovit de un bulgăre de zăpadă.

— Oh, făcu el mişcînd din umeri pentru a se ridica în capul oaselor.

— Aşteaptă.

Ea îi puse mîinile pe piept pentru a-l opri:

— Nu aşa de repede. Lasă-mă întîi să te văd.

Atinse uşor pata de un roşu deschis aflată pe tîmpla lui. El strînse puţin din ochi, dar nu părea ceva prea serios.

— Jon, poţi vedea clar?

— Da, răspunse el privind-o în ochi. Foarte clar.

El se întinse şi îi apucă mîna, lipind-o de obrazul lui.

— N-ai mănuşi, Beth. N-ar trebui să te afli aici, afară. O să răceşti.

Degetele lui le cuprinseră cu blîndeţe pe ale ei.

— Hmm? Oh, nu m-am mai oprit să le iau. Şi apoi, nici tu nu ai.

El zîmbi:

— Eu sînt întotdeauna cald.

Chiar era cald. Ea simţea căldura din mîna lui pătrunzînd în degetele ei îngheţate.

— Nu vei mai fi dacă mai zaci mult aici în zăpadă. Trebuie să mergem înăuntru.

Ochii lui străluciră ca un fulger albastru.

— Mi-ar place să fiu înăuntru.

Dacă mai stătea mult în genunchi lîngă el era în stare să-l sărute din nou. Chiar aici, în văzul a jumătate din oraş. Nici măcar n-ar fi contat faptul că probabil l-ar fi speriat de moarte, ca şi ultima dată. I-ar fi păsat numai de un singur lucru: ca sărutul lui să aibă puterea de a-i încălzi sufletul.

Ea sări în picioare şi îşi scutură zăpada care i se lipise de fusta udă.

— Atunci haide.

Jon se ridică cît era de lung şi o urmă în tavernă.

Acolo erau cel puţin o duzină de bărbaţi, adunaţi în jurul meselor mai apropiate de foc. Atunci cînd Jon intră, ei se întoarseră să îl privească. Deşi îşi îngustau ochii cu neîncredere, cîţiva dintre ei zîmbiră cu o veselie reţinută.

„Bine", gîndi el, „măcar spectacolul nu a fost inutil". Îşi aduse apoi din nou pe faţă zîmbetul lui idiot:

— Bună.

Cadwallader se grăbi să-i iasă înainte, ştergîndu-şi mîinile pe o bucată zdrenţuită de pînză.

— Bennie, el ce caută aici?

Beth se aşeză în faţa lui Jon. Ah, la naiba, iar îl proteja!

— Tată, este înfrigurat. Are nevoie doar să se încălzească puţin.

— Nu servim aici pe cei ca el.

Ea se mişcă mai aproape de Jon, iar muşchii lui se încordară atunci cînd simţi o adiere uşoară şi familiară de levănţică.

— Nu va face rău nimănui, tată. Este numai Jon.

Numai Jon. Simţi că îl dor obrajii din pricina efortului de a-şi menţine pe chip zîmbetul tîmp.

Uitîndu-se urît la Jon, Cad îşi aruncă pe umăr cîrpa. Atunci cînd privirea îi căzu pe Beth, expresia i se îndulci.

— Bine, poate să rămînă. Dar numai un pic, ai grijă!

Îşi îndreptă apoi atenţia către Jon:

— Zici că eşti înfrigurat? N-aveţi snagă-n voi, ăştia cu tunicile roşii. Nu-i nimic. Am să-ţi fac un grog. Te-ncălzeşte îndată.

Jon repetă sufocîndu-se:

— Un grog?

Un zîmbet uşor încreţi colţurile ochilor lui Cad:

— Nu un grog, ei? Să vedem, poate puțin cidru fermentat.

Jon dădu din cap cu entuziasm.

Cad ieși să aducă băutura, iar Jon se așeză la o masă alături de Rufus, proprietarul magazinului, și de unul dintre frații lui Beth. „Probabil Carter", gîndi el. Cei doi se uitară chiorîș la el cum se așează.

— Pot să stau aici? întrebă Jon cu glasul cel mai nevinovat.

— Păi...

— Carter! îl preveni Bennie.

— Bine, e-n regulă.

Bennie se foia în jur, mișcînd din mîini. Întinse o mînă către Jon, apoi și-o retrase, în timp ce privirea ei trecea de la Jon la Carter și înapoi.

— Bennie, murmură Carter.

Ea tresări:

— Ce?

— Vrei să-ncetezi să te foiești atît? Te porți ca o albină care nu reușește să găsească o floare pe care să aterizeze, spuse Carter. Nu-i fac nimic. Vom sta doar puțin de vorbă, locotenentul și cu mine. De ce nu te duci să-ți găsești ceva de făcut?

„Jon arată așa de avid", gîndi ea „de parcă ar fi încîntat că cineva vrea să vorbească cu el". Și totuși el era singur, înconjurat de americani, iar ea era unica persoană căreia îi păsa dacă el pățea ceva.

— Beth, spuse Jon moale, stai și tu?

— Vrei să stau cu tine?

— Da, răspunse Jon, bătînd cu palma pe bancă alături de el.

— Beth? se alertă Carter. Ce-i aia „Beth"?

— Bennie e nume de băiat, spusă Jon privind radios spre ea. Mie-mi place Beth.

Bennie simți că o inundă un val cald de plăcere, deși el vorbea despre nume, nu despre persoană.

Carter trase aer pe nas, privind gînditor spre Beth:

— Hm, pînă acum Bennie a fost întotdeauna un nume destul de bun.

Bennie se aplecă peste masă:

— Și mie îmi place Beth.

Brațul lui Jon se atinse de al ei. Ultima dată cînd stătuse pe o bancă în tavernă cu el, îl sărutase. Era numai imaginația ei, sau el s-a dat puțin mai aproape de ea? Jon își mișcă picioarele și coapsa lui ajunse să se lipească de a ei. Chiar și prin fuste ea simțea lungimea mușchilor lui solizi. Încăperea se încălzi dintr-o dată insuportabil. Ațîțase oare cineva focul?

Cad se întoarse și trînti o cană pe masă în fața lui Jon. Stropi de cidru săriră peste buza cănii.

— Sper că nu-și închipuie cineva că am să-i schimb numele fiicei mele după douăzeci și trei de ani.

— Nu ți-am cerut asta, tată.

Cad mîrîi și plecă să aibă grijă de ceilalți clienți.

— Deci, locotenente, spuse Carter punîndu-și coatele pe masă și aplecîndu-se înainte. Ce părere ți-a făcut adunarea?

— Jon, spuse el.

— Hm? făcu Carter derutat.

— Poți să-mi spui Jon.

— Oh, bine, atunci fie Jon. Ce impresie ți-a făcut adunarea?

— A fost bună. Mi-a plăcut.

Dinții lui perfecți luciră într-un zîmbet perfect. „Oare cum or fi fost părinții lui de au produs un fiu așa de frumos ca Jon?", se întrebă Bennie.

Ea privi spre mîinile lui mari așezate în jurul cănii:

— Ce-ți face mîna?

Jon întinse mîna, cu palma în sus. O linie roșie subțire îi traversa pielea între degetul mare și cel arătător. Își îndoi încet degetele.

— Este bine. Totuși mi-e cam greu să trag cu muscheta. Mai doare puțin și mă face să trag prost.

Carter aproape că se înecă cu o înghiţitură de bere.

— Acum tragi mai prost?

Jon aprobă supărat din cap:

— Da, mai prost. Şi acum trebuie să exersăm întruna.

Rufus se îndreptă pe scaun:

— Să exersaţi?

— Da, să exersăm.

Aici era partea cea mai grea. El trebuia să le dea exact cantitatea potrivită de informaţii — nici prea multe, nici prea puţine. Prea puţine n-ar folosi la nimic; prea multe, ar fi periculos. Experienţa lui de ani de zile în acest gen de muncă îl învăţase cum să le dozeze.

— Acum trebuie să tragem cu arma zilnic. Ordin de la căpitan. Reparat fortul şi instrucţie. Asta facem mereu.

Rufus şi Carter schimbară o privire între ei:

— Reparat fortul?

— Oh, da.

Îi lăsă un moment să aştepte, în timp ce înghiţea lacom cidrul cald şi dulce. Simţea aroma izbucnind în gură; izul de măr se amesteca cu tăria alcoolului şi cu savoarea mirodeniilor.

— Era dărăpănat de tot. Nu puteai sta în el. A trebuit să dormim în corturi.

— Pun pariu că a fost incomod, spuse Rufus încurajator.

— Şi frig. Da'i aproape reparat acum. Cred că după Anul Nou ne putem muta.

— Aşa o să fie mult mai bine, îi zîmbi Carter prietenește.

— Mai bine, repetă Jon ridicînd cana şi dînd pe gît cidrul rămas. Acum tre' să plec.

— Aşa de curînd? Dă-mi voie să-ţi mai ofer ceva de băut, spuse Carter făcîndu-i semn lui Cad.

— Nu. Tre' să plec.

Se întoarse apoi către Beth:

— La revedere Beth.

— Chiar trebuie să pleci?

Ea arăta cu adevărat necăjită să-l vadă plecînd, iar căldura din ochii ei căprui şi blînzi părea să dispară. El înţelese că ea nu ştia cînd îl va vedea din nou şi simţi iar acel neobişnuit şi dureros sentiment de vinovăţie.

Îl ignoră. Oricîte dureri, îndemnuri şi alte sentimente inutile încercau să urce la suprafaţă din adîncul lui, erau mai puţin importante decît misiunea pe care o avea.

— Am treabă, spuse el.

Cu o mişcare rapidă din mînă, Bennie întinse pătura din lînă peste stratul de fîn. Iarna, atunci cînd era prea frig pentru a evada în pădure, acesta era locul în care venea pentru a cînta.

Grajdurile din spatele *Ţiparului Dansator* erau construite din piatră şi destul de spaţioase pentru a găzdui atît caii familiei, cît şi pe cei aparţinînd călătorilor ocazionali care rămîneau peste noapte în tavernă. Podul de deasupra grajdurilor conţinea o provizie îndestulătoare de furaje, iar pereţii groşi din piatră ţineau la distanţă frigul de afară; nu erau alte ferestre decît nişte deschideri mici care lăsau să intre puţină lumină.

Podul mirosea a ierburi uscate şi a cai. Era plăcut şi liniştit, iar aici nu venea nimeni, decît dacă era timpul să fie pregătite animalele pentru noapte.

Bennie se aşeză pe pătură şi îşi trase mai aproape cutia viorii. Reuşise să se strecoare din tavernă la puţină vreme după plecarea lui Jon, incapabilă să-i explice tatălui ei de ce adusese la *Ţipar* un ofiţer britanic. Explicaţia ei, că el îi era prieten, nu l-a satisfăcut. Şi-a coborît privirea spre ea şi a vrut să ştie exact cum s-a împrietenit fata lui cu o tunică roşie, chiar aşa inofensivă cum părea să fie Jon. Ea a murmurat ceva despre faptul că l-a văzut la adunare şi că îi

pare rău pentru el. Tatăl ei a privit-o cu hotărîtă suspiciune, în timp ce Bennie devenea tot mai conştientă că ceea ce simţea pentru Jon nu era chiar prietenie şi avea prea puţină legătură cu mila.

Aşa că s-a strecurat afară cu prima ocazie, şi-a luat vioara şi s-a ascuns în podul grajdului.

O rază subţire a soarelui după-amiezei tîrzii pătrunse prin printr-o ferestruică; în aer pluteau particule mici de praf. Bennie îşi suflă în degetele îngheţate şi desfăcu închizătorile cutiei.

— Beth? Eşti aici?

Mîinile ei încremeniră.

— Jon?

— Unde eşti?

— Sînt sus, în pod.

— Stai acolo. Vin sus.

Capul lui apăru prin gaura de acces din colţul cel mai îndepărtat al podelei. În lumina scăzută ea abia putea să ghicească silueta care se ridica sprijindu-şi braţele pe laturile deschizăturii.

Chiar dacă n-ar fi spus nimic, ea ar fi ştiut imediat cine este, ar fi recunoscut oriunde acei umeri.

— Cé faci aici? Credeam că trebuie să te întorci la compania ta.

Jon se apropie de ea, răscolind fînul împrăştiat şi paiele. Se aşează cu picioarele încrucişate alături de ea şi tuşi, dînd din mînă în faţa lui.

— Prăfos.

Îşi scoase tricornul şi îl puse alături. Legătura i se desfăcuse iarăşi, iar părul îi cădea pe umeri în plete bogate şi castanii.

— Nu treb'ia să mă-ntorc. Numa' că nu voiam să vorbesc cu ei.

Avea pleoapele coborîte, arăta relaxat şi neaşteptat de senzual.

— Voiam să vorbesc cu tine. Singură.

— Da? Despre ce?

— Nu mai vreau să vorbesc.

Ea se înclină către el.

— Vreau să...

— Da? şopti ea.

— Să ascult.

Bennie înţepeni.

— Să asculţi?

— Da, spuse el netezind o buclă rebelă de pe tîmpla ei, cu o atingere ezitantă şi infinit de blîndă. Vrei să mai cînţi pentru mine, Beth?

Vocea lui era un mormăit aspru. Dacă ar continua să o privească astfel, ar fi în stare să facă aproape orice i-ar cere.

— Desigur.

Nu ştia prea bine cît timp cîntase, ştia doar că muzica îi venise mai uşor decît oricînd. O muzică uşoară, fericită, o muzică ce nu vorbea despre teamă şi singurătate; o muzică făcută să fie împărtăşită. De cîte ori îşi aruncase ochii spre el îi zîmbea, o privea, iar degetele lui băteau uşor pe genunchi în ritmul muzicii. Iar dacă mai ieşea uneori din ritm, cui îi păsa?

Atunci cînd i-au obosit degetele, ea a lăsat nota finală să se stingă liniştită şi s-a aşezat încet pe pătură lîngă Jon.

— Mulţumesc, spuse el.

— Pentru ce?

— Pentru că ai împărţit cu mine muzica ta.

— Mulţumesc pentru că m-ai lăsat s-o fac, spuse ea ciupind alene strunele. Pînă acum nu am vrut să cînt pentru altcineva.

— Niciodată?

— Niciodată, mărturisi ea încet.

În ochii lui apăruse din nou acea sclipire de lumină. Curiozitate? Alertă? Intensitate? Era prea scurtă pentru a o identifica. Şi totuşi îi făcea chipul oarecum nefamiliar. Era poate o urmă a bărbatului care fusese înainte de accident, puţin din ceea ce încă mai putea să fie, dacă cineva avea

destulă compasiune pentru a privi dincolo de aparența lui simplă.

Deodată ea fu îngrozitor de bucuroasă că el nu mai era acel bărbat. Și asta pentru că era sigură că acel bărbat nu și-ar fi pierdut timpul stînd în podul unui grajd și ascultînd cum cîntă la vioară o femeie simplă și prea masivă. Iar acel bărbat nu ar fi privit-o cu acea apreciere deschisă și încîntare fățișă.

Acel bărbat, inteligent și hotărît, ar fi fost prea ocupat să pună lumea pe foc. Prea ocupat să aprindă un alt fel de foc în inima fiecărei femei frumoase care i-ar ieși în cale — femei adorabile, delicate, feminine. Nu ar fi avut niciodată timp pentru ea.

O vinovăție apăsătoare o asaltă. Era pur egoism din partea ei să-i dorească așa ceva numai pentru că îl voia aproape. Dacă s-ar fi gîndit vreodată la asta, s-ar fi considerat o persoană relativ bună, iar acum era un șoc pentru ea constatarea că este bucuroasă de necazul altcuiva, numai pentru că astfel i-a dat ei ceva ce nici măcar nu realizase că dorește cu atîta disperare. Dar simpla dorință de a nu simți așa nu schimba lucrurile.

Jon privi cum lumina din ochii ei se stinge și cum umerii ei frumoși se lasă în jos. Arăta atît de tristă! Ce se putuse întîmpla pentru a-i schimba într-atît starea de spirit? El luă o mînă de fîn și îi dădu drumul deasupra capului ei. Firele de iarbă uscată plutiră în jos, încurcîndu-se în buclele sălbatice și aurii ale părului ei și oprindu-i-se pe piept.

— Nu sperie-ciori, spuse el. Sperie-femei.

— Oh, chiar așa?

Adunînd un pumn de fîn, îl azvîrli spre el.

El își duse mîna la inimă și se lăsă să cadă pe spate.

— Oho, vrei să te lupți cu mine, nu? rîse el și se ridică, cu pumnii plini de fîn, înaintînd încet spre ea. N-ai putut să mă-nvingi la lupta cu brațul. Crezi că-i mai ușor?

Bennie sări în picioare, înhăţă un braţ de fîn şi îl aruncă în direcţia lui înainte de a ţîşni dincolo de el. Pentru că reuşise să o înveselească, rîsul ei răsuna în urechile lui la fel de voios ca şi muzica pe care o cîntase ea mai devreme.

Jon se roti. Ea era la numai doi paşi, pe vîrfurile picioarelor, gata de a se mişca. Părul ei, de culoarea soarelui, a pămîntului şi a holdelor coapte, îi cădea în valuri pe umeri. Hainele ei simple erau în dezordine, răscolea fînul la fiecare mişcare şi era cea mai încîntătoare fiinţă pe care el o văzuse vreodată.

— Crezi că poţi să mă prinzi? îl zgîndări Bennie. Fraţii mei nu au reuşit niciodată.

O mişcare rapidă şi era din nou în spatele lui, aruncînd cascade de iarbă uscată şi praf peste capul lui.

El scutură violent din cap, împrăştiind un nor de pleavă în jur, şi se întoarse. Ochii ei străluceau bătăios, avea un zîmbet liber şi fericit, iar el îşi dori să o poată face să arate mereu aşa.

El porni spre stînga. Ea se feri la dreapta.

El ţîşni către dreapta. Ea sări în stînga.

Atunci Jon se relaxă.

— Hmm. Prea iute pentru mine, mormăi el şi plonjă înainte.

Elanul săriturii îi aruncă pe amîndoi într-o grămadă mare de fîn. Proptindu-şi braţele în spatele ei, el preluă cea mai mare parte a impactului, protejînd-o instinctiv. Fînul plutea în jurul lor şi rîdeau amîndoi.

— Am început să mă mişc mai încet. Probabil că nu sînt antrenată.

Ea îi privi chipul şi zîmbetul îi muri pe buze.

Feţele lor erau foarte aproape, iar trupurile lipite unul de altul. Pieptul şi pîntecul lui apăsau pe corpul ei. Ea respira greu, dar nu din pricina greutăţii lui, pentru că stătea proptit pe coate. Apăsarea lui nu era sufocantă. Era... minunată.

Unul dintre picioarele lui rămăsese între picioarele ei, iar coapsa lui apăsa pe o parte a trupului ei pe care o ignorase mai toată viața, dar de care acum era foarte conștientă.

Părul lui atîrna mîngîind obrazul ei, moliciunea lui contrastînd cu tăria trupului său lung. Ochii deschiși la culoare păreau reci și distanți, iar Bennie își reaminti că numai flăcările cele mai fierbinți au culoarea albastră.

Ca duse de o voință proprie, brațele ei alunecară pe talia lui.

— Jon, șopti ea.

El se smulse de lîngă ea cu iuțeala cu care și-ar fi retras mîna dintr-un foc. Sărind în picioare, păși către cea mai apropiată fereastră. Depărtîndu-și picioarele, își încrucișă brațele pe piept și privi afară în lumina ce pierea, trăsăturile lui fin sculptate formînd un chip cu linii implacabile.

Doamne-Dumnezeule, o făcuse din nou! Exact ca și data trecută. Nu fusese în stare să se abțină de a-l atinge; îi rostise numele și el o părăsise.

El părea doritor să accepte prezența și muzica ei. Ceea ce în mod clar nu voia, era tocmai ceea ce trupul ei îi cerea cu insistență.

Ea nu știa nici măcar *de ce* simte acea puternică atracție de a-l atinge. Bărbatul pe care îl visa de mult, atunci cînd era destul de tînără și prostuță pentru a avea vise, nu semăna deloc cu el, deși era un bărbat frumos, bun și puternic. Dar bărbatul din visele ei era inteligent și ambițios, un bărbat curajos care s-ar fi luptat cu lumea întreagă.

Și totuși Jon era singurul care o făcuse vreodată să se simtă astfel. Era absurd. Era ridicol.

Dar așa era.

Ea se ridică și păși încet spre el. Jon stătea complet nemișcat și ea se întrebă la ce se gîndește în timp ce privește jos în curte, între grajduri și *Țiparul Dansator*.

— Jon... spuse ea ezitînd. N-am vrut să te sperii. Nici să-ţi fac rău. Eu...

— E-n regulă, o privi el peste umăr. Sîntem prieteni. Prietenii se îmbrăţişează. Prietenii se sărută. Aşa e?

— Aşa este.

Ea înghiţi în sec; avea gîtul uscat. Prieteni. Oricît dorise prietenia lui, părea un cuvînt atît de tern, de nepotrivit!...

El oftă adînc, iar atitudinea lui distantă se înmuie. Se întoarse cu faţa către ea:

— Beth...

Luîndu-i o mînă, el o întoarse cu palma în sus şi o duse la gură. O atinse cu buzele şi chiar acel contact uşor şi tandru o făcu să dorească mai mult. El îşi înălţă capul pentru a o privi şi îi prinse mîna între palmele lui.

— Beth, îmi pare rău. Nu pot... nu mai pot.

Nu putea. Deşi se hotărîse să folosească prietenia lor ca pe o cale convenabilă de a obţine informaţii, îşi dădu seama că nu poate face asta. Una era să asculte fărîmele pe care le prindea în tavernă sau din plecările şi sosirile orăşenilor şi era cu totul altceva să facă dragoste cu ea pentru a-şi îndeplini scopul.

Mîna ei se încordă într-a lui, strîngînd uşor.

— Cum erai înainte?

— Înainte?

— Înainte de accident. Îţi aminteşti ceva?

— Oarecum.

Dădu drumul mîinii ei şi se întoarse din nou pentru a privi jos în curtea umbrită. Pînă atunci nu-i fusese niciodată greu să privească pe cineva în ochi şi să mintă. De ce era oare aşa de greu acum?

— Puţin.

— Ce-ţi aminteşti?

Mai mult decît curiozitate, în întrebarea ei simţi grija. Îşi întoarse privirea spre chipul ei. Va învăţa să o privească în faţă şi să mintă. Dar avea de ales în această problemă.

Acum în pod nu mai intra prea multă lumină; sub pomeții puternici ai obrajilor ei se adînceau umbre. Ochii îi deveneau întunecați — nu mai era în ei culoare, ci numai sclipirea emoției.

— M-am născut aici, în colonii.

Asta măcar era adevărat.

— Da?

El dădu aprobator din cap:

— Mama s-a căsătorit sub nivelul ei social. Tatăl ei nu a fost de acord.

Ea zîmbi ușor:

— Și a mea la fel.

— Au venit aici ca să scape. Au murit într-un accident de trăsură, *cînd eu aveam zece ani*.

Acum venea partea grea. Urmau minciunile.

— Nu-mi aduc aminte de ei.

Imaginile îi pluteau prin minte, clare și dureros de limpezi. Mama lui, micuță, blondă și cu voce blîndă. Tatăl, mare, frumos și zgomotos. Amîndoi au dispărut atît de brusc, încît luni de zile după aceea băiatul care era el atunci se trezea în fiecare dimineață așteptîndu-se să-și vadă părinții.

— Îmi pare rău.

Oare cum putuse vreodată să gîndească despre Jon că este fericit într-un mod simplu, lipsit de complicații? Tristețea lui era palpabilă în încăpere, îi sărea în ochi, o făcea să simtă un nod în gît. În viața ei, ceea ce fusese întotdeauna stabil era tocmai familia. Jon era atît de tînăr cînd a rămas complet singur...

— Și cu tine ce s-a întîmplat?

— Trimis înapoi în Anglia, la mătușa mea. Era măritată cu un nobil.

— Ți-a plăcut acolo?

— Nu prea rău. Camere multe. Avea deja opt copii. Eu eram nepotul plebeu, prea mare și stîngaci.

Continuă apoi ridicînd din umeri:

— Ca acum.

Ea știa ceea ce el nu povestise. Nu se găsise nimeni să-i spună băiețelului însingurat și pierdut că nu este singur. Nimeni care să-l ia în brațe cînd îi era dor de mama lui. Nimeni care să-l învețe ceea ce l-ar fi învățat tatăl lui.

— Cînd am fost destul de mare, au plătit ca să fiu primit în armată. După o vreme, trimis la Boston. Chiar înainte de masacru. La un an după, m-a izbit calul.

Își lovi ușor capul într-o parte:

— Cînd m-am trezit, uite-așa.

Desfăcu apoi brațele:

— Asta-i tot.

Asta-i tot. Era așa de puțin! Și totuși era atît de mult.

Încet, cu grijă, Bennie păși mai aproape de el și îl luă în brațe. Îl simți tremurînd ușor și oftînd.

De data asta nu năzuia la mai mult. De data asta nu încerca să facă altceva decît să-i dea puțină afecțiune, pe care ar fi trebuit să o fi avut pînă atunci în viața lui.

Și de data asta el nu se mai trase înapoi atunci cînd ea îi șopti:

— Jon!

Capitolul 9

Bennie freca o masă în salonul principal de la *Ţiparul Dansator*, îndepărtînd resturile rămase de la clienţii serii. Izul picant al berii fermentate şi cidrului de aseară se ridica pînă la nările ei, amestecîndu-se cu mirosul iute al săpunului. La celălalt capăt al încăperii, Henry plescăia apa, împingînd atent un şomoiog cu care ştergea podeaua. Lîngă magazie, George verifica proviziile şi aranja cu grijă cănile proaspăt spălate.

Era o zi limpede de iarnă, rece şi strălucitoare. Lumina palidă a soarelui se strecura prin fereastra pe care Isaac o lustruia, făcînd să scînteieze ochiurile rombice de geam.

Taverna era goală, exceptîndu-i pe Jones-i. Aşa era aproape întotdeauna dimineaţa devreme, în afară de rarele zile în care exista vreun căiător care ocupa unul dintre cele două dormitoare de deasupra tavernei, ce nu erau folosite de băieţii necăsătoriţi.

Bennie aruncă în găleata din lemn de stejar cîrpa cu care curăţa şi trecu la următoarea masă. În tavernă era cald şi

liniște. Ea ajuta la curățirea localului de cînd era doar o puștoaică. *Tiparul Dansator* era o afacere de familie, iar cei din neamul Jones se ocupaseră întotdeauna împreună de ea. Lui Bennie îi plăceau diminețile în care lucrau împreună la curățenia localului, înainte de sosirea clienților.

Nu credea că frații ei sînt de aceeași părere.

Henry plimba șomoiogul pe podea.

— Nu văd de ce trebuie ca eu să spăl întotdeauna podeaua, se plînse el. Bennie ar trebui să facă asta. Este o muncă de femeie.

— Aș face-o cu plăcere, spuse ea.

— Chiar? întrebă el ridicîndu-și capul.

— Desigur. Fără-ndoială că-n cazul ăsta ar trebui ca tu să freci în schimb mesele.

Expresia lui deveni mai puțin interesată.

— Păi...

— Totuși nu prea știu cum ai putea să-i explici lui Mercy Jernegan de ce sînt mîinile tale roșii ca ale unei spălătorese.

George și Isaac pufniră în rîs. Pe obrajii lui Henry apăru o nuanță ca apusul de soare.

— Mercy Jernegan? Nu știu ce vrei să spui.

— Deci nu te interesează fata? rosti moale George. Este o ființă drăgălașă. Dacă nu ai intenția să o curtezi, atunci poate că eu am să...

Șomoiogul plezni lovind podeaua. Henry se răsuci către fratele lui.

— Las-o în pace pe Mercy! Toată lumea știe că ești aproape logodit cu Anne Beekman.

— Ei, ei, zîmbi George. Pentru unul care n-are habar despre ce spunea Bennie, m-ai prevenit cam repede.

Henry se aplecă și ridică șomoiogul.

— Bine, poate că sînt un pic interesat.

— Un pic? întrebă Bennie. Iar eu sînt un pic înaltă.

— Cel puțin eu nu am un prost de „anglo" cu creierul la fel de mic pe cît este el de mare, care să umble cu limba scoasă după mine.

Bennie își puse mîinile în șolduri.

— Nu este cu limba scoasă. Și *nu* este prost.

— Aha, doar mi-am închipuit că săptămîna trecută, cînd a fost aici, te urmărea ca un cățeluș.

— Ba nu.

Cel puțin frații ei nu știau că Jon venise la grajduri mai tîrziu, că ea îl îmbrățișase și apoi au stat de vorbă, i-a cîntat la vioară cîteva note și tot timpul au fost atît de aproape încît umerii lor se atingeau. Nu știau că atunci cînd el a plecat i-a spus că se vor revedea curînd, iar ea l-a crezut. Și că deși nu-l mai văzuse de atunci, încă îl credea. Dacă ei ar fi știut toate astea, cu greu își putea imagina ce ar fi spus.

— Sigur că da. Și nu dădea din coadă de cîte ori îi zîmbeai, continuă Henry rotunjindu-și buzele.

Bennie aruncă în el cu cîrpa. Henry se aplecă și o evită, dar nu scăpă de dîra de apă murdară pe care o împrăștia.

— Stai tu... făcu Henry ridicîndu-și pumnii într-o amenințare glumeață și porni către Bennie.

Isaac plescăi din buze și clătină din cap.

— Copii, cŏpii... Ce mă fac cu voi?

— Copii? Sînt cu opt ani mai mare decît tine, tinere, și încă aș putea să-ți dau vreo două la fund dacă este nevoie, se răsti Bennie.

Henry își șterse cu mîna o dungă umedă de pe bărbie.

— Nu-mi vine să cred că ai aruncat-o cu adevărat după mine, spuse el. N-ai mai făcut așa ceva de cînd aveai doisprezece ani.

— Să nu crezi că mi-a fost ușor să mă abțin. Numai Dumnezeu știe de cîte ori ai meritat-o de-a lungul anilor.

— Totuși... rosti gînditor George părăsind proviziile și pășind către ei. Atașamentul ăsta pe care locotenentul și l-a

format față de tine ar putea fi chiar util. Nu cred că-și păzește prea bine limba; fără a mai pomeni de ceea ce ar putea să-i scape într-un fel sau altul.

— Asta așa este, fu și Henry de acord. Ar trebui să fii drăguță cu el, Ben. Să-l faci să se mai învîrtă pe aici.

— N-aș putea face asta.

— Ba sigur că ai putea. Numai să-l mîngîi pe mîcuț din cînd în cînd pe cap și ar da fuga încoace ca să mai capete.

— Henry, nu voi face așa ceva.

— Ce fel de patriot ești? Totul pentru cauză, și așa mai departe.

— Cel puțin putem folosi ceea ce știm deja, adăugă Isaac plin de interes.

— Isaac! îl atenționă George, înclinînd capul către Bennie.

Ea își îngustă ochii privind spre frații ei.

— Ce se întîmplă?

— Nimic, Ben, răspunse Henry prinzîndu-și mîinile la spate. Ce să se-ntîmple?

Ea se întoarse către Isaac. Fiind cel mai tînăr, el avea cea mai puțină experiență în încercările de a o prosti — nu că ar fi fost în stare vreunul dintre ei, cu excepția lui Brendan, să-și țină secretele față de ea prea mult timp. Pur și simplu era mai răbdătoare, mai atentă și avea mai mult spirit de observație decît oricare dintre ceilalți șapte.

— Isaac, ai putea să-mi spui.

El privi în sus, părînd foarte interesat de cheresteaua tavanului.

— Absolut nimic.

— Absolut nimic, repetă ea neconvinsă.

— Nimic.

— Bine, atunci presupun că puteți reveni cu toții la treabă.

Ei nu reușiră să-și ascundă cu totul oftatul de ușurare și se grăbiră să se întoarcă la treburile lor, cu un entuziasm considerabil mai mare decît arătaseră mai înainte.

Plănuiau în mod clar un lucru pe care nu voiau ca ea să-l afle, așa că trebuia să fie ceva care îi putea face să dea de bucluc — ceea ce era hotărîtă să nu lase să se-ntîmple.

Bennie își recuperă cîrpa și reluă frecatul meselor. Reușea să le curețe cu scrupulozitate și să-i urmărească în același timp cu un ochi curios și experimentat pe cei trei frați mai tineri.

Deși miezul nopții nu era departe, afară totul strălucea aproape la fel de luminos ca ziua. Pe cerul ca abanosul ieșeau în evidență stelele albe și strălucitoare. Luna plină revărsa o lumină lăptoasă pe zăpada la fel de pură, care o reflecta îndeajuns pentru a delimita clar copacii întunecați și scheletici care se răsuceau în bătaia vîntului.

Bennie tremură și își strînse mai aproape marginile capei. Silueta masivă și întunecată a *Țiparului Dansator* se profila în fața ei; nici o lumină nu răzbătea prin obloanele închise. Era mai bine să intre? Ar putea doar să-i urmărească și să se convingă că sînt în siguranță. Ar fi mai ușor.

De fapt însă treaba nu era deloc sigură și nu avea cum să o facă să fie.

Deși mai bine ar fi fost dacă reușea să-i țină acasă, Bennie nu-și făcea iluzii că-i putea determina să se răzgîndească în legătură cu ceea ce ei considerau ca misiunea lor. Ar fi putut tot așa de bine să-ncerce să împiedice ninsoarea în miezul iernii.

Tatăl ei, Adam și Carter împreună ar fi avut șanse să-i convingă. Din păcate, ei erau capabili să li se alăture, iar atunci o parte și mai mare din familia ei ar fi fost implicată în această nebunie.

Nu, trebuia să-ncerce să vorbească ea însăși cu ei. Dacă nu reușea, trebuia pur și simplu să-i urmeze. Ar avea grijă ca

mintea înfierbîntată a lui Henry să nu-l ducă prea departe, şi ca Isaac în elanul lui să nu facă ceva necugetat.

Bennie deschise uşa. George, Henry şi Isaac erau adunaţi în jurul unei mese, pe care era o singură lampă. Aveau capetele plecate, iar lumina flăcării mici le făcea părul să sclipească precum aurul strălucitor. Henry gesticula sălbatic, şoptind tare, dar neinteligibil, iar ceilalţi doi dădeau din cap aprobator, cu chipurile strălucind de surescitare şi nerăbdare.

Ea intră, iar uşa se trînti în urma ei.

Cei trei tineri săriră de la locurile lor şi se întoarseră, avînd pe chipurile lor frumoase prudenţă şi vinovăţie. Atunci cînd văzură cine era intrusul, feţele lor se luminară.

— Oh, Ben, tu erai. De ce trînteşti aşa uşa? M-ai speriat.

Ca şi ceilalţi doi, Henry era îmbrăcat în pantaloni, bocanci şi cămaşă, toate închise la culoare, iar faţa lui arăta palidă în contrast cu hainele negre.

— Pe cine aşteptaţi? întrebă Bennie traversînd încăperea.

— Pe nimeni, Bennie, spuse calm George. Tocmai de aceea ne-am speriat. Ce faci aici la ora asta din noapte?

— Ştiţi că nu vă voi lăsa să faceţi asta, spuse ea.

— Ce să facem? scîrţîi vocea de adolescent a lui Isaac.

Bennie clătină din cap:

— Ceea ce aţi pus la cale. Vreun atac asupra taberei britanice, bănuiesc. Este prea periculos şi nu vă voi permîte să o faceţi.

— Dar, Ben... protestă Henry.

— Nu, Henry. Care-i raportul de forţe? Douăzeci la unu? Este nebunie curată!

George se aplecă înainte, sprijinindu-şi mîna pe masă.

— Bennie, asta-i ultima ocazie să-i lovim înainte de a se muta în fort şi a deveni aproape invulnerabili.

— Dar de ce? Ce credeţi că puteţi face voi trei?

— Nu ne asumăm riscuri prosteşti, spuse Henry, cu ochii lui verzi-aurii strălucind de nerăbdare. Şi nu se pune

problema să facem mare pagubă. Vrem însă să-i sîcîim puțin, să-i facem să nu se simtă bine.

— Dacă sînteți așa de siguri că ăsta este cel mai bun lucru de făcut, de ce nu i-ați spus tatei? Sau celorlalți Fii ai Libertății?

Henry se foi stînjenit și privi către George pentru a fi susținut.

— Oricum nu vom fi în stare să fim mai puternici decît ei, spuse George apăsat. Un grup mai mic ar avea șanse mai mari să se strecoare în tabără și să iasă neobservat.

— Ca să nu mai vorbim de faptul că tata ar putea să nu fie de acord cu modul vostru de a privi situația, spuse Bennie.

George zîmbi:

— Și asta. De asemenea, nu sînt complet sigur că Brendan nu avea dreptate. Cred că există o posibilitate serioasă ca britanicii să primească informații de undeva, iar eu nu vreau să risc să fie la curent cu acțiunea asta. Ar fi de-a dreptul prostesc.

— În cazul ăsta cred că va trebui să vin pur și simplu cu voi.

— Oh, nu, asta nu! explodă Henry.

— Spuneai că nu este nici un pericol, îi reaminti ea.

— Da, dar...

— Iar tu știi că sînt în stare să fac față, Henry!

— Știu, dar...

— Așa că vin, afirmă ea cu hotărîre.

Henry apelă din nou la fratele lui. George își frecă bărbia.

— La ce te-ai gîndit, Bennie?

— Promit că nu vă voi încurca, George. Vreau numai să fac de pază. Știi doar că am mai mult spirit de observație decît tine.

— Doar nu vrei să spui că o lași să vină! protestă Henry.

— Aș putea sta de veghe, sugeră Bennie.

— În regulă, își dădu George acordul.

Isaac își frecă mîinile:

— Atunci hai să mergem.

— Deci toată lumea este gata să pornească în această misiune? se auzi deodată, și o siluetă subțire li se alătură, mișcîndu-se fără zgomot pe podeaua de lemn.

— Brendan... mîrîi Henry. Chiar toată familia asta nemaipomenită o să se adune aici pînă terminăm?

— Ce vrei, Brendan? întrebă George.

— Doar nu v-ați închipuit că vă voi lăsa să țineți această mică aventură numai pentru voi, nu? Ca să nu mai vorbim în ce mizerie ați fi în stare să transformați totul, spuse el aruncînd pe masă o grămadă de material negru. Una la mînă, ciufurile alea strălucitoare ale voastre vor ieși în evidență în lumina lunii ca un far. Din moment ce nu ați avut ca mine norocul de a vă naște cu păr închis la culoare, va trebui să vă legați astea pe cap.

Apucînd una dintre benzile de pînză între degetul mare și arătător, Henry o privi cu scepticism.

— Chiar crezi cu adevărat că este necesară, Brendan?

— Cu siguranță că este.

Se auzi apoi un zdrăngănit și Brendan așeză pe masă o găleată. El își băgă degetele înăuntru și trase o dîră groasă de funingine pe obrazul lui Henry.

— Și va trebui să acoperi și pielea asta ca perla, de care Mercy este așa de încîntată.

Harry privi spre Brendan care îi zîmbi vesel.

— Ei, haidem, băieți. Să trecem la treabă.

Zăpada scrîșni sub picioarele lui Bennie cînd se lipi mai strîns de arțarul bătrîn și desfrunzit. Simțea scoarța lui aspră pe spatele ei chiar și prin stofa groasă a mantiei, dar

trunchiul aproape că o ferea de vînt şi spera că umbra lui întunecată o făcea complet invizibilă.

Copacul se afla pe o mică ridicătură, la numai cîţiva yarzi de fort. În spatele ei era pădurea adîncă, deasă şi neagră; în faţă, gorganul masiv al fortului era tivit cu argint de luna strălucitoare, care acum cobora spre apus în călătoria ei nocturnă.

Au mers călare numai trei din cele patru mile pînă la fort. La o milă de tabără au descălecat şi au legat caii, preferînd să se strecoare pe jos pe ultima porţiune a drumului, asigurîndu-se că nici un zgomot nu le trădează sosirea.

Brendan insistase ca să-şi lase caii în locuri diferite, ascunzîndu-i cît mai bine posibil. În acest fel, dacă unul era descoperit, nimeni nu ar fi ştiut cîţi mai sînt, şi nu şi-ar fi pierdut toţi caii dintr-o dată.

Insistase de asemenea ca să nu se reîntîlnească după misiune. Dacă unul era capturat, ceilalţi nu puteau oricum să facă mare lucru, şi orice încercare de a-l salva nu ar face decît să-i pună pe ceilalţi în primejdie. Aşa că nimeni nu putea şti dacă au reuşit toţi să scape decît atunci cînd vor fi revenit cu toţii la *Ţipar*.

Brendan o lăsase pe Bennie lîngă acest copac cu instrucţiuni stricte ca, dacă lucrurile încep să meargă rău, să se retragă şi să se întoarcă la loc sigur cît mai repede posibil. Deşi gîndul de a-şi lăsa fraţii în ghearele inamicului îi dădea o vagă ameţeală, ea acceptase, ştiind că siguranţa lor va fi şi mai compromisă dacă vor trebui să-şi facă griji pentru ea.

Acum scruta cu grijă tabăra care era înghesuită pe fîşia îngustă de teren plat dintre pădure şi fort. Cîteva duzini de corturi se aflau împrăştiate acolo, iar două dintre ele erau mult mai mari decît celelalte. Cîte un foc clipea uneori, adăugînd un nimb auriu la argintiul lunii.

Tabăra părea să fie complet liniştită. O mînă de soldaţi patrulau pe perimetrul exterior sau stăteau plictisiţi la

posturile lor. Păreau neatenți, aparent siguri că nimeni nu va îndrăzni să provoace puternica armată britanică.

Inima lui Bennie zvîcnea dureros. Nu exista nici un indiciu că vreuna dintre gărzi era cît de cît bănuitoare, alarmată de posibilii intruși. Dacă vedea vreo primejdie, trebuia să-i prevină pe frații ei cu un țipăt de huhurez. Dar puteau ei oare auzi de la asemenea distanță? Iar dacă auzeau, puteau face ceva? În acel moment ar fi probabil prea tîrziu pentru cel puțin unul dintre ei; tot ce putea face era să spere și să se roage ca ceilalți să scape nevătămați.

Nu zărea nici urmă de frații ei. Plecaseră cu cincisprezece — douăzeci? — de minute în urmă. Era imposibil să aprecieze timpul, pentru că fiecare secundă părea să se tîrască cu o încetineală agonizantă. Nu erau mișcări neobișnuite în tabără, așa că ori frații ei nu ajunseseră încă acolo, ori se puteau mișca cu mai multă discreție decît crezuse ea.

O altă strălucire micuță apăru în partea cea mai depărtată a taberei. Poate că unuia dintre militarii de gardă i se făcuse frig și aprinsese un foc. Bennie tremură și se gîndi cu dor la căldura de la *Țipar* și la cidrul aromat, în timp ce vîntul tăios șuiera printre ramurile de deasupra capului ei.

Lumina crescu și deveni mai strălucitoare, părînd caldă și veselă pe zăpada alb-albăstruie și neîntinată. Atunci înțelese. Nu era deloc un simplu foc de tabără.

Brendan își făcuse datoria.

Împușcătura sună aproape ireală atunci cînd sparse tăcerea din aer. Probabil că soldaților le-a mai trebuit ceva timp ca să se alerteze, pentru că trecură cîteva secunde pînă cînd au început să apară din corturi siluete întunecate de oameni.

Acum nu mai avea rost ca Bennie să încerce să-și avertizeze frații. Deja știau cu siguranță toți că tabăra se

trezise şi ori erau plecaţi de mult, ori era prea tîrziu ca să mai poată fi salvaţi.

Alte împuşcături. Mai mulţi oameni alergînd afară din corturi, ţîşnind spre rîu cu găleţi. Poate îşi închipuiseră că focul se datorează unor cauze naturale, pentru că gărzile nu păreau să pornească în căutare, ci mai degrabă să se alăture celorlalţi, care se luptau cu focul.

Nechezatul cailor intraţi în panică se adăugă împuşcăturilor. Deşi Bennie nu putea vedea de la postul ei, înţelese că spre vestul taberei se află caii companiei, într-o îngrăditură; fraţii ei cercetaseră bine amplasarea.

Un tropot uşor trepidă dincolo de celelalte sunete, ritmic şi aproape imperceptibil. Tropăit de copite — o grămadă. Ea zîmbi uşor. George fusese la fel de eficient ca întotdeauna.

Agitaţia izbucnită în tabără începu să se domolească. Era clar că cineva luase conducerea; un grup de bărbaţi se lupta în continuare cu focul, dar alţii păraseau tabăra în toate direcţiile, ca pentru a căuta.

Era momentul să plece. Dacă gărzile plecau, însemna că ştiau că cineva pusese focul şi eliberase caii. Pînă în acea clipă, nici unul nu păruse să se îndrepte către ea, dar nu avea cum să ştie cît va dura acea stare convenabilă de lucruri.

Bennie se strecură de-a lungul marginii pădurii, atentă să rămînă în umbră. Dacă cineva nu ştia că este acolo, calea pe care plănuise să o apuce prin pădure era aproape imposibil de urmat. O dată ajunsă acolo, va fi în siguranţă. Numai puţin mai departe...

Buum!

Bennie îşi puse palmele la urechi cînd sunetul exploziei se reverberă în poiană, destul de tare pentru a acoperi toate celelalte sunete şi a mişca ramurile mai mici. Aruncîndu-se după cel mai apropiat copac, privi încă o dată spre tabără.

Focul ajunsese probabil la magazia de pulbere. Limbi de flăcări portocalii ţîşneau în sus şi nori de fum se răsuceau, acoperind cerul senin.

Ea își luă cu grijă mîinile de la urechi. Sunetele erau înfundate, de parcă ar fi avut capul înfășurat în bumbac moale. Putea auzi ușoare pocnituri, atunci cînd focul făcea să explodeze pachete mai mici de muniție.

Nu încăpea nici o îndoială că frații ei reușiseră dincolo de așteptări. Britanicilor le vor trebui săptămîni pentru a repara și a înlocui ceea ce se pierduse. Dar Bennie, în timp ce privea fascinată scena de jos, nu putea decît să se gîndească îngrijorată că cineva ar fi putut să fie rănit de explozie.

Își spuse că tremurul ei neașteptat se datora vîntului care bătea. Concentrîndu-și privirea, ea începu să caute cu disperare pe pămîntul din jurul taberei vreo urmă de trup doborît. Căuta în mod special un anumit trup, mare și familiar.

Și dacă a fost prea aproape de foc? Ei observaseră cu siguranță că focul se îndrepta către proviziile de muniție. Dar se mișcase el destul de repede?

Bennie își mușcă buza pînă simți gustul sărat al sîngelui. De ce nu găsise nici o cale de a-l preveni? O cale prin care să fie sigură că el este oriunde, dar nu aici unde se întîmpla așa ceva.

Pentru că ea nu-și putea pune frații în primejdie. Și pentru că nu luase cu adevărat în considerare posibilitatea ca cineva să fie rănit. Păruse oarecum inofensiv, ca Petrecerea Ceaiului de la Boston, o farsă de jucat britanicilor prea relaxați. Fusese convinsă că singurele riscuri sînt pentru familia ei.

Acum, prea tîrziu, înțelegea că a greșit.

Nu era nimic de făcut. Era prea întuneric și prea multă confuzie jos pentru a identifica pe cineva, chiar așa de mare cum era Jon.

Bennie își jură că primul lucru pe care îl va face de dimineață va fi să găsească o cale să se intereseze de Jon. Pentru moment nu avea idee cum va rezolva asta, dar se va

gîndi la ceva. Dacă nu va fi altă cale, va găsi o scuză ca să-i vorbească acelui prea-prietenos căpitan Livingston.

Cu greu, împotrivindu-se îndemnului de a se grăbi jos, în mijlocul nebuniei, şi de a începe să-l caute pe Jon, se întoarse pentru a pleca.

Intrarea pe cărare era acoperită de două tufişuri mari de dafin. Bennie se îndoia că vreunul dintre britanici, chiar după cîteva luni de stat în zonă, găsise acea cărare. Dar după ce nouă copii şi-au petrecut copilăria alergînd prin tot districtul, nu credea să mai existe vreun loc în apropiere de New Wexford pe care fraţii Jones să nu-l cunoască la fel de bine cum cunoşteau fiecare scîndură din *Ţiparul Dansator*.

Comprimîndu-şi pîntecul, Bennie se strecură printre tufişuri. Nu era uşor; atît ea cît şi tufişurile mai crescuseră de cînd era copil şi se strecura pe aici, dar în acea seară fraţii ei îi deschiseseră drumul, după cum mărturiseau cîteva ramuri rupte de pe ambele părţi.

„Nu va mai fi mult timp o cărare ascunsă", gîndi ea. „La lumina zilei, orice om atent va vedea stricăciunile făcute rămurişului şi va găsi cărarea". Dar atunci nu va mai conta; se îndoia că va mai avea vreodată nevoie de ea.

— Stai!

Capitolul 10

Inima lui Bennie zvîcni. Au prins-o!

Se răsuci încet, conștientă de ramurile care trosneau în jurul ei.

Soldatul era la numai doi pași, cu țeava muschetei îndreptată spre pîntecul ei.

— Ieși de acolo! îi ordonă el. Încetișor!

Ar fi putut risca să se retragă în tufișuri, încercînd să-și croiască drum prin pădure. Era mai iute decît majoritatea bărbaților. Dar numai gîndindu-se la asta, își simțea pielea dintre omoplați tremurînd. Și-ar expune astfel glonțului de muschetă spatele vulnerabil. Deși era întuneric, poate destul pentru a o ascunde, el era foarte aproape, și nu se simțea capabilă să scape prin fugă de acea armă grotesc de mare.

Mai ezită doar o clipă, și apoi își făcu loc afară din desiș. Soldatul era tînăr și avea o figură vag cunoscută. Poate îl văzuse la adunare sau la tavernă. Probabil că era deja de gardă atunci cînd s-a produs explozia, pentru că uniforma lui

era în perfectă ordine și nu părea ceva ce-și aruncase pe el în graba momentului.

— Hai odată! Grăbește-te. Căpitanul va fi cu siguranță încîntat să-ți vorbească.

Lumina lunii, albă și rece, sclipea reflectată de baioneta lui.

Fără îndoială că nu o recunoscuse. Îmbrăcată cu pantaloni și cămașă neagră, cu părul împletit și înghesuit în spatele bluzei, avînd legată pe cap una dintre cîrpele negre ale lui Brendan, iar fața acoperită de funingine, nu semăna nicidecum cu femeia pe care el o putuse vedea în New Wexford. Mantaua ei era de un albastru închis și, după cum se plîngea adesea mama ei, complet nefeminină. Cu o statură ca a ei, atîta timp cît nu vorbea, era posibil ca el să nu-și dea seama cărui sex aparține.

Trebuia să fugă înainte ca el să observe că este femeie. Dacă și-ar da seama, nu i-ar trebui mult timp pînă să o identifice; toate celelalte femei din New Wexford erau cu cel puțin un cap mai scunde decît ea.

Aflînd cine este, ar ghici cu ușurință cine a atacat tabăra. Atunci ar fi slabe speranțe pentru toți cei din familia Jones. Iar dacă în tabără erau așa de multe pagube cum bănuia ea, se îndoia că tunicile roșii vor înclina spre indulgență.

— Am spus să ieși acum de acolo, sau va trebui să trag. S-ar putea să vrea căpitanul să discute cu tine, dar sînt sigur că te pot răni, așa încît să reziști suficient de mult ca să te poată lua la întrebări.

Ea simțea frica acidă și grețoasă astupîndu-i gîtul și vibrîndu-i în stomac. Se părea că nu poate face nimic. Orice variantă îi venea în minte punea în pericol viața și familia sa. Măcar de s-ar relaxa soldatul, numai pentru o clipă...

Acum era gata să iasă din tufișuri, aproape complet vizibilă. Totuși, pe chipul încordat al soldatului nu apăruse nici o sclipire de recunoaștere. O smucitură bruscă în poala

mantalei o opri. Încercă fără rezultat să tragă. Fir-ar să fie, era agățată într-un băț ascuțit. Apucînd materialul cu ambele mîini, trase cu putere.

Auzi stofa rupîndu-se. Tufișurile care o înconjurau se clătinară violent. Totuși era încă înțepenită pe loc.

— Te-ai agățat acolo, nu? Păi, ce să-ți spun, o să-mi pară rău dacă ai să-ngheți puțin.

Ținîndu-și încă precaut arma îndreptată către ea, soldatul întinse mîna și îi smulse mantia de pe umeri. Bennie simți frigul neașteptat, cu o fracțiune de secundă înainte de a-și da seama că este liberă.

Nu mai putea face nimic, pentru că nu avea timp. Soldatul o apucă de braț și o trase afară din tufișuri.

Cîrpa îi putea ascunde părul. Funinginea îi putea ascunde trăsăturile. Din păcate, odată pierdută mantaua, nu mai era nimic care să-i ascundă sînii.

El rămase cu gura căscată:

— Drăcia dracului, ești femeie!

Privirea îi era fixată pe pieptul ei, iar țeava armei coborî pentru o fracțiune de secundă.

Era exact ce-i trebuia. Îl îmbrînci, soldatul se dădu înapoi împleticindu-se, iar ea se întoarse și o zbughi spre pădure.

— Ce dra... Stai! Stai, îți spun!

Ramuri ascuțite i se agățau de haine și îi zgîriau fața. Aerul rece îi ardea pieptul. Inima îi bătea așa de tare încît abia putea să audă sunetele scoase de bărbatul care o urmărea.

— Stai! Fir-ar să fie, stai!

Ea continua să fugă. Pămîntul era denivelat, pietros, plin de lăstăriș, iar cărarea aproape imposibil de urmat pe întuneric și în mare viteză. Bennie putea doar să spere că și pentru el era la fel de greu.

Ajungînd într-o mică poieniță, ea se străduí să alerge mai repede. Deschiderea ar fi putut să-i ofere soldatului ocazia să tragă.

Bennie nu țipă atunci cînd se prăbuși; se auzi numai o bufnitură surdă cînd se izbi de pămîntul acoperit de zăpadă. O durere ascuțită izbucni în sus de la gleznă spre mușchiul gambei. Călcase oare pe o piatră, sau într-o groapă, sau se împiedicase de vreun șanț?

Nu conta. Singurul lucru important era să se miște.

Mîinile i se cufundară adînc în zăpadă cînd încercă să se ridice. El era tot mai aproape; îl putea auzi croindu-și drum prin pădure ca un taur înnebunit.

Strîngînd din dinți de durere, fata încercă un pas și căzu din nou. Pur și simplu glezna nu o putea susține.

Poate că ar fi în stare să se tîrască afară din poiană, să se ascundă în lăstăriș. Ar fi absurd să-și închipuie că nu o va găsi, dar...

— Nu mișca!

Ea îngheță. Soldatul se apropia prudent, cu muscheta îndreptată atent către ea. Era clar că de data asta nu risca nimic.

— Ridică-te! se răsti el.

— Nu pot.

Pe fața lui se văzu efectul vocii ei.

— Doamne-Dumnezeule! Chiar *ești* femeie!

Ea se strîmbă:

— Capitanul tău mi-a spus odată ceva foarte asemănător.

— Căpitanul?

El se aplecă, și-i trase legătura de pe cap, eliberîndu-i părul. Apoi o apucă de bărbie, îi ridică fața către lumina lunii și i-o întoarse într-o parte și în alta, pentru a-i studia trăsăturile. Bennie își ținu răsuflarea atunci cînd baioneta armei trecu periculos de aproape de piciorul ei.

— Mi-aduc aminte de tine, spuse el gînditor.

— Cît spirit de observație din partea ta, soldat!...

El zîmbi şi se îndreptă:

— Căpitanul va fi, cred, foarte fericit să te vadă, domnişoară.

— Ce drăguţ! mîrîi ea printre dinţi.

— Ridică-te!

— Nu pot, mi-am scrîntit glezna.

— Păi, eu cu siguranţă n-o să te port în cîrcă. Eşti prea grea. Va trebui să sari, nu?

— Ce galant!

El o împunse cu baioneta, nu destul de tare ca să-i înţepe pielea, dar cu suficientă forţă pentru a-i arăta că mai bine s-ar mişca, sau data viitoare s-ar putea să nu mai fie aşa de blînd.

Cu greu, Bennie se străduí să se ridice din nou în picioare. Auzi deodată o bufnitură surdă şi privi, nevenindu-i să creadă, cum soldatul închide ochii şi se prăbuşeşte încet la pămînt.

O umbră masivă se aplecă asupra ei. Era întunecată, mare şi... lipsită complet de ameninţare, pentru că ea o recunoscuse imediat.

— Jon!

— Sst! şopti el îngenunchind lîngă ea pe zăpadă. Eşti bine?

— Ce i-ai făcut? întrebă ea şocată.

— L-am adormit.

— Cu ce l-ai lovit?

El înălţă din umeri şi ridică un pumn uriaş:

— Cu ăsta.

— Dar este unul dintre oamenii tăi, protestă ea.

Degetele lui îi mîngîiară timid şi tandru genunchiul.

— Putea să te rănească, Beth.

Doar norocul făcuse ca el să dea peste soldatul care o urmărea prin pădure. Tocmai cerceta perimetrul taberei, adunînd informaţii şi concluzii, cînd auzise strigătul soldatului „Stai!". Jon apucase să arunce numai o privire spre persoana urmărită de soldat, înainte ca amîndoi să

dispară în pădure, dar fusese destul; recunoscuse acel mod fluid și controlat de a se mișca, și se afundase în pădure în urmărirea lor.

Noroc că soldatul fusese prea concentrat să-și urmărească prada pentru a-și da seama că cineva se grăbește pe tăcute în urma lui. Jon îi ajunsese atunci cînd au pătruns în poiană și reușise să se strecoare în spatele lor fără ca prezența să-i fie remarcată.

Atunci cînd omul o îmboldise pe Beth cu acea lamă ucigașă, Jon n-a mai gîndit, doar a simțit — o furie pură și orbitoare. Acel gen de furie era fatală pentru un om de profesia lui, pentru că spionajul cere un autocontrol absolut și permanent. Înainte de a avea timp să raționeze, îl pocnise în cap pe soldatul neajutorat.

Și nu regreta deloc.

— Te-a rănit, Beth?

— Nu. Am căzut pe ceva și mi-am scrîntit glezna. Se pare că nu-mi pot lăsa greutatea pe ea. Poate dacă mai încerc o dată...

— Nu te mișca, spuse el atingîndu-i piciorul stîng. Ăsta?

Ea încuviință din cap.

Atunci el îi ridică piciorul și îl puse în poala lui.

— Întîi trebuie să-ți scoatem gheata, spuse el atingînd ușor cu degetele mușchiul gambei, glezna și marginea ghetei. Începe să se umfle.

El se opri, privind-o fix.

— O să doară, Beth. Te rog totuși, orice ar fi, să nu țipi. Nu știu cîți soldați mai sînt pe-aici.

— N-am să scot un sunet.

Fața ei, acoperită cu dungi de funingine, era calmă și nici o lucire argintie și umedă nu o trăda.

— Începem.

El trase încet, folosindu-se cu grijă de puterea sa. O privea cu atenție; ea era calmă. Nici cea mai mică grimasă

nu-i încreți chipul. Gheata opuse rezistență, dar ieși pînă la urmă cu o smucitură bruscă.

Jon îi scoase ciorapul de lînă, rotindu-i cu grijă piciorul. Glezna se umfla rapid și prezenta deja urme de decolorare.

— Știi, ți-ai cîștigat dreptul la cîteva lacrimi. Chiar și cîteva suspine.

— Sînt bine, spuse ea, și doar o mică încordare din glas trăda ceea ce el știa că trebuie să fie o durere teribilă.

Ochii ei erau negri și triști, de culoarea mată a cerului fără stele.

— Ce s-a-ntîmplat în tabără? întrebă ea.

— Atacată. Incendiată. Grup mic strecurat înăuntru.

El nu părea prea îngrijorat. Poate că nu fusese chiar așa de grav cum își imaginase ea.

— A fost rănit cineva?

— Nu. Arsuri mărunte, puțin fum. Asta-i tot.

Oare a făcut legătura? Pentru oricine altcineva ar fi fost evident: prezența ei, modul cum era îmbrăcată și atacul asupra britanicilor. Dar mintea lui nu părea să funcționeze pe coordonatele decepției, complotului și intrigii. Poate că prezența ei nu-l făcea bănuitor. Nu voia să spună sau să întrebe ceva ce l-ar fi putut determina să se gîndească prea atent. Și totuși, trebuia să știe.

— A fost prins careva dintre făptași? întrebă ea cu grijă.

El continua să-i examineze glezna, avînd atenția absorbită de umflătură. Deși îi privea cu atenție chipul, ea nu putu observa nici măcar o străfulgerare de surpriză sau suspiciune.

— Nu. Prea încet. Erau de mult plecați.

Ea se simți inundată de o dulce și seducătoare ușurare. Deși știa că este departe de a se fi terminat, trebuia totuși pentru moment să creadă că totul se va sfîrși cu bine. Dacă vor fi probleme mai tîrziu, se va ocupa atunci de ele. Acum

se abandona nopții mătăsoase și blîndeții mîinilor care îi mîngîiau glezna.

Ținîndu-i încă piciorul în poala lui, el începu să-și scoată cămașa.

— Oh, Doamne, ce faci?

Era evident că el fusese smuls din pat atunci cînd se dăduse alarma în tabără, pentru că tot ce avea pe el era o pereche de pantaloni *închiși* la culoare, bocanci și o cămașă din pînză grosolană, care-i atîrna peste șolduri. Nimic altceva. Probabil că nu avusese timp să-și ia nici măcar o *manta*. Trebuie că înghețase alergînd pe afară așa subțire îmbrăcat, și ea nu-și putea imagina de ce el părea că dorește să se dezbrace.

— O să-ți împachetez glezna cu zăpadă, spuse el ca pe ceva firesc. Trebuie înfășurată-n ceva.

— *Oh!*

Durerea ceda rapid, în timp ce creierul ei era ocupat cu lucruri mult mai interesante. Se mai văzuse oare vreodată un bărbat ca el? Lumina lunii și umbrele dansau peste toate acele încîntătoare coline și văi de mușchi, care se umflau și se flexau în timp ce el aduna cu o surprinzătoare abilitate zăpada în jurul gleznei ei.

Simțea că nu mai are destul aer. Inspiră adînc și înghiți lacomă.

Probabil că el o auzise, pentru că la sunetul respirației ei își înălță capul:

— A durut?

— Oh, puțin.

— Bine, spuse Jon și înfășură strîns cămașa în jurul gleznei, legînd-o bine. Gata!

— Și cu el ce facem? întrebă ea arătînd cu un gest scurt spre trupul *nemișcat al tînărului soldat*.

Jon întinse mîna și își puse degetele pe gîtul soldatului.

— E bine. Se va trezi curînd.

Se va trezi, se va duce clătinîndu-se pînă la tabără, va spune căpitanului despre femeia pe care a găsit-o, iar căpitanul o va lua pe Beth la întrebări. Doamne, ce încurcătură! Măcar de ar fi ajuns acolo înainte ca soldatul să o recunoască...

Mda, acum nu putea face mare lucru! Poate că mai tîrziu va găsi o cale să rezolve problema.

— Te poți ridica? întrebă el.

— Pot încerca.

El se aplecă, își trecu brațul în jurul umerilor ei și o ajută să se ridice. Stînd dezechilibrată într-un picior, ea se clătină și se sprijini pe el.

— Lasă puțin greutatea pe el.

Ea încercă cu grijă, și aproape imediat piciorul ceda. Ar fi căzut din nou dacă Jon nu ar fi prins-o.

— Îmi pare rău. Pur și simplu nu mă poate ține. Dacă mă pot sprijini de tine, poate voi reuși să sar într-un picior.

El o ridică rapid în brațe, prinzînd-o cu o mînă pe sub genunchi și cu cealaltă în jurul spatelui.

— Jon! Ce faci? Sînt prea grea, protestă ea.

— Grea? glumi el. Ca un fulg.

— Nu fi caraghios. Sigur că nu sînt ușoară. N-o să mă poți duce.

El privi în jos către ea, și lumina argintie a lunii i se reflectă în ochi.

— Nu ești grea. Doar cît să-mi încapi bine în brațe.

— N-ai cum să mă porți tot drumul înapoi.

El îi ignoră obiecția.

— Unde ți-e calul?

Chiar avea să o ducă. Era neașteptat de plăcut să fie ținută în siguranță lîngă acel piept puternic și frumos. Își puse timid o mînă pe spatele lui. Pielea era netedă și elastică sub palma ei, iar mușchii se încordau fascinant atunci cînd el mișca brațele.

— Ai să răcești fără cămașă.

Curba lină și seducătoare a șoldului ei îl apăsa pe pîntec; rotunjimea plăcută a sînului se sprijinea pe pieptul lui. Simțea mîna ei mîngîindu-l pe spate și coborînd de-a lungul șirei spinării și se întreba dacă ea își dădea măcar seama că face asta. El în mod cert simțea.

— Cred că soldatul a aruncat mantia mea la capătul cărării, continuă ea. Am putea să ne întoarcem să o căutăm.

— Mi-e destul de cald, Beth.

Glasul lui era încordat, aproape aspru, iar ea îl privi îngrijorată.

— Chiar *sînt* prea grea pentru tine.

— Pornim, Beth. Ai de gînd să-mi spui încotro, sau trebuie să ghicesc?

Ea arătă către partea opusă a poienii.

— Pe acolo. Este o cărare. Mi-am lăsat calul cam la o milă de aici.

— O milă?

Trebuia să o poarte o milă? Să o țină în brațe tot acest timp, să nu-și miște puțin în jos brațul ca să simtă curbele plăcute ale spatelui ei? Să nu-și îndoaie numai puțin încheietura pumnului, ca să atingă ispititoarea rotunjime a sînului?

Frig! Avea nevoie de frig!

— E prea departe, Jon. Pune-mă jos acum.

El nu se osteni să răspundă, ci porni de-a latul poienii, cu pași lungi care parcă înghițeau distanța și nu lăsau deloc să se vadă că ar fi fost împovărat peste măsură de femeia pe care o purta în brațe.

„Ce încîntător!" gîndea ea. Glezna încă o durea, dar senzația era vagă și lipsită de importanță. Simțurile ei erau pline cu atît de multe lucruri asupra cărora să se concentreze...

Ritmul pașilor lui o liniștea, era ca și cînd ar fi plutit la vale pe un rîu leneș, împrumutînd nopții o dimensiune ireală. Lumina lunii se filtra în străluciri întîmplătoare printre

ramuri, pictînd chipul lui cu umbre şi figuri ciudate. Singurele sunete care se auzeau erau cele ale respiraţiei lui regulate şi profunde şi paşii scrîşnind pe zăpadă, şi chiar aceste sunete erau cu mult mai blînde decît s-ar fi gîndit vreodată că ar putea fi.

Întreaga ei lume îl cuprindea acum numai pe el. Îşi lăsă capul să cadă pe curba umărului puternic; se cuibărea acolo atît de natural... Atingerea pielii lui era moale şi caldă pe obraz, şi nu putu rezista tentaţiei.

Îi puse mîna pe piept. Inima lui bătea sub palma ei cu o vibraţie care îi trecea prin mînă şi îi gîdila braţul. Voia să exploreze, să vadă dacă şi restul trupului lui era la fel de minunat, de viu.

Putea să-şi mişte numai puţin mîna, nu? N-ar fi ceva atît de nerușinat. Numai cît un lat de palmă...

Îşi lăsă degetele să alunece un pic într-o parte. Apăsă puţin, numai puţintel, ca el să nu observe.

Carnea lui nu ceda deloc. Numai muşchi masivi, tari şi frumos rotunjiţi. Era atît de puternic... braţele lui nu trădau nici cel mai mic tremur în timp ce o purtau, iar ea era departe de a fi uşoară.

Doamne, în ce încurcătură intrase! Simţea mirosul ei în timp ce o purta în braţe, acea adiere dulce de levănţică ce se amesteca cu izul de frig şi zăpadă. Era primăvară în miezul iernii.

Mîna ei i se odihnea pe piept. Degetele acelea lungi şi elegante stăteau răsfirate pe pielea lui, un vis ce abia îndrăznea să creadă că tocmai se adevereşte. Acele degete uneori iuţi şi agile, alteori lente şi seducătoare, atunci cînd

scoteau muzică din vioara ei, și despre care se întreba dacă n-ar putea fi la fel de agile atingîndu-l...

Palma ei îi aluneca pe piept cu mișcări mici, de o încetineală înnebunitoare. Oare o clătina el în timp ce mergea, sau se mișca intenționat? Nu știa, dar în acea clipă nici nu-i păsa, atît timp cît ea nu se oprea.

Acum degetele ei erau aproape deasupra sfîrcului lui. Și dacă ar lăsa mîna să coboare peste acel ultim mic spațiu, și l-ar atinge acolo? Numai la acest gînd simți deja sfîrcul întărindu-se brusc.

Mai era numai un inch. Doar nu cerea prea mult, nu? Cîntări în minte cîteva căi de a o face să-și miște mîna acel inch crucial. Ar putea să o împingă cumva într-acolo. Poate cu bărbia. Nu, n-ar merge. Nu avea gîtul destul de lung.

Cu mîna? Nu ține. Ar trebui să o pună jos, iar el cu siguranță nu intenționa să facă asta. Mîinile îi erau prea bine ocupate, susținînd prețioasa-i povară.

Terenul coborî abrupt și el făcu un pas lung, care îi clătină pe amîndoi. Mîna ei alunecă un inch mai jos.

El se opri din mers. Pieptul i se mișca în sus și în jos ca foalele din fierăria lui Adam, și răsufla ca un cal care a fost alergat prea tare.

Bietul om! Ea plutise, făcînd o plimbare plăcută și interesantă, iar brațele lui Jon erau probabil epuizate de efort.

— Pune-mă jos, Jon!

— Las-o baltă, spuse el fioros. Încotro?

Bennie privi în jur. El se oprise acolo unde drumul se despărțea în două. În fața lor se înălța mîndru un stejar masiv și golaș.

— La stînga.

El păși de-a lungul drumului din stînga.

— Poți să nu te mai prefaci că nu sînt prea grea pentru tine.

El o privi. Avea o expresie atît de neobișnuită, încît ea își închipui că se datorează unei epuizări profunde.

Văzînd că nu-i răspunde, ea oftă și își lăsă capul din nou în acel loc odihnitor.

— Poți de asemenea să nu te mai prefaci că nu-ți este frig, murmură Bennie.

— Ce te face să crezi că mi-e frig?

Ei drăcie! Ea nu voise chiar să o audă. Înainte de a se putea reține, ea privi rapid către locul unde mîna încă i se odihnea pe pieptul lui.

El se strîmbă:

— Știi, nu se întîmplă numai cînd ți-e frig.

Ea își simți obrajii inundați de căldură.

— Nu? scrînci stînjenită.

— Se întîmplă și cînd ești prea înfierbîntat.

— Nu se întîmplă.

El se opri și se uită lung la ea. Avea fața în umbră, dar ochii lui străluceau.

— Atunci cred că nu ai fost niciodată destul de înfierbîntată.

Răsuflarea lui aburea aerul nopții, răsucindu-se ca fumul între buze, adiind pînă la ea și dîndu-i ciudatul îndemn de a se apleca înainte și a o absorbi.

— Mai este mult? întrebă el.

— Ah, nu. Chiar dincolo de următoarea cotitură.

Făcuse probabil o greșeală, pentru că în clipa în care porni din nou la drum ea fu aproape sigură că l-a auzit murmurînd „Fir-ar să fie!".

Calul ei era exact acolo unde spusese, priponit de un copac, după următoarea cotitură. El o așeză cu blîndețe jos, ținînd-o cu un braț după umeri, în timp ce ea se clătina nesigură pe piciorul sănătos.

— Frumos cal, rosti el privind murgul uriaş, care necheza de bun venit.

— Da, Puffy e băiat bun, nu-i aşa? îl alintă ea.

Calul răspunse tropăind şi fornăind.

— Puffy?

— Puffy, se sumeţi ea, apărîndu-se. Vezi ceva rău în asta?

— Puffy, repetă el, rîsul abia reţinut gîlgîindu-i în glas. Mda, aşa un poney micuţ şi pufos...

— Bine, rîse ea. Atunci cînd l-am primit, fraţii mei mi-au tot propus nume ca „Răzbunătorul" sau „Demonul". Eu m-am răzvrătit un pic.

— Numai un pic?

Ea frecă prieteneşte calul pe bot.

— Ei, Puff, să vedem dacă mă poţi duce acasă, da?

Jon o prinse de talie şi o puse pe cal înainte ca ea să fi avut timp să se îngrijoreze în legătură cu modul cum va încăleca. El dezlegă apoi frîul şi i-l dădu.

— Ei bine... zîmbi palid spre el. Atunci eu mă cam duc.

Zîmbetul ei se îndulci:

— Nici nu ştiu cum aş putea să-ţi mulţumesc. Ceea ce ai făcut...

— Mută-te mai în faţă.

— Ce?

— Eşti prea în spate pe cal. Mută-te mai în faţă.

— Dar aici am stat întotdeauna.

El se încruntă.

— Oh, bine.

După tot ce făcuse pentru ea în noaptea asta, putea şi ea să facă acest lucru de nimic. Se mută puţin mai în faţă.

El sări cu uşurinţă în spatele ei.

— Jon!

— Să nu crezi că te las să mergi singură acasă. Tîrziu. Prea întuneric.

— Jon, pot cu adevărat...

El o înconjură cu brațele, îi luă frîul dintre degete și îmboldi calul la drum.

Uneori era cu adevărat cel mai enervant bărbat. Dacă voia să facă ceva, o făcea, fără să ia deloc în seamă protestele ei — de altfel, perfect îndreptățite.

Cu toate astea, ea nu putea să nu recunoască faptul că tot ceea ce făcuse el pînă atunci fusese mai degrabă plăcut. Acum era dintr-o dată bucuroasă că la plecare, temîndu-se că frații ei vor pleca fără ea, nu mai pierduse timpul să-și înșeueze calul și încălecase de-a dreptul. Altfel nu ar fi fost nici pe departe așa de confortabil.

El ținea frîul în mîna stîngă, iar partea interioară a brațului i se odihnea lipită de trupul ei. Era conștientă că acel braț nu trebuia să se afle acolo, dar la urma urmelor Jon nu făcea decît să se asigure că ea ajunge acasă în siguranță. Picioarele lui lungi și puternice erau lipite de ale ei și îi putea simți mușchii încordîndu-se în timp ce mîna calul.

Cealaltă mînă și-o ținea pe picior; dosul degetelor i se freca de coapsa ei în trapul vioi al calului. Era bine sprijinită din toate direcțiile, protejată și apărată. Și pentru că el se afla acum în spate, ea nu mai trebuia să lupte cu tentația de a-și îndrepta ochii și mîinile către pieptul lui gol.

Aproape îi părea rău că nu se aflau decît la trei mile de New Wexford. Se mișcă, lăsîndu-se mai confortabil pe spate, în cuibul ei.

El mîrîi tare, de parcă îl durea intens ceva. Poate că totuși fusese rănit în haosul din tabără, iar ea nici măcar nu observase. Cîtă lipsă de sensibilitate din partea ei!

— Jon, ți-e bine?

Nu! El strînse din măsele înainte de a scăpa cuvîntul. Doamne, situația se înrăutățea într-una! După ce o purtase tot drumul, iar trupul ei se frecase de al lui la fiecare pas, își închipuise că-i va fi ușor să călărească în spatele ei.

Își închipuise greșit. Ea se cuibărise așa de bine între coapsele lui, potrivindu-se cu el cum nici o altă femeie nu se

potrivise vreodată... Era conştient în mod acut că acum avea o mînă liberă, o mînă pe care ar putea să o strecoare cu uşurinţă în sus, în jos, peste şi împrejurul tuturor acelor locuri care îi păreau atît de minunate.

— Sînt bine, mormăi el.

Era bine, atîta timp cît ea nu începea să se întrebe ce este aşa de tare şi stă lipit de partea de jos a spatelui ei.

— Numai un pic... ăă...

„*Tare*", completă în gînd.

— Obosit, zise repede.

Ea căscă.

— Şi eu. A fost o noapte lungă.

El îşi strecură braţul în jurul taliei. Putea face asta. Era pentru mai multă siguranţă.

— Stai bine?

— Mm-hm.

El o strînse mai bine.

— Dormi, Beth. Te ţin eu să nu cazi.

Capitolul 11

—Beth? șopti el, iar buclele ei moi îi atinseră buzele în timp ce vorbea.

Ea dormea de cel puțin zece minute. Jon simțise imediat ce trupul ei i se relaxase în brațe. Era curios de plăcută conștiința faptului că ea avea destulă încredere în el pentru a i se abandona în timpul somnului. Acum ajungeau la destinație, iar lui îi venea greu să o deranjeze.

Se aflau în fața *Țiparului Dansator*. Ferestrele erau oblonite, iar locul era tăcut, de parcă ocupanții dormeau pașnici — sau lipseau cu toții. El ar fi fost mulțumit să stea acolo cu ea, încălzind-o cu trupul lui, lăsînd-o să se odihnească, dar știa că trebuie să se întoarcă la fort. În nebunia care domnea cînd a plecat, nimeni nu remarcase absența lui, dar nu știa cît timp va mai fi așa. Era de asemenea necesar să ajungă la Ben Walters, tînărul soldat pe care îl pocnise în cap, înainte ca povestea lui să se răspîndească prin companie.

Putea conta pe faptul că Livingston nu va acționa precipitat. Căpitanul n-ar da ordine bazate numai pe identificarea îndoielnică a unei femei de către un tînăr aiurit, care o văzuse pentru scurt timp în întuneric. Din păcate, Jon nu era chiar așa de sigur pe cîțiva dintre camarazii lui. Aceia care fuseseră răniți, deranjați sau jigniți de atac ar putea să considere necesar să cerceteze mai viguros, iar Jon intenționa să-i convingă să nu o facă.

— Beth, este timpul să te scoli acum, Beth, spuse el mai insistent.

— Mmm? se întinse ea somnoroasă, un arc sinuos de mușchi și membre, ca o pisică elegantă care se trezește după moțăiala de după-amiază.

El strînse din dinți; unduirea lentă a trupului ei lipit de al său, împreună cu ritmul calului, îl aduseseră periculos de aproape de limita puterii lui de autocontrol. Iar acum senzualitatea ei inconștientă era deja mai mult decît putea suporta.

— Sîntem acasă.

— Acasă?

Conștientă dintr-o dată de modul cum stătea cuibărită și de apropierea trupurilor, Bennie își îndreptă brusc spatele, punînd între ei distanța cea mai mare pe care o permitea poziția lor pe cal.

— Oh, bine atunci.

Ea începu să-și treacă piciorul peste gîtul calului.

— Stai acolo.

Alunecă ușor jos de pe cal și o luă în brațe, înainte ca ea să aibă posibilitatea să protesteze.

— Zău, Jon, sînt sigură că pot șchiopăta pînă în tavernă. Este doar la cîțiva pași.

El își strînse brațele în jurul ei:

— Doar n-ai de gînd să-ncepi iarăși discuția asta?

— Nu, sigur că nu, doar că ți-am cerut deja mult prea mult în noaptea asta și...

— N-ai cerut. Taci acum.

— Dar Jon...

— Iar discuți! spuse el amenințător.

Ea închise gura. Nu era proastă. Dacă omul insista să o mai poarte, cine era ea ca să se opună? Mai ales cînd o făcea cu atîta competență. Din moment ce acesta era gestul cel mai romantic pe care îl făcuse vreodată un bărbat față de ea, mai bine să-l savureze în întregime.

Măcar de ar fi fost ușa puțin mai departe...

Ajuns în fața tavernei, Jon se întoarse, își propti spatele de ușă și împinse. Ușa cedă ușor, mișcîndu-se fără zgomot în balamalele ei bine unse, iar el păși înăuntru.

Taverna era iluminată de o singură lampă. Înăuntru se aflau patru dintre frații ei, adunați în jurul unei mese și privind încruntați în halbe. La apariția noilor veniți ridicară spre ei chipurile pleoștite, abătute și îngrijorate.

— Bennie! Slavă Domnului, este Bennie!

Unul dintre ei — dintre cei mai tineri, observă Jon, deși toți arătau la fel — sări în picioare trîntind scaunul pe care stătea.

— Liniștește-te, Henry! Sînt bine. Înțeleg că și voi sînteți cu toții teferi.

Henry își trecu o mînă prin părul său lung și buclat, care arăta uimitor de blond în contrast cu fața mînjită.

— Păi sigur că sîntem. Dar tu... ți-a luat așa de mult să te întorci! Unde ai fost?

— Da, Elizabeth, ar fi interesant de știut asta.

În glasul bărbatului se simțea o undă de amuzament. Acel frate slab și negricios era Brendan. Jon îi reținuse numele tocmai pentru că era așa de diferit de ceilalți Jones-i.

— Bennie! repetă Henry avînd de astă dată în glas consternare în loc de ușurare.

În primul moment fusese prea bucuros văzînd-o teafără și sănătoasă, pentru a remarca faptul că se găsea în brațele lui Jon. Acum observase, și sîngele îi înghețase în vine.

— Mă rog, ce faci cu sora mea?

— Oh, Doamne!

Jenată, ea își dădu dintr-o dată seama cum trebuie să fi arătat. Era adusă în tavernă în brațele unui bărbat mare, puternic și arătos, care nu purta pe el decît bocanci și o pereche de pantaloni îmbrăcați la repezeală. Dumnezeule! Ce vor crede frații ei? Cu mila Domnului, poate că ceilalți patru nu vor afla.

Ea se mișcă puțin, încercînd să-și pună picioarele pe pămînt. Jon o strînse mai bine și îi aruncă o scurtă privire încruntată. Era inutil. Nu putea pleca nicăieri.

— E rănită.

Jon o duse pînă la cea mai apropiată masă și o așeză cu blîndețe pe o bancă, punîndu-i sus pe scîndură piciorul scrîntit. Degetele lui atinseră ușor glezna, îndoind marginile bandajului improvizat. Își ridică apoi privirea către ea:

— Cum e?

— Nu doare prea tare. Sînt sigură că va trece în cîteva zile.

Se simțea încălzită de grija pe care i-o arăta, și de tandrețea îngrijorată din ochii lui. Era obișnuită să fie tratată ca o ființă capabilă, practică și descurcăreață. Obișnuită ca ea să fie cea care poartă de grijă, care protejează, subestimase plăcerea de a fi subiectul atenției altcuiva.

— Să nu calci pe el, ordonă el.

— Am înțeles, domnule locotenent, salută ea cu o mișcare viguroasă.

— Ia ascultă aici, mîrîi Henry, dînd din umeri pentru a-și face loc pe lîngă Jon și a ajunge la Bennie. Unde naiba ai

fost? Ce ți-a făcut? Te-a lovit? Iar tu — se întoarse el către Jon — unde dracu' ți-e cămașa?

— Glezna.

Henry își încreți fruntea nedumerit:

— Ce?

— Pus cămașa în jurul gleznei.

— Bennie?

Ea zîmbi larg spre Henry, fără să se grăbească a-i domoli grija sau nedumerirea. În fond, știa că acțiunea fusese de la început ideea lui.

— Bennie, explică-mi tu ce s-a întîmplat, sau am să-l bat pe bolovanul ăsta pînă spune tot.

— Oho, cred că ai avea tot atîta succes ca și la lupta cu brațul, zise ea dulce.

— Bennie... repetă el, iar frustrarea răsună clar în glasul lui.

— Trebuie să știi că am fost capturată.

— Capturată!

— Mă rog, aproape. M-a prins un soldat chiar înainte să ajung la cărare. Probabil că am întîrziat prea mult lîngă tabără, păzindu-vă să nu faceți vreo prostie.

— Dar... începu Henry pe un ton de scuză.

— Cred că-i o trăsătură de familie, nu? Trebuia să plec mai devreme. În orice caz, aproape că reușisem să scap de soldat, cînd am călcat pe ceva — nu știu, o groapă, o adîncitură, ceva — și mi-am sucit glezna.

— Și cum ai scăpat?

— Jon...

Ea se întoarse, luîndu-și privirea de la fratele ei pentru a se uita cu seriozitate la Jon, realizînd în sfîrșit ceea ce făcuse pentru ea.

Lovise pe cineva. Pe unul dintre oamenii lui. Să lovești un soldat britanic pentru a ajuta un colonist, putea fi

considerată trădare. Era împotriva a tot ce făcuse el în ultimii ani, și pe lîngă asta putea să-l pună în pericol.

Și făcuse asta pentru ea.

— Jon...

— Mă descurc, răspunse el de parcă îi ghicise îngrijorarea. Nu m-a văzut.

— Ești sigur?

— Da.

— Îmi spune cineva și mie, vă rog, ce s-a-ntîmplat pînă la urmă?

Răbdarea lui Henry trecuse de mult de limită.

— Jon m-a salvat.

— Ce? Cum?

— Sînt aici, teafără, Henry. Asta-i tot ce trebuie să știi.

— Dar el este un...

Anglo. Stacojiu. Tunică roșie. Dușmanul. Toate îi stăteau pe buze lui Henry cînd se întoarse pentru a se holba la Jon.

— Prieten, sugeră Jon.

— Dar...

— Prieten, fu Bennie de acord.

Ea știa că era mai mult decît atît, dar pentru moment ajungea.

— N-ar trebui să te întorci, pînă nu-ți observă cineva absența?

În ciuda tonului liniștit, vocea lui Brendan avea un efect pe care țipetele celorlalți nu-l avuseseră.

Jon dădu din cap:

— Da. Mult de mers.

— De mers? protestă Bennie. Doar n-o să mergi pe jos tot drumul înapoi. Ia un cal!

— Nu pot lua calul tău.

— Exact. Nu poate, fu Brendan de acord. Și apoi, nu-i un drum chiar așa de lung.

Jon privi spre Brendan. Era o privire rapidă, nu destul pentru a trezi suspiciunea, dar, după ani de practică, Jon putea culege multe informații dintr-o privire.

Brendan era calm, aproape anormal de liniștit; părea să nu fie deloc surprins de evenimentele serii. Jon se întrebă dacă atitudinea lui liniștită era vreodată tulburată de ceva, și dacă știa cu adevărat cineva ce este dincolo de acel comportament. Poate cu ceva mai mult timp pierdut și cîteva încercări, Jon ar reuși să arunce o privire dincolo de aparențe.

— Ai putea veni cu mine. Aduci calul înapoi, sugeră Jon.

Brendan zîmbi ușor, dar ochii lui erau întunecați de o inteligență calculată. „Asta va fi cel mai greu de prostit", gîndi Jon.

Brendan clătină ușor din cap:

— Nu. Este suficient să eliberezi calul și să-i dai o palmă, va găsi singur drumul înapoi. Întrebarea e, vei face asta?

— Brendan!

Bennie era șocată de răutatea lui. Cu excepția disputelor ocazionale cu membrii familiei, el se osteneа rareori să insulte pe cineva, și în general prefera să-și țină părerile pentru el.

Totuși Jon arăta netulburat.

— Da, sigur, bine. Afară este lumină și țin minte drumul. Am mai mers pe el de multe ori.

Întorcînd spatele lui Brendan și celorlalți, Jon se aplecă pentru a verifica încă o dată bandajul. Trupul lui mare umplu cîmpul ei vizual, acoperindu-i pe frații ei și restul încăperii. Degetele-i se plimbară peste bandaj, frecîndu-i ușor piciorul. După ce petrecuse o mare parte a nopții lipită de trupul lui, era într-un fel uimită să constate că acea atingere ușoară avea asupra ei aproape același efect.

El îi masă blînd partea de jos a mușchiului gambei, iar căldura degetelor pătrunse ușor prin pantalonul cu care era

îmbrăcată. Începu să-şi simtă tot piciorul plutind uşor. Oftă. Durerea? Care durere?

— Am să-ţi trimit cămaşa înapoi, spuse ea.

Zîmbetul lui era minunat, iar în ochi îi sclipea amuzamentul:

— Păstreaz-o. A ta acum.

— Ce dracu s-a întîmplat?

Sergentul Hitchcock tresări atunci cînd strigătul căpitanului răsună în tabără, care acum era liniştită. Însuşi faptul că ţipa căpitanul arăta cît de supărat era; în general se mîndrea cu tonul lui modulat şi aristocratic. O fi el în armată, dar este un om de calitate şi nu se va înjosi într-atît încît să ţipe.

Desigur, cu excepţia cazului în care tabăra era gata să-i fie distrusă de un atac.

Hitchcock îşi încălzea degetele la un mic foc de tabără. Afară continua să fie al naibii de frig şi nu părea că se va încălzi curînd.

Incendiul fusese stins în sfîrşit, dar mai rămîneau o grămadă de lucruri de făcut pînă dimineaţă. Şi chiar atunci, slabă speranţă să găsească un cort cald în care să se cuibărească.

Oftă; nu avea rost să se lamenteze pentru lucruri inevitabile. Dacă învăţase ceva în cei peste treizeci de ani de armată, era să uite lucrurile trecute şi încheiate şi să-şi vadă de treburile actuale.

— Probabil că fu un grup mic, căp'tane. De erau mai mulţi, îi zăreau santinelele.

— Oricum trebuiau să-i „zărească".

— Da.

— De ce n-au făcut-o?

— Cred c-au lăsat-o mai moale, căp'tane. Ăştia mai tinerei nu fură niciodat' la război, nu fură niciodat' în pericol. Habar n-au ce uşor mori de nu bagi de seamă.

— Este misiunea ta să-i înveţi, sergent.

Hitchcock îşi îndreptă ţinuta cu mîndrie. Nu fusese niciodată dintre aceia care se sustrag de la datorie, sau nu-şi recunosc greşelile.

— Da, căp'tane.

— Dublează posturile şi durata schimburilor. Poate că aşa vor învăţa să fie mai atenţi.

— Da, dom'le.

Livingston păşea încet în jurul focului. Deşi erau afară, erau ca şi singuri. Nimeni nu se apropia la mai puţin de douăzeci de yarzi de ei. Cel puţin aveau destulă minte să nu iasă chiar acum în calea căpitanului.

— Este mai puţin decît merită, decretă căpitanul Livingston. Ar trebui să-i disciplinez mai sever.

Privi apoi fumul care se răsucea ieşind din rămăşiţele unei jumătăţi din corturile taberei. Le-a tot spus oamenilor lui să nu se încreadă în calmul înşelător al regiunii. Coloniştii erau impredictibili şi imprudenţi, înclinaţi către violenţă şi mai mult decît doritori de a se expune pericolului pentru a face uz de ea. Un om calm şi raţional putea cu greu să le prevadă acţiunile.

El ştiuse din experienţă că mai devreme sau mai tîrziu se va întîmpla ceva. Îşi prevenise soldaţii, iar ei nu avuseseră atîta minte încît să-l asculte. Ei bine, acum frigul, înghesuiala şi munca necesară pentru a face fortul locuibil vor fi pedeapsa lor. Acestea ar trebui să fie motive suficient de puternice ca ei să nu mai fie vreodată atît de neglijenţi.

— Ce pagube avem?

— Nu aşa de mari cum par, îşi prezentă Hitchcock raportul, numărînd pe degete. Caii au fost împrăştiaţi, dar s-au întors toţi de îndată ce a fost stins focul — mai puţin o pereche. Cred că or apare şi ăilalţi mîine. Am pierdut o

grămadă de cazarmament — corturi, pături ş'alte materiale — da' ne putem muta imediat în fort. Nu-i gata, da-i aproape. N-o să fie confortabil, da' mai bun decît o groază de locuri unde-am stat. Au intrat în depozitul de alimente. Au vărsat o grămadă ş'au otrăvit alte cîteva. Noroc că oricum nu mai erau prea multe. Tre' să vină un nou transport săptămîna viitoare. Dintre toate, ăl mai rău e c-am pierdut aşa multă pulbere. N-avem ce face, decît să cerem să ne mai trimită, şi cine ştie cînd o veni. O să fim cam strîmtoraţi pîn-atunci. Nu-i nimic, numa' de nu-ncepe războiul în următoarele săptămîni.

Livingston ridică mîna şi îşi îndesă mai bine pălăria pe cap. Îşi pierduse perucile, fir-ar să fie, iar pălăriile nu se potriveau chiar bine fără perucă. Cu toate astea el nu se simţea demn de a comanda, fără a avea ceva pe cap.

— Atunci nu-i nimic de făcut, decît să înaintăm un raport la comandament. Întocmeşte o listă cu toate cele necesare şi am să trimit raportul mîine dimineaţă.

— Da, dom'le, spuse Hitchcock şi se întrerupse, privind în jur dacă nu-i aude nimeni. Căp'tane, ce credeţi c-or să facă?

— Ar face bine să nu încerce altceva decît să ne trimită proviziile. La urma urmei, ei sînt cei care au un informator atît de grozav. Se pare că nu a fost destul de bun ca să ne spună că vom fi atacaţi în somn, nu?

— Aşa-i.

Suna destul de rezonabil, dar Hitchcock ştia din experienţă că cei de la comandă nu erau întotdeauna — şi în totalitate — rezonabili.

— Aşa deci.

Livingston se întoarse către sergent şi Hitchcock fu izbit de focul atît de neobişnuit din privirea căpitanului. Drace, de fapt căpitanul arăta chiar sictirit! După părerea lui Hitchcock, avea tot dreptul să fie aşa, dar sergentul nu se aştepta din partea căpitanului să-şi dea osteneala de-a se înfuria.

— Ai idee cine a fost, Hitchcock?

— Păi...

Sergentul ezita, nedorind să prezinte ceva ce nu putea concretiza. În plus, lui îi cam plăcea fata.

— Dă-i drumul, omule!

— Un soldat crede că a văzut oarece, înainte să fi fost lovit în cap.

— Ce anume?

— Nu ce, pe cine, căp'tane. O văzu pă fata aia.

— Fata?

— Aia din crîşmă. Aia pe care aţi...

— Ah, da. Cea din familia Jones. A văzut-o făcînd ceva?

— Nu, dom'le. Numa' se uita. Nu mi-a zis prea clar — după mine îi încă ameţit de cap.

Livingston luă de jos un băţ lung şi scormoni focul.

— Sergent, care este părerea ta despre acţiunea care ar trebui întreprinsă ca răspuns la acest atac nejustificat?

— Păi, dom'le, cred c'aveţi vr'o două variante. Aţi putea reţine fata să-i puneţi întrebări, să-ncercaţi să scoateţi de la ea ce ştie. Dac'o luăm tare, poa'să ne spună oarece. Da' poate nu ştie nimica. Poate doar se-ntîlnea cu vr'un iubit.

Sergentul strecură o privire către căpitan, întrebîndu-se dacă va reacţiona la asta. Cînd a văzut-o prima oară, căpitanul părea chiar interesat de fată. Se va folosi oare de prilej ca să facă presiuni asupra ei? După părerea lui Hitchcock, n-ar fi ajutat la mare lucru. Coloniştii ăştia erau uniţi, în special dacă erau şi înrudiţi. Şi, la urma urmei, nu puteau tortura o femeie, mai ales fără dovezi serioase. Noo, nu vor scoate nimic folositor de la ea.

Căpitanul continua calm să atîţe focul.

— Altceva?

— Acu' nu putem face nimica. Numa' să ţinem deschişi ochii şi urechile şi, dacă mai încearcă vr'unu' oarece, s-avem grijă să-l aşteptăm de dat'asta.

— Da, spuse Livingston aruncînd băţul şi îndreptîndu-se, în timp ce-şi freca palmele una de cealaltă. Şi totuşi, poate mai avem încă o opţiune.

— Care-i aia?

Livingston dădu zîmbitor din cap:

— Ştiu unde se află armele lor.

Vorbea cu glas egal şi plin de hotărîre. Hitchcock înţelese că avea un plan.

— Da' cum...

— Căpitane! Sergent! îi întrerupse o voce vioaie.

— Jon, rosti căpitanul, în timp ce locotenentul Leighton păşea stîngaci spre ei, împiedicîndu-se de cîteva ori în întuneric. Unde ai fost? Nu cred că te-am văzut în toată agitaţia asta.

— Fost aici la început. Crezut că am văzut ceva în pădure...

— Ai văzut ceva?

— Aşa crezut. Am urmărit.

— Cine era?

— Nu ştiu, ridică Jon din umeri. Dispărut în pădure. Poate spirit.

— Un spirit, repetă neîncrezător căpitanul.

Jon dădu din cap:

— Atunci rătăcit.

— Te-ai rătăcit, spuse Livingston frecîndu-şi tîmplele, obicei pe care îl adopta adesea atunci cînd vorbea cu Leighton.

— Da. N-am putut găsi multă vreme drumul înapoi.

Căpitanul oftă.

— Vreau să te gîndeşti foarte bine, locotenente. Ai mai văzut şi altceva în afară de... spiritul acela al tău? Unul dintre soldaţi — cine era, Hitchcock?

— Walters.

— Walters a fost atacat în pădure şi poate tu ai văzut ceva care să ne ajute să aflăm cine l-a atacat.

— Walters? A păţit ceva?

— Nu grav.

Jon își permise să simtă un scurt moment de ușurare. Nu voise să-l rănească cu adevărat pe băiat, dar dacă ar fi fost necesar pentru a o proteja pe Beth, ar fi făcut-o. Nu fără un pic de regret, dar nu s-ar fi oprit. Învățase cu multă vreme în urmă să depășească asemenea trivialități ca ușurarea și regretul.

— Nu văzut nimic. Probabil tot spiritul.

— Iar spiritul!... Jon, ce-ar fi să te întorci frumos la... nu, nu cred că mai ai cort. Mă rog, acolo unde intenționezi să-ți petreci noaptea.

— Poate mă duc la Walters. Văd dacă spiritul l-a lovit rău.

— Ah, îi în cortul medical, Jon. Ăla a rămas întreg, se precipită Hitchcock îndreptîndu-l pe Jon în direcția potrivită.

Cu cît dispărea mai repede din ochii căpitanului, cu atît mai bine.

— Așa să faci, Jon, întări Livingston obosit. Du-te cîtva timp să spui povești cu fantome.

— Da, domnule. Am o poveste bună.

— Sînt chiar sigur că ai.

Silueta mare a lui Jon se pierdu împleticindu-se în întuneric.

Trădătorul știuse desigur de micul raid. Chiar crezuseră băieții că pot ține totul secret? Nimic din ce se întîmpla în New Wexford nu fusese vreodată secret pentru el. Tot ce trebuia făcut era să privești, să asculți și să fii atent, și puteai afla tot ce se întîmpla în acest mic orășel.

Contactul lui nu avea habar că știa ceva ce hotărîse să nu le spună. La ce bun? Nu era ceva important — băieți care se jucau de-a războiul. Iar el nu intrase în treaba asta ca să pună

în primejdie pe cineva cunoscut; încerca să oprească acest conflict, să nu devină mai grav. Dacă el şi contactele lui nu erau de acord asupra căii celei mai potrivite de a realiza acest scop, ei bine, el fusese întotdeauna în stare să ia propriile decizii. Nu intenţiona să-şi schimbe acum modul de a gîndi.

Oh, ei ar fi supăraţi dacă ar şti că el a păstrat unele informaţii. Dar ce ar putea face? Nu aveau cum să afle vreodată şi chiar dacă aflau, aveau nevoie de ceea ce le dădea el.

Aşa că ţinuse aceste informaţii numai pentru el.

Cerul tocmai începea să capete acea culoare uşor palidă care anunţă zorile, atunci cînd Jon se aplecă pentru a pătrunde în cortul medical. Intrînd, avu grijă să dea cu capul de cadrul cortului, scuturîndu-l violent şi atrăgîndu-şi o apostrofare vehementă.

— Hei, atenţie! Nu vreau să ne cadă-n cap.

— Îmi pare rău, se scuză Jon privind spre medicul cu fălci ca de buldog.

Bennie Walters era întins pe un pat de campanie, într-un colţ al cortului, ţinîndu-şi la tîmplă o pungă cu gheaţă. Era îmbrăcat într-o cămaşă de noapte strînsă cu grijă în jurul lui. Lumina slabă a felinarului îi lăsa faţa în umbră şi arăta cam bolnav, dar nu rănit serios.

— Ben, spuse Jon îngenunchind lîngă patul de campanie. Aud că ai fost rănit.

Tînărul deschise ochii.

— Mi-a tras cineva o măciucă-n cap.

— Cine?

— Nu ştiu.

— Oh.

Deci pînă la urmă Ben nu-l văzuse. Jon bănuise, dar nu era în întregime sigur; existase o doză de risc. I-a spus lui

Beth că este sigur numai pentru ca ea să nu fie prea îngrijorată la gîndul că el va fi descoperit.

— Ai vreo idee?

— Foarte probabil vreun prieten de-al femeii ăleia.

— Femeie?

— Una din familia Jones, din oraș. Ea și frații ei trebuie să fi pus focul.

— I-ai văzut?

— Nu. Numai pe ea.

— Oh. Spus căpitan?

— Da, i-am spus căpitanului. Deși nu s-ar zice că are de gînd să facă mare lucru în legătură cu asta.

— Poate nu-i prea sigur? îl ajută Jon cu o sugestie.

— Ba da! După mine căp'tanul s-a cam înmuiat. Ei bine, dacă pot, nu-i las eu să scape așa ușor.

— Ce ai de gînd să faci?

— Le zic eu la niște amici de-ai mei. Avem noi grijă să le piară de tot chefu' să mai vină pe lîngă tabără.

— Mmm, făcu Jon bătînd cu degetele în pătura aspră de lînă care era întinsă peste patul de campanie. Le zici că ai prins un spion?

— Păi... făcu Ben foindu-se și aranjîndu-și pe cap punga cu gheață. De fapt, poate că nu spiona. Dar am prins-o.

— Le zici amicilor că ți-a scăpat fata, ei?

— Poate, spuse Ben cîntărind o clipă cuvintele. De fapt nu am lăsat-o să scape. Am fost atacat.

— A văzut cineva? Poate te-a lovit fata.

— Nici gînd, protestă el. Nici o fată nu poa' să mă facă praf. Nici măcar uriașa aia.

— Mda. Amicii or să-nțeleagă.

— Sigur că da.

— Sigur. Nici căp'tanul n-o să se supere dacă te apuci să iei oamenii la întrebări fără ordin. La urma urmei e vorba de capul tău.

— Mda. O să-nțeleagă, nu?

— Sigur.

Ben se încruntă:

— Poate că, pîn' la urmă, de data asta o s-o las baltă.

— De ce? Du-te și pedepsește fata care te-a lovit.

— Nu pot umbla așa, să sîcîi fetele. Ea nu mi-a făcut nimica.

— Ah, un gentleman!

Ben închise ochii:

— Sînt, nu?

Jon părăsi în grabă cortul înainte ca lui Ben să-i vină din nou ideea să se răzbune. Mai obosit decît își amintea să fi fost vreodată, se tîrî într-o căruță de aprovizionare aflată în apropiere, sperînd să apuce vreo două ceasuri de somn înainte ca cineva să îl găsească și să-l trimită la muncă, pentru îndepărtarea rămășițelor incendiului.

Slavă Domnului, totul a mers. Beth era acasă, teafără și în siguranță, și se părea că nu va fi luată curînd la întrebări. Fusese o situație cam riscantă, dar reușise să o rezolve, și tocmai se încheia una dintre cele mai lungi nopți din viața lui.

Și, fir-ar să fie, nu-i trecuse pînă acum prin minte că ceea ce făcuse era complet inutil. Dacă ar fi fost în toate mințile nu s-ar fi băgat în această încurcătură. Nu era treaba lui; nu intra în misiunea pe care o avea de îndeplinit. Sarcina lui era pur și simplu să adune informații, și în mod sigur nu să-și pună în primejdie acoperirea, făcînd pe cavalerul rătăcitor cu o colonistă. El nu lăsase absolut niciodată — pînă să intre în povestea asta — emoțiile să stea în calea misiunii lui. Privea evenimentele care se desfășurau în jurul său cu un dezinteres detașat, care era absolut esențial pentru eficiența lui; nu simțise niciodată nici cel mai slab îndemn să-i ajute pe imprudenții prinși de evenimente. În mod cert, nici nu-și pusese problema să acționeze în favoarea lor.

De această dată însă nici măcar o clipă nu îi trecuse prin minte să facă altfel.

Capitolul 12

Jon auzi zgomotele casei Jones înainte de a ajunge acolo. Copiii ţipau, chiuiau, strigau, rîdeau şi păreau fie că se distrează bine, fie că se omoară unul pe celălalt.

Generaţia următoare de Jones-i sigur ştia cum să se distreze. El îşi făcu loc printre copiii care se trînteau şi se urmăreau pe spaţiul liber din faţa casei. Nu păreau deloc intimidaţi de faptul că în mijlocul lor se afla un ofiţer britanic. Erau prea ocupaţi să-şi burdusească unul altuia feţele cu zăpadă.

Nu puteau fi decît vreo jumătate de duzină, deşi păreau mai mulţi, după cum se zbăteau prin zăpadă braţe şi picioare de-a valma, şi trupuri de-un cot se rostogoleau pînă la picioarele lui Jon. Toţi erau băieţi, cu părul blond, sănătoşi şi cu obrajii roşii. Singura excepţie era o fetiţă ca un morcov, cu figură familiară, care bombarda eficient cu bulgări de zăpadă pe unul dintre cei mai mari băieţi. Zulufi roşii se iveau de sub căciuliţa ei croşetată.

Fetița aruncă încă un bulgăre, cu o precizie mortală, dar de data asta băiatul reuși să se aplece la timp, iar bulgărele aterizâ inofensiv la picioarele lui Jon.

— Jon! strigă ea cînd îl văzu. Ce faci aici?

El se lăsă pe vine, pentru a ajunge la înălțimea ochilor ei.

— Sarah. Ce-ți face pisicuța?

— Oh, foarte bine, deși se cam îngrașă. Mama zice că-i dau prea mult lapte, spuse ea zîmbind. Ai vrea să vii s-o vezi?

Jon privi în jur. Cît timp vorbise, băieții reușiseră să-l înconjoare toți șase, ținînd bărbiile încăpățînate înainte și brațele încrucișate peste piepturile micuțe care, Jon era sigur, vor lua cîndva proporțiile pe care le aveau cele ale părinților. Chiar dacă nu se arătau complet ostili, nu erau tocmai prietenoși, iar el se întrebă ce-și închipuiau că-i pot face.

— Trădătură de familie, nu? mormăi el în barbă.

— Ce?

— Scuză-mă, Sarah. Nu pot merge acum să văd pisicuța. Am venit să...

— S-o vezi pe Bennie, îl întrerupse ea hotărîtă.

— De unde știi?

— Îți place de ea, nu-i așa?

Sarah strălucea ca un bănuț nou de aramă, iar sclipirea atotștiutoare din ochii ei o făcea să pară mult mai mare decît era.

— Trebuie să-i dau ceva, îi spuse el.

— Un cadou?

— Ei bine, da.

— Un cadou de Crăciun? întrebă ea fericită.

— Da.

Ea își strecură mîna într-a lui:

— Te duc la ea.

— Mulțumesc, spuse el și porniră către ușa casei.

— Să știi că bunicul nu se va bucura să te vadă.

— Nu?

— Nu, răspunse ea țopăind pe lîngă el și trăgînd cu ochiul printre gene. Totuși, dacă sînt eu acolo, nu va țipa prea mult la tine.

Avea dreptate.

În casă, atît salonul din stînga, cît și sufrageria din dreapta, erau pline cu mese lungi. Pe fețele de masă imaculate se găseau zaharnițe, solnițe și sosiere de argint lustruite, ce așteptau să fie aranjate.

Nu se vedea nici o femeie; Jon presupuse că erau în spate, la bucătărie. Salonul era însă plin cu bărbați masivi și blonzi, care în clipa în care-l zăriră pe Jon abandonară halbele din care sorbeau și săriră toți în picioare.

„Iarăși?" gemu Jon aproape cu glas tare, afișînd pe față un zîmbet.

— Bună, Crăciun fericit!

— Ce cauți aici? tună Cad.

— Ăă... În vizită la Beth.

— În vizită la Beth? Nici gînd. Nu-i destul că voi „anglo" trebuie să vă băgați nasul în treburile și comunitățile noastre? N-o să intri și în casa mea. Nu vei...

— Ăă, tată? făcu George ezitînd. Poate că ar trebui să-l lași să rămînă.

— Ce? se întoarse Cad spre fiul lui. De ce aș face una ca asta?

— Îi sîntem într-un fel... datori.

— Ce? strigă Cad și începu să se înroșească de furie. Ce-i datorați unei tunici roșii?

— El a... hm...a salvat-o pe Bennie, spuse cu greu George.

— A salvat-o! De la ce?

— Păi, în noaptea în care și-a scrîntit glezna.

— A fost şi el acolo în noaptea aia? Nebunilor! Cum aţi putut fi atît de neatenţi? urlă Cad. Puteaţi fi toţi...

— Tată, se amestecă Brendan calm. Poate că ar trebui ca această discuţie să mai aştepte pînă cînd nu vom mai avea vizitatori. În fond este o problemă de familie.

Tăcu şi aruncă apoi o privire semnificativă către Jon.

— Vino, spuse Cad apucîndu-l pe Jon de mînă şi trăgîndu-l repede dincolo de hol, în sufragerie. Poţi aştepta aici.

Cad dispăru apoi în camera din spate şi reapăru îndată ducînd un burduf enorm.

— Ţine! Bea asta, spuse el punînd în mîinile lui Jon burduful de piele plin ochi cu bere tare. Vin să te iau cînd sîntem gata.

Se întoarse apoi pe călcîie şi reveni în salon pentru a afla întreaga poveste de la fiii săi.

Jon stătea rezemat de un perete şi sorbea ultima înghiţitură de băutură cînd auzi vocea lui Cad care venea să-l ia.

— Nu-mi vine să cred că am să stau în ziua de Crăciun la masa mea cu un blestemat de stacojiu prostănac, spunea el.

Cad intră, se opri şi privi spre Jon.

— Rămîi la prînz, comandă el şi păşi mîndru spre salon, lăsîndu-l pe Jon să-l urmeze.

Jon n-a văzut-o pe Beth pînă cînd au fost gata să se aşeze la masă. El a stat pe un scaun într-un colţ al salonului şi a băut din berea grozavă pe care i-o tot ofereau. Era cea mai bună marfă pe care o gustase vreodată. Se gîndea că, hotărît lucru, posesia unei taverne oferă ceva avantaje, dacă se pot obţine asemenea bunătăţi.

Se simţea ciudat de confortabil aici. Mobilierul era masiv, zdravăn, făcut pentru bărbaţi solizi şi grei. Nimeni nu părea să-i dea prea multă atenţie, cu excepţia momentului

cînd s-a împiedicat de un scăunel. Discutau între ei despre vînat, arme și bere, iar de vreo două ori aproape s-au luat la bătaie. Jon avea în mod clar impresia că ei se simțeau bine.

Ce familie ciudată... Sarcina lui de astăzi îi va lua numai un moment sau două și, deși plănuise să folosească restul timpului pentru a încerca să-i înțeleagă mai bine pe acești Jones-i, constată că familia lui Beth continua să-l intrige la fel de mult.

Era fără îndoială o familie iubitoare, dar și pretențioasă; impunea membrilor ei să-și vadă de ale lor, să-și cunoască locul și să se comporte corespunzător acestui loc. Părea să fie foarte puțin loc pentru individualitate; pentru dezacorduri minore care explodau în certuri distractive, da, dar nu și pentru diferende substanțiale, de ordin filozofic.

Atunci cînd s-au adunat la masă el a fost într-un fel surprins, trezindu-se așezat pe o bancă alături de Beth. Ea purta din nou rochia verde, aceea care îl făcuse să se gîndească la poieni din adîncul pădurii și la comori ascunse.

— Bună, Jon, murmură ea blînd și el se întrebă de ce, rostit de ea, numele lui suna altfel decît spus de oricine altcineva. Îmi pare rău. Mi-au zis că ești aici, dar mama avea treabă cu mine la bucătărie. Nu am putut pleca pînă acum.

— Nu-ți face griji.

— S-au purtat frumos cu tine? întrebă ea îngrijorată.

El zîmbi:

— Frumos. Bună bere.

Ea rîse încet.

— Da. Tata are întotdeauna bere bună.

Privi apoi în jos spre masă:

— Mă bucur că ești aici.

— Și eu. Ce-ți face glezna?

Chipul ei se aprinse în timp ce-și amintea cum o purtase prin pădure, avînd grijă de ea, ținînd-o în brațe la pieptul lui gol. Abia îi venea să creadă că Jon era acum aici, mare și

grozav alături de ea, și totuși se simțea ciudat, stînd lîngă el fără să-l atingă.

— Mai bine. N-am călcat pe ea vreo două zile, iar acum mă mai supără doar dacă mă las prea tare pe picior, spuse ea privind în sus spre el: ochii lui somnoroși, de un albastru palid, erau plini de nedisimulată grijă. Dacă sînt teafără, este numai pentru că m-ai îngrijit așa de bine. Mulțumesc, Jon.

— Cu plăcere.

În capul mesei, Cad puse brusc jos cana de bere:

— Să mîncăm!

Mîncarea acoperea fiecare inch al mesei lungi: platouri metalice uriașe cu friptură de porc și rață, plăcintă cu carne de pui, crap umplut, budinci, cozonaci, jeleuri și o jumătate de duzină de feluri de legume, inclusiv un întreg dovleac copt. Jon avea impresia că este destulă mîncare pentru a hrăni jumătate din compania lui și știa că la fel era și pe celelalte două mese, la care *stătea restul familiei*.

Jon mîncă puțin și vorbi și mai puțin, privindu-și gazdele care reușeau nu numai să poarte o conversație alertă, dar și să facă să dispară fiecare *bucățică de mîncare*, cu o eficiență bună pentru afaceri. Deși mai tăcută decît restul familiei, Beth mînca delicat, dar la fel de mult ca oricare dintre frații ei — exceptîndu-l pe Adam — cu o plăcere senzuală și inconștientă care aproape îl înnebunea pe Jon. Adam mîncă mai mult decît orice persoană pe care Jon o văzuse vreodată mîncînd și reușind apoi să se mai și miște. Pe el nu păru să-l îngreuneze deloc, și nimeni nu clipi măcar la acest fenomen, care era în mod clar un *lucru obișnuit*.

Masa fu urmată de o serie la fel de amplă de creme, cornulețe, pandișpanuri, tarte și plăcinte. Beth îi umplu lui Jon talerul, punîndu-i cîteva bucăți din fiecare fel, apoi făcu și pentru ea același lucru.

Ea mușcă încet din tarta cu mere uscate și închise ochii extaziată. Scoase apoi vîrful limbii și linse o firimitură din

colțul gurii, iar Jon trebui să se lupte cu îndemnul de a se apleca și a gusta și el. Oare cum de nu știuse pînă acum că poate fi așa de incitant să privești pe cineva cum mănîncă? Ar fi dorit ca el să fi fost cel care provoacă expresiile ce se perindau pe chipul ei. Iar modul în care se mișca gura ei — încet, ușor, seducător, închizîndu-se delicat în jurul unei linguriță sau ciugulind grațios dintr-o prăjitură — Doamne, îl ispitea atît de ușor să și-o imagineze făcînd cu el toate acele gesturi.

— Elizabeth, spuse mustrător mama ei. Știi doar că o lady trebuie să mănînce puțin.

Bennie lăsă jos linguriță.

— Îmi pare rău, mamă.

Știa că mama ei o urmărea cu atenție; deși părea să fi acceptat explicația lui Cad despre prezența lui Jon — că încearcă să scoată de la el informații — Mary fusese bănuitoare și atentă la Jon pe toată durata mesei. Bennie se aștepta să audă mai tîrziu despre „prietenia nepotrivită".

— Oh, Mary, las-o să mănînce, spuse Cad. Este o fată sănătoasă. Trebuie să-și mențină puterile.

— Bunele maniere sînt bune maniere, Cad.

El ridică din umeri.

— Deci, Jon, cum merg lucrurile la fort?

Jon plimba prin castron o lingură de papanași.

— Destul de bine. Mutat în fort după foc. Totuși, mult de muncă.

Învîrtind de colo-colo mîncarea prin taler, Cad întrebă nepăsător:

— Ai idee ce s-a întîmplat? Știi cine a produs incendiul?

— Nu, spuse Jon ștergîndu-și de pe bărbie un strop de cremă. Toți prea tulburați. Unii crezut că văzut ceva, alții altceva.

— Deci căpitanul Livingston nu va mai face investigații?

— Nu știu. Auzit doar ceva de muniție, asta-i tot.

Lingura lui Cad zdrăngăni pe masă şi el se aplecă înainte:

— Muniţie?

Jon dădu din cap şi încercă să vorbească cu gura plină de dulciuri.

— Muniţie, şcoală, arme, nu ştiu. Cred că ascunse mai bine data viitoare, poate.

— Poate, răspunse Cad. Poate... repetă el gînditor.

Jon goli restul de desert din taler. Îşi mototoli apoi *şervetul de pînză, îl aruncă pe masă şi se ridică.*

— Bună masă, doamnă. Acum tre'să plec.

— Te conduc pînă la grajduri, se oferi Bennie.

— Elizabeth, spuse Mary pe un ton de avertizare.

— Mă-ntorc îndată, mamă.

Bennie plecă să-şi ia mantia înainte ca mama ei să poată obiecta. În drum spre ieşire, Jon se opri să-i spună la revedere lui Sarah.

Merseră tăcuţi prin curtea tavernei, pînă la grajduri. Era o zi foarte geroasă. Vîntul le arunca vîrtejuri de zăpadă în jurul picioarelor, ca o ceaţă mişcătoare. Bennie se înfăşură mai bine în noua ei mantie, pe care şi-o făcuse pentru a-şi înlocui mantaua pierdută în noaptea raidului.

Grajdul era călduros şi mirosea a cai şi fîn. Bucuroasă de atmosfera plăcută, ea îşi coborî gluga, în timp ce Jon o urma înăuntru. Afară vîntul şuiera ascuţit; înăuntru era linişte şi întuneric.

— Brr, se face frig afară.

— Frig. Da, repetă el foindu-se cu stîngăcie de pe un picior pe celălalt.

— Îţi mulţumesc că ai venit să te interesezi de mine.

— Da. Mă bucur că ţi-e mai bine.

El nu părea să ştie prea bine ce să facă. Se mişca de colo-colo, ţinînd un pumn strîns, privind întîi la ea, apoi la tavan, şi din nou la ea.

— Ei, spuse ea. Mai bine pleci pînă nu se face şi mai frig.

— Da, răspunse el şi nu făcu nici o mişcare pentru a-şi pregăti calul de plecare.

În sfîrşit, el întinse brusc pumnul:

— Ţine!

— Ce?

— Pentru tine.

— Eu?

Ea îşi făcu palmele căuş dedesubtul mîinii lui, iar el desfăcu pumnul. Mărgelele se scurseră în jos, şiruri continue de sclipiri, picături de fildeş neted care se adunară în palma ei.

— Ce-i asta?

— Cadou. Pentru tine.

Un cadou. El îi adusese un cadou. Rămase fără glas, cu şiragul în mînă, uitîndu-se pierdută la el.

— Dă-mi voie, spuse el şi, luînd mărgelele din mîna ei, i le trecu peste cap.

Mişcările lui erau foarte atente, cu acea blîndeţe rară şi nesfîrşită care părea aşa de mult să fie o parte din el, la fel ca şi copleşitoarea lui statură şi putere.

Mărgelele erau mătăsoase şi calde pe pielea ei, alunecînd uşor atunci cînd îşi mişca gîtul.

— O, dar sînt calde!

— Păi, ăă... le-am purtat eu, mărturisi el.

— Ce?

— Să nu le pierd, făcu el semn spre gît. Le-am purtat aici.

— Oh.

Ea nu se putea hotărî să se mişte. Încet, el întinse mîna şi ridică partea de jos a şiragului, strecurîndu-i-o sub decolteu. Ochii lui erau foarte albaştri, iar ea simţi mărgelele furişîndu-se în jos, scurgîndu-se pe curbele sînilor şi oprindu-se în despicătura dintre ei.

— Aşa, şopti el.

Ea se clătină. Simţea că se clatină, dar nu se putea opri. Era fascinată de imaginea aceloraşi sfere lustruite şi lăptoase care acum se odihneau pe pielea ei, pe care le vedea cu ochii

minții strălucind pe bronzul neted al trupului lui. El le atinsese, iar acum o atingeau pe ea.

Oh, Doamne, în ce încurcătură se afla! Își făcuse datoria. Nu mai avea nimic de aflat de aici. Și totuși stătea încă pe loc, singur cu ea în grajd, cu vîntul urlînd afară și cu întreaga ei familie la numai cîțiva pași. În loc să plece, el visa la mărgele care se odihnesc sub corset, sclipind pe pielea ei, se gîndea cum ar fi să le urmeze, să-și strecoare degetele de-a lungul drumului pe care l-au marcat.

— Sînt în semn de mulțumire, rosti el cu dificultate.

— Pentru ce? Eu îți sînt datoare.

— Pentru muzică.

Vîntul care urla afară deveni vaietul însingurat al unei viori. O vioară care, era sigur, va suna dureros de singuratică, după ce el va fi plecat.

Iar el știa — simțea — că va pleca. Regreta, dar asta-i dădea puterea de a pleca fără să o atingă. Măcar dacă ar putea să rămînă, să rămînă mai mult decît i-o cereau ordinele, mai mult decît dura misiunea lui, mai mult decît o lună sau două, sau trei, cît va dura pînă să se prăbușească totul.

Mai mult decît îi permitea viața lui.

— Trebuie să plec.

Știa că ea crede că se referă la acea seară, și chiar numai atît făcea să scadă lumina din ochii ei căprui. El se întrebă cum ar arăta dacă i-ar spune adio pentru totdeauna, și se rugă să aibă măcar șansa de a o face, atunci cînd va sosi timpul.

— Presupun că trebuie.

— Pot să mai revin pentru muzică?

Ea zîmbi, iar curbele moi și îmbietoare ale buzelor ei contrastau în mod ciudat cu unghiurile prelungi ale trăsăturilor.

— Da. Pentru muzică.

Capitolul 13

La două săptămîni după Crăciun, britanicii au intrat în New Wexford.

Primul care i-a văzut venind a fost Adam-junior, care umbla după iepuri prin Skinny Creek. A alergat pînă în oraș și a început să strige, dînd buzna în fierăria tatălui său.

Adam a aruncat într-un hîrdău cu apă rece bucata de fier înroșit, din care tocmai făcea un zăvor de ușă. Pînă cînd apa s-a oprit din sfîrîit, el era deja la *Țiparul Dansator*, adunînd fiecare bărbat care era destul de vîrstnic pentru a trage cu arma și destul de tînăr pentru a putea merge.

Clopotele bisericii răsunară în tot orașul; dangăte puternice, răsunătoare, care nu chemau la rugăciune, ci alertau cetățenii, chemîndu-i la arme.

Au reușit. Pînă cînd au ajuns britanicii în piața orașului, era deja plină de coloniști. Nu aveau uniforme curate și bine croite, erau împrăștiați și nedisciplinați, iar unii luaseră poziții ciudate pe după garduri sau copaci și în interiorul caselor, scoțîndu-și muschetele prin ferestre.

Era o zi limpede, una dintre acele zile pure de iarnă cînd soarele strălucește orbitor pe zăpada curată. Căpitanul Livingston își opri brusc oamenii în centrul pieței, față în față cu linia de coloniști care se întindea de la clădirea școlii pînă la biserică.

Subțire, înalt și foarte autoritar, căpitanul păși încet înainte pentru a-l înfrunta pe Cadwallader Jones. Atitudinea lui relaxată era în contrast total cu starea de alertă a soldaților lui. Peruca pretențioasă a lui Livingston era pudrată și arăta aproape la fel de albă ca zăpada, făcînd chipul cu trăsături șterse să pară aproape palid. Tunica sa roșie ieșea puternic în evidență, o pată de un stacojiu violent ce părea o baltă de sînge proaspăt pe albul zăpezii imaculate.

Căpitanul depărtă picioarele, își prinse mîinile la spate și își lăsă comod greutatea pe călcîie.

— Deci, căpitane Jones, ne întîlnim din nou.

Cad se încruntă:

— Nu mai sînt căpitan.

— Oh, făcu Livingston ridicînd o sprînceană. Ți-ai pierdut postul? Ce păcat!

— M-am retras! De bună voie.

— Desigur, plescăi înțelegător căpitanul. Mare păcat. Oricum, sînt sigur că înțelepciunea ta va fi de neînlocuit. Din fericire eu mai am încă mulți ani pînă cînd voi deveni inutil.

Cad strînse din dinți.

— Acum este căpitan fiul meu.

— Zău? Deci voi trata cu un alt Jones? Ce noroc! Este uimitor cum tot apar copiii ăștia ai tăi, nu?

Cad îl privi cu atenție pe ofițer. Oare ce voise să spună cu asta? Cad presupunea că dacă băieții lui ar fi fost arestați pentru atacul asupra taberei britanice, acest lucru trebuia să se fi întîmplat pînă acum. Căpitanul ăsta se dovedea pînă la urmă total imprevizibil.

— Sîntem o familie mare, răspunse el prudent.

— Da, într-adevăr. Mă rog, care dintre ei este acum... hm... la comandă?

— Eu sînt, păși Adam înainte, ținîndu-și drepți umerii lui largi.

— Desigur. Trebuia să-mi fi dat seama. Tu ești cel cu A, nu? Cred că Adam.

— Poți să-mi spui căpitanul Jones.

Livingston încuviință din cap:

— Cum dorești, căpitane.

— Ce căutați aici? întrebă Adam.

— Ce căutăm aici? repetă Livingston cu o figură ofensată. Păi cum, acesta este districtul meu! Trebuie să-l supraveghez, știi doar.

— Cu întreaga companie?

— Asta este. Bănuiesc că nu ai crede că astăzi am simțit pur și simplu nevoia unui exercițiu, nu?

— Nu, spuse Adam încrucișîndu-și brațele masive peste piept.

— Bine, continuă Livingston oftînd adînc. Cred că ai auzit că acum cîteva săptămîni am avut... mici neplăceri.

Henry și Isaac schimbară zîmbete rapide în spatele lui Adam.

— Poate că am auzit ceva despre asta, admise Adam.

— Nu am intenția să las acțiunea fără răspuns.

— Te afli aici pentru a aresta pe cineva? Pentru că dacă-i așa, nu-ți voi permite să o faci fără dovezi clare.

Adam îi aruncă o privire care îi făcea de obicei pe ceilalți să-i dispară din cale ca șoarecii la strigătul bufniței.

Dar Livingston doar dădu nepăsător din mînă:

— Nu, nu, deloc. Nu îmi voi pierde timpul făcînd cercetări pentru a găsi pe cineva fără importanță.

— Atunci ce vrei?

— Nu voi permite deținerea de muniții ilegale în districtul meu.

— Muniții ilegale? clătină Adam din cap. Nu am cunoștință de așa ceva.

— Mda, este o adevărată surpriză, nu? În orice caz, vom percheziționa orașul.

— Nu vă vom permite să percheziționați proprietățile particulare.

— Păcat. Mi-am instruit desigur oamenii să umble cu grijă. Dar *vom face* percheziție.

— Nu veți face!

Livingston se uită lung pentru o clipă la Adam, lovindu-se ușor cu degetele peste coapsă.

— Deci așa stau lucrurile?

— Da.

Căpitanul zîmbi ușor:

— Bine, spuse el și păși înapoi, dînd din cap către sergent.

— Sus! comandă acesta.

Cu o singură mișcare, toți soldații britanici își ridicară muschetele la umăr. Armele sclipiră, negre și răuvoitoare în lumina strălucitoare a soarelui, gurile lor căscate părînd să țintească direct spre piepturile coloniștilor.

— Fiți gata!

— Așteptați! strigă Adam în timp ce oamenii din spatele lui se grăbeau să-și pregătească propriile lor arme. Doar nu vrei să ne luptăm pentru ca să ne percheziționezi casele. Este o nebunie.

— Este datorie, spuse Livingston calm.

— Am putea muri cu toții.

— *Vom muri* cu toții, Jones. Aș dori să nu se întîmple astăzi, dar asta depinde de tine.

— Astea sînt căminele noastre, omule! spuse Adam cu disperare. Avem tot dreptul să ne apărăm căminele!

— Nu este nevoie de apărare. Dorim numai să aruncăm o privire. Nu atacăm — încă.

Adam începu să simtă sudoarea scurgîndu-i-se pe spate, și percepu frica și tensiunea celorlalți coloniști. Trebuia să ia o decizie. Știa că oamenii lui vor lupta bine și din greu, dacă le-o cere. Dar fusese atît de puțin timp pentru a se pregăti, pentru a hotărî ce este bine. Avea nevoie de timp! Timp pentru a gîndi, pentru a vorbi cu ceilalți bărbați, pentru a înțelege cum e mai bine.

Și nu avea deloc.

— Bine atunci. Poți încerca să scotocești. Noi vă vom opri, și Domnul să ne ajute pe toți, spuse el liniștit.

Simți o mînă pe umărul lui. Era a lui Cad.

— Unde vrei să căutați? se adresă acesta căpitanului.

— Contează? întrebă Livingston.

— Poate că, dacă ne lăsați în pace căminele, vă vom da voie să căutați într-un loc. Unul singur, spuse Cad încet.

Coloniștii începură din nou să respire. Poate că totuși mai era o șansă.

— Asta se poate, dădu Livingston gînditor din cap. Dacă pot alege liber, s-ar putea să fiu satisfăcut.

Cad schimbă o privire rapidă cu fiul lui.

— Alege, ordonă el.

— Bine.

Livingston se învîrti gînditor de jur împrejur, părînd că studiază clădirile care mărgineau perimetrul pieței.

Deși muschetele care țînteau către piepturile lor nu-i lăsau să se relaxeze complet, membrii miliției locale își permiseră mici zîmbete. Livingston nu avea cum să aleagă locul corect.

— Biserica!

Zîmbetele coloniștilor dispărură brusc. De unde putea să știe? Pierduseră două zile încheiate, îndată după Crăciun, transferînd stocul de la școală, unde stătea de luni de zile, la biserică, deoarece Cad pretindea că britanicii ar putea să știe

despre ascunzătoare. Şi uite că tunicile roşii se îndreptau spre locul sacru, spre ascunzişul presupus sigur.

— Nu se poate! ţîşni Henry grăbindu-se să ajungă lîngă Adam. Nu puteţi pîngări biserica!

— Uşurel, Henry, spuse Adam domol.

— Dar nu se poate!

— Ei? făcu căpitanul Livingston înclinîndu-şi capul. Mergem? Sau preferaţi pînă la urmă să luptaţi?

— Nu se poate, protestă Henry din nou.

Cadwallader păşi înainte:

— Lasă-i să caute.

Întreaga companie de soldaţi britanici, alături de un număr egal de colonişti admişi pentru a-i „supraveghea" abia încăpuseră în Prima Biserică Congregaţională din New Wexford.

Militarii mişunau prin clădire, iar tunicile lor roşii străluceau aproape vesel pe lîngă lemnul mohorît şi zidurile albe.

Era o biserică simplă, mică, primitoare şi respectabilă. Unica fereastră, cu vitraliu, era mîndria şi bucuria oraşului. Lumina soarelui se strecura prin geamurile colorate, proiectînd pete albastre, verzi şi roşii pe podeaua lustruită.

Era un loc potrivit pentru reculegere. Un loc bun pentru a-l venera pe Dumnezeu.

Iar acum era profanat de prezenţa bărbaţilor cu arme, şi a urii.

Cad şopti o rugăciune de mulţumire, pentru că socrul lui nu mai era în viaţă să vadă invazia din biserica lui.

Erau foarte eficienţi, trebuia să recunoască. Soldaţii mişunau prin toată biserica precum furnicile pe o picătură de miere, uitîndu-se pe sub bănci, după masa pentru biblie,

urcînd să verifice clopotnița. Erau tăcuți, intimidați poate de atmosferă și nu distrugeau nimic, cum s-ar fi așteptat Cad din partea unor soldați care fac o percheziție. În schimb erau eficienți, stăpîniți și înspăimîntător de hotărîți.

N-a durat multă vreme. Nu erau așa de multe locuri de verificat.

— Căpitane? strigă un soldat tînăr, îngenuncheat pe podea, plimbîndu-și degetele de-a lungul muchiilor pervazului.

— Da, răspunse acesta grăbindu-se într-acolo, împreună cu sergentul.

— Am găsit ceva.

Privirea triumfală a lui Livingston îl găsi pe Cad.

— Atunci hai'să deschidem.

Sergentul Hitchcock aranjă sculele și puse la lucru trei oameni. În cîteva secunde ei scoaseră una dintre scîndurile podelei.

— Căpitane, este o groapă dedesubt. Pare adîncă. Nu pot zări fundul.

— Ce-i înăuntru? Hai, băieți, scoateți la iveală.

Căpitanul Livingston se uita în groapa întunecată care fusese rapid deschisă în podeaua netedă și lucioasă a bisericii. Un fascicol de lumină se strecura printr-o lucarnă, strălucind direct în caverna neagră, ca o rază din rai care luminează mormîntul unui credincios.

Hitchcock se lăsă înapoi pe călcîie:

— E goală, căpitane.

— Ce? spuse Livingston și se lăsă în genunchi pentru a privi în groapă, gata să-și piardă pălăria. Nu se poate să fie goală.

— Dar este!

Căpitanul își puse mîna pe cap pentru a ține peruca, și se lăsă înapoi pe călcîie.

— Goală, repetă el neîncrezător.

Adam fluiera în timp ce se apropia cu paşi mari de bărbaţii uluiţi. Dădu cu piciorul în grămada de scînduri:

— Aţi terminat aici, domnilor? Aş vrea să refac locul ăsta cum a fost, înainte de slujba de duminică.

Gol! Trădătorului nu-i venea încă să creadă. A avut o ocazie de a scăpa de atît de multe arme şi aşa de multă muniţie şi a dat greş.

Autocontrolul lui atent aproape că l-a părăsit atunci cînd au fost date la o parte scîndurile din podeaua bisericii şi în ascunzătoarea secretă nu era nimic — *nimic* — decît praf şi doi şoareci morţi.

Îi luase ceva osteneală să transmită persoanelor potrivite informaţia despre mişcarea muniţiei între şcoală şi biserică. Timpul fusese scurt, iar el trebuise să-şi asume mai multe riscuri decît avea intenţia. Dar ar fi meritat, pentru a înlătura atîta moarte potenţială.

A aflat apoi că Adam şi Cad îşi petrecuseră fiecare noapte a săptămînii trecute mutînd fiecare glonţ şi fiecare fir de pulbere într-un alt loc. Făcuseră asta singuri, numai ei doi. Adam recunoscuse toate astea la *Ţiparul Dansator*, unde se adunaseră coloniştii uşuraţi şi uimiţi, de îndată ce britanicii mărşăluiseră afară din oraş.

Nu au vrut însă să spună *de ce* simţiseră nevoia să schimbe depozitul şi nici nu au desconspirat locul în care era ascunsă acum muniţia.

În problema aceasta au ajuns chiar la un dezacord. Trădătorul a încercat să argumenteze că era necesar ca fiecare să cunoască locul. Altfel, cum aveau să le ia atunci cînd vor fi necesare? De asemenea, era periculos ca numai doi oameni să ştie unde se găseau; dacă se întîmpla ceva celor doi, cum aveau ceilalţi să le găsească?

Fusese însă în minoritate. Faptul că britanicii ţintiseră direct spre biserică dovedise odată pentru totdeauna că aflau prea multe şi prea repede, pentru a risca iar ca locul să fie cunoscut tuturor.

Coloniştii erau îngrijoraţi. Asta-i făcea nervoşi şi atenţi. Sarcina lui tocmai devenise cu mult mai grea.

Coloniile aşteptau.

Patru mii de soldaţi britanici erau staţionaţi în Boston, şi încodarea celor şaisprezece mii de locuitori era la limită. Soldaţii beau, dansau, făceau instrucţie, patrulau şi aşteptau.

În toată Noua Anglie, membrii aleşi cu grijă ai miliţiei erau organizaţi în companii de cîte cincizeci de oameni, însărcinate să fie gata în orice moment. Bătrînii şi băieţii formau companii de alarmă, pentru a-şi apăra oraşele atunci cînd miliţia era în altă parte. Ei beau, îşi munceau pămîntul, îşi sărutau nevestele, făceau instrucţie şi aşteptau.

Congresul Provincial s-a întrunit ilegal la Concord. S-au certat, au scris hîrtii şi au aşteptat.

Bennie aştepta şi ea în New Wexford. Aştepta ca viaţa ei să devină din nou sigură şi confortabilă. Aştepta ca fraţii ei să nu-şi mai ţină muschetele unse şi la îndemînă şi să nu mai sară în sus de cîte ori un se auzea tropotul un călăreţ prin oraş. Aştepta ca tatăl ei să înceteze de a mai clătina din cap şi a mormăi în barbă, ca Henry să nu mai facă zilnic exerciţii de tragere cu arma, iar Isaac să nu mai încerce să o sîcîie pe mama lor pentru a-i permite să intre în miliţie.

În sfîrşit, îl aştepta pe Jon. Aştepta rarele zile în care el venea şi stătea în grajd, ascultînd-o cum cîntă, acele zile în care discuţiile despre politică, războaie şi libertate erau foarte departe. În acele zile exista numai muzica şi un bărbat frumos care stătea liniştit şi asculta, iar apoi îi zîmbea, de

parcă ea ar fi fost o minune trimisă numai pentru el. Aştepta — în zadar — ca el să o atingă din nou, iar ea să înceteze de a dori ca el să facă asta. Deşi simplu, el era pur, bun şi puternic, şi îi zîmbea aşa cum nimeni nu-i zîmbise vreodată.

Coloniile aşteptau.

Primăvara era aproape.

Venea furtuna.

— Tată! strigă Henry năvălind în salon. Au pornit în marş!

Cad, care ştergea podeaua după ce ultimul client plecase — în sfîrşit — la casa lui, privi peste umăr.

— Ce?

— Britanicii! Tocmai a venit un mesager în oraş. Au pornit asupra Concord-ului.

Cîrpa căzu cu un plescăit pe podea, împrăştiind stropi de apă murdară pe scîndurile curate.

— Să mergem!

În piaţa oraşului, ceaţa se tîra de colo-colo. Umezeala din aer era lipsită de substanţă, tremurătoare, de un cenuşiu doar cu puţin mai deschis decît cerul palid. Bărbaţii aflaţi acolo îşi ghemuiau umerii din pricina frigului de aprilie şi murmurau cu glasuri scăzute, ce păreau amortizate de ceaţa absorbantă.

Soarele încă nu răsărise.

Femeile se aflau şi ele acolo; încheiau mai bine nasturii bărbaţilor, îşi treceau mîinile peste feţele iubite, înmînau desagi cu mîncare sau pungi cu gloanţe de muschetă. Îşi luau rămas bun de la soţii lor.

— Cadwallader, spuse Mary Jones cu glas liniștit și sever. Ești prea bătrîn ca să umbli razna prin țară.

Ea îi netezi pe piept haina gri simplă. El îi ridică mîna și o prinse între palmele lui.

— Mary, Mary a mea. Știi doar că este important pentru toți coloniștii să ne susținem între noi. Nu avem altă forță decît unitatea noastră.

— Sînt și alții. De ce trebuie să mergi tocmai *tu*?

— E nevoie de noi toți, Mary. Doar știi asta.

— Da, spuse ea și își înclină capul pentru a-și privi în față soțul, care o domina în înălțime. Dar nu trebuie să-l lași pe Isaac să meargă. Este prea tînăr.

— Mamă, protestă Isaac apucîndu-și muscheta.

— Sst, Isaac, făcu Cad și zîmbi blînd în jos către soția lui.

Avea pe chip o expresie despre care cineva care nu-l văzuse niciodată alături de Mary, ar fi jurat că nu poate apare niciodată pe chipul lui grizonat.

— Nu-i o luptă, Mary. Doar ne demonstrăm solidaritatea. Dăm o mînă de ajutor unde — și cînd — putem.

— Dar, Cad...

— Ne întoarcem într-o zi sau două. Cel mult trei. Voi avea grijă să rămînă teafăr, Mary.

Ea închise ochii și se sprijini de soțul ei.

— Ține-i pe toți teferi, Cad. Pe toți.

Bennie stătea în mijlocul familiei și se întreba de ce păreau cu toții așa de departe. Ceața ștergea detaliile și amortiza zgomotele. Era ca și cum tatăl și frații ei se aflau toți acolo, dar nu le putea percepe bine siluetele și glasurile.

Umezeala rece trecuse repede prin hainele și prin mantia ei, ajungîndu-i pînă la oase. Își simțea pîntecul crispat și gol, fiecare mușchi din trup îi era încordat, strigînd să facă ceva, să dreagă ceva, să facă *orice*.

Dar nu putea face nimic. Putea numai să stea tremurînd în zorile palide, să se roage, și să-i lase să plece.

Capitolul 14

Bennie frecă zdravăn pata încăpățînată de pe peretele cănii simple de metal, apoi o trecu printr-un hîrdău cu apă călduță și o inspectă din nou. Pata era tot acolo. Hotărîtă, începu să o rîcîie cu unghia. Dacă tot ce putea face era să aibă grijă ca *Tiparul Dansator* să fie ținut așa cum dorea tatăl ei să fie, așa va face.

Trecuseră aproape două zile de cînd tatăl și frații ei erau plecați. Prin oraș se auziseră vești neclare despre împușcături lîngă Lexington, dar în rest mai nimic. Mama ei își petrecea timpul umblînd de colo-colo, palidă și tăcută, gătind mese mult prea abundente doar pentru ele două. Cumnatele lui Bennie bîntuiau și ele încordate și nesigure, dar păreau mai liniștite, numai pentru că se aflau în casa familiei Jones.

Bennie nu făcuse pînă atunci decît să dea o mînă de ajutor pe lîngă tatăl ei, sau alături de George, Henry și Isaac. Erau cai de îngrijit, provizii de numărat, și o tavernă de ținut deschisă. Iar dacă toate astea îi lăsau prea puțin timp pentru

somn, ce importanță avea? Dormitul era o ușurare care oricum i-ar fi fost străină, pentru că nu reușea să adoarmă decît atunci cînd era atît de epuizată, încît mintea ei nu se mai îngrijora de ceea ce se putea întîmpla pe drumul dintre Boston și Concord.

Singura muncă cu care nu reușea să se descurce era cea a lui Brendan. Nici ea și nici altcineva în New Wexford nu învățase vreodată meșteșugul tipăritului, așa că a trebuit să-i închidă atelierul. Evita să treacă pe acolo de cîte ori putea, pentru că inscripția pe care scria „Închis" cu literele clare ale scrisului lui Brendan, era un semn prea vizibil al faptului că lumea ieșise din matca ei.

— N-ar trebui să te încrunți așa, Bennie a mea. Este doar o cană și n-aș vrea să-ți încrețești frumoasa ta față din pricina ei.

Mîinile ei înlemniră și privi în sus către silueta masivă care acoperea ușa.

— Tată!

Cana căzu în hîrdău, aruncînd un mic gheizer de apă murdară, iar Bennie se aruncă la pieptul tatălui ei.

— Tată! Ești teafăr! Am auzit zvonuri despre lupte, dar nimeni nu știa ceva sigur.

— Sînt bine.

Ea simți cum o cuprind brațele lui puternice și sigure ca întotdeauna, și se sprijini de el.

— Bennie, lasă-mă să mă așez. Îmi simt vîrsta puțin mai mult ca de obicei.

— Iartă-mă, spuse ea conducîndu-l către cea mai apropiată bancă.

El se așeză recunoscător.

Părul lui Cad îi atîrna în jurul feței într-o încîlceală sălbatică și argintie. Avea hainele murdare, jerpelite și mototolite și îi lipsea un ciorap. Bennie nu se gîndise niciodată la tatăl ei ca la un om bătrîn; el păruse întotdeauna

prea plin de viață, prea invincibil pentru a fi bătrîn. Acum însă ridurile de pe fața lui bătută de vînturi păreau mai adînci și umerii îi erau coborîți.

Deodată ea se simți foarte foarte înfricoșată.

— Tată? întrebă ea ezitînd. Să mă duc după mama? Trebuie s-o anunțăm că te-ai întors.

El clătină din cap:

— Tocmai am trecut prin casă. Știe că m-am întors. Isaac este și el acasă.

— Și ceilalți băieți?

El privi în sus către ea, cu ochii căprui umbriți de osteneală.

— Sînt bine, Bennie. Nu-i nevoie să-ți faci griji în legătură cu ei, spuse el și oftă adînc. Dar nu se întorc acasă. Cel puțin nu încă.

Ea bîjbîi în spate după speteaza unui scaun și reuși să se așeze.

— Unde sînt?

— Cambridge. Cel puțin sînt pe drum într-acolo.

— Ce s-a-ntîmplat, tată?

Cad se aplecă înainte și își sprijini coatele pe genunchi.

— A început la Lexington, Bennie. Se terminase cînd am ajuns noi acolo, așa că nu știu exact cum a început totul.

Se opri o clipă, privindu-și mîinile cu pumni masivi, care îl slujiseră atît de bine toată viața.

— Au ucis zece membri ai miliției.

— Nu, rosti ea cu respirația întretăiată, punîndu-și brațele în jurul taliei.

— I-am făcut să regrete, continuă el lovind cu pumnul în palmă. Am fost uniți, Ben. Erau coloniști peste tot. Nici măcar nu știu de unde veneau, înșirîndu-se pe drumul de la Concord și pînă la Boston. Erau după garduri, în copaci, ieșeau la ferestre; s-a tras în blestematele de tunici roșii la fiecare pas al marșului lor de întoarcere.

— O, Doamne! șopti ea, dar Cad continuă ca și cînd nu ar fi auzit-o.

— Cred că au văzut și ei, au înțeles că nu ne temem de luptă, că ne putem opune agresivității și tupeului lor și blestematelor de drepturi regale! Aú pierdut oameni de-a lungul întregului drum pe care l-au făcut grăbindu-se înapoi în găurile lor.

Ea își ridică la gură mîna tremurătoare:

— Cît de mulți?

— Nu știu. Două, poate trei sute de răniți. Nu știu cît de mulți au fost răniți serios, dar armata a fost lovită rău — le-am rănit mîndria, oamenii și blestemata lor de încredere în forțele proprii! De acum n-o să-și mai închipuie că nu sîntem decît niște musculițe sîcîitoare.

— Iar data viitoare vor fi pregătiți, murmură ea încet.

— Ce zici, Ben?

— Cîți dintre ai noștri au fost răniți, tată? Care a fost prețul?

— Mai puțin de o treime din pierderile lor, sînt sigur de asta.

Ea inspiră adînc.

— Și băieții? Ești sigur că sînt teferi?

— Nici o zgîrietură. Doar îi cunoști pe cei din neamul Jones. Ne-am așezat în dosul unui zid de piatră și stacojiii ăia nici măcar nu au putut să s-apropie de noi, spuse el și inspiră sonor. Nici unul dintre ei nu poate trage măcar pe jumătate la fel de bine ca Isaac, fără a mai vorbi de noi ceilalți.

— Atunci de ce nu au venit toți acasă?

— Ți-am spus, s-au dus la Cambridge. Britanicii sînt blocați în Boston, spuse el clătinînd cu hotărîre din cap. Scopul nostru este să avem grijă ca ei să rămînă acolo.

— Și tu? întrebă ea încet, sperînd că frica nu i-a răsunat în glas, pentru că dacă exista ceva ce Cadwallader nu

suporta, era frica, mai ales la copiii lui. Tu şi Isaac? Mergeţi şi voi?

— Nu, se încruntă el. Încă nu. Am discutat cu mama ta şi mi-a spus că garda locală are nevoie de cineva care să o comande, pentru cazul în care britanicii hotărăsc să vină pe aici, iar pentru moment eu sînt acela — cel puţin pînă găsesc pe cineva capabil să mă-nlocuiască. În plus, ea crede că fratele tău este prea tînăr, iar eu sînt de părere că are dreptate. Oricum, în curînd va avea şaisprezece ani şi atunci nu vom mai putea să-l ţinem aici.

— Oh, făcu Bennie şi se ridică de pe scaun, sperînd că o vor ţine picioarele.

Se întîmplase. Multe nopţi stătuse în patul ei încercînd să se convingă că se va întîmpla, înţelesese că este posibil, dar totuşi nu reuşise să înţeleagă niciodată oribila realitate.

Trăseseră în fraţii şi în tatăl ei. Gloanţele ţiuiseră probabil pe deasupra capetelor lor şi smulseseră aşchii din piatra care-i apăra. Poate că împuşcăturile au fost foarte aproape de a rupe din carnea atît de vulnerabilă.

Ea era o Jones, făcea parte dintr-o familie vestită în tot districtul ca fiind prea mare, prea tare şi prea puternică pentru a putea fi rănită sau înfrîntă. Dar toţi acei muşchi erau o protecţie teribil de fragilă împotriva gloanţelor şi mortierelor.

Iar ea ştia că în curînd se va trage din nou asupra lor.

Genunchii îi tremurau şi era gata de a se prăbuşi. O singură dată cedase în faţa tatălui ei, cînd era copilă şi, la şcoală, un băiat a îmbrîncit-o în privata băieţilor, spunîndu-i că în mod evident acela este locul ei, căci nici o fată adevărată nu putea arăta ca ea. După ce a scăpat, a alergat acasă, iar tatăl ei i-a spus că dacă mai plînge vreodată în faţa celorlalţi, o va închide el însuşi în privată.

A fi un Jones însemna să fii puternic. Însemna să nu te bazezi niciodată pe altcineva.

Ea ar fi vrut însă măcar o dată, numai pentru puțin timp, să fie slabă. Ar fi atît de ușor... Dorea să poată plînge pe umărul cuiva, să lase puțin pe altcineva să aibă grijă de problemele ei — voia pe cineva care măcar *să dorească* să se ocupe de ele. Măcar să-i poarte o parte a poverii, îngrijorarea. Poate că nu ar mai fi așa de îngrozitoare dacă ar fi împărtășită.

În schimb, ea va trata toate astea așa cum a făcut întotdeauna familia Jones cu frica, tristețea sau durerea.

Singură.

Își îndreptă umerii și se forță să zîmbească:

— Mă bucur că ești acasă, tată. Am avut grijă de totul în lipsa ta.

El zîmbi cu mîndrie.

— Știam că așa vei face, Bennie. Ne vom descurca cît timp băieții sînt plecați, nu-i așa?

— Desigur. Cred că am să mă duc să exersez puțin acum, cît mai pot. O bucată de vreme cred că nu voi mai avea prea mult timp.

Ea reuși să iasă pe ușă înainte de a-i pieri de pe chip zîmbetul pe care se străduise atît să-l țină acolo.

Venea furtuna.

Jon aruncă o privire către cer. Era întunecat ca argintul coclit și, dacă nu ar fi știut că este după-amiază, aproape ar fi crezut că se lasă noaptea. Vîntul tăios și sălbatic îi arunca părul peste față și trebuia să-și scoată mereu șuvițele din ochi.

Aerul mirosea rece și metalic, a ploaie. El păși repede, sperînd să ajungă la adăpost înainte ca furtuna să-și dezlănțuie furia, conștient că destinația lui era nebunie curată.

Oricum ar fi luat-o, își îndeplinise prost misiunea. Tot nu reușise să-l prindă pe acela care trimitea informații din New Wexford, deși avea niște bănuieli dar, ei bine, bănuielile nu aveau nici o valoare. Mai greu era să fie dovedite.

Cam tot ce reușise să facă era să se lase întors pe dos de o femeie cu ochii debordînd de vitalitate refulată și a cărei muzică trezea ecou în strunele sufletului lui. Prima regulă a spionajului era să se mențină detașat și obiectiv, iar el așa făcuse aproape toată viața, fără măcar să se străduiască. Se comporta astfel în mod natural, așa cum reușea să se strecoare prin pădure fără să producă nici un zgomot.

Și totuși, de cîteva săptămîni obiectivitatea lui fusese spulberată ca puful de păpădie de vînt. Spulberată de o femeie a cărei loialitate o depășea pe a lui, și căreia ar fi dorit să-i poată clinti formidabilul autocontrol. Chiar cunoscînd toate astea, știind că ceea ce face este greșit, inutil și de-a dreptul prostesc, se regăsea pășind din nou pe acest drum.

Grajdurile erau clădite din piatră care se potrivea cu pămîntul. Cerul era acum și mai întunecat iar lumina nefiresc de slabă abia îi permitea să distingă ușile închise ale grajdului.

Muzica se auzea printr-o fereastră deschisă, aflată aproape de creasta acoperișului de stuf. Plîngătoare, slabă, curgătoare, abia se distingea de vaietul vîntului. Sunetul ei îi aducea noduri în gît și o durere ascuțită în piept.

Deschise pe tăcute ușa și se strecură înăuntru, închizînd-o bine în urma lui. Simți brusc absența vîntului care îi fura respirația și își umplu plămînii cu aerul cald și umed ce mirosea a cai.

Aici, înăuntru, geamătul vîntului se auzea încet, dar chemarea muzicii era mai puternică. Cînta despre frică și singurătate, și despre toate acele unghere întunecate care se ascund în sufletul fiecărui om, și pe care cei mai mulți încearcă să le nege. Muzica aceea le cuprindea, le dădea

viață și răsuflare, iar puterile ei rezonau în cotloanele adînci și întunecate ale sufletului lui.

Nu putea vedea nimic în întuneric. Pipăi cu mîna de-a lungul peretelui pentru a găsi scara care ducea în pod. Simțea sub palmă piatra rece și aspră.

Nu-i trebui mult timp pentru a găsi scara. Avea o memorie care îi permitea să-și reamintească cu o precizie absolută locurile și lucrurile văzute. Lemnul scării era neted, lustruit de folosire, iar el urcă repede spre izvorul muzicii. Spre Beth.

Nu știa cît stătuse acolo, înconjurat de întuneric și de cîntec. Știa doar că atunci cînd muzica a devenit atît de frumoasă încît îl durea, a simțit că trebuie să se apropie de ea.

O scîndură trosni sub piciorul lui, semn că nu era atent. Muzica se opri.

— Cine-i acolo?

— Doar eu.

Liniște.

— Vorbește-mi, Beth, ca să te pot găsi.

— Aici sînt, Jon.

Vocea ei era o șoaptă, un fir seducător ce se derula prin întuneric. Păși către ea, răscolind fînul în calea lui. Ea se afla chiar sub fereastră, o deschidere mică prin care nu pătrundea lumină și lăsa vederii numai un petic vînăt de cer.

El se așeză pe pătura groasă și aspră. Fînul pîrîia și trosnea la fiecare mișcare.

— Ce faci aici? întrebă ea.

— Sst!

Nu voia încă să-i spună; voia numai să stea acolo, să simtă apropierea ei în întuneric, să-i simtă căldura ajungînd pînă la el, să surprindă fermecătoare adieri de levănțică prin parfumul fînului.

— Cîntă pentru mine, Beth.

Ea tăcu atît de multă vreme, încît Jon se temu că va spune nu.

— Bine, spuse ea în sfîrșit.

Se gîndea că, de fapt, nu conta de ce venise; destul că se afla acolo. Mai înainte cîntase despre singurătate; acum cînta despre teamă, despre noroi şi sînge, despre o libertate care putea fi plătită doar cu un preţ insuportabil. Mai înainte nu-şi permisese să se gîndească la trupuri zăcînd pline de sînge şi abandonate în drum, la mirosul acru al pulberii şi la sfîşietorul ţipăt al durerii.

Iar atunci cînd sfîrşi, ştia de ce venise el.

— Pleci, nu-i aşa?

Îl auzi inspirînd adînc şi dînd încet drumul aerului printre dinţi.

— Da.

— Unde te duci?

— Trimis la Boston. Compania se întoarce la regiment.

Ea bîjbîi după mîna lui; cînd o găsi, îi împleti degetele cu ale ei. Pielea lui era aspră şi atingerea de o nesfîrşită tandreţe, iar ea se întrebă dacă aceleaşi mîini care o puteau atinge atît de blînd ar putea să înhaţe o puşcă şi să tragă în concetăţenii, sau poate chiar în familia ei.

— Cînd?

El îşi trecu încet degetul mare peste dosul palmei ei.

— Mîine.

Degetele ei se strînseră.

— Aşa de curînd...

— Da.

Vîntul se zbătea afară, într-o lume violentă şi înspăimîntătoare; aici era doar întunericul şi o mînă de care să se ţină.

— Învaţă-mă să cînt, Beth.

Vocea lui părea lipsită de trup, un mormăit care o înconjura şi îi vibra în jos pe spate. Clătină din cap ştiind că, fără să o vadă, el va percepe acordul ei.

Găsi pe pipăite drumul pînă la el şi îngenunche cu sînii lipiţi de spatele lui, sprijinindu-i vioara pe umăr. Îşi lăsă obrazul să se odihnească pe mătasea fină a părului lui.

De această dată nu făcu nici o încercare să-l învețe. Mîinile lui rămaseră peste ale ei, atingîndu-le atît de ușor încît nu o împiedicau să cînte. El doar îi urmărea mișcările degetelor, care chemau muzica din adîncul instrumentului.

Singurătatea era din nou prezentă. De această dată însă, atunci cînd ea invocă imaginile trupurilor zăcînd în noroi, văzu trupul lui, cu pete întunecate pe purpuriul strălucitor al tunicii. Părul bogat și strălucitor îi era năclăit cu noroi și încîlcit în jurul chipului palid, iar pleoapele stăteau închise pentru totdeauna peste acei ochi extraordinar de albaștri. În jurul lui mărșăluiau militari cu pași siguri și liniștiți, netulburați de trupul care zăcea în calea lor.

Deodată izbucni o lumină strălucitoare și pătrunzătoare, însoțită de troznetul puternic și asurzitor al unei muschete care trage de aproape.

Bennie țipă, scăpă vioara din mîini și se prăbuși tremurînd pe spatele lui Jon. Inima îi bătea atît de puternic încît era sigură că o simte și el.

Jon se întoarse și o ridică, o așeză în poală și îi așeză capul strîns lipit de gîtul lui.

— Sst! șopti el. E doar furtuna.

Cerul se dezlănțui deodată. Ea auzi perdele de ploaie curgînd afară, bătînd în acoperiș, scurgîndu-se pe pereții grajdului. Se adăposti mai aproape de Jon, simțind trupul lui mare ca pe un bastion împotriva temerilor ei.

El o mîngîia blînd pe spate; sus, jos, încet, lent, iar atingerile senzuale îi transformau tremurul de teamă într-o vibrație de cu totul alt fel. Simți nevoia să-l atingă, să știe că, măcar pentru moment, este în siguranță, teafăr și viu. Mîinile ei îi alunecară pe spate, simțind mușchii puternici sub țesătura de lînă.

Era un chin. Ea îi frămînta spatele cu atîta perseverentă grijă, încît îi trezea dorința de a o ruga să exploreze și alte zone. Ținînd capul ei cuibărit sub bărbie, îi putea simți

respirația prelingîndu-se pe gîtul lui, iar aerul cald îl mîngîia într-un fel mai excitant decît ar fi făcut-o chiar atingerea pielii ei.

O tenta. Simțea gîtul lui fierbinte și moale pe obraz iar izul cald și masculin de mosc îi umplea nările. Știa că nu trebuie decît să scoată limba pentru a simți gustul pielii aflate așa ispititor de aproape.

Atingerea limbii umede în adîncitura gîtului era ușoară ca o părere. El gemu, conștient că acea simplă atingere era mai mult decît putea suporta.

Și, deodată, se simți sătul de toate. Sătul să-și petreacă atît de mult timp prefăcîndu-se că este altcineva, încît nu mai avea idee cine este de fapt. Sătul de a-și supraveghea fiecare cuvînt și fiecare gest. Sătul să trăiască atît de aproape de hotarul morții.

Obosit să fie atît de cumplit de singur.

Ea nu și-ar fi închipuit; simțise numai că gîndul la gustul pielii lui era mult mai bun decît imaginile despre moarte. Nici măcar nu-și dăduse seama că acționa așa cum îi dicta fantezia ei, pînă cînd nu-l auzise gemînd.

Își mișcă gura în sus, căutînd orbește, trecîndu-și buzele de-a lungul liniei prelungi a maxilarului umbrit de firele scurte de barbă. Știa foarte bine cum arătau trăsăturile lui în lumina strălucitoare și clară a zilei, dar era cu atît mai interesant să descopere cum se simțeau în întunericul profund și intens.

El îi apucă brațele și o ținu departe, degetele pătrunzîndu-i dureros în carne.

— Beth... spuse el cu un glas aspru ca un mormăit. Nu poți face asta.

Ea înlemni, sigură că l-a speriat din nou.

— De ce nu?

— Tu nu știi...

Ținîndu-și respirația, ea aștepta să o părăsească din nou.

Dar nu plecă.

— Sînt...unele lucruri...pe care mi le amintesc foarte bine, zise el.

Pentru o scurtă clipă fugerul de afară o lăsă să-i vadă chipul cu trăsături puternice și uluitoare, ce părea alb în întuneric. Privea în jos, avînd pe chip o dorință aproape violentă, care o oglindea pe cea din privirea ei. Tunetul rostogoli afară un tremur profund, baritonal, care se repercută în jos pe coloana ei vertebrală.

— Bine, șopti ea.

— Beth...

— Nu-mi mai pasă, Jon. Nu mai vreau să gîndesc. Nu *pot* să mai gîndesc. Vreau numai să simt.

Atunci el o sărută, și gura i se apropie de a ei cu o forță care dădea deoparte totul, lăsînd numai senzația buzelor lui. Era departe blîndețea gesturilor cu care el o atingea altădată, măturată de o disperare lacomă care nu mai lăsa loc pentru nimic altceva.

Nu mai era blînd. Își înfipse mîinile în părul ei pentru a-i ține capul nemișcat, iar în clipa în care se lipi de el, limba lui îi pătrunse în gură, cerîndu-i să-i dea totul. Iar ea o făcu.

Atunci cînd limba lui alunecă pe muchiile dinților ei, îi răspunse la fel. Cînd îi pătrunse în cele mai profunde ascunzișuri ale gurii, ea își făcu loc în colțurile cele mai dulci și mai întunecate ale gurii lui. Iar atunci cînd el își plimbă limba pe interiorul buzei ei, supse absorbindu-i-o mai adînc.

Avea o ușoară conștiință a faptului că greșește, că folosește senzațiile — și *pe el* — pentru a ține departe teama, dar nu se putea opri; vraja fierbinte îi pulsa în sînge și o ispitea, era o tentație pe care nu știa cum să o respingă.

Era conștient că face o greșeală de neiertat, acceptîndu-i ofranda, atunci cînd între ei existau atîtea minciuni, dar realitatea crudă a războiului se afla prea aproape, plutind

deasupra lui și așteptînd ocazia de a lovi. Dacă îi era scris să moară, doborît de o explozie sau sîngerînd pe un cîmp fără nume, simțea nevoia să o facă cu imaginea ei arzîndu-i limpede în minte.

Parfumul de levănțică și căldura buzelor îi încețoșară gîndurile. Își descleștă degetele din părul ei; nu era nevoie să fie ținută pentru a sta lipită de el. Mîinile lui îi trecură ușor peste spate, explorînd hainele pe care nu le putea vedea.

O bluză, închisă cu nasturi la spate. Ușor. Nasturii se desfăcură ca boabele coapte care cad dintr-o vie, în cumpăna verii. El se opri numai pentru a-i mîngîia umerii înainte de-a lăsa în jos, spre talie, cu o singură mișcare, bluza și cămașa.

Se trase înapoi, încercînd să găsească cumva o cale de a se domoli. Natura îl învinse din nou.

Un alt fulger, și pentru o clipă apăru imaginea sînilor bogați, rotunzi și albi, cu discuri întunecate în jurul sfîrcurilor întărite. Își aplecă buzele spre insuportabila dulceață a sînilor ei.

Nimic din viața ei de pînă atunci nu o pregătise pentru așa ceva, pentru valul intens de căldură pe care îl simți cînd el îi prinse sfîrcul în gură și îl supse. Nici pentru lăcomia care nu o lăsa să facă altceva decît să se prindă strîns de capul lui și să-l țină mai aproape.

Se simți încordată și gata să explodeze cînd limba lui trecu peste vîrful sînului ei. Îl prinse de obraji și îl îndreptă spre cealaltă parte. O mișcare de sugere, o împingere ușoară, o aruncară aproape fără cunoștință în valurile plăcerii.

El se opri, respirînd sacadat, pentru a începe să o sărute de-a lungul curbei gîtului și pe panta umărului. Mîinile lui alergau, frenetice și insistente, trecîndu-i peste spate și brațe, urmîndu-i curba taliei.

Lipsa vederii îi intensifica celelalte simțuri. Era copleșită de ropotul ploii și de șuieratul aspru al respirației lui. Adulmeca mirosul primăverii și pe al lui, îi simțea

fiecare crestătură din vîrfurile degetelor, atunci cînd îi atingeau sfîrcurile.

Doamne, oare cît timp trecuse? De cînd nu mai fusese încîntat de pielea mătăsoasă de pe gîtul unei femei, cît timp era de cînd fusese înnebunit de frăgezimea încheieturii unui braţ?

Niciodată!

Ea se răsuci în braţele lui şi îl prinse de cămaşă, trăgîndu-i-o din pantaloni. Apoi începu să-l atingă, frămîntîndu-i muşchii de pe talie, trecîndu-şi palmele peste pieptul lui.

Rai? Iad? Cui îi păsa?

Toată viaţa lui nu făcuse decît să se stăpînească. De fiecare dată cînd atingea o femeie fusese atent, prudent, conştient întotdeauna că forţa lui putea cu uşurinţă să zdrobească asemenea fiinţe fragile. Dar iată că întîlnise o femeie care venea în întîmpinarea forţei lui, o încuraja, îi răspundea cu a ei, distrugînd orice fărîmă de autocontrol pe care îl avusese el vreodată.

Senzaţia palmelor atingîndu-i coapsele o făcu să tremure. Atingerea pieptului lui pe sfîrcurile sensibile ale sînilor făcea căldura să-i străbată tot trupul, repede şi violent ca fulgerul. El o ridică şi o întoarse, punîndu-i genunchii de o parte şi de alta a coapselor lui. Apăsarea pe partea cea mai intimă a trupului ei o făcea să se cutremure.

Nu era nimic idilic, dulce, sărutări blînde pe o pajişte primăvăratică. Era o furtună, dezlănţuită în întreaga ei furie, era disperare, vîrtej, lăcomie, dorinţă violentă, învecinată cu nebunia.

Ea se apropie şi mai mult, împingînd pînă cînd îl simţi cutremurîndu-se. Cu o mînă o cuprinsese de spate, iar cealaltă îi aluneca printre trupurile lor în jos, tot mai jos, atingînd-o.

El se mişca cu pricepere, sigur pe el şi cumplit de excitant. Deodată ea simţi că ia foc. Degetele lui îi alunecau uşor pe

trup, atingînd un punct care-i trimise în tot corpul un spasm de plăcere pură. I se tăie respirația, și degetele lui se opriră.

— Te-a... durut?

— Nu!

— Desfă mai larg, o îndemnă el și îi apăsă cu blîndețe mîinile pe coapse, arătîndu-i ce voia.

Ea se mișcă, ridicîndu-se ușor pe genunchi și făcînd ce-i ceruse. El își strecură un deget în ea. Senzația ciudată o făcu să-și încordeze mușchii.

— Încet, șopti el, încet.

Mormăitul familiar al vocii lui o liniști, în timp ce alunecarea lină a degetelor o făcea să amețească. Muzica pulsa în capul ei. Nu erau notele melodioase și fluide ale unei singure viori; era o orchestră în plin crescendo, izbucnind, clădind o muzică ce învăluia și umplea totul, care înălța și covîrșea. Și tot ce putea face era să-și lase capul pe umărul lui și să aștepte.

Abia reușea să mai mențină o vagă legătură cu realitatea, atît cît să fie curioasă dacă-l poate face și ea să tremure. Nasturii pantalonilor aproape că-i învinseră degetele tremurînde, dar reuși pînă la urmă să-l elibereze. Își simți mîinile umplute de acea coloană fierbinte, densă, tare și acoperită cu piele moale și satinată, la fel de solidă și dură ca și restul trupului lui. O cuprinse fascinată cu palmele.

Era prea mult pentru el. O apucă de coapse și o ridică. Fustele ei i se ondulau în jurul coapselor. El o atinse ușor, dar se retrase. Lunecarea moliciunii ei umede pe el era incredibilă, dar nu asta era ceea ce voia.

— Ajută-mă, o îndemnă el.

Călăuzită numai de instinct, ea îl prinse mai bine pentru a-l ține nemișcat și se lăsă ușor pe partea lui tare. Vîrful pătrunse în ea, întinzînd carnea delicată. Era extaz? Agonie? Nu conta; tot ce știa era că vrea asta, că o dorește, cu o intensitate care nu lăsa loc pentru teamă.

Scoțînd un geamăt adînc, el se adînci în ea, pătrunzînd-o cu o dulceață care-i opri respirația. Simți o durere ascuțită, o arsură care se răspîndea, și se prăbuși peste el.

El nu o lăsă. Îi luă fața în palme, o ridică și începu să o sărute încet, făcînd căldura să se împrăștie din nou în venele ei. În el erau toate lucrurile interzise, focul, trăsnetul și păcatul.

Ea se înclină puțin pe spate, lăsîndu-se pătrunsă, încercînd. Fulgerul străluci din nou, iar ea îi văzu fața perfectă, puternică, dăltuită toată din umbre și unghiuri. Ochii lui ardeau, palizi, cu propria lor lumină.

Făcînd o încercare, el împinse încă o dată din șolduri și fu răsplătit de suspinul ei de plăcere. „O, Doamne, dacă trebuie să mor, fă să se întîmple acum!" imploră fericit.

Era prea repede. El simți pulsația constantă și insistentă de plăcere și înțelese că este prea grăbit. Nu va avea timp să o ia cu el. Își puse mîna între ei, acolo unde trupurile se uneau, și se simți alunecînd mai adînc în ea. O pătrundea ritmat, insistent, cerînd mai mult.

— Cîntă, Beth, o rugă. Cîntă!

Iar ea cîntă, zburînd pe un tărîm unde muzica avea culori, textură și gust.

— Vino cu mine, spuse ea.

O simți împingînd, lipindu-și trupul și mai strîns în jurul lui. O pătrunse adînc o dată, de două ori, și apoi muzica îl luă și pe el cu ea.

Capitolul 15

Stătea cu fața în sus pe pătura din lînă, cu Beth întinsă deasupra. Obrazul ei i se odihnea pe piept, iar buclele rebele îl gîdilau pe nas. Își trecu leneș mîna peste spatele ei, degetele abia atingîndu-i pielea moale și fină.

Oricît de conștient era că ceea ce tocmai făcuse era rău, nu putea regreta. Nu încă. Nu atîta timp cît picioarele ei erau încă împletite cu ale lui, iar sînii ei îl apăsau pe piept. Nu cu nările pline de mirosul de levănțică și de iubire. Și mai ales nu atîta timp cît era încă în ea.

— Trebuie să plec, spuse el cu greu.

— Știu, răspunse ea și îl sărută deasupra unui sfîrc.

Se simțea pătrunsă de o incredibilă langoare. Nu-i suna prea atractivă ideea de a se mișca, iar reîntoarcerea la realitate i se părea și mai dezagreabilă. Atunci cînd el alunecă afară din acea parte a trupului ei care încă vibra de plăcere, scoase un geamăt de protest.

— Tre' să plec, repetă el.

Realitatea revenea, cu sau fără voia ei. Îl simți mișcîndu-se lîngă ea și ridicîndu-se în picioare. Pleca de-a binelea, nu doar se întorcea la fort. Pleca să împuște oameni și să fie împușcat de ei.

Nu știa dacă îl va mai vedea vreodată.

N-ar fi trebuit ca îmbrăcatul să fie atît de simplu. Tot ce a avut de făcut a fost să-și ridice bluza pe umeri și să-și tragă fustele în jos peste șolduri, iar el a trebuit doar să-și încheie pantalonii și să-și pună cămașa.

Totul părea să fi fost atît de rapid, o bîjbîială iute, furată în întuneric. Dar nu fusese așa; era cel mai frumos și luminos lucru care i se întîmplase vreodată. Și asta pentru că el o făcuse *să se simtă* frumoasă. Se simțise ca și cînd ar fi fost așa cum știa că nu este: feminină, seducătoare, cu emoțiile aproape de suprafață. Era bucuroasă, fie și numai pentru faptul că, măcar o dată în viață, se simțise astfel.

— Nu reușesc să-mi închid nasturii. Ai putea să mă ajuți?

El bîjbîi după ea în întuneric și degetele îi atinseră locuri intime, pînă reușiră să găsească nasturii pe care îi căutau. Se mișca încet, parcă împotriva voinței lui, simțind acest gest ca pe un simbol al faptului că interludiul se încheiase. Nu putu rezista tentației de a-i urmări cu buzele curba spatelui în timp ce trecea discurile sidefii prin butoniere.

— Îmi pare rău, Beth. Cîțiva... pierduți. Rupți.

— Nu-i nimic.

El o întoarse, o cuprinse strîns în brațe și rămase un lung moment nemișcat. Afară se sfîrșiseră tunetele și fulgerele și mai rămăsese doar ploaia care curgea ritmic din cerul negru.

— N-am vrut să-ți fac rău, Beth.

— Nu mi-ai făcut, spuse ea cuprinzîndu-i spatele și strîngîndu-l mai aproape. Tu niciodată n-ai putea să-mi faci rău.

Pînă la urmă n-au mai putut ține lumea în loc. El i-a dat drumul și s-a ridicat, pășind cu grijă spre colțul în care scara cobora înapoi la realitate. Ea l-a urmat.

— Nu trebuie să vii. Poţi rămîne aici, spuse el cînd ea porni să coboare în urma lui.

— Te conduc pînă afară.

Caii sforăiau liniştiţi în boxele lor, ignorînd furtuna de afară şi tensiunea ce vibra între cei doi oameni care treceau. Jon întredeschse uşa grajdului, iar vîntul năvăli înăuntru aducînd ploaia, frigul şi întunericul.

El se opri o clipă şi îşi puse încet, tandru, mîna pe obrazul ei, cu blîndeţea ce devenise obişnuită din partea lui. Îi mîngîia cu degetul mare pometul obrazului, cu atingeri delicate ce o făceau să se simtă îndrăgită.

Deja simţea lipsa tunetului.

— Prea întuneric. Aş vrea să te văd, rosti el cu greu.

— Şi eu.

Incapabilă să reziste, ea întinse mîna, lăsîndu-şi degetele să vadă în locul ei. Îi trecu uşor degetele peste faţă şi urmări încet contururile familiare, memorînd linia dreaptă al bărbiei, panta abruptă a nasului şi curba fermă a buzelor.

El deschise gura şi îi sorbi degetele. Înăuntru era întuneric şi cald, şi atît de seducător... Limba lui îi înconjura degetul mare şi ea nu putea să nu-şi aducă aminte cum o simţise alunecînd-i peste sfîrcul sînului şi atingîndu-i pielea. Doamne, cum ar fi dorit-o din nou!

— Îmi pare rău, Beth. Pentru tot. Iartă-mă!

Ea simţi un nod în gît.

— Să nu-ţi pară rău.

— Tot îmi pare.

El îşi coborî faţa să o sărute, şi buzele i se lipiră de ale ei cu dulceaţă şi delicateţe, într-o atingere suplă, iar răsuflarea lui fu ca un oftat în gura ei.

— N-am să uit niciodată, Beth.

— Nici eu nu te voi uita.

Îi mai atinse încă o dată gura cu buzele, apoi se întoarse repede şi plecă. Bennie făcu un pas în ploaie şi vînt,

încordîndu-şi privirea pentru o ultimă imagine a acelei siluete mari ce se îndepărta de ea prin furtună. Nu era decît întuneric şi ploaie.

Clipi din ochi pentru a-i limpezi. Nu conta, nu era nimic de văzut. Ploaia îi pătrunsese deja prin haine, lipindu-le de trup. Vîntul sufla puternic şi rece, şi părea să-i treacă prin piele la fel de uşor cum trecea prin hainele ude. O bucura frigul; măcar putea să simtă ceva. Avea nevoie să simtă *ceva*.

Întinse mîna şi îşi şterse picăturile de ploaie de pe obraz, întrebîndu-se cum de sînt atît de calde.

Zilele abia se tîrau.

Cad umbla de colo-colo prin tavernă, iar nerăbdarea lui de a fi alături de fiii săi era evidentă. Se agăţa cu înfrigurare de orice ştire cît de mică, de parcă ar fi fost o bijuterie preţioasă, dar erau puţine noutăţi care meritau atenţie. Făcea instrucţie cu compania de intervenţie, o grupă micuţă de bătrîni şi tinerei, pînă li se băşicau picioarele în bocanci.

Atitudinea senină a lui Mary nu părea să se clatine, dar zîmbea foarte rar şi parcurgea ritualul zilnic cu o detaşare calmă. Nu părea să mai observe activitatea lui Bennie, dar revenea complet la realitate numai atunci cînd Isaac propunea să se alăture şi el armatei. Atunci intra deodată în alertă şi devenea inflexibilă. Isaac trebuia să rămînă în New Wexford.

Isaac bombănea şi îndeplinea fără tragere de inimă corvezile cotidiene. Muncea de mîntuială şi se plîngea în gura mare, oricui era dispus să-l asculte, că un tînăr sănătos ar trebui să lupte alături de concetăţenii lui, nu să şteargă podelele într-o tavernă. Ştia precis cîte zile mai erau pînă cînd avea să împlinească şaisprezece ani: exact 173.

Bennie muncea. Ştergea ferestre şi număra butoaie, lustruia argintăria şi servea băuturi călătorilor care treceau prin New Wexford, în drumul lor spre Cambridge şi spre armată. Preluase responsabilităţile lui Henry şi avea grijă de grajduri şi de cai. Aprovizionarea şi inventarul făceau parte din îndatoririle lui George, dar ea le îndeplinea cu succes şi pe acestea.

Nu putea face mare lucru pentru a menţine în funcţiune tipografia lui Brendan, dar deschidea cel puţin o dată pe săptămînă atelierul, aerisea şi curăţa totul, de la rafturi şi pînă la podele. Pe cînd se afla acolo a reuşit chiar să vîndă cîteva leacuri şi obiecte de scris.

Tot timpul liber care-i rămînea şi-l petrecea cu nepoţii şi nepoatele ei. Mamele lor erau copleşite de treburi, străduindu-se să-şi ţină gospodăriile, şi îngrijorate pentru soţii lor. Copiii mai mici nu puteau înţelege de ce taţii lor erau plecaţi iar mamele mereu ocupate, şi se bucurau de grija pe care le-o arăta Bennie.

Copiii mai mari înţelegeau mult prea bine. O durea să vadă personalitatea lor, de obicei exuberantă şi jucăuşă, acum atît de reţinută. Adam junior se străduia din greu să-şi asume responsabilităţi mai mari decît vîrsta lui. Sarah îşi petrecea ceasuri întregi ţinînd pisica strîns în braţe şi privind cum primăvara îşi croieşte drum prin ţinut. Tot ce putea face Bennie pentru ei era să-i îmbrăţişeze şi să spere că va fi acolo, dacă vreodată au nevoie de ea.

Oricît de multe treburi înghesuia Bennie în programul ei zilnic, nu păreau destule. Se străduia să-şi extenueze trupul şi mintea, sperînd că va adormi în clipa în care va atinge salteaua. Nu reuşea; mai erau şi visele, coşmaruri întunecate şi dezlînate, cu fum şi sînge. Singurul lucru pe care şi-l amintea, cînd se trezea gîfîind, era imaginea în care Jon şi

frații ei își zîmbeau, apoi ridicau muschetele și își zdrobeau piepturile.

Pentru întîia oară nu era în stare să se întoarcă la muzică; simțea că nu reușește să se identifice cu propria creație. După ani de zile în care fusese numai a ei, încercase deliciul de a o împărtăși, iar acum nu se putea întoarce la singurătate. Muzica părea seacă, rezonînd goală, tot atît de pustie ca și caverna căscată în pieptul ei, acolo unde ar fi trebuit să fie inima.

Se întoarse Brendan.

În prima zi a lui iunie, el păși în tavernă, se sprijini de perete și ceru o bere.

— Brendan!

Bennie nu se osteni să se scuze față de cei doi fermieri bătrîni pe care tocmai îi servea. Zbură de-a dreptul în cealaltă parte a încăperii și-și aruncă brațele în jurul lui.

— Nu-mi vine să cred că ești cu adevărat acasă, spuse ea cu glasul înăbușit de umărul lui.

Îl mai strînse încă o dată în brațe și se dădu înapoi, privindu-l.

— Ce faci aici?

Înainte ca el să apuce să răspundă, ea strigă după fratele lor mai mic:

— Isaac! Tata s-a dus la moară să mai ia niște ovăz. Fugi și spune-i să vină acasă. S-a întors Brendan! Oprește-te acasă la Adam și cheam-o și pe mama.

Isaac traversă încăperea, mișcîndu-și trupul lung cu o agerime pe care Bennie nu o mai văzuse la el de cînd revenise de la Lexington. Înșfăcă mîna fratelui său și o scutură zdravăn.

— Brendan, abia aştept să te aud povestind. Ei, ai împuşcat multe tunici roşii?

Brendan răspunse îndreptîndu-şi trupul şi privindu-l liniştit pe Isaac:

— Nu. Văd că ai mai crescut.

— Mda.

— Cred că m-ai depăşit în sfîrşit şi pe mine.

— Crezi? întrebă Isaac, mişcîndu-şi pletele blonde care îi încadrau figura osoasă. Nu ştiu la ce o să-mi folosească. Mama încă mă tratează ca pe un copil.

— *Isaac, parcă plecai să-i anunţi pe mama şi pe tata că* Brendan este aici? îi reaminti Bennie.

— Oh, da, răspunse el şi se grăbi către uşă.

— Ce-a vrut să spună?

Bennie oftă:

— Vrea să vă urmeze în armată. Mama a spus nu.

— Mă surprinde faptul că tata nu i-a spus că poate oricum să meargă.

— Ştii doar că nu trece peste cuvîntul mamei, spuse ea băgîndu-şi mîinile în buzunarele şorţului. Nu poate pleca pînă cînd nu împlineşte şaisprezece ani. Poate pînă atunci se termină totul.

— N-aş conta pe asta, Elizabeth.

Convingerea liniştită cu care vorbea era mai mult decît putea ea suporta în acea clipă. Simţea nevoia să creadă că totul se va sfîrşi curînd, curat şi clar.

— Lasă-mă să te privesc, spuse ea dîndu-se cu un pas înapoi şi uitîndu-se la el.

Părul lui negru era curat, strîns într-o plasă la ceafă. Deşi simple, hainele îi erau cîrpite şi curate. Slăbise, cu toate că nu prea mai avea de unde. Ca întotdeauna însă, ochii lui o deconcertau. Erau negri, umbriţi, ascunzînd secrete şi adîncimi pe care nici chiar ea nu le putea citi. De fapt, era sigură că numai ea vedea umbrele din ei.

Îl apăsă pe pîntec:

— Nu prea ai mîncat.

— Mîncarea nu-i tocmai apetisantă.

— Atunci găseşte ceva bun.

Privirea lui se întunecă:

— Nu este chiar aşa de simplu, Elizabeth.

Ea îi atinse uşor braţul:

— E chiar aşa de rău?

— Nu acum, scutură el din cap. Va trebui să povestesc din nou cînd ajunge tata. Hai s-o lăsăm pe mai tîrziu, Elizabeth, bine?

— Bine atunci, abandonă ea subiectul.

Brendan era singurul din familia Jones de la care nu putea smulge informaţii, oricît de mult s-ar fi străduit.

— Cred că mama şi cu mine va trebui să te îndopăm. Te refacem noi rapid.

— Nu pot să stau.

— Ce?

— Mîine plec înapoi. Am numai două zile de permisie şi o bună parte din timp se pierde pe drum. Trebuia totuşi să trec să vă văd. Am promis celorlalţi că la întoarcere le dau un raport complet.

Cadwallader năvăli pe uşa tavernei.

— Iată-te, fiule, spuse el bătîndu-l pe Brendan pe spate. Mi-a spus Isaac că eşti aici. El s-a dus s-o aducă pe mama. S-ar putea să mai întîrzie totuşi, pentru că ea a plecat spre casa lui Carter.

Înhăţă un scaun şi îl aruncă spre Brendan:

— Şezi, şezi. Un militar trebuie să se odihnească atunci cînd are ocazia; nu se ştie niciodată cînd se mai poate, nu? Bennie, vrei să ne-aduci ceva de băut?

Brendan luă scaunul şi făcu o strîmbătură cînd Cad îşi trînti trupul masiv pe o bancă aflată în apropiere.

— Nu prea te schimbi, aşa-i, tată?

— De ce să mă schimb? răspunse el lovindu-şi genunchii cu palmele. Hai, povesteşte-mi tot. Ai văzut multe lupte?

Brendan clătină uşor din cap:

— N-am putea aştepta pînă se întoarce Elizabeth? Mi-e un pic sete.

— Sigur, sigur, spuse Cad zîmbind prietenos.

Băiatul lui era soldat. Era o privelişte al naibii de plăcută, mai bună decît să-l vadă şoarece de bibliotecă şi tipograf. Milităria era o treabă bărbătească, o ocupaţie potrivită pentru un Jones, Cad îşi putea deci permite să aibă acum puţină răbdare.

Bennie se întoarse, purtînd într-o mînă două căni uriaşe cu bere şi în cealaltă o halbă mai mică cu cidru. Dădu cănile bărbaţilor şi se aşeză alături de Brendan, punîndu-şi palmele în jurul halbei reci cu cidru.

— Zi aşa, reluă Cad, care avusese destulă răbdare. Ce-i cu luptele?

— Nu-i nici o luptă. Cred c-aţi auzit.

— Ştiu, ştiu, spuse nerăbdător Cad. Astea sînt ştirile, dar trebuie să fie *ceva*. Tu puteai sigur să afli.

Brendan sorbi din bere.

— Foarte puţin. A, înhăţăm din cînd în cînd cîte un cercetaş britanic. Nimic mai mult.

Jon nu era cercetaş. Bennie îşi destinse degetele din jurul cănii. El era în siguranţă, cel puţin pentru moment.

— Nimic, făcu dezgustat Cad pleznindu-se peste coapsă. Ce face armata continentală, stă pe fund?

— Cam aşa ceva.

— Fir-ar să fie. Ştiam eu că e nevoie de mine acolo, dar maică-ta tot insistă că-i o nebunie pentru un om de vîrsta mea să umble la război. Auzi, la vîrsta mea, cînd fac mai mult decît oricare dintre căţelandrii ăia.

— Ştim cu toţii asta, tată, spuse Bennie liniştitor. Tocmai de aceea avem nevoie de tine aici. Trebuie să protejeze

cineva New Wexford-ul, dacă britanicii se hotărăsc să o ia iarăşi în direcţia asta.

— Hm, făcu Cad înghiţind jumătate din bere şi ridicîndu-şi apoi privirea către Brendan. Spune drept, Brendan, ce se întîmplă?

— I-am cam înconjurat. Avem douăzeci de mii de oameni dispuşi în jurul Boston-ului, de la Cambridge, prin Brookline şi pînă la Roxbury.

— Şi tot ce am reuşit să facem cu atîţia oameni a fost să-nhăţăm cîţiva cercetaşi?

— Nu-i chiar aşa de simplu, tată, spuse Brendan lăsîndu-se confortabil pe speteaza scaunului.

Avea un ton degajat; părea să discute despre calitatea ultimului lot de bere.

— Avem trei divizii în zonă. Comandant este generalul Ward, dar de fapt nici unul dintre ceilalţi generali nu vrea să i se subordoneze. Şi mai sînt o grămadă de companii care nu vor să se subordoneze nimănui.

— Dar pe-acolo nu ştie nimeni ce-i aia disciplină militară? Nimeni *nu vrea* să se subordoneze nimănui! Doar nu-i după cum vor.

— Există un grup de indieni Stockbridge şi altul de luptători Mohawk. Cu siguranţă nu vor primi ordine de la noi, dar sînt mai buni decît toţi ceilalţi la un loc, cînd este vorba de strecurat sau de cercetat poziţiile inamicului.

— Oricum, trebuie să faceţi instrucţie, instrucţie şi iar instrucţie. Să scoateţi militari din ei.

— Raţiile sînt mici. Toţi sînt înfometaţi. Praful de puşcă nu ne ajunge nici pe departe.

— Trebuia să v-aşteptaţi şi la nişte sacrificii.

— Plata este în întîrziere. Nu prea avem mare lucru de făcut. Oamenii stau şi beau toată ziua.

Cad se plezni cu palma lui grea peste genunchi:

— Ei bine, ce-i rău în asta?

— Nu sînt niște Jones. Am avut mai mulți răniți în bătăile dintre ei decît în hărțuielile cu britanicii.

— Sper că nu și printre oamenii de sub comanda ta. Mă aștept la ceva mai bun din partea voastră, băieți.

— Nu, nu cei de sub comanda mea, zîmbi Brendan. jumătate în glumă, jumătate serios. Nu ai noștri. Ne-am pus oamenii la curățenie. Asta-i ține ocupați și Dumnezeu știe că tabăra are nevoie de asa ceva.

— Cred că a fost ideea lui Adam. Băiatul ăsta a avut întotdeauna minte de conducător.

— Nu, de fapt a fost ideea mea, precizâ Brendan și bău cu sete din berea lui.

— A ta, ei? N-aș fi crezut. Sigur, știam că-ți merge mintea, dar nu păreai să ai cine știe ce *înclinații practice*.

În timp ce sorbea din cana ei, Bennie îl privea cu atenție pe Brendan. Nu văzuse nici o tresărire și se întreba dacă nu cumva tatăl lor ajunsese să nu-l mai poată jigni. Ar fi dorit să-și regăsească și ea abilitatea de a-și ascunde emoțiile, care părea să se fi topit odată cu zăpada.

— Taberele sînt bîntuite de boli, tată. Produc mai mult rău decît ar putea vreodată să facă britanicii. Sper din suflet să nu atace curînd; jumătate dintre oamenii noștri s-ar ocupa pe tot timpul luptei cu căutarea celei mai apropiate tranșee.

Brendan zîmbi, primul zîmbet autentic pe care Bennie îl văzuse pe chipul lui de cînd se întorsese. Ochii i se luminară, cu acel farmec puternic și neașteptat pe care îl arăta atît de rar.

— Sigur, continuă el, nici unul dintre băieții Jones n-a avut nici măcar un strănut.

— Soi bun, spuse Cad.

Bennie izbucni în rîs. Poate că pînă la urmă va fi bine.

— Deci asta este? întrebă ea. Toți își mențin pozițiile?

Zîmbetul lui Brendan se stinse în timp ce-și întorcea privirea spre ea..

Ușurarea ei se evaporă cînd îi văzu expresia din ochi.

Dacă înainte ochii lui fuseseră întunecați, acum erau negri, iar pentru o clipă putu citi în ei emoții pe care de obicei le ascundeau: disperare și tristețe profundă.

Își primise răspunsul. Nu avea să fie deloc bine pînă la urmă.

Trecînd cu vioiciune peria peste crupa calului, Bennie îi vorbea blînd:

— Așa, Puffy, fii fată cuminte și nu te mișca. Lasă-mă să-ți fac haina să arate frumos.

Din ziua în care plecase Brendan, peste New Wexford se abătuse o căldură nepotrivită cu anotimpul. O săptămînă mai tîrziu, în grajd aerul era închis, înăbușitor și atît de cald, încît rochia ei ușoară din bumbac se udase toată în timp ce lucra. Lăsă peria jos, luă un piepten metalic și începu să descîlcească coama maronie.

— Scuzați-mă, dom'șoară, sînteți dom'șoara Beth?

Ea îngheță. Beth? O singură persoană îi spusese vreodată Beth, dar nu cu acel glas cîrîit și tremurat.

Se întoarse cu fața către bătrînul slab și cocîrjat ca o vrabie. Acesta o privea cu ochi de un albastru spălăcit, pe deasupra unui nas coroiat, și purta un sac enorm pe umărul căzut.

— Ce vrei?

— Sînteți Beth?

Ea sucea încet pieptenul pe toate părțile.

— Nu prea îmi spune nimeni așa.

— Dar este cineva care vă spune? insistă el.

Ea își trecu palma peste coastele calului.

— Da.

Aplecîndu-se, el își lăsă jos sacul zîmbind cu fericire contagioasă și arătîndu-și dantura plină de goluri.

— Am ceva pentru 'mneavoastră, dom'șoară.

— Pentru mine?

Oare ce ar fi putut avea pentru ea?

El deschisese larg baierele sacului şi scormonea prin el, mormăind în barbă în timp ce cotrobăia şi răscolea, iar sacul se umfla periculos de mult.

— Unde oi fi pus acea...

— Cine eşti?

— Sînt vînzător ambulant, dom'şoară. Vin de la Boston.

— Nu vreau să cumpăr nimic.

— E pe gratis, dom'şoară, spuse el şi aruncă peste umăr un pachet umflat. Da' unde-oi fi pus acea...

Pe gratis? Ce fel de negustor dă lucrurile degeaba? Şi pentru asta dă năvală în grajd, îi ştie numele şi începe să despacheteze, înainte ca ea să apuce să strecoare un cuvînt.

— Ia ascultă... începu ea.

— Ah, iat-o, spuse el ieşind la iveală din adîncul sacului, cu faţa strălucind triumfătoare şi fluturînd o bucată mototolită de hîrtie. O îndesasem într-un ţoi[1]. Am păstrat-o în siguranţă pentru 'mneavoastră.

Întinzînd cu prudenţă mîna, ea luă hîrtia. Era îndoită în patru şi avea culoarea pastelată a fildeşului. Pe o parte era scris cu cerneală neagră, cu litere mari, *Beth.*

Închizînd ochii, ea îşi apăsă scrisoarea pe piept. *Jon.* El trebuia să fie. Cine altcineva ar adresa o scrisoare pur şi simplu lui Beth?

— De unde ai asta?

— Boston. Am 'ncercat să scot şi eu ceva de la nenorociţii ăia de englezi. Of, nu prea-i interesează să cumpere decît rom. În schimb femeile lor sînt cliente bu...

— Cine ţi-a dat-o? întrebă ea nerăbdătoare.

— Nu ştiu. Tip mare. Nu prea iute la cap, dacă-nţelegi ce vreau să spun. Da' a plătit bine să duc o scrisoare fetei

---

[1] *Gill cup* (în original): unitate britanică de măsură pentru volume şi respectiv vasul folosit pentru măsurare; 1 gill = 0,14 dm^3. (n.t.)

cîrciumarului din New Wexford și să nu mai spun nimănui despre ea.

— Ei bine, m-ai găsit.

— N-o citiți?

Ea deschise ochii. Negustorul era plin de speranță, dar ea dorea să scape repede de el. Deși primul impuls fusese să deschidă îndată scrisoarea, simțea că nu era potrivit să o facă în fața altcuiva.

— Mai dorești ceva?

— Păi, făcu el trăgîndu-și nasul, credeam că poa'să vreți să vă uitați la mărfurile mele. Sînt grozave.

— Nu.

— Nu v-ar interesa nimic? întrebă el mieros.

— Poate. Te întorci curînd la Boston? Poți duce un răspuns?

Scărpinîndu-și bărbia cu țepi cărunți, el replică:

— Noo. Nu face. Ie tot mai periculos p'acolo, n-ați auzit?

— Da, am auzit. Păi atunci, nu te mai reții. Mulțumesc pentru serviciu.

— Cu plăcere, dom'șoară.

Părea să nu-și mai termine de împachetat bagajul. Îl ridică apoi pe umăr și își tîrși pașii spre ușă. Ea rezistă îndemnului de a-l grăbi, bănuind că oricum n-ar fi rezolvat mare lucru.

Slavă Domnului, era la jumătatea drumului către ușă. Deodată se opri, stătu o clipă și se întoarse către ea, cu crețuri adînci la ochi din pricina zîmbetului vesel:

— Să citiți cu plăcere scrisoarea, auziți?

— Așa voi face. „Sper" completă ea în gînd.

Nu știa de ce se străduise el atîta ca scrisoarea să ajungă pînă la ea. Necazuri, poate? Era rănit, voia să o prevină — pe ea sau pe familia ei — în legătură cu ceva?

Negustorul dispăruse în sfîrşit, dînd colţul după tavernă. Bennie ţîşni în sus pe scara podului, fără măcar să-şi dea seama de ce se gîndise tocmai la acel loc.

Fusese în pod de mai multe ori, de la plecarea lui Jon, ca să ia nutreţ pentru cai, dar nu privise niciodată în jur. În acele zile, pînă crescuse iarba suficient ca să poată scoate caii la păscut, doar arunca jos fînul şi cobora cît de repede putea.

De această dată se opri şi privi. Ce diferit părea acum, faţă de acea seară furtunoasă de aprilie! Deşi scăzută, lumina curgea prin fereastra deschisă, îmbrăcînd fînul într-un auriu cald. În mănunchiul de raze de soare pluteau leneş fire de praf.

Pe un colţ al păturii cafenii ce stătea încă întinsă peste fîn, vioara rămăsese uitată în cutia ei, acolo unde o lăsase. Bennie se grăbi într-acolo şi se aşeză jos.

Încet, mîna ei mîngîie suprafaţa păturii. Era aspră şi pişca, dar totuşi în acea noapte nu o zgîriase deloc — pentru că pielea ei nu o atinsese. Jon o protejase, o apărase cu trupul lui, iar ea, fără a se gîndi, era sigură că el chiar dorise să o apere.

Făcuseră dragoste grăbiţi, cu disperare şi frenezie. În ciuda faptului că se terminase atît de repede, îşi amintea fiecare clipă cu o claritate uimitoare, pentru că o retrăise de nenumărate ori. În fiecare noapte, cînd sîngele şi focul îi invadau mintea şi o îngrozeau, se întorcea la el.

Nu conta dacă fusese un lucru rău. Avea nevoie de asta. Avusese nevoie de sentimente şi de tunet, iar acum avea nevoie de amintire.

Inspirînd adînc, despături hîrtia. Scrisul era energic, ascuţit şi părea perfect potrivit cu mîinile lui mari şi puternice.

«Draga mea Beth,

Sper ca scrisoarea să Te găsească. Nu sînt prea priceput la Vorbe şi la Scris, aşa că am plătit un

Scrib aici în Boston să scrie acest Mesaj în locul Meu. M-a asigurat că îmi va corecta Greşelile şi va face să sune cum trebuie.

Voiam să ştii că sînt bine. Aproape jumătate din Cetăţenii Oraşului au plecat, aşa că avem Locuinţe spaţioase. Vasele din Anglia aduc mereu Provizii. Am plantat o mică Grădină pe Islaz, aşa cum au făcut şi alţi Camarazi de-ai mei. Napii şi Ridichile arată foarte bine, deşi Fasolea creşte cam încet.

Ţi-am spus că nu sînt priceput la Cuvinte. Voiam să-ţi zic încă o dată că îmi pare rău pentru toate Necazurile pe care ţi le-am prilejuit. Prietenia ta este cel mai drag lucru pe care îl am.

Rămîn,

întotdeauna,

Servitorul tău

Devotat,

Jon»

Bennie îndoi cu grijă scrisoarea după pliurile originale şi o puse în siguranţă în buzunar. Îşi luă apoi vioara şi, pentru întîia oară de aproape două luni, începu să cînte.

Capitolul 16

Doamne, cît ura mirosul de sînge!

Îl simțea cum îi astupă gîtul și îi umple nările: revoltător de dulce, dezgustător, înțepător. Nu exista nici o cale de scăpare, nici o briză ușoară care să-l mătur cu căldura înviorătoare a verii timpurii. Se agățase de el, făcîndu-l să se simtă lipicios și murdar, și știa că nu se afla pe lume destulă apă care să-l curețe.

Rezemîndu-se obosit de carul de aprovizionare răsturnat, Jon făcu din nou gestul mecanic de a-și curăța arma. În dreapta sa, apa sclipea cu înșelătoare voioșie, strălucitoare și veselă în soarele tîrziu de după-amiază. La stînga se întindea linia de garduri din piatră constituind un lanț de fortificații, pe care nu-i venea să creadă că se străduiseră întreaga zi să le cucerească.

În față se afla plaja, o bandă lată care mărginea Charlestown-ul, mînjită de resturile unei zile de luptă — haine sfîșiate și saci de pulbere goi, trupuri îngrămădite ce zăceau ca niște păpuși dezarticulate. Părea aproape incredibil

că aceste cadavre fărîmate, palide şi dezmembrate, îmbrăcate în roşu şi mînjite cu negru, erau reale — dar simţea mirosul de sînge.

Introducînd peria pe ţeava armei sale, o mişca metodic înăuntru şi în afară. Regulile de bază ale serviciului militar: capul jos, execută ordinele, păstrează-ţi arma curată.

În spatele fortificaţiilor, colina — Breed? Bunker? Se părea că nimeni nu ştia cu siguranţă care — viermuia de americani. Greu de spus cîţi, dar se adăpostiseră bine în tranşee peste noapte. Statul major britanic hotărîse că acea înălţime nu trebuia lăsată în mîinile coloniştilor, pentru că le-ar permite să tragă fără probleme cu tunurile în centrul oraşului Boston, unde se aflau îngrămădite forţele britanice, aşa că în acea dimineaţă au început tentativa de a-i goni pe rebeli din Charlestown.

Sergentul Hitchcock se aruncă pe nisip lîngă Jon, scoase o bucată de cîrpă şi îşi şterse fruntea.

— A naibii de grea zi, spuse el.

Jon privi spre sergentul ce părea mult prea fragil pentru a rezista unei bătălii. Cu toate acestea luptase cu precizie, disciplină, duritate şi cu un autocontrol perfect.

— Da, încuviinţă Jon.

— Ai fost bun astăzi, fiule.

— Nu. Speriat. Tu?

Făcuse aproape imposibilul, încercînd să menţină iluzia că nu putea trage, cînd în jurul lui se dezlănţuia tot iadul acela.

— Noo. Numa' dup-aia. Atunci am început să tremur. Da' ai făcut treabă bună. Eşti o ţintă mare. Ţi-ai ţinut capul jos. Ai ascultat ordinele. Am fost mîndru de tine, insistă sergentul Hitchcock, bătîndu-l pe Jon pe umăr.

„O, Doamne!" gîndi Jon, încleştîndu-şi mîna pe ţeava armei.

Cînd i-a spus ultima oară cineva aşa ceva?

Dar i-a mai spus-o cineva *vreodată?*

— Mulţumesc.

— Gata să-ncerci din nou?

— Iar?

Încercaseră deja de două ori în acea zi şi fuseseră masacraţi de fiecare dată. În unele companii, din cincizeci şi nouă de oameni mai rămăseseră doar cîţiva. Cum să încerce un nou asalt cu forţele lor epuizate? Era curată sinucidere.

— Mda. Tocma' a sosit ordinul. O să-i zburăm pe nenorociţii ăştia sau o să murim încercînd.

Să murim încercînd. Aceste cuvinte răsunau în mintea lui Jon în momentul în care lumea exploda încă o dată în jurul lui. Stătea ghemuit în spatele unei ridicături de nisip care nu era, după părerea lui, adăpostul ideal.

Bubuitul artileriei şi al puştilor răsuna atît de tare în urechile lui Jon încît nu-şi dădea sema dacă se mai trăgea şi acum, sau dacă era doar ecoul luptei care deja se încheiase. Zgomotul pulsa continuu şi făcea să-i explodeze în cap zvîcnete dureroase.

Sudoarea i se scurgea pe faţă, înceţoşîndu-i vederea şi gîdilîndu-l pe buza superioară. Ar fi vrut să o îndepărteze, dar nu putea să slăbească strînsoarea mîinii de pe armă.

Trage. Pune praf de puşcă. Introdu glonţul pe ţeavă. Ţinteşte. Trage din nou.

Era un ritm teribil în acţiunile sale, un ritm care anula timpul şi ştergea realitatea.

Trecuseră zece minute? O oră? Cine să ştie? Doar trage, reîncarcă, ţinteşte. Trage.

În stînga lui, sergentul Hitchcock ţîşni aplecat, tîrîndu-se pe plajă ca un crab, furişîndu-se în spatele movilităţilor de nisip. Se aplecă şi mai tare cînd un glonţ îi ţiui pe deasupra capului şi ateriză în preajma lui Jon.

— Eşti bine, fiule? urlă el.

— Da.

Jon trase din nou, spre o frumoasă pată de cer indigo, aflată la cinci picioare deasupra ţintei.

— Pornesc.

— Ce?

Neauzind nimic din cauza zgomotului înfiorător al armelor, se întoarse către sergent. Uneori îi era mai uşor să înţeleagă asociind mişcarea buzelor cu fragmentele de cuvinte pe care reuşea să le audă.

— Pornesc. I-am zis deja căp'tanului. Tu şi restu' companiei să m-acoperiţi şi să mă urmaţi cît de repede puteţi.

— Nu poţi face asta, protestă Jon. Prea periculos.

— E-al dracu' de sigur că nu facem nimic aşa, spuse sergentul scrutînd culmea. S-a 'muiat focul, Jon. N-ai băgat de seamă, fiule?

— Observat.

— Cred c-au mai plecat dintre ei, ori' au lăsat-o mai moale cu trasul. Poate amîndouă. Mai bine-ncercăm să-i luăm pînă să le vină-ntăriri.

— Poate.

Pe de altă parte, poate că americanii le întindeau o cursă, aşteptîndu-i să se repeadă către baricade, ca nişte porci legaţi de gard, aşteptînd să fie înhăţaţi. Oricum, nu credea că „Jon" ar fi suficient de inteligent ca să se gîndească la un astfel de scenariu, aşa că îşi ţinu gura şi nu obiectă.

Un mic gheizer de nisip ţîşni la mai puţin de şase inci de el, atunci cînd un glonţ atinse plaja. Şi dintr-o dată se aşternu, pentru cîteva clipe, o tăcere binecuvîntată, atît de adîncă după vacarmul luptei încît părea ireală.

— Acum! strigă Hitchcock, ridicîndu-se şi pornind.

Îi răspunse o rafală de împuşcături, de parcă toate porţile iadului s-ar fi deschis dintr-o dată, iar trupul lui mic şi subţire părea înduioşător de fragil în faţa acestei furii.

— Nu!

Glasul lui Jon se pierdu în noianul de împuşcături.

De astă dată ţinti cu grijă, urmărindu-l pe sergent şi încercînd să-l acopere cît de cît. Se năpusti asudînd după Hitchcock, încercînd să-şi încarce arma în timp ce fugea, băgînd vag de seamă că şi restul companiei lupta să urce panta.

Nu se mai feri atunci cînd un glonte îi trecu pe lîngă ureche. Era inutil; oricum gloanţele zburau peste tot.

Hitchcock plonjă peste gardul fortificat. Jon porni într-acolo, ţinîndu-şi privirea fixată pe punctul în care dispăruse sergentul. Douăzeci de yarzi, cincisprezece... Vedea cu coada ochiului tufişurile rămînînd în urmă, nisipul îi fugea sub picioare. De ce avea atunci impresia că înaintează aşa de încet, fiecare secundă devenind o eternitate?

Fum, înţepător şi fierbinte, îi pătrundea în ochi şi îi ardea respiraţia. Urechile îi răsunau de urlete, ţipete şi împuşcături; izul acru al luptei îi umplea gura.

Zece paşi... cinci. Tufişuri. Mormane de fîn şi noroi, grămezi de lemn şi murdărie. Gardul.

Trecu peste el. Privi rapid în jur căutînd un butoi, o movilă de pămînt, orice ar fi putut să-i ofere puţină protecţie.

Găsi doar un tufiş golaş, înalt pînă la brîu, care nu oferea cine ştie ce adăpost, şi se aruncă după el. Se piti lîngă tulpina subţire şi înghiţi aer cu lăcomie. Oare de cît timp nu mai respirase?

Americanii se retrăgeau. Fără uniforme, în dezordine, dar încă trăgînd cu furie în timp ce dispăreau dincolo de culme. Răspunzînd focului, Jon îşi dorea încă o dată să fi avut un adăpost mai bun. Era prea mare. Stăteau expuse prea multe părţi ale corpului său — pe care n-ar fi vrut să le piardă. Căutînd o poziţie mai bună, se apropie mai mult de tufiş şi privi din nou în jur.

Zări în apropiere o grămadă murdară, roşie şi albă, întinsă pe pămînt — sergentul Hitchcock.

Cu capul aplecat, Jon se îndreptă spre Hitchcock. Ignoră durerea ascuţită care îi străfulgeră deodată trupul; toată atenţia lui era concentrată asupra corpului întins pe pămîntul plin de praf.

Nu era timp de drăgălăşenii. Jon îl înşfăcă de haină şi îl tîrî pe Hitchcock în spatele tufişului, recunoscător acum pentru adăpostul precar.

Îşi aruncă arma într-o parte şi îl răsturnă cu faţa în sus pe sergent, luîndu-i capul în poală. Avea chipul palid, lipsit de expresie şi ochii închişi. Jon îi pipăi gîtul, căutînd pulsul. Iată-l! Neregulat, slab, dar prezent.

Poate că mai era timp. Cu o mişcare bruscă desfăcu haina lui Hitchcock, aruncînd în lături săculeţii de pulbere şi diagonalele sfîşiate.

Sînge! Negru, lipicios, dens, acoperea pieptul şi pîntecul lui Hitchcock. Îndepărtă resturile cămăşii sergentului şi simţi că i se taie răsuflarea. Doamne, nu se poate ca tot sîngele ăsta să fie al lui.

Jon îşi scoase haina şi cămaşa, vag surprins să constate că erau pătate cu sînge atît în faţă, cît şi în spate. Rupse cămaşa în fîşii lungi, pentru prima dată mulţumit de dimensiunile ei. Cel puţin era multă pînză. Avea nevoie de multă.

Ridicîndu-l încet pe Hitchcock, îl palpă pe spate pentru a vedea dacă erau şi-acolo răni. Nu existau găuri de ieşire. Gloanţele rămăseseră probabil în el, deci tot ce spera Jon să poată face era să-l ţină pe sergent în viaţă pînă cînd avea să sosească medicul.

Dar trebuia oprită sîngerarea. Acoperi găurile cu tampoane de pînză. Sergentul nici nu se clinti cînd îi apăsă tampoanele pe piept, deşi durerea trebuie să fi fost îngrozitoare. Omul era leşinat — sau mort. Jon se aplecă şi îşi puse urechea la gura lui Hitchcock.

Respirație ușoară, prea rapidă, prea slabă, dar respirație. Jon se ridică. Apucînd iar cîteva fîșii de pînză, le înfășură cu grijă, strîns, în jurul pieptului sergentului.

Nici nu observase, preocupat cu sergentul, că ploaia de gloanțe din jurul lui părea să fi încetat. Coloniștii erau în plină retragere, nu-i mai putea vedea dincolo de deal, și pînă la el mai ajungeau doar vagi zgomote de împușcături.

Compania lui îi urmărea în plin atac; le ajunsese pentru astăzi și erau hotărîți să nu-i lase nepedepsiți pe cei care-i chinuiseră. Din păcate, asta însemna că nu-l puteau auzi. Nu era nimeni la care să strige după un medic.

Luînd o altă cîrpă, se întinse după bidon și încercă să-l deschidă, dar degetele îi erau alunecoase din cauza sîngelui și nu reușea să-l apuce bine. Își șterse degetele pe pantaloni și încercă din nou. Apa se încălzise din cauza soarelui. Udă cîrpa și începu să șteargă murdăria de pe fața sergentului.

Umezeala reuși probabil să înlăture toropeala rănitului. Sergentul gemu încet și pleoapele îi tremurară.

— Stai liniștit, îi spuse Jon încet.

— Doare, reuși să murmure Hitchcock.

— Da.

— Grav?

— Da, îi răspunse cu simplitate, știind că sergentul n-ar fi acceptat altceva decît adevărul. Dacă-mi promiți că nu te miști o să-ncerc să găsesc un doctor.

— Nu contează.

Hitchcock tuși, scuipînd picături de sînge și spumă.

Ah, la dracu! Plămînul. I-au atins plămînul. Și nici un doctor n-o să ajungă aici suficient de repede ca să-l mai poată ajuta.

— Rezistă!

Simți apoi cum îl cuprinde furia, fierbinte și acidă, împotriva inutilității, prostiei și zădărniciei din jurul lui. Ce schimba asta? La ce folosea ca acest om să moară?

Un om bun, un om cinstit, un om care avea răbdare şi îngăduinţă pentru fiecare soldat din companie, inclusiv pentru un locotenent slab la minte.

— Rezistă, spuse Jon rugător. O să aduc ajutoare.

Hitchcock tuşi iar, tremurînd din tot trupul.

— Soldat. Ştiut mereu... mor... ca un soldat.

Capul îi căzu moale într-o parte. Jon n-ar fi putut spune cît timp a stat acolo, privind, veghind cadavrul sergentului, în timp ce noaptea se strecura, ascunzînd urmele oribilei bătălii. Se lăsase tăcere şi o răcoare binecuvîntată; era aproape liniste. Greu de crezut că în zori soarele va răsări şi va lumina iar pămîntul sfîrtecat de artilerie şi acoperit de soldaţi morţi.

Într-un tîrziu, Jon întinse mîna încet, tremurînd, şi închise ochii sergentului. Trupul începuse deja să se răcească, adaptîndu-se încet la temperatura celor morţi, părăsind-o pe a celor vii.

Rezemîndu-se iar de tufiş, Jon îşi îndesă pumnii în ochii arşi de fumul bătăliei, frecîndu-i tare, dureros.

Nu exista scăpare de război. Nu exista scăpare de moarte.

Şi nu putea scăpa de gîndul că tot acest măcel sîngeros era din vina lui.

Capitolul 17

Luna se holba în jos de pe cerul de ebonită, ca un ochi leneș, fix și galben. Lumina formele negre, torsionate ale copacilor și vechiul fort abandonat, dîndu-le o culoare bolnăvicios de galbenă.

Noapte de vară tîrzie. Căldura izvora din pămînt; aerul era greu, gros, aproape palpabil, încît Jon avea senzația că este capabil să-l cuprindă în pumn. Era un chin să respiri adînc.

Încercînd să găsească puțin aer pentru a-și răcori pielea încinsă, Jon trăgea inutil de căptușeala groasă a vestonului său, tresărind la apăsarea dureroasă a locului unde glonțul îi atinsese trupul.

Nu-și descoperise rana decît mult timp după luptă, cînd compania lui s-a întors și l-a găsit stînd încă lîngă cadavrul sergentului Hitchcock.

A durat aproape o săptămînă pînă cînd și-a recăpătat pe deplin puterile, o săptămînă în care a zăcut întins pe pat și a avut mult timp să se gîndească — prea mult timp.

Întotdeauna încercase să facă ceea ce era corect.

Fusese aşa de sigur că ştie ce este bine... Ca tînăr locotenent încartiruit în Boston, fusese îngrozit de tratamentul pe care Coroana îl aplica celor pe care el îi considera încă poporul său. Masacrul fusese ultima picătură, care l-a determinat să înceapă să-i furnizeze informaţii importante lui Samuel Adams. Nu şi-ar fi imaginat niciodată unde vor duce toate acestea.

Crezuse că ştia ce este bine şi ce este rău, cine erau inamicii şi cine erau prietenii. Fusese aşa de încrezător, aşa de afurisit de riguros cu sine însuşi, absolut sigur că ştie toate răspunsurile.

Dar răspunsurile nu-l pregătiseră pentru realitate, iar realitatea era că oamenii mureau. Oameni care nu-i erau inamici, care nu erau răi sau cruzi sau incorecţi. Erau oameni ca el, care-şi făceau datoria executînd ordinele, încercînd să facă ceea ce era corect.

Oricît ar fi încercat să aşeze cele întîmplate în tiparele onoarei şi dragostei de ţară, nu-şi putea ierta faptul că informaţiile pe care el le furniza provocaseră atîta moarte. Dacă el ar fi apăsat pe trăgaci, poate că n-ar fi fost atît de vinovat.

Şi, ce era mai rău, nu vedea nici o cale de ieşire.

Nu putea decît să-şi îndeplinească în continuare datoria şi să se roage ca toate informaţiile adunate să ducă la un sfîrşit mai grabnic al războiului. Nu-l ajuta cu nimic să ştie că nici una din tabere nu se va preda pînă nu va fi zdrobită.

Tot ce putea face era să se agaţe de ce-i rămăsese: datoria, şi copleşitoarea loialitate care l-a făcut de la bun început să apuce pe această cale.

Trebuia să se mulţumească cu atît. Dar spre sfîrşitul nopţii, cînd îşi amintea de muribundul din braţele sale, nu i se mai părea suficient. Oh, nu, era mult prea puţin!

Îşi îndreptă umerii în haina strîmtă, bogată, de brocart. Rolul pe care-l interpreta în această seară era unul nou: un

comerciant din Boston, de vîrstă mijlocie, devenit durduliu şi leneş datorită comerţului făcut cu soldaţii britanici încartiruiţi acolo.

Negustorul punea mai mult preţ pe comerţ decît pe ţară, dar arăta o grijă deosebită în alegerea perucii, pudrată din abundenţă şi avînd treisprezece bucle atîrnînd pe spate, à la Independence, doar atît cît să-i împiedice pe britanici să fie prea suspicioşi.

Jon îşi asuma rareori un risc atît de mare pentru a furniza informaţiile!.. Dar, pe de altă parte, rareori informaţiile erau aşa de importante.

Acesta era motivul pentru care, în loc să-şi folosească legăturile obişnuite din Boston, a preferat să vină chiar el să predea pachetele de hîrtii, care-l făceau să aibă talia aşa de rotofeie. Nu-şi putea permite nici o greşeală.

Îi trebuiseră luni de zile să pună piesele cap la cap. În ultimele două săptămîni, îndată ce se însănătoşise, lucrase ca un nebun, zi şi noapte, condus de unica idee că de data aceasta s-ar putea să termine. Nu prea mai avea în ce să spere.

În fort nu se vedea nici o mişcare. Totul era liniştit, pereţii şi structura lor părînd scheletice în umiditatea nopţii.

Fortul rămăsese gol de cînd compania lui a fost trimisă înapoi la Boston. Exceptînd drumul lung ce trebuia parcurs pînă acolo, era locul perfect de întîlnire. Locul acela inutil şi părăsit nu interesa pe nimeni.

N-ar fi trebuit ca omul de legătură sa fi ajuns pînă acum? Avusese grijă ca această livrare să fie cunoscută de foarte puţini oameni şi îl folosea acum pe cel mai bun curier al său. Dar nu era nici o urmă a bătrînului negustor de vechituri, care reuşise de atîtea ori să intre şi să iasă din Boston şi Cambridge fără să trezească suspiciuni.

Se apropie cu atenţie de estacada fortului. Paşii lui stîrneau roiuri de insecte şi trebui să-şi reprime gestul de a le

strivi pe gît, ştiind că zgomotul plesniturii palmei pe piele ar fi răsunat în noapte ca un foc de armă.

Şi era linişte — prea linişte, îi străfulgeră în gînd. Singurul zgomot pe care-l putea auzi era bîzîitul persistent al ţînţarilor. Nici măcar chemarea unei păsări, ca şi cum nici ele n-ar fi rezistat căldurii cumplite.

Nervii îi erau încordaţi. Ajuns la zidul exterior al fortului, se strecură încet de-a lungul lui, încercînd să-şi facă cît mai puţin simţită prezenţa.

Ce-a fost asta? Încremeni cu urechile ciulite. Nimic. Doamne, chiar şi propria respiraţie i se părea prea zgomotoasă!

Se furişă prin poarta deschisă, pînă în centrul curţii.

Goală. Scrută peretele interior, căutînd cu privirea liniile ascuţite ale unei siluete umane. Nu zărea nimic.

Strălucirea galbenă şi urîtă a lunii părea mai mult să acopere decît să lumineze.

— Stai!

Ordinul vibră în aer, greu şi teribil.

Veneau dinspre pereţii clădirii, apărînd din întuneric de parcă s-ar fi materializat din căldura groasă şi neagră.

Soldaţi, cel puţin vreo şase.

Jon îngheţă. Era descoperit. Aflaseră cumva de întîlnire.

Îl prinseseră deja pe negustor? Involuntar, mîna i se îndreptă spre locul unde avea ascunse hîrtiile.

Dacă deja îl prinseseră, nu mai era mare lucru de făcut pentru el acum, puţin de cîştigat şi imens de pierdut dacă ar mai fi zăbovit încercînd să afle soarta omului.

Jon ridică mîinile, ca şi cum s-ar fi predat. Îi văzu pe soldaţi relaxîndu-se aproape imperceptibil şi păşind către prizonierul lor.

Se întoarse şi o luă la fugă. Făcînd abstracţie de strigătele din spatele lui, alergă cît îl ţineau picioarele peste spaţiul gol

din fața fortului, îndreptîndu-se către pădure. Aerul încins îi ardea plămînii cînd respira.

Bum! Un glonte țiui pe lîngă urechea lui stîngă. Doamne, fă-i să fie trăgători proști! Inima îi bătea dureros în piept, dar cu toate acestea își redublă efortul, încercînd să găsească intrarea ascunzătorii unde îi urmase odată pe Beth și pe soldatul care o atacase.

Știa că este mai rapid decît orice soldat care l-ar fi urmărit, dar se îndoia că ar fi mai rapid decît un glonte.

Lovitura o primi în spate, în umărul stîng.

Pluti puțin prin aer apoi se prăvăli la pămînt, mușcînd praful. Durerea îi explodă de-a lungul coloanei.

Strîngînd din dinți, trase cu putere aer în piept, încercînd să se ridice în picioare. Tresări doar o dată, din cauza durerii ascuțite din umăr. Durerea o putea accepta, dar capturarea, nu.

Din ce în ce mai multe crengi ascuțite îi tăiau calea. Își concentră atenția către liziera pădurii. Plină de frunze și puieți de abia răsăriți, arăta altfel decît iarna trecută. Își alese un tufiș care-i părea cunoscut și se aruncă în el.

Slavă Domnului! Era cel căutat. O rupse la fugă, în timp ce crengile-i zgîriau fața și-i loveau rana din spate. Se clătină odată cînd durerea îi cuprinse trupul, pînă la genunchi.

Tot ce trebuia să facă era să ajungă la cal. Ei îl vor urmări pe jos și, pînă cînd își vor dea seama că a încălecat și se vor întoarce să-și ia caii, el va fi demult plecat.

Doamne, nu părea așa departe cînd pornise la drum în acea noapte. Sudoarea îi intra în ochi. Ștergîndu-se cu o mînă, apărîndu-se cu cealaltă de crengi, continua să înainteze.

La dracu, măcar dacă ar putea să respire... Poteca era atît de îngustă... Începea să se simtă ca prins într-o capcană.

În sfîrșit! Ca de obicei, își lăsase calul dezlegat, pentru eventualitatea în care ar fi trebuit să plece foarte repede.

Animalul uriaș, cu hățul atîrnîndu-i liber pe grumaz, păștea iarba grasă din poieniță. Auzindu-l pe Jon, își înălță capul.

Jon reuși să se prindă de șa și încercă să urce pe cal, constatînd însă că brațul stîng nu-l asculta. Nu avea timp să se îngrijoreze din pricina asta. Ținîndu-se cu mîna dreaptă, își strecură piciorul în scară și sări, reușind cu greu să-și treacă piciorul peste spinarea calului.

Doamne, se simțea atît de slăbit... Hainele îi erau ude de transpirație și sînge; dar el tremura de parcă ar fi avut friguri. Știa ce înseamnă asta: pierduse deja prea mult sînge.

Trase de hățuri, își înfipse călcîiele în coastele calului, îndreptîndu-l către potecă, și se prăvăli fără vlagă pe grumazul animalului.

N-avea cum să se întoarcă la Boston. După eșecul din seara aceasta, nu mai știa în cine putea să mai aibă încredere, din ambele tabere.

Nu exista decît o singură persoană la care mai îndrăznea acum să se ducă. N-avea acest drept, dar nici nu mai avea de ales. Închizînd ochii din pricina durerii ce-i pulsa în creier, se înfipse bine în șa, rugîndu-se să ajungă la timp.

Soarele de-abia se ridicase. Oare de ce era deja așa de cald? Intrînd în grajduri, Bennie își simți bluza simplă și ușoară de bumbac lipindu-i-se de spate.

Nu-i plăcea deloc să se scoale devreme, dar ar fi vrut să termine treaba cea mai grea înainte ca zîua să devină insuportabil de călduroasă.

În grajduri zăduful plutea în aer, prins parcă în capcană, îngroșat de mirosul cailor și a fînului.

Nu fuseseră oaspeți în acea noapte la *Țiparul Dansator* și de aceea în grajd nu erau decît cei cinci cai pe care frații ei nu-i luaseră în tabără.

Afacerile scăzuseră considerabil de la izbucnirea războiului.

Nimeni nu mai călătorea, decît dacă era absolut necesar; era prea riscant. Bennie era mulțumită. La *Țipar* veneau cîțiva clienți permanenți, care se adunau în fiecare zi să discute despre cele întîmplate. Se cîștigau astfel suficienți bani pentru întreținerea membrilor familiei Jones rămași în New Wexford, chiar dacă aceștia aveau în îngrijire și o cumnată cu copiii ei. Mai multă muncă ar fi însemnat deja un efort peste puterile lor.

Nu dura prea mult să ducă la păscut caii dincolo de pădure. Cel puțin pe pajiște mai aveau o șansă să se răcorească puțin cu cîte o briză rară.

Își aranjă iritată un zuluf rebel la tîmplă. Știind că în curînd va fi prea cald pentru a suporta măcar cîteva fire de păr pe ceafă, își strînsese de dimineață părul în coc cu atîta energie, încît aproape că și-l smulsese din cap.

Dar fără folos. În mai puțin de o oră, bucle i se răspîndiseră peste tot în jurul capului, de parcă ar fi avut propria lor voință.

Se gîndea cu invidie la cît de ordonat stătea părul mamei ei, indiferent de umiditatea din aer.

Chiar și caii păreau vlăguiți de temperatură; nici măcar nu s-au obosit să se agite la intrarea ei. Stăteau pur și simplu acolo, cu capetele atîrnînd, dînd într-o doară din coadă și încercînd să alunge mușteleare bîzîiau în jurul lor.

Luînd un căpăstru cu ținte din cîrligul aflat chiar în spatele ușii, se apropie mai întîi de Puffy. Cu un gest mecanic, Bennie își plimbă mîinile pe spatele și greabănul calului, încercînd să-și dea seama de tonusul muscular al animalului. Astăzi avea totuși grijă să stea mai la distanță pentru a evita căldura emanată de corpul uriaș. Trecîndu-i frîul peste cap, îl scoase afară în lumina strălucitoare a soarelui, lăsîndu-l să zburde în țarcul din spatele grajdului, și se întoarse după alt cal.

— Uşurel, Patience, murmură către calul mare şi sur care aparţinea tatălui ei.

Numele îi era complet nepotrivit; calul era neastîmpărat, încăpăţînat şi groaznic de greu de condus. Tropăind pe loc, încercînd să scape din mîna ei, animalul lovi cu copitele peretele grajdului.

Nu, acesta nu poate fi un geamăt venit din boxa goală de alături! Se îndepărtă de Patience, în timp ce inima începea să-i bată puternic. O pisică, poate...

Un alt geamăt, gros, profund, în mod cert omenesc... Un vagabond, un hoinar? Poate un dezertor? Oricum, doar nu credeau că se pot muta pur şi simplu în grajdul ei, nu?

O armă! Avea nevoie de o armă. Căutînd ceva potrivit, privirea îi căzu pe grămada de scule de lîngă uşă. Toporul pe care Isaac îl folosea la tăiatul lemnelor stătea proptit de perete.

Cu mare atenţie, în vîrful picioarelor, se îndreptă către el. Nu se mai auzea nimic, dar nu dorea să-l lase pe nepoftit să creadă că face altceva decît să scoată calul afară din grajd.

Toporul era mare şi greu, cu mînerul lucios de atîta întrebuinţare. Îl ridică totuşi cu uşurinţă, recunoscătoare, de această dată, că nu era plăpîndă ca mama ei, care n-ar fi fost niciodată în stare să-l mînuiască.

Ridicîndu-l deasupra umărului, pregătită, năvăli în boxă.

— Jon!

Toporul îi căzu, uitat pe podea. Boxa nefolosită era plină cu resturi de harnaşamente rupte şi o grămadă mică de paie, uitate acolo din vara trecută. Jon era întins pe paie, zăcînd pe partea dreaptă. Braţul drept îi era îndoit sub cap, iar stîngul atîrna pe lîngă trup.

— O, Doamne! Jon!

Se repezi în boxă şi se lăsă în genunchi. Părul lui era murdar, năclăit şi lipit de cap, şi purta haine ciudate, scumpe, care erau sfîşiate şi pătate.

— O, Doamne!

Stătea atît de nemișcat... Îi atinse încet obrazul.

— Jon, repetă ea.

Ei deschise încet ochii. Frumoasa lor culoare albastră pălise și arătau șterși, decolorați.

— Beth, gemu cu greu. Te-am găsit!

— Ce s-a întîmplat cu tine?

Avea obrajii palizi și sub ochi i se adînceau cearcăne adînci și vineții.

— Rănit.

— Nu te mișca. O să mă duc să caut ajutor.

— Nu, gemu el ridicînd încet un deget, de parcă micul gest ar fi putut să o oprească. Or să mă... aresteze.

O vor face. Un ofițer britanic rănit ar fi un trofeu rîvnit de orice colonist. Va sfîrși ca prizonier de război, în cazul în care s-ar găsi vreun doctor care să-l salveze.

Se uită în ochii ei, cu o privire rugătoare:

— Ajută-mă...

Bernie începu să-și frămînte mîinile pînă cînd simți că o arde pielea.

— Nu știu cum.

— Scoate... glonțul... afară.

Să scoată glonțul — o, Doamne, a fost împușcat!

Nu putea să facă ea asta. Trebuia să găsească ajutor. Chiar dacă va fi arestat, cel puțin o să trăiască.

— Nu pot, protestă ea.

— Ba da, poți, zîmbi el ușor, o tragică parodie a vechiului său zîmbet. Poți face... orice, Beth.

Închise apoi ochii, de parcă efortul combinat de a vorbi și a-i ține deschiși fusese prea mare pentru el.

— Nu pot... să fiu arestat. Or să mă ucidă.

— Bine.

Oare ce trebuia să facă? Avea nevoie de... lucruri. Bandaje, foarfeci, apă. Ce altceva?

— Rezistă, Jon. Mă-ntorc imediat. Trebuie să aduc cîteva lucruri.

Tăcea, şi ea se temu că deja l-a pierdut.

— Mă auzi, Jon? întrebă disperată. Să nu mori cît lipsesc, ridică ea glasul. Să nu îndrăzneşti să-mi faci una ca asta!

— Da... doamnă, şopti el.

Ezitînd o clipă, ea se năpusti afară din grajd. Nu-l lăsa într-un loc prea potrivit — oricine ar fi putut să dea peste el — dar nu prea avea de ales. Era imposibil să-l mişte singură, mai ales în situaţia în care se afla acum.

Patience sforăi, amintindu-i lui Bennie de prezenţa sa. Trebuia să scoată caii la păscut înainte ca tatăl ei să se întrebe de ce se află încă în grajd. Cel puţin boxa în care zăcea Jon nu era vizibilă din dreptul uşii. Dar dacă cineva ar mai fi înaintat doar trei paşi...

Slavă Cerului că nici tatăl ei şi nici Isaac nu obişnuiau să se scoale devreme!... Mama se trezise cu siguranţă, dar nu venea niciodată la grajduri. Cu puţin noroc, Jon se mai afla o vreme în siguranţă. Plecînd grăbită, Bennie se ruga pentru puţin noroc şi mult ajutor divin.

Nu se putea întoarce acasă. N-avea nici o şansă să facă rost pe furiş de ce avea nevoie, chiar de sub nasul mamei. Se îndreptă aşadar către magazinul lui Brendan, sperînd să găsească acolo tot ce-i trebuia.

Din fericire, ajunse acolo fără să se fi întîlnit cu cineva. Magazinul era înghesuit, cu un iz de aer stătut. Alese tot ce credea că îi va trebui, punînd totul într-o sacoşă din pînză şi îndreptîndu-se către grajd.

— Bennie!

Strigătul izbucni tocmai cînd trecea de *Ţiparul Dansator.* O, Doamne!... Tatăl ei. Îngheţă pe loc, închizînd ochii şi respirînd adînc.

Calmă. Trebuia să fie calmă. El nu ştia absolut nimic despre Jon. Trebuia doar să fie calmă. Respirînd încă o dată

adînc, strînse în braţe sacoşa şi se întoarse pentru a-şi înfrunta părintele.

— Unde-ai fost, fata mea? Am observat că Puffy este încă-n spatele grajdului. Credeam că-i duci pe toţi la păşune.

— Îi duc. Dar n-am apucat încă.

El îşi îndreptă privirea în direcţia de unde venea ea.

— Şi ai fost...? lăsă el întrebarea în suspensie.

— La Brendan, răspunse ea încet.

— La Brendan? ridică el dintr-o sprînceană. Şi ce-ţi trebuia ţie, aşa de dimineaţă, de te-ai dus acolo?

Frămînta neliniştită materialul sacoşei în palme. Calm! îşi repeta mereu.

— Uitasem... cîteva lucruri ultima oară cînd am făcut curat. M-am dus după ele.

— Asta ai în sacoşă, presupun?

— Da, a răspuns ea uşurată.

— Şi ce-i aşa de important de-a trebuit să dai fuga de cum te-ai sculat?

Uşurarea venise prea devreme.

— Cîrpe de praf.

Bine, asta era cu siguranţă ceva important, îşi zise ea, şi încercă din nou:

— Ăă, aveam nevoie de nişte... leacuri.

El rînji:

— Treburi femeieşti, bănuiesc.

— Da.

Mijindu-şi ochii, se apropie încet de ea:

— De aia eşti aşa speriată şi cu mintea aiurea? Niciodată pînă acum nu mi s-a părut că eşti neputincioasă şi agitată, ca celelalte femei.

— Cred că-i doar căldura, tată.

— Asta aşa-i, conveni el ridicîndu-şi ochii către cerul fără nori, de un albastru arzător. Cred că astăzi o să fie şi mai rău.

— O, nu!

Probabil că pentru Jon era insuportabil de cald în grajd.

— Poate ar trebui să-ți iei o zi liberă, Ben. Ai muncit prea mult.

— Cred că așa o să fac.

— Du-te și exersează la vioara aia a ta. N-ai prea mai avut timp de așa ceva în ultima vreme.

— Mi-ar place asta.

Nimeni n-o deranja cînd exersa. Asta i-ar permite să se ocupe netulburată de Jon.

— Îl trimit pe Isaac să ducă caii la păscut în locul tău.

— Nu!

El se holbă din nou la ea.

— V... vreau să spun, se bîlbîi ea. Aș... v... vrea să duc caii afară. Nu mă deranjează. După aceea, promit că-mi iau restul de timp liber.

— Ești sigură?

— Sînt sigură.

Plecă înainte ca el să mai poată întreba ceva.

Lăsă sacoșa ascunsă după ușa grajdului și o rupse la fugă în spatele casei, la fîntînă, încercînd să reziste tentației de a se duce să vadă ce face Jon.

Oricum avea nevoie de apă și, oprindu-se să se asigure că el era în siguranță, ar fi pierdut timp prețios.

Din cauza grabei, găleata se balansă, lovind-o la picior și udîndu-i fusta. Intră în grajd, se duse la boxă și se opri.

El era încă acolo. Palid, tăcut, absolut nemișcat, zăcea pe paiele negre-aurii.

Dintr-o dată o cuprinse o spaimă cumplită că a ajuns prea tîrziu.

Capitolul 18

Ezitînd, temîndu-se de ce ar putea găsi, îşi aşeză încet mîna pe pieptul lui. Prin pînza groasă şi rigidă a cămăşii, trupul emana căldură, şi se putea simţi, încet ca o părere, mişcarea pe care o făcea respirînd.

— Slavă Domnului!...

— Te-ai întors, şopti el fără să deschidă ochii.

— Da.

Era aşa de străveziu, de nemişcat, cu pielea perfect întinsă peste trăsăturile frumos modelate ale feţei... Pe cine încerca ea să păcălească? Nu era medic, abia dacă ştia cum să cureţe şi să panseze o rană. Dacă n-ar mai deschide niciodată ochii lui minunaţi şi somnoroşi, n-ar putea suporta ideea că şi ea a avut o parte din vină.

— Jon... Eşti sigur că nu există cineva pe care să-l pot chema? Un loc unde aş putea să te duc? Nu ştiu ce să fac.

— Încredere... în tine.

Încercă să o atingă, se cutremură şi lăsă mîna să-i cadă înapoi pe paie.

— N-am încredere... în nimeni altcineva.

Ea trase adînc aer în piept.

— E-n regulă. Ce trebuie să fac?

— Doar... scoți glonțul.

— Unde este?

— În spate.

Spatele lui. O, Doamne! Nu în mînă sau coapsă... Nimic simplu. În spate!

Putea s-o facă. Trebuia. Luîndu-și lucrurile aduse de la magazin îl ocoli, atentă să nu-l lovească în vreun fel, și îngenunche în spatele lui.

Își puse mîna la gură pentru a-și ascunde geamătul. Nu dorea ca el să-i simtă disperarea. O gaură de mărimea unui pumn străpungea în partea de sus a spatelui haina ciudată pe care o purta. Dacă glonțul intrase adînc, era mult prea aproape de inimă pentru a-i da fetei o cît de mică siguranță.

Dar dacă i-ar fi atins inima, n-ar fi reușit niciodată să ajungă atît de departe, ceea ce însemna că glonțul s-a oprit destul de aproape de suprafață. În jurul rănii, haina era îmbibată de sînge negru, închegat. Era atît de mult sînge, dar se părea că sîngerarea, chiar dacă nu se oprise, începuse să scadă.

Toate la timpul lor. Trebuia în primul rînd să-i scoată haina, și avea nevoie de foarfecă.

— Mai întîi o să tai hainele, ca să văd ce s-a întîmplat, e-n regulă?

Tăie și îndoi pînza groasă, reluîndu-și respirația care i se oprise în loc. Primul pas era făcut. Jon nu schițase nici cea mai mică mișcare.

— Jon?

— Da.

— Voiam doar să verific dacă mai ești cu mine.

În jurul taliei era o umflătură înfășurată într-o bandă de pînză, iar ea se întrebă dacă nu cumva mai are o rană în

partea de jos a spatelui. Dar acela nu era un bandaj, ci doar un brîu din pînză groasă.

Oricum, avea timp mai tîrziu să se ocupe de el. Tăie brîul și îl dădu de-o parte.

Acum cămașa. Pînza cedă mult mai ușor foarfecii, dar a o îndepărta era cu totul altceva. Sîngele se uscase, lipind cămașa de piele. Dacă ar fi tras pur și simplu de ea, durerea ar fi fost cumplită; mai rău, probabil că ar fi început iar să sîngereze, și ea nu mai știa cît sînge își putea el permite să mai piardă.

Se lăsă puțin pe călcîie, cîntărind problema. Scoase apoi o cîrpă curată din sacoșă și o înmuie în găleata cu apă.

Cînd o scosese din puț, apa era foarte rece dar, din cauza căldurii, ajunsese deja pînă aproape de temperatura pielii.

— Acum o să pun o cîrpă udă pe spatele tău. N-ar trebui să doară.

De parcă mîinile ei ar fi putut să-i provoace vreo durere... Știa că se află aproape de limita realității. Lumea din jurul lui era neclară și unduitoare, iar o bună parte din lucrurile care îl înconjurau începuseră să-i scape. Recunoscuse vag grajdul cînd sosise noaptea trecută. Nu avusese nici măcar destulă putere să o cheme pe Beth. Se trîntise pur și simplu pe cel mai apropiat balot de paie, lăsînd întunericul să-l cuprindă.

Întunericul era încă acolo, dar se putea concentra clar asupra unui singur lucru: Beth. Simțea atingerea domoală, liniștitoare a degetelor ei, muzica blîndă a vocii sale îngrijorate. Acum făcea ceva la spatele lui, ceva care-i mai potolea durerea arzătoare aflată acolo... doar de noaptea trecută?

— Așa. Acum o să-ncerc să scap de resturile astea.

Îndepărtă încet cămașa, dezlipind-o de pe umărul rănit.

— Haide, haide, repeta ea de parcă vocea ei ar fi reușit să o ajute. Așa, zise din nou.

La vederea cărnii sfîrtecate i se puse un nod în gît. Nu că ar fi avut stomacul sensibil. Frații ei o vindecaseră de așa ceva de la o vîrstă fragedă. Dar acum nu putea uita că acesta

era spatele lui Jon. Uriaşul ei blînd nu era capabil să rănească pe nimeni şi nu merita să îndure atîţa suferinţă.

Umezi iar cîrpa şi o aşează pe rană, îndepărtînd cheagurile şi sîngele închegat, sperînd ca rana să fie puţin adîncă şi să poată vedea glonţul.

Dar nu avu noroc. Îi curăţase spatele cît putuse de bine, dar cu toate astea glonţul care-l rănise nu se vedea. Nu-i mai rămînea de făcut decît să-l caute.

— Am nişte laudanum[1]. Vrei să-l iei?

De-abia reuşi să-şi mişte capul, refuzînd.

— Nu trebuie să te mişti, altfel s-ar putea să te tai şi mai adînc. Iar eu nu am putere să te ţin.

— Nu, gemu el.

Era convins că într-adevăr nu ar fi în stare să mai simtă nimic. Nici pînă acum nu prea simţise ce făcuse ea. Avea spatele amorţit, probabil că nervii suportaseră deja mai mult decît puteau îndura.

— Bine, acceptă ea în final.

Apucîndu-şi strîns cu dinţii buza superioară, luă un cuţit bont. Nu fusese în stare să găsească ceva mai potrivit; trebuia să se descurce cu acesta. Îl ridică, iar mîna începu să-i tremure.

Aşa nu mergea! Îşi dori cu disperare să existe altcineva, cineva care să o ajute.

— Beth.

Nu spuse nimic altceva, dar era suficient. Cu acest unic cuvînt, o făcu să-şi amintească de toate acele momente cînd crezuse în ea, toate clipele cînd în privirea lui se citea aprobare totală.

Îl atinse uşor. El tresări, apoi rămase nemişcat.

— Jon?

Nici un răspuns. Dar putea să-i vadă pulsul, bătînd încet sub pielea fină din spatele urechii.

---

[1] *Laudanum*: substanţă narcotică extrasă din opiu şi folosită, printre altele, ca anestezic în intervenţiile chirurgicale. (n.t.)

Leşinase. Poate că era mai bine aşa. Se concentră asupra a ceea ce avea de făcut.

— Haide, haide. Unde eşti?

Asta este! Cuţitul atinsese ceva dur. Se aplecă mai aproape şi clipi pentru a-şi limpezi privirea. Glonţul era negru, diform, neted. Nu pătrunsese prea mult — poate doi inchi. Ori fusese tras de la oarecare distanţă, ori muşchii puternici ai lui Jon îi încetiniseră intrarea.

Simţi atunci un val violent de furie împotriva oricui fusese aşa de lipsit de scrupule încît să-l împuşte pe la spate.

Acum să-l scoată...

Cinci minute mai tîrziu, încă se mai chinuia, fără succes.

— La dracu, la dracu, la dracu, blestemă ea. Oprindu-se un moment, îşi îndreptă spatele şi se şterse la ochi cu dosul mîinii, încercînd să îndepărteze înţepăturile de acolo.

Nu mergea aşa. Privirea îi căzu pe grămăjoara de lucruri pe care le adusese şi le aruncase pe o bucată de pînză. Ce să facă?

Foarfeca! Apucînd-o, se aplecă din nou asupra spatelui lui Jon. Găsi din nou glonţul. Era uimitor cum o bucăţică aşa mică de metal putea trezi o asemenea ură în ea. Deschizînd un pic foarfeca, o strînse prinzînd glonţul, rugîndu-se să-l poată ţine. Oprindu-şi respiraţia, trase de el.

Rămase aproape surprinsă cînd foarfeca ieşi, cu glonţul prins între lame. Cu zvîcnitură violentă aruncă glonţul, care se lovi de perete cu un zgomot puternic.

Aruncînd foarfeca înapoi pe bucata de pînză, apucă un petic de bumbac pe care îl împături, făcînd din el un tampon. Se aplecă asupra rănii lui Jon şi îl puse deasupra. Sfîşie apoi o pînză în fîşii lungi şi subţiri, promiţîndu-i în gînd lui Brendan că-i va înlocui cearceaful luat din cufărul aflat în camera din spatele magazinului. Atunci cînd avu suficiente fîşii le înfăşură, fixînd bine tamponul la locul lui.

Mîinile lui Bennie tremurau de oboseală cînd totul fu gata. Se rezemă de peretele boxei, privind mulţumită la

bandajul curat care acoperea partea superioară a pieptului și spatele lui Jon. O să reușească!

Își acordă un moment de odihnă. Trebuia să scoată caii la păscut înainte ca tatăl ei să vină să vadă de ce mai erau încă în grajd.

După ce puse rapid căpăstrul pe capul lui Patience — care fu și el o dată înțelegător — îi scoase și pe ceilalți trei. Aceștia îl vor urma pe Patience.

Îl încălecă pe Puffy, ținîndu-l pe Patience în urma ei, și se îndreptă spre luncă, cu ceilalți trei cai urmînd-o.

Spre surprinderea ei, soarele încă nu se ridicase prea mult pe cer. Deși ei i se păruse că trecuseră zile întregi, probabil că nu se scurseseră mai mult de două ore de cînd îl găsise pe Jon în grajd.

Nu se putea împiedica să nu se-ntrebe ce i se întîmplase. Haine așa de ciudate, și brîul acela gros în jurul lui... Dacă ar fi fost rănit în luptă, n-ar fi trebuit să fie îmbrăcat în uniformă? Cu excepția nopții cînd o salvase în pădure, nu-l mai văzuse niciodată fără uniformă. Iar dacă a fost la luptă, unde era restul companiei lui? De ce n-au avut ei grijă de el?

Bennie dădu drumul cailor în luncă, privind cum le sclipește pielea în lumina fierbinte și strălucitoare a soarelui. Ridicîndu-și fustele, o rupse la fugă către grajduri. Cu toate că glonțul fusese îndepărtat, Jon nu se clintise pînă la plecarea ei. Nu exista nici o garanție că va scăpa cu viață.

Intră în grajd și îngenunche lîngă el.

Pînă acum era bine. Încă mai respira. Întinzînd o pătură lîngă trupul lui inert, se așeză să-l vegheze. Respira slab, dar liniștit; îi putea vedea pieptul masiv urcînd și coborînd în ritmul respirației.

Cu grijă, ca să nu-l trezească, își așeză o palmă pe fruntea lui. Cald. Prea cald? Greu de spus dacă de vină era febra sau aerul sufocant, copleșitor de fierbinte.

Trecuseră luni întregi de cînd nu-l mai văzuse. Era rănit, palid, murdar și asudat, dar încă o uimea cu perfecțiunea

chipului său de un echilibru fără cusur, minunat sculptat, aproape prea frumos pentru a fi real. Avea impresia că accidentul care-i afectase capacităţile mentale fusese ca un fel de compensaţie; natura trebuia să echilibreze trăsăturile lui excepţionale cu un defect sau două.

Dar ea nu socotise niciodată încetineala lui în gîndire ca pe un defect. Îi dădea acea bunătate şi îngăduinţă care erau atît de rare, îl făcuse să-şi ofere prietenia pe care ea o acceptase cu recunoştinţă. Şi asta pentru că ea, deşi avea o familie numeroasă, nu avusese niciodată cu adevărat un prieten.

Probabil că ultimele luni nu fuseseră prea uşoare pentru el. Arăta slăbit. Privirea ei alunecă de-a lungul trupului. Muşchii braţelor şi ai pieptului se mai reliefau încă sub piele, coborînd abrupt spre pîntec. Dar într-o parte se afla o cicatrice roşie şi urîtă.

Fusese rănit. Gîndul îi fugi în trecut; era întuneric în pădure cînd el o scosese de acolo, şi nu apucase să-l vadă dintr-o parte. Avusese oare cicatricea atunci?

Se întinse şi îşi trecu uşor mîna peste cicatrice. Era moale, aproape netedă sub degetele ei. Chiar dacă n-o putuse vedea, atunci, în podul grajdului, îşi plimbase mîinile de-a lungul trupului său, iar şi iar. Ar fi simţit-o.

Înseamnă că a fost rănit după ce a plecat. Atîta durere, alt cusur pe trupul lui frumos! Îşi dori să fi fost în preajma lui, să-l îngrijească.

N-ar fi putut să spună cît timp a trecut de cînd stătea aşa, privindu-l. Sudoarea o gîdila de-a lungul spatelui, pe picioare, simţea aerul cald şi greu în plămîni. Totuşi avea o stranie mulţumire pentru faptul că se afla acolo împreună cu el, ascultîndu-i respiraţia, putînd să întindă din cînd în cînd mîna pentru a-i atinge pielea umedă şi ştiind că, măcar pentru scurt timp, el se află în siguranţă.

— Bennie!

Urletul care se auzi din afara grajdului o făcu să sară în picioare. Tata! Ce căuta el aici?

— Ce? murmură Jon ameţit, mijindu-şi ochii.

— Sst... Linişte. Nu mişca, răspunse ea înnebunită.

— Bennie!

— O clipă, tată, vin imediat! răspunse ea.

Se aplecă şi îi şopti lui Jon la ureche:

— Nu te mişca. Nu face nici un zgomot. Mă-ntorc imediat.

Se ridică în picioare şi ieşi repede din grajd, întîlnindu-se cu tatăl ei tocmai cînd acesta era gata să intre pe uşă.

— Aici eşti, fata mea. Ce te-a reţinut?

— Eram... în pod. Exersam.

— Ben, este mult prea cald ca să exersezi în grajd. De ce nu te duci afară, în vale?

— E bine. Linişte. Îmi place aici.

— Uită-te la tine! Îndată o să leşini de căldură.

— N-am nimic, răspunse ea, un pic cam prea înţepat.

— Bine atunci, se încruntă el. Ai grijă să te cureţi puţin înainte să te vadă maică-ta.

— Da, domnule. De ce mă căutai?

— A, da, îşi reaminti el, strălucind de mulţumire. Avem clienţi.

— Clienţi?

— Aflaţi în drum spre Cambridge, răspunse vesel.

— A, ai nevoie de mine să ajut la servit?

— Nu, Ben. Ţi-am promis ziua liberă. Dar caii lor trebuie adăpostiţi în grajd.

— Caii lor? Aici? întrebă ea îndreptîndu-şi zulufii rebeli de pe frunte. Dar nu se poate.

— Cum nu? D-aia avem afurisitele astea de grajduri!

— Dar... eu... încă nu le-am curăţat. Nu poţi pune caii clienţilor în nişte boxe murdare.

— Da, cred că nu.

— Sigur că nu, zise ea răsucindu-l pe loc şi împingîndu-l uşor către tavernă. Dă-le ceva de băut. O să curăţ grajdurile şi apoi o să mă ocup de caii lor.

— Bine. Dar ai grijă să le cureți, bagă de seamă. Or să tot iasă afară să vadă ce-i cu caii lor. Țin foarte mult la animalele lor, tipii ăștia.

— Vor fi fără pată.

— Știu.

Fluierînd, cu gîndul la clienții care-i vor plăti — unii s-ar putea să aibă chiar noutăți — se grăbi către *Țiparul Dansator.*

Bennie își puse mîna pe inima care bătea să-i spargă pieptul, dorindu-și ca pulsul să-i revină la normal. Nu fuseseră descoperiți — încă.

Se întoarse grăbită în boxă și se așeză lîngă Jon. Unde să-l ducă? O soluție era la Brendan. Dar nu putea fi sigură că nimeni nu va comenta faptul că se duce acolo atît de des cît ar fi trebuit pentru a-l îngriji pe Jon. Nici nu-și imagina cum l-ar fi cărat pînă acolo, chiar prin mijlocul orașului, în plină zi.

Ei bine, nu era nici o speranță. Rămînea podul. Ar fi aproape și ascuns vederii. Dar cum Dumnezeu să-l urce acolo?

Se așeză în genunchi.

— Hai acum, Jon. Este timpul să te trezești.

Cu ochii încă închiși, el zîmbi șmecherește:

— Nu vreau.

Ea îl scuturâ de umăr.

— Trebuie să pleci de aici, Jon, sau au să te găsească. Jon? Haide, Jon.

El clipi deschizînd ochii. Pupilele îi erau dilatate, iar privirea nesigură.

— Să mă găsească?

— Da. Trebuie să te urc în pod, mă-nțelegi? Acolo n-or să te găsească.

— Mă duc în pod, repetă el, pronunțînd nedeslușit.

Ea îl apucă de brațul drept și încercă să-l ridice în picioare.

— Haide, am să te ajut.

— Întotdeauna mă ajuți, Beth.

— Da.

Doamne, mare mai era! El reuşi să se ridice în picioare, dar se lăsa greu pe umărul ei. Mişcările îi erau încete şi dezordonate, şi dacă n-ar fi cunoscut situaţia, ar fi crezut că era drogat.

— Hai. Hai să te duc la scară.

Împingînd, trăgînd, Bennie aproape îl tîrî de-a lungul grajdului şi îl popti de perete. Se opri încercînd să-şi adune puterile, privind în sus către gaura din tavan. Pînă acum nu observase cît de sus se afla.

Nu avea nici o şansă să-l poată urca singură pe scară. Dimineaţa aceea o vlăguise deja, dar chiar dacă n-ar fi fost asta, el era pur şi simplu prea mare. Va trebui ca el să o ajute.

— Jon, spuse ea cu nerăbdare. Jon!

Capul i se bălăngănea încoace şi încolo, dar în cele din urmă reuşi să privească în jos către ea.

— Beth?

— Jon, trebuie să urci scara. Nu pot s-o fac eu în locul tău. Trebuie să o urci chiar tu.

El clătină din cap uitîndu-se la scară.

— Nu pot. Obosit... aşa obosit...

— Jon! spuse ea cu asprime.

Îi prinse capul în mîinile ei şi îl privi în ochi, încercînd să găsească o urmă de înţelegere.

— Trebuie s-o faci! Pentru mine.

Îl văzu adunîndu-şi puterile, voinţa, căutînd să găsească o rezervă ascunsă de putere.

— Pentru tine!

Se prinse de scară şi puse piciorul pe treapta cea mai de jos.

Era o înaintare dificilă, centimetru cu centimetru, cu mişcări lente, ce păreau singurele de care era în stare. La un moment dat se opri, lipindu-se de scară, adunîndu-şi puterile ca să poată continua. În sfîrşit, ajunse la deschiderea din tavan, trecu prin ea şi se prăbuşi pe scîndurile podului.

Capitolul 19

Luna galbenă, aproape tot atît de fierbinte şi galbenă ca soarele, îşi arunca razele prin fereastra ei. Bennie avea cearceafurile înfăşurate pe picioare, iar cămaşa de noapte era umedă şi lipită de carnea ei fierbinte.

Se gîndi că probabil se apropie miezul nopţii, şi cu toate astea era încă înăbuşitor de cald. Se răsucea întruna, încercînd să prindă măcar o fărîmă de răcoare. Cu siguranţă că în podul grajdului era de nesuportat.

După ce Jon reuşise să se urce pînă sus pe scară, a adunat la repezeală cîteva paie şi i-a făcut o saltea. El s-a tîrît pînă acolo şi s-a prăbuşit pe burtă, ca o lumînare stinsă de o adiere rece de octombrie.

Bennie a adus caii clienţilor în grajd şi şi-a petrecut aproape toată după-amiaza cu Jon, veghindu-l, ca şi cum asta l-ar fi ajutat să se însănătoşească mai repede. El a dormit tot restul zilei. Spre seară a reuşit să-l trezească şi să-l facă să ia cîteva înghiţituri de supă, dar era împrăştiat şi aproape incoerent.

Trebuia să se ducă din nou să vadă ce face. Oricum, combinația de căldură și îngrijorare făcea ca somnul să devină imposibil. Se înfășură într-o pelerină subțire, neagră, mai mult pentru a camufla albul sclipitor al cămășii de noapte, decît pentru a-i ține de cald.

Picioarele ei goale alunecau încet și fără nici un zgomot pe lemnul neted al scărilor, în timp ce cobora și se strecura afară pe ușă. Aerul nemișcat și fierbinte al nopții de vară era dens, plin de mirosul ierbii, de izul berii fermentate și de mireasma persistentă a bobocilor de floare.

Iarba uscată îi zgîria tălpile goale, și ea se întreba cînd se va încheia în sfîrșit această perioadă de căldură neobișnuită, uscată. Deschizînd larg ușa grajdului, lăsă lumina lunii să pătrundă înăuntru, atît cît să poată distinge umbrele familiare. Un cal fornăi încet. Chiar la intrare, lîngă perete, ținea un felinar pe care îl luă cu ea înainte de a se îndrepta spre pod.

Respirația lui Jon era aspră și greoaie. Cuprinsă brusc de fiori ca de gheață, se repezi spre el. Mîinile îi tremurau pe cremene și amnar, pînă reuși să aprindă felinarul. Era cam riscant în pod, unde o singură scînteie putea aprinde fînul uscat, dar pentru moment nu aceasta era grija ei principală. Apropie felinarul de Jon, astfel încît să-l poată vedea cît mai clar, iar flacăra galbenă îi lumină trăsăturile ascuțite.

Gemea, mișcîndu-se fără încetare, cu chipul schimonosit într-o cumplită agonie. O, Doamne! Oare avea dureri atît de mari?

— La naiba... nu muri! murmură ea cu glas răgușit. Rezistă!

„Un coșmar", gîndi ea, întrebîndu-se prin cîte coșmaruri o fi trecut el de cînd se despărțiseră ultima oară.

Era evident că fusese împușcat de două ori. Ce altceva i se mai întîmplase? Ce-i putea produce atîta suferință? Gemu

din nou și ea îl prinse de umăr pentru a-l trezi. Dar își retrase mîna imediat.

Era fierbinte, mult prea fierbinte pentru a da vina pe căldura din pod.

Îi puse palma pe frunte, sperînd să o găsească umedă de sudoare, dar pielea era arzător de uscată, fierbinte ca metalul lăsat în bătaia soarelui de amiază, iar acum știa că nu mai era vorba doar de un coșmar. Era stăpînit de o febră devastatoare.

O senzație dureroasă îi cuprinse pîntecul. Ridicînd felinarul, îndepărtă marginile bandajului care îi acoperea spatele, privind dedesubt. Pielea din jurul rănii era umflată, cu pete închise la culoare, care știa că la lumina zilei ar fi arătat de un roșu aprins.

Nu mai era timp de gîndire. Căută repede în punga cu medicamente și ridică sticluțele în lumina felinarului, încercînd să citească etichetele.

ELIXIR VITRIOL. Își amintea vag că mama le dădea așa ceva fraților ei cînd aveau febră. Dar cum oare să-l facă pe Jon să o înghită?

— Jon...

Nici un răspuns.

— Jon! Trezește-te! îi strigă în ureche, sperînd să poată pătrunde din nou pînă la el, pentru o clipă sau două.

Starea lui era cu mult mai proastă decît fusese în timpul dimineții.

— Beth? murmură el amețit.

— Am pentru tine ceva de băut.

El se strîmbă:

— Grog?

— Nu, nu grog. Un medicament. Trebuie să-l iei.

Era încă întins pe burtă, ceea ce făcea ca administrarea medicamentului să devină și mai dificilă. Nu putea să-l ridice pur și simplu într-o poziție potrivită.

Fața lui era îndreptată către ea. Îi ținu gura deschisă și turnă o cantitate apreciabilă de lichid.

— Înghite!

Îi privi gîtul pînă văzu cum mărul lui Adam se mișcă în sus și în jos. Apoi îi turnă încă o înghițitură, cîntărindu-i din ochi trupul. Era atît de mare... În sfîrșit, mai turnă încă una, pentru mai multă siguranță.

Așteptînd ca medicamentul să-și facă efectul, îi mîngîie fața, simțind asprimea obrazului neras. Neputînd rezista tentației, își lăsă mîna să alunece pe gît și pe curba umărului nevătămat.

În ciuda slăbiciunii momentane datorate rănii, puterea ascunsă în trupul lui se putea simți cu ușurință. Era construit din mușchi solizi și tendoane groase, îmbrăcate într-o piele fină, catifelată, iar ea nu-și putu reprima valul de căldură care o invadă la atingerea lui.

El porni să tremure și ea înțelese că începea să aibă frisoane, în ciuda căldurii copleșitoare din pod. Medicamentul nu avusese efect, iar febra continua să crească. Oricît de mult ar fi fost tentată să-l încălzească, pentru a-l face să se simtă confortabil, cel mai important lucru era să-i scadă febra.

Ieși din grajd, alergă la fîntînă și scoase o găleată cu apă. În tăcerea nopții, zgomotul făcut de frînghie părea neobișnuit de puternic, iar apa cădea cu picături sonore în adîncul puțului. Își umplu găleata, iar cercurile metalice care fixau doagele de stejar se răciră aproape imediat, în contact cu apa rece din puț. Fîntîna lor era adîncă, iar apa ei era printre cele mai reci din oraș.

Cînd se întoarse la Jon, udă o cîrpă și începu să-l șteargă cu ea. El se smuci într-o parte, încercînd să scape de atingere, mormăind în barbă; senzația trebuie să fi fost asemănătoare cu atingerea unui sloi de gheață. Prosopul deveni repede călduț și ea îl introduse iar în găleată, recunoscătoare pentru senzația de răcoare pe care o simțea la încheieturile mîinilor.

Îi șterse fiecare parte a corpului care-i era dezgolită: fruntea, obrajii, gîtul ca o coloană netedă, spatele lat. Apa nu se evapora de pe corp, datorită umidității din aer, așa că pielea rămînea udă, reflectînd lumina aurie a felinarului.

El începu să vorbească din nou, murmurînd într-un delir febril fragmente de lupte, amintiri fără sens din copilărie.

Îi trecu iar și iar cîrpa udă peste corp, înlocuind de două ori apa deja încălzită cu alta rece, proaspătă. Noaptea continuă așa, într-un ritm propriu, în timp ce ea plimba mereu cîrpa udă peste trupul lui înfierbîntat. Începuse să o doară spatele dar continua, căci era unicul lucru pe care putea să-l facă, iar mișcarea aceea de du-te-vino o liniștea și o făcea să spere că are același efect și asupra lui. El începu să se agite tot mai puțin, în timp ce ea urmărea sclipirea picăturilor de apă care îi coborau de pe umeri, adunîndu-se în adîncitura șalelor.

Murmurele lui erau mai coerente acum, nu mai erau întrerupte de frisoanele violente ce-i scuturaseră trupul. Încă inconștient, rosti un lung șir de propoziții.

Bennie se încruntă. N-avea nici un sens! Avea febră, probabil delira. Și totuși...

Se aplecă mai aproape, ascultînd cu atenție cuvintele care se strecurau de pe buzele lui. În timp ce mîinile ei continuau să-l răcorească, sprîncenele i se încruntară din pricina concentrării.

În final, cu o încetineală care o făcu la început să creadă că i se pare, pentru că dorise prea mult ca acest lucru să se întîmple, trupul lui începu să se răcească. Cînd îi atinse fruntea cu dosul mîinii, nu mai avu senzația că-i arde pielea.

Obosită, aruncă în găleată cîrpa. Prin geamul minuscul se vedea cum cerul pălește în preajma zorilor. Stătuse aici doar jumătate din noapte, dar avea impresia că trecuseră zile

întregi, oră după oră, corpul lui părînd să capete contururi incerte sub mîinile ei.

Desfăcu o bucată curată de pînză şi o aşeză peste picioarele lui Jon, simţindu-şi membrele lipsite de vlagă. Perspectiva de a coborî încă o dată scara îi părea o povară covîrşitoare.

Capa ei era întinsă alături şi se lăsă pe ea cu un oftat, strecurîndu-şi mîinile sub obraji. Avea nevoie doar de o clipă de odihnă; trebuia să-şi adune puterile. Abia mai putea să gîndească. Îşi amintea vag că trebuie să se gîndească la ceva, dar nu mai era capabilă să reţină nici un gînd.

Oare de ce se simţea aşa fierbinte? Jon plutea ameţit într-o beznă fierbinte. Încet, devenea conştient de fragmente de realitate: atingerea aspră a unei pături sub obrazul lui, senzaţia de transpiraţie a pielii şi o durere puternică în partea de sus a spatelui.

Luptîndu-se să-şi amintească ce i s-a-ntîmplat, încercă să-şi deschidă ochii. Gîndurile îi erau confuze şi se simţea frustrat pentru că nu putea gîndi cu uşurinţa lui obişnuită.

Lumina pe care o zăreau ochii lui era palidă şi difuză, încărcată de praf şi umiditate. Un fir de pai îl gîdila pe nas şi suflă ca să-l îndepărteze.

Beth! La numai trei picioare distanţă de el, odihnindu-se liniştită pe o parte, arătînd ca un copil inocent, cu mîinile sub obraz, era Beth. Pentru un moment renunţă să mai lupte să înţeleagă ce se întîmplă, abandonîndu-se plăcerii nevinovate de a o privi.

Pielea ei era lucioasă de căldură şi transpiraţie, iar părul îi era o învălmăşire de zulufi aurii, împrumutînd culoarea paiului şi a luminii aurii a soarelui care o scălda. Îşi dădu seama că nu o mai văzuse niciodată cu părul complet liber.

Purta o cămaşă de noapte largă, făcută dintr-o pînză destul de subţire pentru a se mula pe curbele dulci ale corpului ei minunat. Cămaşa îi acoperea trupul stînd întinsă peste sîni, iar el se întrebă dacă pînza subţire ca un voal ar lăsa să se ghicească, într-o lumină mai puternică a soarelui, vîrfurile închise la culoare ale sfîrcurilor.

Ea se încruntă în somn, încreţindu-şi fruntea. Oare ce griji i-or tulbura odihna? N-ar trebui s-o lase să aibă nici o grijă.

Iar ea era mult prea deosebită pentru a dormi în fîn. Ce căuta aici? Reuşi să-şi desprindă ochii de pe trupul ei pentru a privi în jur.

I se părea familiar. Era podul unde ei...

Oh, drace! Îşi aminti că mergea spre locul de întîlnire, numai pentru a descoperi că totul fusese un eşec. Duşmanii lui ajunseseră cumva acolo şi îl aşteptau. A luat-o la fugă şi apoi a urmat durerea aceea îngrozitoare, care i-a străpuns spatele.

Puterile îl părăsiseră aşa de repede... Nu avea unde să se ducă şi cui să ceară ajutor. Îşi aminti cum a ajuns la grajd şi s-a prăbuşit cu capul înainte pe cel mai apropiat balot de paie. Din acel moment amintirile îi erau fragmentate, distorsionate ciudat. Îşi amintea de o scară şi de nevoia îngrozitoare, imposibilă, de a o urca. În viziunea lui apărea uneori şi Beth, ale cărei mîini îl răcoreau şi îl liniştea, iar vocea ei reuşea să pătrundă prin ceaţa din mintea lui.

Mai era şi coşmarul. Nu şi-l putea aminti cu adevărat, dar ştia că îl avusese. Persista doar întunericul; o senzaţie de gol, violenţă şi o îngrozitoare certitudine că el purta, cumva, întreaga responsabilitate.

Pleoapele ei clipiră deschizîndu-se, genele de culoarea nisipului descoperind frumoşii ochi căprui. Privirea îi deveni conştientă.

— M'neaţa, Beth.

— Jon.

Buzele ei schiţară un zîmbet somnoros, iar el regretă că n-o mai văzuse niciodată pînă atunci deşteptîndu-se. Avea o

senzualitate involuntară cînd se trezea încet, întinzîndu-şi trupul cu mişcări graţioase. Oare cum ar fi dacă ar avea dreptul să o atingă, să facă dragoste cu ea dimineaţa, cînd trupul ei era încă leneş şi moale după somn? Îşi imagina că o pătrunde încet, în timp ce ea se arcuieşte languros sub el şi îşi freacă obrazul de asprimea bărbii lui matinale.

O privea cum devine conştientă. Ea se ridică şi îşi dădu părul pe spate, mişcarea strîngîndu-i cămaşa de noapte peste sîni, iar el nu se putu abţine să nu privească alunecarea ţesăturii pe piele.

Îşi ridică cu greu ochii către chipul ei. Privirea de bun venit cu care îl întîmpinase cînd se trezise fusese înlocuită de una oarecum distantă şi îngrijorată. Ochii ei erau întunecaţi, de culoarea cafelei proaspete — lichidă şi strălucitoare — insondabili.

Îşi petrecuse mult timp învăţînd să privească dincolo de aparenţe, încercînd să citească emoţiile pe care ea le ascundea atît de bine. Devenise destul de priceput, dar acum descoperea că nu putea vedea absolut nimic. Era ca o carte închisă pentru el.

Sigur, de ce nu? îşi spuse el. Doar îi era duşman, capabil să tragă împotriva familiei ei. Avusese noroc că nu-l omorîse chiar ea.

— Cum te simţi? întrebă ea încet, de parcă şi-ar fi ales cu mare grijă cuvintele.

El încercă să-şi mişte mîna stîngă, uşurat să constate că încă mai funcţiona. Mişcarea îi provoca dureri ascuţite în umăr şi de-a lungul spatelui şi trebui să strîngă din dinţi pentru a-şi înăbuşi un geamăt. Şi ce dacă îl durea; cel puţin funcţiona.

— Doare... puţin. Nu rău.

— Ai avut febră.

Ea se încruntă puţin, apoi îngenunche lîngă el, adunîndu-şi cămaşa între genunchi, şi îi puse o mînă pe frunte.

— Se pare că acum a trecut. Ți-e foame?

— Puțin.

— O să-ți aduc mai tîrziu ceva.

Se uită la el cu o privire fixă, controlîndu-și cu grijă expresia feței, fără să trădeze nici o emoție. El era puțin contrariat. Crezuse că va fi măcar puțin bucuroasă, văzîndu-l că-și revenise.

— Mă simt lipicios, spuse el, observînd sudoarea și murdăria ce-l acoperea.

Nu dorea să fie murdar în prezența ei, măcar pe dinafară. Pentru interior nu putea face mare lucru.

— O să te spăl.

Aduse un lighean alb emailat, pe care îl umplu cu apă turnată din găleata de lemn. Ca întotdeauna, mișcările ei erau precise, grațioase prin siguranța și puterea lor. Era o femeie îndemînatică.

Scufundă o cîrpă în apă, storcînd-o cu o mișcare fermă a mîinilor. El oftă de plăcere cînd începu să-l spele, bucurîndu-se de răceala apei și de curățenie, dar atingerea ei era distantă și impersonală, ca și cum ar fi fost o infirmieră angajată să îngrijească un pacient tolerat.

— Ce s-a întîmplat? întrebă ea.

— Luptă. Împușcat.

— N-am auzit de nici o luptă pe-aici, prin apropiere.

— Una mică.

— Una mică, repetă ea încet, oprindu-și mîinile pe spatele lui. Asta-i tot?

— Tot ce-mi amintesc.

Încercă să-i zîmbească, dar de această dată ea nu îi răspunse.

Mîna ei se îndreptă din nou spre vas pentru a uda cîrpa. Îl privea cu atenție.

— Altceva nu mai ai să-mi spui? îl întrebă fără intonație.

Ea se purta cu siguranță ciudat. Avea dreptul să fie furioasă pe el, avînd în vedere ce se întîmplase între ei. Totuși, el credea că nu aceasta era problema. Apăruse altceva, ceva care o făcea să se ferească de el, cum nu mai făcuse niciodată. Putea observa o altă emoție, cu grijă ascunsă, dar străbătînd totuși pînă la suprafață. Oare ce era?

— Ce? întrebă el precaut.

— Oh, mă-ntrebam ce-ai făcut de cînd ai plecat.

— Mi-a fost dor de tine, încercă el.

N-a văzut-o venind. O cascadă de apă căzu în capul lui, umplîndu-i gura, alunecîndu-i pe umeri, udîndu-i bandajul, curgînd pe pătura de sub el.

Pur și simplu aruncase apa de spălat peste el! Scuipînd, el clătină din cap pentru a-și limpezi ochii. Se sprijini ușor în brațul nevătămat, ridicîndu-se și holbîndu-se la ea.

Era furioasă. Stătea în picioare deasupra lui, cu cămașa fluturîndu-i pe lîngă corp. Ochii ei scăpărau flăcări.

— Tu... tu... Cum ai putut? Cum ai *putut*, mincinosule, ticălosule, om lipsit de scrupule... nu ești mai idiot decît mine! Nu, idiotul *sînt eu*, pentru că nu mi-am dat seama de la început.

El rămase fără grai. La naiba! Trei ani interpretase rolul ăsta și nimeni nu întrezărise măcar o fărîmă de adevăr. Acum era pe punctul de a fi demascat pentru că făcuse ceea ce *știuse* de la început — o, da, știuse — că nu trebuie să facă: să se încurce cu această femeie.

Piciorul ei se afla deja pe prima treaptă a scării.

— Unde te duci?

Ea îl privi:

— Să te predau!

El ridică o sprînceană. Era aproape o ușurare să nu trebuiască să-și controleze fiecare gest.

— În cămașă de noapte?

Ea se uită în jos, de parcă uitase cum era îmbrăcată.

— Doamne, murmură ea, și capul îi dispăru prin trapa podului.

O clipă mai tîrziu, apăru din nou.

— Calul este încă aici.

Bennie străbătu tot podul, stîrnind pleava în jurul ei, și se opri în fața ferestrei, murmurînd încet ceva ce el nu putea înțelege.

— Care cal?

— Al mamei.

— Și?

Strîngîndu-și buzele, ea îi aruncă din nou o privire aprigă. Dacă ea ar fi fost bărbat, ar fi fost un ofițer al naibii de bun; n-ar fi trebuit decît să se încrunte puțin și toți ar fi tremurat în fața ei.

— Deci este încă aici. Deci nu a plecat încă la Adam. Așa că *eu* nu mă pot întoarce în casă, să mă vadă-n halul ăsta.

— Oh.

Încordarea din umărul lui începu să-și spună cuvîntul și el se întinse din nou pe pătură.

Încă nu-l putea părăsi.

Capitolul 20

Îi venea să-l omoare. Își petrecuse o zi și o noapte trudind să-i salveze pielea fără valoare, iar acum se simțea perfect capabilă să-l jupoaie pe nemernic, centimetru cu centimetru.

Cum de nu înțelesese? Îi aruncă o privire rapidă; ochii lui sclipeau de inteligență și forță. Cum de nu observase? Toată confuzia dispăruse de pe fața lui, înlocuită de un control perfect și o concentrare absolută.

Nu exista decît o singură explicație. Fusese amăgită, prea orbită de fața și trupul lui minunat pentru a privi dincolo de aparențe. Existaseră indicii — o, da, fuseseră, dar ea le ignorase. Le dăduse deoparte, socotindu-le rodul imaginației ei, sau fragmente ce răzbăteau din „fostul Jon" pentru că îi plăcuse așa cum era, accesibil și îngăduitor.

Fusese întotdeauna minunat, chiar și cînd purta pe chip acea nehotărîre înșelătoare. Acum însă, cu trăsăturile vii, cu ochii scăpărînd, era absolut devastator. Și afișa un calm prea perfect..

— Dacă ai de gînd să rămîi aici o vreme, ai putea să stai jos, îi sugeră el.

— Cred că n-ar fi bine pentru tine să mă aflu prea aproape acum.

— Am încredere în tine.

Zîmbetul lui era amețitor, aproape că reușea să-i domolească furia.

— S-ar putea să te răzgîndești, spuse ea așezîndu-se și rezemîndu-se de zidul din piatră aflat sub fereastră.

Nu era bine să stea prea aproape. Chiar dacă nu-l omorîse, se temea că apropierea lui ar fi suficientă pentru a-i slăbi iar dreapta judecată. De data asta va gîndi clar, orice ar fi.

— Cum ți-ai dat seama?

— Ai avut coșmaruri, cînd aveai febră. Ai vorbit mult.

Ochii lui se întunecară, plini de o teribilă tristețe care, în ciuda rațiunii, o făcu să simtă nevoia de a-l consola.

— Da, spuse el cu încordare în glas. Și acum știi totul.

Ea clătină din cap:.

— Nu știu pentru cine lucrezi.

Aștepta să-i răspundă. La dracu, n-avea să-i spună!

— Pentru cine? reluă ea.

— N-aș fi în siguranță dacă ți-aș spune. E mai bine să nu știi.

Probabil că pentru americani. Era singurul lucru care avea oarecum sens, și era un mic balsam pentru rănile ei să creadă că, dacă fusese păcălită și folosită, măcar era pentru o cauză bună.

Dar dacă era vorba de americani, de ce nu-i spunea și ei? Era posibil ca el să lucreze pentru comandamentul britanic, căutînd să depisteze spionii printre propriile lor rînduri.

— Mai bine pentru cine? Spune-mi! îi ceru ea.

— Nu.

— Îmi datorezi măcar atîta.

El nu făcu decît să clatine din cap.

— Am să te predau! îl amenință.

O privi uşor amuzat:

— Cui?

Sub ei se deschise uşa grajdului.

— Sst, şopti ea.

— *Mama ta*? schiţă el din buze.

Ea încuviinţă.

Stăteau şi ascultau, iar aerul din pod era încărcat de tensiune, aşa cum este uneori atmosfera înainte de furtună. O puteau auzi pe Mary pregătindu-şi calul, vorbind cu iapa ei cu un glas dulce, liniştitor. Cînd scoase iapa afară şi închise uşa în urma ei, Beth se ridică şi privi pe fereastră. Jon auzi tropotul copitelor pe pămîntul tare, iar ea se îndreptă spre scară.

— Beth? O să revii?

Îi aruncă iarăşi acea privire care părea să spună că ar dori să mai facă vreo cîteva găuri în el şi apoi plecă, fără să mai rostească un singur cuvînt.

Se întoarse cînd soarele era sus pe cer, încălzind podul ca pe un cuptor pregătit pentru plăcinta săptămînală.

Purta o bluză subţire, crem, şi o fustă de culoarea pămîntului, ţinea o sticlă sub braţ şi ducea un coş acoperit, mirosind a pîine proaspăt coaptă. Avea părul adunat într-un coc strîns, dar bucle rebele îi înconjurau tîmplele.

Părul îi semăna. Deşi ea se străduia din greu să-l ţină pe tot strîns, sub control, mici părticele îşi găseau mereu calea spre libertate.

— Pentru mine?

Îi întinse mîncarea fără un cuvînt şi se întoarse să plece.

El privi eticheta de pe sticlă şi aproape se sufocă.

— „Picăturile iezuite ale Dr. Walker"? Beth, te asigur că...

— Este cidru, îl întrerupse ea îmbujorîndu-se. Aveam nevoie de o sticlă, aşa că am spălat-o şi am folosit-o pe asta.

— Îmi era teamă că vrei să-mi comunici ceva, spuse el, aruncîndu-i o privire strengărească și sperînd ca supărarea ei să mai cedeze în fața comicului situației.

Ea își continuă drumul, dar el voia să nu plece — nu încă.

— Beth, spuse el încet, îmi pare rău.

Nu era pregătită să audă asta. Plecă înainte ca el să mai poată spune ceva.

Se scurseră astfel două zile. Bennie venea de două ori pe zi, aducînd mîncare și plecînd cît de repede putea, incapabilă să stea în aceeași cameră cu el.

Era furioasă; o, da, era foarte furioasă. O mințise, lăsînd-o să creadă că este altceva decît era. O lăsase să iubească — să se culce — cu un bărbat care nu exista.

Și mai era ceva. Dacă sufletul ei fusese liniștit și încălzit de Jon, acest străin din podul ei o intriga. Emana o putere aproape tangibilă, de o excepțională intensitate. S-ar fi așteptat ca un asemenea om să devină tot mai agitat, pe măsură trupul i se vindeca. El nu. Era liniștit, concentrat, perfect controlat. Nu numai trupul lui suferea. Îl urmărea cu coada ochiului, cînd știa că el n-o poate vedea. Privirea lui era fixată într-un punct îndepărtat, necunoscut, cu o expresie de agonie — nu putea găsi un alt cuvînt care să exprime acea emoție intensă.

Ce se întîmplase cu el? Chiar dacă se dovedise a fi un expert, înșelînd-o în atît de multe privințe, era convinsă că ar fi simțit dacă el ar fi suferit așa de mult înainte. Sufletul lui părea să fost zdrobit și nu începuse să se vindece, ci era mai curînd chinuit întruna, pînă cînd rana devenise cumplită.

În dimineața celei de a treia zi, Bennie veni în pod cu un rucsac atîrnat de umăr și cu o găleată de apă proaspătă, pe care o căra cu grijă în cealaltă mînă.

Căldura încă nu se domolise. Cu toate că Jon ar fi dat cu siguranță orice pentru o gură de aer proaspăt, nu se plîngea

niciodată. Din ziua în care febra a cedat, el n-a mai spus practic nimic, părînd să respecte dorința ei de a nu vorbi. Era de parcă își cerea în felul acesta iertare.

Ea îi privi trupul nemișcat. Încă dormea; părea să doarmă aproape tot timpul, dîndu-i trupului odihna necesară vindecării. Febra nu mai revenise, iar pielea sa se întorsese la bronzul sănătos de mai înainte, pierzîndu-și paloarea.

Inima ei tresări — doar un pic. În ciuda rănii lui, în ciuda mîniei ei justificate, el arăta la fel de seducător ca întotdeauna. În fiecare zi, în timpul scurtelor ei vizite, zăcea acolo purtînd doar pantalonii și bandajul, ceea ce lăsa neacoperit mult prea mult din trupul lui pentru liniștea ei. Iar unele unghere ascunse, trădătoare, ale minții — și în unele părți mai imperative ale corpului ei — continuau să-și amintească faptul că împărțiseră cîndva pătura pe care el zăcea acum.

Scuturîndu-și umerii pentru a alunga emoțiile, păși spre el și îl atinse cu vîrful pantofului.

— Jon.

Ochii lui se deschiseră pe dată.

— Jonathan, răspunse el răspicat.

— Ce? întrebă ea nedumerită.

— Jonathan Schuyler Leighton. Ăsta-i numele meu. Nu Jon.

Fălcile lui erau încleștate, iar buzele erau ca o linie dreaptă.

— Jonathan, atunci.

Trînti găleata, vărsînd peste margine puțină apă, și băgă mîna în rucsac.

— Poftim. Acești pantaloni au aparținut unuia dintre frații mei. Ar trebui să ți se potrivească.

Trăsăturile lui se îndulciră:

— Vorbești cu mine.

— Numai pentru că sînt nevoită.

— Mulțumesc, spuse el și arătă spre pantalonii murdari și pătați pe care-i purta. Aștia arată cam rău pentru a mai fi purtați.

— Am observat.

În ochii lui albaștri se aprinse o licărire:

— Da?

Aruncînd rucsacul, ea se întoarse brusc.

— Pleci deja?

— Nu, răspunse ea privindu-l peste umăr. O să golesc cealaltă găleată.

— Ah.

Uimitor, obrajii lui roșiră violent. Fusese nevoit să folosească găleata pe post de ploscă. Bennie ajutase de multe ori la îngrijirea fraților ei și era mereu surprinsă de *modul cum* un bărbat, care reușea să fie teribil de dur în preajma altor bărbați, putea fi atît de rușinat în fața unor necesități firești ale corpului, cînd acestea erau menționate de o femeie.

Își reprimă zîmbetul care amenința să-i apară; nu, nu se va lăsa ea fermecată de această afișare de modestie băiețească. Nu după tot ce-i făcuse el.

— Astăzi o să-ți schimb bandajul, spuse ea și începu să pregătească lucrurile de care avea nevoie.

Se uită către el și îl surprinse privind-o. O privea și zîmbea.

Acesta era *omul* pe care și-l amintea, acela despre care credea că nu există. Ochii lui, în care strălucea o flacără albastră, zîmbeau către ea cu o acceptare totală, mai mult, *cu aprobare*, așa cum făcuse mereu. Era acel zîmbet frumos care o făcea să se simtă cea mai grozavă femeie de pe fața pămîntului. Își aminti de ce avusese încredere, de ce ținuse la el chiar de la început.

— Încetează!

Expresia aspră reveni brusc, în timp ce zîmbetul dispăru. Bennie simți o pierdere dureroasă la dispariția lui, chiar dacă ea însăși era cauza schimbării.

— Îți lipsește chiar așa de mult idiotul?

— Da, țipă ea.

Expresia feței lui deveni impenetrabilă.

— Schimbă bandajul!

— Așează-te pe burtă.

El se răsuci și își sprijini bărbia pe brațe. Răsuflarea ei se opri pentru o clipă, căci pînă și în această mișcare simplă forța lui ieșea în evidență. Mușchii se încordau și se întindeau, adunîndu-se și umflîndu-se ușor sub piele. Iar ea se întrebă, ca și altă dată, cum se formase un asemenea bărbat.

Luînd foarfeca îngenunche alături de trupul lui, acolo unde spatele lat se îngusta către talie. Pentru un moment, nu putu face altceva decît să privească. Era atîta frumusețe în trupul lui, nu frumusețea rece, fără viață a unei sculpturi, ci frumusețea vie, fizică, a unui armăsar de rasă, alergînd liber în bătaia vîntului. Era o frumusețe făcută din efort, mușchi și tendoane, o frumusețe care se mișca, lucra și putea atinge.

El își ridică ușor capul, privind în spate către ea:

— Beth?

— Oh, da.

Strecură vîrful foarfecii sub fîșiile de pînză și le tăie. Apoi le îndepărtă și ridică ușor bandajul, ținîndu-și respirația, sperînd că rana începea să se vindece.

Arăta mai bine. Rana mai avea culoarea roșie violentă, dar pielea din jurul ei arăta sănătoasă. Nu mai era umflată, nici nu prezenta urme roșii de infecție.

Tamponă rana încet și umărul lui tresări.

— Te-a durut?

— Doar puțin.

Continuă să-i palpeze umărul încercînd să vadă dacă nu este vreo zonă moale, care putea indica o acumulare de puroi. Părea că se vindecă bine. Își îndepărtă mîna trecîndu-i ușor degetele de-a lungul spatelui și îi simți respirația accelerîndu-se.

— Acum o să te bandajez la loc. Poți sta în sus?

În mod evident era înțepenit și avea dureri. Făcea eforturi pentru a se ridica, dar chiar și așa era vizibilă diferența față de modul în care se mișca atunci cînd făcea pe idiotul.

Acum nu exista stîngăcie, bîjbîială, mișcări necoordonate care-l făceau să dărîme pahare sau să dea peste mese. Era un om cu mișcări precise și grațioase, controlîndu-și perfect forța trupului.

— Atenție. Ai zăcut mult timp. Probabil ești slăbit.

— Parcă n-aș ști și eu asta, rîse el încet, cu acel sunet familiar din gît, care însă avea acum o notă distinctă de ironie. Capul meu pare că nu vrea să stea vertical.

— *Curînd o să-ți fie mai bine.*

Se mișcă în spatele lui. Cu o răsucire iute a mîinii deschise o cutiuță cu balsam, și mirosul puternic de plantă medicinală umplu aerul. Aplică un strat subțire de alifie pe rană și o acoperi cu un tampon curat.

— O să folosesc fîșii de pînză pentru a-l fixa la locul lui. M-ar ajuta dacă ai putea ridica puțin brațul.

El gîndi cu glas tare:

— Cum te-ai descurcat cu toate astea cînd eram leșinat?

— N-a fost ușor.

Nu era ușor nici de această dată; era silită să stea mult mai aproape de el decît dorea să fie. Stătea în genunchi în spatele lui și trebuia să se întindă pentru a-i strînge bine fîșiile de pînză în jurul trupului. Mîinile ei se mișcau pe deasupra umărului, pe sub braț, într-un du-te-vino continuu, în timp ce-*i înfășura bandajul peste piept.* Oricît ar fi fost de atentă, palmele tot îi atingeau pielea și nu se putea împiedica să-și amintească cum îi simțea trupul cînd îl atingea cu adevărat.

Simțea mirosul de ierburi încinse și căldura trupului bărbătesc. Mișcările îi deveniră lente și nu se putea abține să nu atingă cu sînii *spatele lui gol, cînd se apleca* înainte pentru a-l cuprinde cu bandajul. Se întrebă pentru moment

dacă nu cumva s-a molipsit de febra lui şi scutură din cap pentru a-şi limpezi mintea.

— Aşa, spuse ea legînd strîns bandajul. Am terminat.

Nu trebuia cu adevărat să se mişte, nu? El stătea cu capul aplecat, iar părul îi acoperea faţa. Gîtul lui puternic se înalţa ca o coloană deasupra umerilor laţi, în cel mai uimitor mod. Privirea ei coborî de-a lungul spatelui, oprindu-se pe cicatricea veche.

— Ce s-a-ntîmplat?

— Cînd? întrebă el întorcîndu-se şi privind peste umăr.

— Aici. Cicatricea asta dintr-o parte.

Ochii lui se închiseră pentru un minut. Cînd îi deschise iar, erau reci şi palizi şi ea înţelese că îi ascundea ceva.

— Bunker Hill, răspunse el.

— Oh!

Nu părea capabilă să-şi oprească mîna. Încet, foarte încet, atinse linia cicatricei, palpîndu-i marginile cu vîrfurile degetelor. Chiar şi acest trup, care părea puternic şi impenetrabil, era vulnerabil în faţa acelor bucăţi mici de metal. Şi în ciuda a tot ce se întîmplase, era teribil bucuroasă că el supravieţuise.

— Beth?

— Da.

Privi sus către el, lăsîndu-şi mîna nemişcată pe trupul lui. O privea intens, iar în glasul lui vibra încordarea.

— Du-te!

— Ce? întrebă ea buimăcită

El îşi coborî privirea spre mîna de pe trupul lui, ţinîndu-şi fălcile încleştate.

— Pleacă! Acum!

Cuprinsă de stînjeneală, îşi retrase mîna. O, Doamne! Nici măcar acum nu era în stare să-şi reţină mîinile. Cît de

nerușinată arăta probabil în ochii lui! Sări în picioare și fugi din grajd, ignorînd faptul că el îi rostea numele.

În acea seară nu se mai întoarse ca de obicei să-i aducă cina. El o auzi pe mama ei aducînd iapa înapoi în grajd, apoi niște voci bărbătești pe care nu le putea identifica, probabil clienți veniți să-și hrănească caii.

Cînd și cînd îl auzea pe Cad răcnind prin curte și pe Isaac strigînd cîte un răspuns. Veni noaptea și, cu toate că temperatura nu scăzuse nici măcar un pic, i se părea că simte o mireasmă ușoară și îndepărtată de răcoare. Probabil că, în sfîrșit, căldura se domolea.

El încă aștepta, zăcînd singur pe patul lui improvizat, transpirînd și spunîndu-și că este un ticălos, în toate limbile și felurile pe care și le putea imagina. Ei bine, asta nu era ceva nou. Ar fi putut să se fi obișnuit pînă acum. Și totuși, simțea gustul amar al regretului, pentru că-și dădea seama că de data asta ar fi putut face altă alegere.

Nu fusese necesar să se poarte așa de dur cu ea. Ar fi trebuit să schimbe vorba, astfel încît ea să nu bage de seamă; ar fi putut să se prefacă amețit, și să rămînă întins. Ar fi putut să pretindă că atingerea ei îi provoca dureri.

Dar mintea lui trecuse repede dincolo de rațiune, tulburată de senzația înnebunitoare a atingerii mîinii ei. Dacă n-ar fi alungat-o, dacă ar mai fi așteptat o secundă în plus, nu s-ar mai fi putut abține. Și după tot ce-i făcuse, după tot ce-i luase deja, era ultimul lucru pe care avea dreptul să-l facă.

Așa că a rănit-o iar, de data aceasta prin tonul și vorbele lui. El zăcea acolo, ascultînd șoriceii care scormoneau prin colțuri și briza ușoară ce clătina frunzele în aerul dens de afară, gîndindu-se cum ceva început din rațiunile cele mai nobile putea să-i aducă atîtea necazuri.

Capitolul 21

Stătea în picioare, și se spălase!

A doua zi dimineața, cînd Bennie urcă în pod, îl găsi pe Jon stînd cu brațele sprijinite pe tocul ferestrei deschise, admirînd blîndețea acelei dimineți calde.

Părul lui era desfăcut, curat, atîrnîndu-i pe umeri într-o claie netedă, bogată și castanie. Purta numai pantalonii pe care îi dăduse ea cu o zi înainte, umerii lui goi erau incredibil de largi și se scălda în lumina untoasă a dimineții. Văzîndu-l, ei i se tăie respirația înainte de a-și putea controla emoția, atît cît se poate stăpîni o femeie.

— Jon, spuse ea blînd.

— Jonathan, preciză el fără să se întoarcă.

— Jonathan.

Clătinînd pe braț un coș cu chifle proaspete, ea se apropie de el:

— Te-ai sculat.

— Era și timpul,

— Și ai fost afară.

— Noaptea trecută, strîmbă el din buze. N-am mai suportat să mă simt mirosind. Am coborît foarte tîrziu, cînd nimeni nu mă putea vedea, și m-am spălat la fîntînă.

Își aruncă privirea spre ea:

— Aveți un puț cu apă foarte rece.

Ea chicoti, fără să se poată abține.

— Știu, răspunse ea și fu nevoită să-și dea capul pe spate pentru a-l putea privi.Cum te simți?

— Slăbit. Aproape că nu am mai reușit să urc înapoi blestemata asta de scară. Dar într-o zi sau două voi fi gata de plecare.

O zi sau două. Ar fi trebuit să o încînte gîndul de a scăpa de el. Totuși, inima ei se înmuie la cuvintele lui.

— Nu mă pot obișnui să aud atît de multe cuvinte venind din gura ta.

Deodată, el rînji:

— De obicei nu vorbesc atît de mult. Totuși, în preajma ta fac o mulțime de lucruri pe care nu le fac de obicei.

El nu voia să spună nimic cu asta — nu avea cum — iar ea ar fi fost o proastă dacă și-ar fi permis să creadă că el ar fi putut. Dar își dorea ca el să o fi făcut-o. O, cît își dorea!

Jon își aruncă privirea în spate, pe fereastră:

— Miroase a ploaie.

Adunîndu-și gîndurile triste, ea se sprijini mai aproape de fereastră și trase aer în piept:

— Cred că ai dreptate. Poate se va mai răcori puțin.

El o privi zîmbind, cu o strălucire albastră în ochi:

— Mă-ndoiesc.

În glasul lui era o notă de amuzament. Nedumerită, ea nu făcu nici o încercare să înțeleagă modul lui complicat de a gîndi. Ridică coșul:

— Ți-am adus ceva pentru micul dejun.

— Nu era nevoie.

— Probabil că-ți este foame. Îmi pare rău că nu ți-am adus de mîncare aseară.

El ridică din umeri:

— Ești ultima persoană din lume care îmi datorează scuze. Probabil că mi-ai salvat viața.

— Atunci sîntem chit.

Privirile lor se întîlniră și ea se pierdu în adîncimile de un albastru pal ale ochilor lui.

Știa că spune adevărul. Nu conta în ce activități ilegale era implicat, căci noaptea în care o salvase în pădure fusese reală. Se întîmplase prea repede, prea neașteptat, ca să fie ceva regizat pentru ea. Văzuse cît de puternic îl lovise pe acel soldat.

— Nu ai idee de cîte ori am încercat să mă conving cît de prostesc a fost totul, spuse el liniștit.

— Într-adevăr?

Lumina soarelui îi încălzea umerii și străiucea în părul lui. Aromele îmbietoare de drojdie și scorțișoară îi ajunseră la nări.

— Nu-mi pare rău, murmură el.

Neajutorată, ea își lăsă privirea să rătăcească pe pieptul lui. Fusese atît de aproape de rai, cum niciodată în viață nu se așteptase să fie, purtată prin noaptea rece de iarnă, ținută strîns la acel piept cald și oacheș. Desigur, mai tîrziu, chiar în acest pod, atinsese raiul.

El își drese glasul și păși înapoi:

— N-ai vrea să stai și să mănînci cu mine?

Cum de știa ori de cîte ori gîndurile ei deveneau lascive? Atunci el se retrăgea, vădit stînjenit de atențiile ei. Și de ce nu ar fi făcut-o? Ea era doar Bennie. Sigur că nu era genul de femeie pe care el și-ar fi ales-o în condiții normale.

Ea scutură din cap:

— N-ar trebui.

— Doar pentru puțin timp.

În ochii lui era o rugăminte, alături de o scuză și ceva ce părea să fie... singurătate.

— Bine.

Se aşezară pe o pătură şi ea îi dădu un cozonac însiropat, cu miere şi stafide. El mîncă jumătate dintr-o muşcătură. Noroc că era obişnuită cu apetitul bărbaţilor solizi, flămînzi, şi adusese destul.

El mormăi, apreciind tratația.

— Cum de reuşeşti să şterpeleşti atît de multă mîncare pentru mine, fără ca cineva să observe?

— Mama lipseşte mult.

— Am observat. Unde se duce?

— Acasă la Adam. Cumnata mea nu se simte prea bine.

— E bolnavă grav?

— Nu, zîmbi ea. Se pare că Adam a fost din nou grăbit înainte de plecarea la Cambridge.

El ridică o sprînceană în semn de întrebare.

— Urmează să mai am un nepot.

— Eşti sigură că-i vorba de un nepot?

Bennie îşi linse un strop de miere de pe degetul mare:

— Are greţuri.

— Din cîte am auzit eu, nu este ceva neobişnuit.

— Mama s-a simţit foarte rău cu fiecare din fraţii mei, vreme de cinci luni.

Se bătu pe piept, continuînd:

— Cu mine, nici o zi. La fel s-a întîmplat cu fiecare din cumnatele mele. Nici una dintre ele nu s-a simţit bine, cu excepţia lui Hannah, cînd a purtat-o pe Sarah.

— Nu am auzit niciodată de aşa ceva.

— Hannah spune că bărbaţii din neamul Jones necăjesc femeile chiar de la-nceput.

— Dar niciodată nu observă mama ta cît de multă mîncare lipseşte?

Bennie făcu o grimasă:

— Este obişnuită cu pofta mea de mîncare.

— Pofta ta de mîncare?

— Mama a renunțat la gîndul că mă va învăța vreodată să mănînc ca o doamnă.

— De ce să faci una ca asta? Să ciugulești din mîncare, istovindu-te de parcă ai avea o boală de temut? N-am reușit niciodată să-mi închipui de ce îndură femeile așa ceva.

— Pentru ce fac femeile orice lucru prostesc? Să agațe un soț.

Strălucirea din ochii lui era malițioasă și satisfăcută.

— Interesantă concluzie, mai ales din partea unei femei care se bucură în aceeași măsură de viață și de mîncare.

Ea se strîmbă și își înfipse dinții în cozonac.

— Ai miere la gură, constată el deodată.

— Unde?

Ea își scoase limba într-o parte, încercînd să o găsească.

— Aici?

— Nu. Aici!

A luat-o total prin surprindere. S-a aplecat înainte într-un mod atît de natural și întîmplător, încît ea a crezut mai degrabă că vrea să-i semnaleze locul. Apoi însă a lins-o, limba lui alunecînd repede peste colțul gurii ei și pe conturul buzei de sus. S-a retras înainte ca ea să aibă vreo șansă de a reacționa.

— Mmm... Dulce!

Îl privea cu gura căscată de mirare.

— S-a dus, spuse el vesel.

Închizîndu-și brusc gura, ea se ridică în genunchi.

— Trebuie să plec.

El puse mîna pe brațul ei ca să o oprească.

— De ce?

Afară începu ropotul blînd al picăturilor de ploaie. Un vînt aspru și tăios pătrunse prin fereastră, măturînd în sfîrșit aerul încălzit și greu și aducînd mirosul proaspăt, metalic, al ploii.

El își aruncă ochii spre cer și cînd îi întoarse spre ea avea privirea adîncă și întunecată.

— Nici un tunet de data asta, spuse încetișor.

Glasul lui catifelat și căldura bîndă a mîinii aflate pe brațul ei o țintuiau pe loc.

— Nu, spuse ea.

— Mi-e dor de tunet.

O, Doamne, măcar dacă ar putea fi sigură că tot ce-și dorea el era tunetul. Măcar dacă ar putea fi definitiv convinsă că nu este dușmanul ei. Măcar de-ar avea cea mai mică idee cum să se descurce cu un om ca el.

— Trebuie să plec, spuse trăgîndu-și brațul și ridicîndu-se în picioare.

— De ce? își ridică el glasul, în care răzbătea clar frustrarea.

Se ridică și se postă în calea ei:

— De ce? De ce îți lipsește atît de mult idiotul? Credeam că majoritatea femeilor ar fi fericite să descopere că bărbatul cu care s-au culcat nu este înapoiat mintal.

Îi bloca trecerea, iar statura lui masivă părea să ocupe mai mult loc decît de obicei. De ce oare uita mereu copleșitorul impact al prezenței lui fizice? Și de ce ea, obișnuită cu bărbați mari, puternici, părea total incapabilă să se obișnuiască cu acesta?

Adierea proaspătă îi răcori ceafa, răscolindu-i firele subțiri de păr. Îi ridică părul lui Jon, îndepărtîndu-l de pe față și punînd în evidență frumusețea trăsăturilor lui sculpturale — nasul puternic, maxilarul bine evidențiat și acei ochi limpezi ce străluceau acum de o inteligență feroce. Nu era nimic fin sau delicat în figura lui; totul emana forță și o puternică virilitate.

— Doamne, ești atît de frumos! șopti ea neajutorată.

— Și ce-i cu asta? gesticulă el arătîndu-și fața. Un accident al naturii mi-a dat aceste trăsături. Ce contează?

— Probabil că femeile sînt la picioarele tale.

— În general nu asta este dorința mea, să am femei la picioarele mele.

— Sînt sigură că ar fi fericite să se arunce și în alte părți ale anatomiei tale.

— Poate că s-au aruncat. Asta nu înseamnă că le-am și prins.

Ea murmură neîncrezătoare și făcu o mișcare ca să-l ocolească. El păși în grabă lateral pentru a o opri.

— Beth...

Vocea lui era aproape o șoaptă. Îi prinse obrajii în căușul palmelor lui. Chiar dacă Jon — Jonathan — se schimbase atît de mult, atingerea lui era la fel: respectuoasă, tandră, sfîșietor de blîndă.

— Au fost foarte puține femei.

— Doar nu-ți închipui că pot crede asta.

Degetul lui mare coborî ușor, atingîndu-i delicat colțul gurii.

— Am învățat foarte repede că actul în sine, fără afecțiune și înțelegere, este gol, nu-ți aduce nici o satisfacție mai trainică decît orice altă funcțiune a trupului. Nu este mai important ca un strănut. Dar slujba mea mi-a lăsat foarte puțin timp pentru ca vreun sentiment să crească. Iar de cînd am început această mistificare, n-am avut cum să permit vreunei femei să se apropie de mine.

— Nu știu cine ești.

El o mîngîie ușor, ispitind-o să încline capul și să-i prindă degetul mare în gură.

— Mă cunoști mai bine decît îți dai seama.

Jon, Jonathan — unul era la fel de rău ca și celălalt. În oricare dintre cele două roluri, o făcea să devină slabă, desfrînată, gata să uite orice altceva decît felul în care simțea. Nu putea tăgădui căldura ce strălucea în ochii lui atunci cînd o privea; o îndemna să se simtă frumoasă, seducătoare, nemaipomenit de feminină. Era o ispită amețitoare.

Încercă din nou:

— Trebuie să plec.

— Plouă. O să te uzi.

— M-am mai udat și altă dată.

El se aplecă mai aproape, micșorînd distanța pe care ea o pusese între ei.

— Știu.

Căldura o pătrunse năprasnic și iute ca fulgerul. Încă un pas, încă o secundă și ar fi pierdută. Țîșnind într-o parte, încercă să se ferească de acest bărbat, căruia părea să fie incapabilă să-i reziste.

El o prinse și o atrase mai aproape, ținînd-o blînd, dar ferm.

— Ce este? mîrîi el. Ți-a plăcut imbecilul înapoiat mintal? Ai crezut că te poți descurca cu el? Nu știi ce să faci cu un bărbat care îți poate face față?

— Da! Era simplu și lipsit de complicații și era ușor să fii alături de el. Nu deținea secrete, nu urzea comploturi periculoase și nu mă amețea pînă nu mai știu ce este bine și ce este rău! Și nu mă rănea!

Lumina din ochii lui se stinse, umerii îi căzură și o eliberă atît de brusc încît ea se împiedică. Pășind în lături, o lăsă să treacă.

Ea își apucă fustele și coborî rapid scara. Cînd împinse ușa să o deschidă, ploaia o izbi în față, dar nu-i păsa. Apa rece i se scurgea pe tîmple și pătrundea repede prin hainele ei subțiri de vară. Pașii ei stîrneau stropi din bălțile formate în curte, dar continua să alerge îndreptîndu-se către casă — îndreptîndu-se spre un loc sigur.

Ploaia nu a durat decît o oră sau două, dar a spălat aerul, curățîndu-l de praf, duhoare și căldura sufocantă. Frunzele

copacilor străluceau umede, într-un verde strălucitor. Păsările săltau ici-colo, ciugulind păduchii de lemn și trăgînd de rîme.

Bennie stătea în mijlocul curții noroioase, privind țintă spre fereastra de la podul grajdului.

Nu avea nici un pretext. Coșul pe care i-l dusese de dimineață conținea destulă mîncare pentru toată ziua. Rana lui nu mai necesita acum prezența ei, iar el se găsea în afara oricărui pericol.

Singurul motiv pentru a merge acolo rămînea numai dorința de a-l vedea. Era prostesc, era o nebunie, era probabil o acțiune de-a dreptul stupidă — iar ea avea s-o facă.

El se afla din nou lîngă fereastră, tot numai nemișcare și putere. Apusul proaspăt al soarelui îi scălda în aur pieptul gol. Bennie îi aruncă o privire și înțelese că este pierdută.

— Bună, spuse ea cînd ajunse lîngă el, încercînd să pară degajată.

El avea părul strîns la spate și legat cu un șnur, iar profilul său larg se contura pe fereastră.

Se hotărîse să nu o privească. O urmărise sărind peste băltoace cînd se apropia. Se mișca altfel decît orice altă femeie pe care o văzuse vreodată, sigură și hotărîtă. Iar el știa că dacă va urca în pod, nu o va putea privi, pentru că de fiecare dată cînd o privise făcuse lucruri pe care își promisese că nu le va face; uita toate lecțiile despre reținere și autocontrol.

Însă îndată ce ea ajunse lîngă el, simți un iz de levănțică, subliniat de o foarte ușoară mireasmă de piele feminină. Nu luase în calcul așa ceva. Va încerca totuși să nu o privească, pentru binele lui, ca și pentru al ei. Și asta pentru că atunci cînd ea i-a spus că o rănise, a simțit că i se face rău de la stomac; era de parcă ar fi încasat un pumn la care nu se aștepta. N-ar fi putut să-i facă din nou una ca asta.

Simți degetele ei urmărind ușor cicatricea, semnul lui de onoare — aș! semnul lui de rușine — din bătălia care-i răpise viața sergentului Hitchcock.

— A fost atît de cumplit? Lupta, vreau să spun, întrebă ea.

Atunci cînd privi în jos spre ea, Bennie văzu din nou acea disperare palidă care-i smălțuia ochii.

— Da.

Ea îi mîngîie cicatricea, ca și cum ar fi vrut să potolească durerea.

— Frații mei erau acolo. Totuși, nici unul nu a fost rănit. Între timp, Henry a venit acasă, în permisie. Spunea că a fost glorios.

— Nu a fost, spuse el întorcîndu-se. În tinerețe eram ca el. Intri în ceva convins că faci ceea ce trebuie, pentru onoare, glorie și patrie.

Închise ochii și continuă, cu fruntea sprijinită de pumnul aflat pe tocul ferestrei:

— Apoi ajungi într-o situație în care orice ai alege este rău, și nu știi cum vei reuși să te împaci cu alegerea pe care o faci.

— Și cum reușești?

— Nu reușești. Te agăți pur și simplu de unicul lucru care-ți mai rămîne.

— Care este? șopti ea, incapabilă să suporte durerea lui, fără a ști sigur dacă vrea să afle răspunsul, dar străduindu-se să-l înțeleagă pe acest bărbat.

— Loialitatea.

Era la numai un pas de ea și părea deodată atît de departe, închis în sine.

— Vrei să-mi mai aduci mîine niște haine? O cămașă? întrebă el.

Ea simți un nod în gît.

— Pleci?

El dădu din cap.

— Bine, încuviință ea, știind că ar fi fost inutil să protesteze. Mai ai nevoie de ceva?

„De tine!" ar fi vrut el să strige. Nu putea însă să o tîrască şi pe ea în întuneric după el. Locul ei era în lumina soarelui, cu vîntul încurcîndu-i buclele rebele şi cu muzica ei urcînd către cer.

— Nu.

— Te las singur atunci, zise ea şi se întoarse să plece.

Putea, desigur, să-şi ofere măcar atît: o după-amiază însorită pe care să o ia cu el înapoi în pustietate.

— Rămîi, zise el blînd.

Ochii ei erau mari şi prudenţi. Părea o sălbăticiune a pădurii confruntată întîia oară cu omul, atrasă de curiozitate şi gonită de pericol. În sfîrşit, ea încuviinţă cu o aplecare din cap.

Evitînd cu grijă să se atingă unul pe celălalt, se aşezară din nou pe pătură. Bennie îşi întinse peste genunchi fusta verde închis, pe care şi-o pusese în locul celei udate de dimineaţă, şi încercă să se gîndească la un subiect de conversaţie neutru.

Între ei domnea o tăcere stînjenitoare, ce o făcea să se simtă nervoasă, nesigură. Ştia că el o priveşte, dar nu putea risca să-şi ridice privirea şi să se piardă din nou în ochii lui. Atunci cînd el era numai Jon, tăcerea dintre ei fusese uşoară şi camaraderească. Acum părea goală, iar ea căuta ceva pentru a o umple.

Nimic din ceea ce-i trecea prin minte nu părea însă inofensiv. „La naiba cu toate!" gîndi ea cu nepăsare. Îşi îndreptă umerii şi se forţă să-şi ridice privirea pentru a-l privi în ochi.

— Cum ai ajuns aici?

El zîmbi dintr-un colţ al gurii:

— Călare.

— Nu, voiam să spun... începu ea şi reluă apoi pe alt ton. De fapt, ce s-a-ntîmplat cu calul tău?

— I-am dat drumul. Își găsește el calea spre Boston. Va avea grijă cineva din companie de el.

— Dar cum te vei întoarce?

— Mă descurc.

Stătea cu un genunchi îndoit, cu brațul sprijinit de el, iar mîna îi atîrna legănîndu-se.

— Voiai să mă întrebi ceva?

— Voiam să spun, cum de ai sfîrșit aici, în acest punct din viața ta?

— Adică jucînd acest rol?

— Da.

El luă de jos un fir lung de fîn și începu să-l rupă metodic în bucăți.

— Aproape tot ce ți-am spus este adevărat. Am trăit într-adevăr alături de mătușa mea și soțul ei, după ce au murit părinții mei, iar ei nu prea se omorau după mine. Aveau cîțiva copii proprii, iar eu eram doar unul dintre „neamurile proaste". Nu prea mă ajuta faptul că aveau un fiu de vîrsta mea, iar eu eram întotdeauna mai mare decît el, alergam mai repede, iar institutorii erau de părere că învățam mai ușor și eram...

— Mai arătos? sugeră ea.

— Da, spuse el dregîndu-și glasul. Ei bine, de îndată ce am ajuns la vîrsta necesară, au plătit ca să fiu înrolat în armată[1]. Desigur, nu se punea pentru mine problema să fiu trimis la cavalerie. Trebuia ceva mai puțin costisitor. Totuși, este poate cel mai bun lucru pe care l-au făcut pentru mine.

---

[1] *they bought me a comission* (în original): statutul de *comissioned officier* (cadru permanent) în armata britanică se putea dobîndi pînă în perioada celui de-al doilea război mondial numai pe baza unor taxe relativ ridicate, care reprezentau o barieră împotriva pătrunderii „vulgului" în funcțiile de comandă. (n.t.)

Vocea lui era calmă și modulată cu grijă. Totuși, el rupea bucata de pai cu tot mai multă forță. Ea înțelese deodată că în el era ceva din acel băiețel, din acel viitor bărbat care fusese atît de tînăr și de nedorit.

— Mi-am dat curînd seama că aveam un talent pentru... pentru a rezolva enigme, să zicem. Pentru a aduna frînturi de informații, lucruri pe care nimeni altcineva nu părea să le ia în seamă și a le pune la un loc. Superiorii mei au început în curînd să folosească acest lucru.

— Iar tu ai intrat în spionaj.

— Da, spuse el rupînd ultima bucățică de pai și lăsînd-o să cadă împreună cu pleava din palma desfăcută. Să știi că am fost lovit cu adevărat de un cal. Acum trei ani. Cînd s-a întîmplat asta, eram... năucit. Nu puteam rosti cuvintele cum trebuie. Am rămas așa vreo cîteva zile, și am observat că în tot acest răstimp nimeni nu-mi dădea atenție. Fiindcă vorbeam fără șir, considerau că nici nu pot înțelege mare lucru. În preajma mea nu-și păzeau cu atenție limba, iar eu am aflat lucruri pentru descoperirea cărora mi-ar fi trebuit altfel săptămîni întregi.

Ea înțelese că mintea lui era strălucită, în stare să susțină această mascaradă timp de trei ani, fără ca nimeni să-l suspecteze.

— Așa că ai hotărît să continui șiretlicul.

— Da. De fapt era destul de simplu.

Simplu! Să petreacă atîta timp făcîndu-și trupul grațios să se miște neîndemînatic. Să ascundă inteligența sclipitoare din ochii lui sub pleoapele somnoroase și închise pe jumătate. Să-și schimonosească trăsăturile feței și să umble purtînd pe chip acel zîmbet tîmp. Și, ceea ce fusese probabil cel mai rău, să-și îngroape mîndria, să ajungă în mocirla porcilor și în mormanul de zăpadă, să accepte toate ironiile, condes-

cendența și chiar cruzimea, știind în tot acest timp că ar putea gîndi mai bine decît ei toți. Era uimitoare voința și concentrarea de care fusese nevoie.

— Cum de te-ai descurcat întotdeauna?

— Credeam că fac un lucru bun.

Ea ar fi dat mult să poată șterge tristețea din ochii lui. Toate argumentele pe care și le construise cu o zi înainte pentru a-l abandona i se păreau deodată mai puțin importante.

— Destul cu asta, spuse el culegînd un alt fir de fîn și mîngîindu-i cu el obrazul.

Firul o gîdila și ea rîse ușurel.

— Dar tu? întrebă el.

— Ce-i cu mine?

— Cum ai ajuns aici?

— Aici am fost întotdeauna.

Chiar fusese? se întreba el. Fusese ea întotdeauna această persoană fascinantă ce nu semăna cu nici o altă femeie pe care o întîlnise vreodată? Ce o făcea atît de senină și stăpînită la suprafață și atît de darnică pe dedesubt?

— Și vrei să rămîi mereu aici?

— Da, cred că da.

— Mi-ai spus odată că tot ce dorești este familia și muzica ta.

Gura ei se deschise ușor, iar el nu-și dorea nimic mai mult decît să vadă dacă era tot atît de umedă cum și-o amintea.

— N-ai uitat, spuse ea cu o surprindere evidentă.

— Da. Era adevărat? Sigur trebuie să fie mai mult. Poate o familie proprie?

— N-aș putea niciodată să am cu adevărat așa ceva, spuse ea și obrajii i se înroșiră, o nuanță delicată de roz ca mierea, care îi făcea ochii să pară și mai întunecați. Vreau... pe cineva care să se uite la mine și să mă vadă.

Ea rîse, dîndu-şi seama de ceea ce spune, şi îşi lăsă capul în jos. Buclele sălbatice şi libere îi încadrară faţa, fiecare de altă nuanţă, aurii, castanii şi brune, culorile recoltei şi belşugului.

— Să mă vadă pe mine, nu doar o Jones ca toţi ceilalţi, sau o femeie care nu prea reuşeşte să fie o lady ca mama ei, sau aceea care era mai înaltă decît ei în şcoală şi continuă să fie. Vreau pe cineva care să mă vadă numai... pe mine.

— Beth...

Îşi puse un deget îndoit sub bărbia ei şi îi ridică încet capul, îndemnînd-o să-l privească în ochi. Ochii ei erau luminoşi, strălucind de emoţie, iar el înţelese că ea l-a lăsat încă o dată să privească dincolo de suprafaţă. Era recunoscător pentru acest dar, însă tot voia mai mult.

— Vrei să mai cînţi o dată pentru mine, Beth?

Capitolul 22

Ea își ținea acum vioara în pod. Variațiile de umiditate și temperatură nu erau bune pentru instrument, dar așa era mai simplu decît să tot încerce să o furișeze afară trecînd de mama ei și, pentru anumite motive, vioara părea să aparțină acestui loc.

Desfăcu încuietorile cutiei îmbrăcate în piele, în care vioara stătea, așteptînd-o în siguranță. Lemnul lustruit avea o strălucire bogată, făcîndu-i cu ochiul ca un vechi prieten. Ea o scoase din cutie și o prinse sub bărbie.

Lui îi plăcea felul în care ea se concentra, modul aproape senzual în care se bucura să privească și să atingă instrumentul.

Degetele ei treceau peste suprafața viorii la fel cum îl mîngîiaseră odată și pe el.

Șuvițe rebele i se încrețeau la tîmple și părul îi cobora pe spate într-o cascadă bogată. Lemnul întunecat și lucios al instrumentului avea aproape aceeași culoare ca ochii ei, care scînteiau de bucurie și nerăbdare.

Își acordă instrumentul, încruntîndu-se în timp ce ciupea strunele, întinzîndu-le și verificînd tonul din nou. În sfîrșit, clătină scurt din cap și începu să cînte.

Înainte, cînd ea îi cînta, închidea ochii preferînd să lase muzica să se scurgă peste el, fără să fie distras de celelalte simțuri. Îi era de asemenea teamă că în ochii lui se va vedea ceva, că ea ar putea prinde o licărire a felului în care muzica îl mișca, și ar vedea prea mult din omul de dincolo de rol.

Acum privea. Degetele ei erau puternice și suple, sprintene cînd apăsau pe corzi, fluide cînd mișcau arcușul. Era complet absorbită, închizînd adesea ochii sau clătinîndu-se dintr-o parte în alta. Pe chipul ei se putea citi cu claritate întreaga pasiune și emoție a muzicii. Abandonase acel control de suprafață și toate straturile fascinante ale sufletului ei stăteau dezgolite.

El observă că muzica ei se schimbase din nou; își pierduse învelișul de liniște. Era acum numai emoție pură, lipsită de ascunzișuri. Uneori devenea iute, fragmentată, ca niște mici scîntei de bucurie; apoi apărea durerea învolburată, aspră, violentă.

Cîntă pînă cînd durerea îi cuprinse spatele și degetele. Era doar vag conștientă de privirea lui Jon ațintită spre ea, dar îl simțea în adîncul ei în timp ce cînta. Oh, da, era mai bine atunci cînd muzica era împărtășită. Realiza instinctiv totuși că nimeni altcineva n-ar putea s-o facă așa ca el, nu doar cu simpatie și apreciere, ci din adîncul sufletului. El *simțea* muzica, iar ea știa asta. Dacă nu va mai avea vreodată o astfel de ocazie, atunci o va folosi pe aceasta din plin.

În final, epuizată și cu răsuflarea tăiată, ea se prăbuși pe pătură. El aplaudă încet, în semn de apreciere.

Roșind încîntată, ea își puse un deget la buze:

— Sst! Te-ar putea auzi cineva și ar trebui să pretind că mă aplaudam singură.

— Îmi pare rău. Am uitat.

Chiar uitase. Atunci cînd o privea și o asculta cîntînd, uita unde se află și cum a ajuns acolo. Uita tot ce făcuse și tot ce mai avea de făcut.

Fusese încîntător, dar se sfîrșise.

Ea observă cum zîmbetul piere repede de pe chipul lui, și se simți tentată să ia din nou vioara și să cînte ceva ușor, delicat, care să-l aducă înapoi. Surîsul lui era atît de minunat, o făcea să se simtă scăldată în lumina soarelui...

Dar chipul lui se înăspri cu o hotărîre nouă și rece, iar ea se îndoia că ar fi putut aduce zîmbetul înapoi, oricît de bine ar fi cîntat. Puse cu pioșenie vioara la loc în cutia ei, o dădu deoparte și se întoarse către el.

— N-ai să uiți de haine? întrebă el.

Ea simți cum i se oprește inima în loc.

— Da. Mîine.

Îi aduse hainele de dimineață, împreună cu micul dejun, și reveni la ămiază cu mai multă mîncare. Conversația lor era însă distantă și stînjenită. Ce ar fi putut să-și spună? El nu-i putea spune mai multe, iar ea nu îndrăznea să mai întrebe. Îl asigură că se va întoarce pe înserat, cu niște provizii pe care să le poată lua cu el cînd pleacă.

Înserarea se lăsă liniștită și călduță. Greierii țîrîiau în iarba devenită de un verde proaspăt după ultimele ploi.

Soarele coborî dincolo de copaci, îmbrăcîndu-le conturul în auriu strălucitor.

Bennie urcă încă o dată în pod. Jonathan era aplecat, legîndu-și șireturile din piele de la pantofii cu tocuri joase ai lui Henry. Cîndva va fi interesant să le explice fraților ei ce s-a întîmplat cu hainele lor în timpul cît au fost plecați.

El îi făcu cu mîna un semn de bun venit și se ridică. Ea se opri și inima îi tresări.

În postura de soldat slab la minte, în uniforma stacojie cu alb, fusese frumos. Bărbatul rănit, îmbrăcat numai în pantaloni şi cu bandajul ce nu ascundea prea multe, fusese impresionant. Dar îmbrăcat în haine simple, era de-a dreptul uluitor.

Cămaşa din pînză de culoarea fildeşului, cu mînecile largi, se potrivea perfect pe umerii lui masivi. Purta şosete groase din lînă, pantaloni maro închis şi o vestă simplă din piele. Stătea în faţa ei, înalt şi drept, cu părul legat strîns cu o bucată de panglică. Prezenţa lui era aproape copleşitoare şi părea însăşi imaginea unui mîndru bărbat american. Ea ştia că fraţii ei, care erau destul de mîndri de propriul aspect, ar fi pur şi simplu invidioşi pe felul cum arăta acest bărbat, în hainele pe care le dăruiseră fără să ştie.

— Beth, spuse el apropiindu-se de ea — cît de aproape îndrăznea, dar mai departe decît dorea să fie.

Ea stătea în mijocul podului aproape gol, înconjurată de parfumul de fîn ce plutea în aer, înaltă, mîndră, de-a dreptul impresionantă. Purta pe umăr un mic rucsac în care se aflau proviziile promise, şi se uita la el fără să zîmbească, cu privirea întunecată şi pierdută.

El îşi petrecuse după-amiaza cosînd cu stîngăcie în căptuşeala vestei pachetul cel esenţial. De îndată ce îşi recăpătase cunoştinţa, căutase să vadă unde se află. Spre imensa lui uşurare, îl găsise în siguranţă, înfăşurat în brîul pe care îl purtase în talie. Cămaşa, jacheta, toate hainele pline de sînge erau aruncate într-un colţ al podului. Desigur, Beth nu avusese timp să se ocupe de găsirea unui loc potrivit pentru a scăpa de ele.

În timp ce-şi înţepa degetele cu acul pe care îl luase din coşul lui Beth, chinuindu-se cu cusăturile lungi şi neîndemînatice, încercase să se gîndească la un motiv — cît de slab — pentru a mai rămîne o zi sau două. Nu era greu: încă nu era complet refăcut; încă o zi adăugată la absenţa lui nu ar fi

contat; avea nevoie de timp pentru a plănui mai bine ce trebuie să facă.

Nu erau însă decît ceea ce știa foarte bine că sînt — pretexte. Pur și simplu voia să privească mai mult chipul ei, dar nu găsea nici o scuză. Avea informații ce încă așteptau să fie trimise și trebuia să descopere cumva ce nu mersese cum trebuie în seara aceea la fort.

Avea o misiune la care era nevoit să se întoarcă. Sarcina pe care o avea de îndeplinit se dovedise infinit mai urîtă decît crezuse la început, dar constituia încă datoria lui. Era aproape tot ce-i mai rămăsese.

Privind în jos către ea, admirîndu-i curba pometilor și genele lungi, puțin mai închise la culoare decît părul, înțelese că mai avea încă un motiv să plece fără întîrziere. Dacă ar fi rămas, nu exista nici o garanție că nu va încerca să ia de la ea mai mult decît pînă atunci, și deja luase mult prea mult.

— Poftim, spuse ea punînd rucsăcelul la picioarele lui. Ar fi destulă mîncare pentru vreo două zile. Cum te vei întoarce? Presupun că am putea pretinde că ni s-a furat un cal, dar...

— Nu. Mă descurc. Acum nu mai semăn cu locotenentul Leighton.

Riscul era mai mare decît bănuia ea; exista încă posibilitatea ca să fi fost recunoscut în noaptea cînd a fost împușcat. Nu prea avea însă de ales; nu exista altă cale de a trimite informațiile și de a afla de ce a fost aranjată ambuscada. Devenea tot mai clar că partea adversă avea un agent propriu, devotat și inteligent.

Tot ce putea face era să spere că deghizarea lui fusese destul de bună pentru a împiedica să fie recunoscut. Dacă nu, probabil era oricum prea tîrziu pentru el.

— Nu voi mai lua nimic altceva de la tine, Beth, spuse el, neputînd rezista tentației de a-i netezi o buclă rebelă de pe

tîmplă. Aş vrea să ştii un lucru. Niciodată, niciodată nu am vrut să-ţi fac vreun rău.

Prinse uşor între degetul mare şi arătător şuviţa de păr şi o mîngîie, savurîndu-i fineţea.

— Am încercat să-ţi spun în scrisoare, dar...

— Scrisoarea? zise ea făcînd ochii mari.

— N-ai primit-o?

— Ba da.

Ea bägă mîna în buzunar şi pipăi dreptunghiul de hîrtie pe care îl ţinuse mereu acolo. Hîrtia era netedă, cu marginile scămoşate de atîta pipăit.

— Tu ai scris-o, nu? N-ai plătit pe altcineva.

— Da.

Trebuia să-şi fi dat seama. Scrisul acela apăsat, ascuţit, semăna atît de mult cu el. Cine altcineva ar fi putut să o scrie?

— Am încercat să-ţi spun în scrisoare, dar m-am temut să n-o citească altcineva şi... Ei bine, n-am ştiut cum să-ţi spun... ca să-nţelegi.

Părea să-i lipsească cuvintele. Era un lucru obişnuit pentru Jon, dar nu-l mai văzuse în această situaţie de cînd renunţase la rol.

Ea simţea durerea ascuţită şi acută din sufletul lui, de parcă ar fi fost a ei. Era aproape copleşitor impulsul de a-l consola, de a-l mîngîia ca să se liniştească. Părea să existe între ei o veche şi puternică legătură. O simţise de la început, iar de cînd el încetase să-şi joace rolul, acest sentiment nu făcuse decît să sporească. Era mai mult decît simpatie, mai mult decît înţelegere. Era ceva fundamental, aproape esenţial... părea să aparţină unui întreg.

Şi totuşi, el putea foarte bine să-i fie duşman. Măcar dacă ar şti cine — şi ce — era el cu adevărat. O păcălise o dată. Nu exista nici o garanţie că nu făcea asta din nou, iar dacă o făcea, ea tocmai trimitea un militar britanic — mai

rău, un spion britanic — înapoi în luptă împotriva concetățenilor și familiei ei.

— Spune-mi pentru cine lucrezi, îi ceru ea.

El o privi cu o expresie inpenetrabilă.

— Spune-mi! se răsti ea apucîndu-l cu ambele mîini de vestă, de parcă ar fi vrut să-i smulgă răspunsul. Îmi datorezi măcar atît!

El nu-i putea spune. N-ar fi ajutat — decît poate pe el însuși — și o putea pune pe ea în primejdie. La acest gînd, mintea lui se crispă. Ideea că a expus-o pericolului prin simpla venire aici era un motiv în plus să se urască; nu putea adăuga încă unul, mai ales cînd singurul motiv pentru a o face era să o determine să-i zîmbească din nou.

Ea înțelese că nu-i va spune.

— Naiba să te ia! spuse ea lovindu-l în piept.

El o opri prinzîndu-i mîinile blînd, dar ferm.

— Chiar dacă ți-aș spune, de ce m-ai crede?

Impactul cuvintelor lui o ameți. *O mințise.* Și totuși ea nu *simțise* pînă acum asta, nu crezuse niciodată că el era gata să o mintă din nou.

— Ar fi atît de ușor, spuse el încet. Aș putea să-ți spun că lucrez pentru americani. De ce nu? Te-ar face fericită și m-ai crede, nu?

Naiba să-l ia! L-ar fi crezut, i-ar fi acceptat spusele fără a se îndoi.

— Blestemat să fii! spuse ea simțindu-și pieptul cuprins de căldură și ochii arzînd. Mincinos ce ești!

Își răsuci violent brațele pentru a le elibera, simțind cum îi arde pielea de pe încheieturi, și alergă orbește către scară, încercînd să evadeze.

El o prinse cu ușurință, apucînd-o din spate și lipind-o de zid, sub acoperișul țuguiat al podului. O ținu apoi pe loc,

înconjurată de trupul lui şi de braţele înfipte de ambele părţi, alături de capul ei.

— Da! Am minţit.

Avea ochii de un albastru arzător, debordînd de violenţă dezlănţuită. Privise de atîtea ori în acei ochi şi tot ce zărise era numai blîndeţea. De ce nu văzuse şi disponibilitatea pentru duritate şi furie?

Şi totuşi nu se temea. Dacă exista ceva ce ştia cu o siguranţă care izvora din adîncul sufletului ei, ceva ce părea înrădăcinat în ea, era faptul că violenţa lui nu se va îndrepta niciodată spre ea. Chiar cînd trupul lui o ţinea lipită de perete, atingerea era blîndă, fără urmă de ameninţare. Privirea lui îi urmărea liniile feţei, iar ea simţi de parcă degetele sale i-ar fi mîngîiat trăsăturile. Trupul lui îşi trimitea căldura prin veşminte şi, dintr-o dată, ea se simţi mai mult îmbrăţişată decît prizonieră.

— Asta este ceea ce fac, Beth. Mint, spuse el cu glas răguşit, în care ardea patima. Te mint pe tine, pe toată lumea... chiar şi pe mine însumi.

Era foarte aproape de ea, atît de aproape încît îi putea simţi mişcările pieptului, atunci cînd respira.

— Să nu mă crezi niciodată, Beth, murmură el coborîndu-şi capul, cu buzele aproape atingîndu-le pe ale ei. Nici măcar atunci cînd îţi spun că te iubesc.

În timp ce vorbea, buzele lui le atinseră uşor pe ale ei, iar ea începu să tremure, vibrînd între piatra rece din spate şi bărbatul cald din faţă.

— Mai ales cînd îţi spun că te iubesc!

Atunci el o sărută; buzele lui fierbinţi căutau, cereau, aproape la limita disperării. Simţurile ei se tulburară, pline de Jonathan. Pieptul lui era tare şi îi apăsa sînii, iar nările i se umplură cu izul profan de fîn şi piele. Sunetul răsuflării lui îi răsuna ca un oftat pe lîngă ureche; puncte mici de

lumină, ca niște steluțe ametite, se răsuceau în spatele pleoapelor ei închise.

Iar inima ei credea. În ciuda tuturor, în ciuda oricărei dovezi, în ciuda auto-condamnării lui și logicii propriei minți, inima și trupul ei îl credeau.

Voința care făcuse posibil ca timp de trei ani el să-i înșele pe toți cei cu care venise în contact, voința care îl călăuzise pe el, rănit și aproape fără cunoștință, pînă în acest grajd, fu singurul lucru care reuși să-l facă să-și desprindă buzele de ale ei. Chiar și așa, simți pierderea contactului cu gura ei cu atîta acuitate, încît era aproape dureros.

Ea avea ochii mari, întunecați și frumoși, ca ai unei căprioare prinsă pe neașteptate, fără să bănuiască existența unui pericol. Iar Jon înțelese, cu o îngrozitoare siguranță, că *el* era pericolul.

Se forță să se desprindă, străduindu-se atît de puternic încît brațele începură să-i tremure de efort. Senzația atingerii ei era atît de dulce, încît nu reușea să se îndepărteze.

Dar ultima oară cînd o atinsese era tot în acest grajd. O posedase — nu putea face să sune mai bine spunînd altfel faptului că o posedase — făcuse asta în cîteva minute, fără măcar să se osteneasca să-i scoată veșmintele. O făcuse în podul unui grajd, de parcă ea ar fi fost o cîrciumăreasă sau o servitoare, într-un mod atît de comun încît devenise un clișeu. O tăvăleală în fîn. Și o lăsase — nu, o sedusese să facă dragoste cu un bărbat care nu exista.

Merita ceva mai bun decît paie și bîjbîială, grabă și minciuni. Merita cearceafuri ca zăpada și saltele de puf, șoapte de iubire și promisiuni adevărate.

Merita respect, iar el nu-i oferise nimic.

Remușcarea reuși ceea ce nu reușise vina. Îi dădu drumul, pășind înapoi și întorcîndu-se, incapabil să privească repulsia și dușmănia pe care era sigur că le-ar fi găsit așternute peste trăsăturile ei prelungi.

Meseria lui era aspră şi nu lăsa loc pentru onoare; lui îi rămăsese o fărîmă şi o înăbuşi. Dorinţele trupului său, aprins şi tensionat, erau aproape de nestăpînit. Trecîndu-şi o palmă peste faţă, el invocă imaginea cîmpului de luptă, lăsînd mizeria, măcelul şi urîţenia să-i reamintească toate motivele pe care le avea, pentru care nu trebuia să o mai atingă.

Auzi pîrîitul fînului şi înţelese că ea pleacă. Se rugă să o facă repede, înainte de a-şi epuiza ultimele fărîme de integritate.

Atunci simţi atingerea ei.

El îi întorsese spatele, cu capul plecat şi umerii prăbuşiţi. Ea îi înţelesese — îi simţise — disperarea, şi pricepuse un lucru: nu-l putea părăsi aşa. Veni atunci în faţa lui şi îi puse mîna pe piept, depărtîndu-şi degetele pentru a atinge cît mai mult posibil din el. Căldura trecu prin cămaşa subţire din pînză, încălzindu-i palma, şi simţi cum se accelera ritmul inimii lui.

El îşi înălţă capul, cu privirea întunecată şi sălbatică.

— Oh, Doamne, Beth, spuse el înghiţind greu. Cînd închid ochii, văd numai sînge. Dar cînd te ating, te văd numai pe tine.

Ea îi luă mîna şi şi-o puse pe inimă. Mîna lui mare rămase acolo, nemişcată, cu degetele depărtate deasupra sînului ei rotund, iar inima ei începu şi ea să bată mai repede.

— Atunci atinge-mă, şopti ea.

Capitolul 23

Pentru o clipă ea crezu că nu o va face. Apoi el își puse palma peste mîna ei, care încă îi stătea pe piept, și o strînse mai aproape. Apoi păși mai aproape și încet — mult, mult prea încet — își coborî capul.

Își trecu buzele peste fața ei, pe tîmplă, pe obraz, pe pleoape și pe bărbie, cu atingeri mici și delicate care o făceau să dorească mai mult și să se întrebe dacă locurile pe care el le săruta nu au început să strălucească, pentru că ea așa le simțea.

O sărută pe gît sub ureche, pe vîrful nasului, apoi își lăsă buzele să hoinărească de-a lungul liniei formate de rădăcinile părului și, în sfîrșit, gura lui o găsi pe a ei. Avea buzele suple și mobile, și se juca ușor, făcînd-o să scoată mici oftaturi, întorcîndu-se pentru a o lua de la început. Limba lui îi trasa conturul buzelor lingînd ici, explorînd colo, alunecînd peste marginile gurii ei, de parcă avea tot timpul din lume la dispoziție.

El oftă adînc, îi puse palma la ceafă şi o trase mai aproape. O cuprinse după spate cu celălalt braţ, îi puse capul pe umărul lui şi o îmbrăţişă. Doar atît, o îmbrăţişă.

Stăteau aşa, cu trupurile lipite unul de celălalt, clătinîndu-se uşor înainte şi înapoi. Ezitînd, ea îşi strecură mîinile în jurul gîtului lui şi găsi banda cu care îi era legată coada la spate. Trase o singură dată de ea şi îi eliberă părul, care se împrăştie peste umerii lui şi peste mîinile ei. Trecîndu-şi degetele prin el, Bennie se minuna cît este de mătăsos.

— Oh, Beth, şopti el frecîndu-şi obrazul de creştetul ei. Cred că de-acum încolo, toată viaţa mea, de cîte ori voi simţi mirosul de levănţică mi se va întări.

Ea îşi împinse coapsa numai puţin, atît cît să i-o simtă, şi obrajii începură să-i ardă. Îşi îngropă obrazul în umărul lui.

— Beth... oftă el uşurat, în timp ce inima ei creştea de bucurie.

El se aplecă, o prinse pe sub genunchi şi o ridică în braţe. Ochii îi străluceau cu o notă de răutate şi murmură:

— Dacă ai şti...

O purtă uşor către aşternutul improvizat, bombănind în barbă în timp ce încerca să-l aranjeze cu vîrful piciorului. Se uită apoi în jos către păturile răscolite şi privi către ea cu seriozitate:

— Îmi pare rău, Beth, meriţi ceva mai bun.

— Sst, făcu ea oprindu-i cuvintele cu un sărut.

El rezistă o clipă, apoi ceda, iar buzele începură să freamăte peste ale ei, devenind mai insistente. O coborî încet pe pătură şi o urmă jos, fără a pierde contactul dintre trupuri.

Cîndva ea gîndea că sărutul lui este magic. Acum ştia că este ceva mai puternic de atît, o vrajă întunecată căreia nu voia să-i reziste. El îşi trecu limba umedă pe interiorul buzei ei şi o făcu să deschidă gura, invitîndu-l tăcută mai adînc.

Limba lui flirta cu a ei, jucîndu-se, sondîndu-i adîncimile gurii. Ea își înălță capul, încercînd să se apropie, iar el o urmă, adîncind sărutul pînă cînd ea simți că i se învîrtește capul, de parcă ar fi gustat mult prea mult din proviziile lichide ale tatălui ei.

El se retrase, proptindu-se într-un cot, cu un picior strîns între picioarele ei. O privea concentrat, iar ea se bucură știind că nu se gîndește la nimic altceva decît la ea.

Jon își trecu mîna de-a lungul cozii ei, strîns împletită, care-i stătea pe umăr. Dosul mîinii îi mîngîie în trecere sînul, iar ea își opri respirația cînd sfîrcul i se întări brusc.

— Îmi dai voie? întrebă el ținînd în mînă capătul cozii, care era legat cu un șnur.

— Desigur.

El dezlegă șnurul și apoi despleti încet coada, complet absorbit de ceea ce făcea.

— *Sînt atît* de multe culori in părul tău... Strălucirea soarelui și raze de lună, grîu copt și pămînt reavăn, rosti ținînd o buclă subțire în palmă. Este atît de vibrant, de viu!...

O privi zîmbind, dinții lui albi strălucind în lumina *scăzută a podului*:

— La fel ca tine.

— *Jonathan!*... protestă ea, nedeprinsă cu asemenea complimente.

— Taci acum, sînt ocupat.

Concentrat ca pentru o idee fixă, se apucă să o deposedeze de haine, fără a părea tulburat de îmbujorarea pudică ce se aprinsese în obrajii ei.

Bluza îi zbură peste cap înainte de a-și da măcar seama că este descheiată. Era amețită, zăpăcită de sărutările lui care o *intoxicau*, de mîngîierile de pe părțile descoperite ale trupului ei. Urmă apoi cămașa, pe care el o aruncă peste umăr cu un zîmbet de pirat din poveste.

Degetele lui erau îndemînatice şi rezolvară rapid cu corsetul, desfăcînd dintr-o mişcare şnurul care îl strîngea. Cu o uşoară strîmbătură, îl aruncă şi pe acesta undeva în întunericul din spatele lui.

— Nu mi-aş fi închipuit că porţi aşa ceva.

— Este dorinţa mamei.

— Totuşi... spuse el cuprinzîndu-i talia în palme şi mîngîind-o cu delicată grijă. În mod sigur nu ai nevoie de el.

— Nu sînt chiar mică, Jonathan.

— În comparaţie cu mine...

— În comparaţie cu tine, Goliat[1] era micuţ.

— Poate, spuse el, iar privirea lui trecu încet peste trupul ei, strălucirea din ochii lui albaştri spunîndu-i cît de mult îi plăcea ceea ce vedea. Ştii ce plăcut este să nu trebuiască să fiu atent la fragilitatea unei femei sau la stîngăcia mea?

Şnurul care îi prindea în talie chiloţeii se slăbi deodată, iar ea înţelese că i-l dezlegase.

— Nu eşti niciodată stîngaci, decît atunci cînd vrei să fii.

— Ridică-te.

Ea se supuse şi el îi scoase peste cap cămaşa, iar pînza fină de bumbac foşni pe pielea ei. Sensibilizată de atingerea şi sărutările lui, ea simţi atingerea uşoară a materialului altfel decît de obicei. Nu mai era inofensivă şi obişnuită; acum sugera mîngîieri şi plăceri ascunse.

Pantofii şi ciorapii nu-i luară decît o clipă. El nu dădu atenţie ezitărilor ei şi îi scoase chiloţii mătăsoşi.

Admiraţia lui evidentă nu lăsa loc pentru modestie.

Stătea goală, întinsă pe pătura aspră, iar privirea lui era aproape o atingere.

La fel de minunat cum fusese data trecută, cu tunetul şi întunecimea impenetrabilă, faptul că vedea părea acum să-i fi

[1] *Goliat*: personaj biblic, luptător gigantic din armata filistenilor, învins de israelitul David, cu ajutorul unei pietre aruncate cu praştia. (n.t.)

ascuțit celelalte simțuri. Era incitant să privească emoțiile perindîndu-se pe chipul lui, să-i vadă nările adulmecînd, ochii care se tulburau și trăsăturile care se ascuțeau, știind că ea este cauza acestor transformări.

El era frumos, strălucind de foc și pasiune, dar purta mult prea multe haine.

Ea se ridică și întinse mîinile spe gulerul cămășii lui. El îi prinse mîinile și o opri.

— De ce? întrebă ea.

— Beth... spuse el cu o scînteiere de stînjeneală în ochi.

— Te rog. Vreau să te văd.

Bărbia lui tresări și își smulse jacheta de piele, gata să o rupă. Își trase cămașa peste cap și o aruncă în sus, lovind-o aproape violent de acoperișul înclinat al podului.

Bandajul alb părea o pată albă pe pielea lui și atrăgea atenția. Era aproape un sacrilegiu să pîngărești cu cicatrice acea perfecțiune sculpturală, și totuși se întîmplase de două ori.

Mușchii lui se umflau în timp ce se întindea alături de ea și își trecea încă o dată privirea peste trupul ei.

— Tot mai porți mărgelele, spuse el cu o notă de mirare în glas.

— Întotdeauna, răspunse ea.

El le urmări cu degetele conturul, înconjurîndu-i baza gîtului, alunecînd pe rotunzimea sînului, atingînd sfîrcul în trecere și trecînd apoi pe dedesubt.

— N-aș fi crezut...

Degetele lui făcură o curbă și începură să urmărească mărgelele pe cealaltă parte.

— Sînt numai niște mărgele ieftine, și totuși pe pielea ta strălucesc precum perlele.

Ea tresări cînd mîna lui trecu peste celălalt sfîrc.

— Dă-mi voie, murmură el.

Îi ridică ușor capul și scoase mărgelele, descurcîndu-le cu blîndețe din părul ei. Ținînd de un capăt al colierului, el îl

lăsă să se adune pe pîntec. Mărgelele netede și rotunde erau calde ca și pielea ei. Le plimbă apoi peste trupul ei, trecînd prin valea dintre sîni și lăsîndu-le să alunece peste sfîrcuri. Iarăși și iarăși, el o mîngîie cu colierul.

Atingerea era aproape prea mult și totuși nu era îndeajuns. Mărgelele alunecau pe pielea ei într-un șir fluid și sinuos, ca un fir de apă curgînd. El i le trecu peste șolduri și înapoi pe talie. Ea fremăta dorind mai mult.

— Desfă picioarele!

Incapabilă să gîndească destul de clar pentru a face altceva, și vrăjită de mormăitul aspru al vocii lui, ea își îndepărtă coapsele.

— Ce frumos! șopti el.

Mărgelele alunecară ușor peste carnea ei, trimițîndu-i senzații dulci, ca niște mici săgeți care îi treceau prin tot trupul.

— Jonathan... te rog!

Atunci degetele și gura lui luară locul mărgelelor. Atingerea era ușoară, plină de venerație, ca o șoaptă pe pielea ei. Îi gustă sînii, iar mîinile lui îi explorau fața interioară a brațelor. Îi linse adîncitura gîtului și o mîngîie pe coaste. O prinse cu dinții de umăr, iar palmele lui îi trecură peste șolduri.

Atingerile curgeau peste trupul ei, umplîndu-l de senzații. Curgeau însă asupra ei și cuvintele.

Diferența o uluia. Prima oară fusese fără vorbe, tăcerea lor fiind întreruptă doar de tunet și de sunetul respirațiilor. Acum el vorbea blînd, continuu, spunîndu-i cît de frumoasă este, ce curbă dulce are pîntecul ei, ce coapse feminine are. Părul lui mătăsos îi mîngîia trupul atingînd-o la fel de delicat ca și limba cu care el gusta fiecare parte pe care o atingea. Și lăuda fiecare parte pe care o gusta!

Își simțea trupul cuprins de fierbințeală și dorința o făcea să tremure. Era copleșită, aproape înspăimîntată.

— Jonathan, te rog, repetă ea cu disperare.

— Da.

Părul lui îi mîngîie pîntecul şi simţi cum mîinile lui alunecă sub ea cuprinzîndu-i curba feselor. Căldura respiraţiei lui o şoca; atingerea limbii lui aproape o făcea să plîngă. Încercă să protesteze, să-i spună să se oprească, dar gura ei nu reuşea să-i rostească numele, ci numai un murmur incoerent.

Plăcerea era cumplită, aproape de neîndurat. Limba lui era ca de catifea, dar obrajii aspriţi de barbă se frecau de pielea fină dintre coapsele ei. Se simţea încordată, cuprinsă de plăcere... şi era insuportabil, dureros de goală.

— Nu! gemu ea ridicîndu-se şi trăgînd de părul lui pentru a-i înălţa capul. Jonathan, nu.

Atunci el se întinse alături de ea şi îi netezi cu degete uşor tremurînde şuviţele umede de la tîmple.

— Ce este? întrebă el liniştit.

— Sînt atît de... goală.

El o privi o clipă cu o expresie aspră, iar ea se întrebă dacă nu a făcut ceva de neiertat oprindu-l. Apoi zîmbi blînd şi îşi lăsă mîna să-i alunece în jos peste trupul ei.

Degetul lui pătrunse adînc şi firesc în trupul ei. Ea gemu şi plăcerea începu din nou să crească în spirală prin trup.

Dar nu era destul.

Îi împinse mîna deoparte.

— Te rog, repetă ea.

Cu o mişcare ezitantă, îşi trecu degetele peste sexul lui. El îşi opri respiraţia, iar ea începu să-i desfacă nasturii de la pantaloni.

Atunci el îi prinse mîna şi şi-o apăsă pe coapsă.

— Nu pot.

— De ce? întrebă ea, incapabilă să-şi stăpînească tremurul care îi vibra în glas.

El îi căută privirea, dar ochii lui erau întunecați și impenetrabili. Stropi de sudoare îi străluceau pe frunte și avea fălcile încleștate.

În sfîrșit, el scoase o înjurătură și țîșni în picioare, trăgînd violent de prohabul pantalonilor, iar Bennie fu ușor surprinsă cînd un nasture se rupse. Își scoase dintr-o singură mișcare pantalonii și chiloții, aruncîndu-i într-o parte.

Stătea deasupra ei, cu picioarele depărtate și mîinile în șolduri, cu pieptul mișcîndu-se în ritmul respirației, cu părul atîrnîndu-i pe umeri și cu o erecție ce ieșea mîndră în evidență din trupul lui, ca o divinitate mitică în carne și oase.

Se lăsă în genunchi între coapsele ei, prinzîndu-i șoldurile în brațe și ridicînd-o pentru a-l întîmpina. Ea îl simți pătrunzînd-o încet, și dintr-o dată nu mai era goală.

Lăsîndu-și trupul mai jos, el își lipi pîntecul de al ei și se sprijini pe coate pentru a nu-și lăsa greutatea pe ea.

Dar ea dorea greutatea lui. Își înfipse unghiile în umerii lui și îl trase mai aproape. El scoase un oftat gîtuit și rămase nemișcat. Ea dorea ca ritmul minunat să înceapă, dar el nu se mișca.

Incapabilă să mai aștepte, ea împinse din șolduri pentru a adînci contactul.

— Oh, Doamne, șopti el și începu să se miște, pătrunzînd-o cu mișcări adînci, lungi și lente.

Ea își ținea ochii deschiși, privind chipul de deasupra ei. Chiar și cu trăsăturile ascuțite de încordare, cu ochii aproape închiși și cu dinții strînși, el era frumos, tot numai putere masculină și sexualitate.

— Doamne, Beth... nu pot... te rog... spuse el grăbit.

Deodată, plăcerea izbucni în trupul ei pe neașteptate. Închizînd în sfîrșit ochii, își lăsă capul pe spate și se abandonă.

Poate că va reuși să se descurce. Beth se zvîrcolea sub el, cu chipul încîntător cuprins de extaz. El strînse din dinți cu atîta putere încît simți că îl doare maxilarul. Lăsă

intenționat mai multă greutate pe umărul stîng, binecuvîntînd durerea pe care i-o provoca rana. Era singurul lucru care îl împiedica să ajungă la propria ușurare.

Ea se liniștise acum, scoțînd ușoare suspine de plăcere pe care el le găsea insuportabil de dulci. Făcu încă o mișcare de pătrundere și fu răsplătit de ușoarele ei convulsii. În sfîrșit, el se retrase și căzu pe o parte. Ea încă tremura și o strînse aproape, mîngîind liniștitor curba dulce a spatelui ei.

Beth se agită ușor.

— Nu te mișca.

Trupul ei proaspăt, cuibărit lîngă el, aproape îl înnebunea, dar nu-și putea refuza măcar atîta plăcere.

Ea se ridică și își îndepărtă cu un gest caracteristic buclele rebele de pe față. Avea flăcări în ochi.

— Ce naiba a fost asta?

— Ăă, ce vrei să spui?

— Știi foarte bine ce vreau să spun! răspunse ea privind acuzator la membrul lui aflat încă în erecție.

— Beth...

— Ăsta este modul tău de a spune mulțumesc? Ei bine, nu, mulțumesc!

Era grozavă, ofensată și toată numai înflăcărare. Și era prea departe.

El întinse brațele:

— Vino-ncoace!

Ochii ei se deschiseră neîncrezători:

— Doar nu vorbești serios.

— Am să-ncerc să-ți explic, dacă pot. Dar în timpul acesta aș vrea să te țin în brațe.

Ea își mușcă buza, apoi se dădu bătută și se cuibări lîngă el, de parcă acolo îi era locul. El oftă satisfăcut și își împleti degetele în părul ei bogat.

— Ești atît de frumoasă...

— Nu prea este un motiv ca să te oprești așa cum te-ai oprit tu.

El rîse ușor, ceea ce nu era lucru simplu, avînd în vedere ceea ce simțea în partea de jos a trupului.

— Nu, recunoscu el, găsindu-i mîna și împletindu-și degetele cu ale ei. Ceea ce ți-am făcut data trecută a fost de neiertat.

— Jonathan...

— Taci. Cum să-ți explic dacă mă tot întrerupi? spuse el strîngîndu-i ușor mîna. A fost și așa un lucru rău că am făcut dragoste cu tine prefăcîndu-mă că sînt ceva ce nu eram. Dar te-ai gîndit vreodată că puteai să rămîi însărcinată?

El o simți cum, dintr-o dată, rămase complet imobilă.

— Da.

— Ăsta a fost cel mai rău lucru pe care l-am făcut, Beth. Puteam să te las să porți un copil singură și necăsătorită. Nu voi risca încă o dată — *nu pot* s-o fac.

— Jonathan, zise ea încrezătoare, două dintre cele patru cumnate ale mele au avut copii la mai puțin de șapte luni după căsătorie. Nu este ceva neobișnuit.

— Nu-i chiar așa de simplu, spuse el sărutînd-o pe creștet, așa încît să nu-și stîrnească iarăși patima încă insistentă. Ele s-au căsătorit pînă la urmă. Eu nu știam — nu știu — dacă mă voi întoarce vreodată. Și chiar dacă m-aș întoarce, nu m-aș putea căsători cu tine. Nu pot face asta, și menținînd totodată iluzia că sînt locotenentul Leighton. Ai rămîne singură, purtînd copilul unui inamic. N-ai putea probabil niciodată să te măriți. Te-ar mai susține atunci familia ta?

El luă tăcerea ei drept răspuns.

— Nu-ți pot lua și familia. Ți-am luat deja mult prea mult.

Ea își eliberă mîna, iar el gîndi că a convins-o, deși se simțea cuprins de regret.

Atunci ea îl atinse. Membrul îi era încă umed și palma ei aluneca ușor peste el înconjurînd, atingînd, mîngîind. În ciuda voinței lui, el simți cum se arcuiește în mîna ei.

— Beth... protestă el slab.

— Am de ales, om nebun ce ești?

„*Las-o!*" cerea trupul lui. Deși merita frustrarea, sacrificiul era oare atît de onorabil? Ceea ce se întîmpla nu-i putea face rău, n-o putea lăsa însărcinată.

Chiar că *era* nebun, gîndea ea. Nu-i cunoștea deloc pe Jones-i, dacă-și închipuia că familia ei n-ar fi susținut-o. Și, în orice caz, ea oricum nu s-ar fi măritat niciodată. Va lua ceea ce-i oferă soarta. Era alegerea ei.

El era fierbinte, tare și mătăsos în mîna ei și vibra viu. Ochii îi erau acum închiși, respira gîfîind și zvîcnea ușor la fiecare mîngîiere a mîinii ei.

Cu o mișcare rapidă, ea îl încălecă.

— Nu, Beth!

— Ba da, spuse ea. Spune-mi că nu vrei și mă opresc.

El nu putea răspunde, putea doar să se gîndească la sexul ei fierbinte și moale închizîndu-se în jurul lui.

— Da! repetă ea cu satisfacție. Este și hotărîrea mea, Jonathan.

Se lăsă deasupra lui, simțindu-se și mai plină decît fusese mai înainte. Mici frisoane de plăcere o gîdilau pe neașteptate pe șira spinării.

El își arcui umerii și își lăsă capul pe spate. Cu un strigăt răgușit, își încordă spatele, iar ea simți sămînța lui inundînd-o.

Capitolul 24

Stătea întinsă pe pieptul lui, iar el îi netezea părul, trecîndu-şi degetele de-a lungul curbei spatelui ei, cu mişcări lente şi languroase.

— Oh, Jonathan, şopti ea întorcîndu-şi cu mare efort capul pentru a-l săruta la baza gîtului. Am simţit de parcă ţi-ai vărsat sufletul în mine.

— Doamne, sper că aşa a fost, răspunse el cuprinzîndu-i obrajii în palme şi ridicîndu-i faţa pentru a-i vedea ochii plini de emoţie. Cu siguranţă stă mai bine în mîinile tale decît la mine.

— Eşti supărat?

El îşi ridică faţa şi îşi lipi buzele de gura ei. Nu era un sărut pasional; atingerea buzelor era o comuniune, un legămînt. Se lăsă apoi pe spate şi îi mîngîie obrazul.

— Îmi promisesem să-ţi nu-ţi mai fac vreodată aşa ceva.

— Nu *mi-ai* făcut nimic, spuse ea fără urmă de regret în ochi sau în glas, făcîndu-l să uite gustul amar al vinei. Ai făcut ceva *cu* mine, încheie ea cu blîndeţe.

El o privi cu seriozitate:

— Promite-mi că n-ai să regreți.

— Nu voi regreta, spuse ea liniștindu-l cu strălucirea în adîncul ochilor căprui și calzi. Acum viața este atît de... fragilă. Nu cred că greșim căutînd puțină bucurie acolo unde o putem găsi.

— Am să-ncerc să țin permanent legătura cu tine. Dacă constați că...

Se întrerupse înghițînd în sec, pentru a îndepărta nodul pe care îl simțea brusc în gît, apoi continuă:

— Dacă ești însărcinată, trimite după mine și voi găsi o cale să vin.

— Este prea periculos.

— Promite-mi, îi ceru el pe un ton de comandă iar ea înțelesese că, pe lîngă calitățile lui de agent, el era înzestrat și cu puterea de a fi un bun conducător.

— Bine, acceptă ea.

— S-ar putea să nu pot veni eu însumi, o preveni.

— Cum voi ști că cineva vine din partea ta?

— El — sau ea — va spune...

Zîmbi deodată cu un chip poznaș, care o făcu să i se încălzească inima și să se gîndească ce fermecător ar fi, dacă nu s-ar afla între două națiuni aflate în luptă.

— Va spune: „Lacrimile lui Iov".

Ea simți un val de căldură și își coborî genele.

Jon chicoti și se rostogoli deasupra ei. Greutatea lui o apăsa în mod delicios, confortabil așezată între coapsele ei, și începu să o sărute peste tot, transformînd repede jena în abandon.

Se desprinse cu regret, dar se mai lăsă tentat o clipă de pielea de sub urechea ei și o linse ușor. „Cum poate oare avea o piele atît de mătăsoasă?" se gîndi el tulburat.

— S-a întunecat, murmură el. Trebuie să plec.

Degetele ei îi trecură prin păr, iar în glas avea un gîlgîit de amuzament:

— Cît timp mai ai?

El rîse și se mișcă mai jos, de-a lungul trupului ei.

— Nu mult.

Întunericul era dens, aproape impenetrabil. Ea se bucura că este așa, pentru că nu voia ca el să-i vadă chipul.

Îl cunoștea atît de puțin pe acest bărbat, nu știa nimic despre țelurile lui, despre forțele care acționează asupra lui și ce gîndește. Știa însă un lucru: era un bărbat care purta pe umeri mai mult decît partea lui de vină și de regret. Și înțelegea că dacă ar vedea-o, tristețea ei n-ar face decît să-i mărească povara.

— Vrei să te conduc pîn-acasă? întrebă el sperînd să mai prelungească un pic tortura.

Oare dacă ar fi știut cît îl va durea s-o părăsească, ar mai fi venit? Dar atunci simți trupul ei venind mai aproape, îi simți brațele cuprinzîndu-i talia, capul ei i se lipi de piept, și înțelese că întrebarea era absurdă.

Sigur că ar fi venit!

— Nu, spuse ea cu glasul înăbușit de pieptul lui. Rămîn aici să strîng puțin.

— Bine.

El mirosea așa de bine, iar pieptul îi era tare și neted sub cămașa moale de pînză.

Ea își frecă obrazul de pieptul lui:

— O să fii prudent, da?

— Promit.

Ea strînse din ochi pentru a-și opri lacrimile:

— Așa să faci. Dacă nu, am să vin să mă asigur că-ți ții promisiunea.

Rîsul lui era încordat.

— Ai fi în stare, nu?

— Da. Să știi că neamul Jones este vestit pentru modul în care se răzbună pe cei care-și încalcă promisiunile făcute. Nici nu vreau să mă gîndesc ce ți-aș putea face.

— Păi atunci trebuie să am grijă, spuse el îmbrățișînd-o, iar tonul lui deveni dintr-o dată serios. Beth, îmi pare...

— Dacă ai de gînd să te scuzi din nou am să te lovesc mai rău decît glonțul pe care l-ai primit în umăr, spuse ea fioroasă.

— Numai dacă-mi promiți că mă-ngrijești pînă mă-nsănătoșesc din nou.

Ar fi fost în stare să rămînă acolo pentru totdeauna ținînd-o în brațe. De fapt, ce ușor ar fi să nu se mai întoarcă... Ar putea să rămînă aici, și să o iubească așa cum merita să fie iubită. În loc de moarte și trădare, nopțile lui ar fi pline de levănțică și soare.

Dar dacă nu se întorcea, toate lucrurile teribile și imposibil de uitat pe care deja le făcuse ar fi fost în van. Ele — *și el însuși* — nu aveau valoare decît dacă-și îndeplinea misiunea. Iar el știa că Beth n-ar fi putut să-i îndepărteze amintirile.

— La revedere.

Dispăru aproape fără zgomot, atît de tăcut că putea fi confundat cu șoapta unei brize rătăcitoare. Deși nu înțelegea cum de reușise, în întunericul absolut, să găsească scara și să coboare fără să se împiedice, ea nu era surprinsă. Simțurile lui păreau să fie dincolo de cele ale muritorilor obișnuiți, și știa că pentru el a se mișca într-o liniște perfectă era la fel de natural ca respiratul pentru oamenii obișnuiți.

Ea rămase acolo înghețată, luptînd cu tremurul ce amenință să o cuprindă. Întunericul o înconjura primitor, misterios,

liniştind-o în mod vag, iar în mintea ei răsuna o melodie singuratică şi dezolată.

Jon păşea ostenit pe străzile înguste din Boston. Făcînd o strîmbătură, se aplecă şi îşi ridică ciorapii. Pantofii pe care i-i dăduse Beth erau puţin cam strîmţi şi îl roseseră la călcîie, jupuindu-i pielea.

Clădirile din cărămidă înconjurau strada pe ambele părţi, umbrind-o în soarele dimineţii. Îl făceau să se simtă închis, de parcă drumul ar fi fost prea strîmt pentru umerii lui. Părea să fie prea mare pentru acel loc.

Îşi continuă drumul, împleticindu-se şi cocîrjîndu-se, în stilul caracteristic lui Jon. Trecu pe lîngă un magazin pustiu de pălării de damă, cu vitrina ornată cu panglici decolorate şi pene jumulite. O tutungerie parfuma aerul cu arome profane de tutun de pipă şi ciocolată.

Bostonul era tăcut şi foarte diferit de oraşul tumultos pe care îl găsise prima oară cînd venise aici. Multe dintre prăvălii erau acum închise, proprietarii fugind cu prima ocazie de situaţia nesigură din oraş. El continua să şchiopăteze înainte, constatînd că întoarcerea la rolul de prostovan era mai grea decît îşi imaginase.

Nu avea nici un sens să rişte ca cineva să-l vadă mişcîndu-se prea vioi. Dar după numai cîteva zile în care fusese el însuşi — sau măcar atît cît reuşise să se apropie de propria personalitate — îi venea greu să redevină idiot.

Coti pe o altă stradă şi se tîrî înainte.

La început acest rol îl amuzase. Oamenii erau atît de uşor de păcălit, prea leneşi pentru a privi dincolo de ceea ce părea evident. Vedeau întotdeauna ce se aşteptau să vadă, ce era mai uşor de crezut, iar el beneficiase din plin de orbirea lor.

Acum simţea un fior rece în timp ce-şi forţa chipul să formeze zîmbetul de idiot. Avea premoniţia îngrozitoare şi absurdă că, dacă se ascundea din nou după faţada locotenentului Leighton, nu va mai găsi drumul înapoi spre Jonathan.

Auzul lui prinse sunetul îndepărtat al unor tobe. Soldaţii făceau instrucţie pe islaz.

Trecuseră aproape treizeci şi şase de ore de cînd o părăsise pe Beth.

Rana şi inactivitatea din ultima vreme îl încetiniseră mai mult decît s-ar fi aşteptat, şi în prima noapte nu reuşise să parcurgă decît o treime din drumul de întoarcere spre Boston. Îşi petrecuse ziua într-o şură prăbuşită, moţăind şi potolindu-şi foamea aprigă ce-l cuprinsese, folosind provizia generoasă de alimente pe care i-o dăduse Beth.

Era îmbrăcat ca un colonist şi bănuia că, la nevoie, ar fi putut să treacă drept localnic. Nu voia totuşi să-şi asume riscul de a călători pe timpul zilei; singura armă pe care-o avea era cuţitul ascuţit pe care-l găsise între proviziile de la Beth şi, dacă ar fi fost văzut, ar fi trebuit mai mult ca sigur să răspundă unor întrebări în legătură cu motivul pentru care un bărbat tînăr şi aparent sănătos nu se află la Cambridge, cu armata continentală. Era mai simplu să evite pur şi simplu să fie văzut.

Noaptea trecută a mers mai bine, strecurîndu-se cu uşurinţă printre liniile americane şi britanice, pînă în Boston. Apoi s-a odihnit cîteva ore, într-un şopron gol din spatele unei fierării abandonate, aşteptînd să vină ziua şi momentul potrivit pentru a se prezenta la căpitan.

Încă o cotitură şi iată că se apropia de clădirea mohorîtă din cărămidă, aflată la trei cvartale de piaţă, pe care căpitanul Livingston o rechiziţionase la puţină vreme după ce fuseseră dislocaţi în Boston. Doi soldaţi, cu ţinuta pusă la punct şi tepeni în tunicile lor de un purpuriu strălucitor, păzeau intrarea cu baionetele lucind argintii în soare. Căpitanul nu renunţase la cele cuvenite.

Jonathan inspiră adînc, iar mușchii din jurul rănii i se-ncordară. Se simțea complet expus și își dorea să aibă muscheta, o spadă, orice. Dacă a fost recunoscut în noaptea eșecului de la fort, va fi arestat de îndată ce se va prezenta gărzilor — arestat, judecat și împușcat.

Pe de altă parte, exista și posibilitatea ca ei să încerce să-l folosească, să-l transforme în agent dublu, sau pur și simplu să-l urmărească îndeaproape, încercînd să-i dibuiască contactele. S-ar putea ca, pînă la urmă, să nu afle așa de repede care-i este soarta.

Își reprimă violent emoțiile, folosindu-se de autocontrolul rigid care-l ajutase în atîtea situații dificile.

Atîția ani își interzisese să simtă, încît devenise pentru el o a doua natură, și nu mai însemna un efort. Acum îi venea tot mai greu să-și domine sentimentele și să se întoarcă la datoria rece și automată.

Își coborî ploapele, de parcă nu se putea trezi complet, și lăsă trăsăturile să se descompună. Simțind acut atenția santinelelor, păși către intrare.

— Stai!

Două baionete se încrucișară în fața intrării, oprindu-i efectiv trecerea.

— Identifică-te, se răsti una dintre santinele.

Jon îi studie printre gene pe soldați. Nu recunoștea pe nici unul dintre ei. Erau tineri, entuziaști și încordați, dintre cei ce deschid cam repede focul. Mușchii i se încordară, dar își impuse să se relaxeze.

— Salut, făcu el pe tonul cel mai prietenos.

— Cine ești?

— Locotenent Leighton.

— Locotenent... Ai spus locotenent Leighton? întrebă santinela, îngustîndu-și ochii și privindu-l pe Jon.

— Da.

Soldatul care întrebase își întoarse baioneta, îndreptînd-o ușor spre pieptul lui Jon.

— Lipsești de aproape o săptămînă.

— Așa mult?

— Ce ți s-a-ntîmplat?

Jon zîmbi amical:

— Spun căp'tan.

— Spune-mi unde ai fost!

— Spun căp'tan, repetă el.

Baioneta era puțin cam prea aproape pentru a se simți liniștit, și lui Jon îi trebui toată stăpînirea de sine pentru a nu smulge arma din mîna soldatului. Ar fi fost destul de simplu; tînărul o ținea prea relaxat.

Santinela ezită, apoi privi către celălalt soldat, arătînd din cap spre Jon:

— Păzește-l!

Deschise apoi ușa clădirii și dispăru înăuntru.

Jon își îndreptă atenția către celălalt soldat, care nu scosese pînă atunci nici un cuvînt.

— Salut. Eu sînt Jon.

Santinela tresări și strînse mîna pe patul muschetei:

— Liniște, ordonă el.

— Cum te cheamă?

Soldatul îl privea fix. Părea să-și ia foarte în serios misiunea. Jon sperase să înfiripe un pic de conversație, și să se informeze ce se întîmplase în lipsa lui. Cu puțin noroc, poate ar fi aflat cărui motiv îi fusese atribuită dispariția sa, dar se părea că nu avea să obțină mare lucru de la cel din fața lui.

Jon zîmbi, își lăsă umerii în jos, și se pregăti să aștepte.

Căpitanul Livingston privea încruntat către misivă.

Răsfoi hîrtiile și începu să bată nervos cu degetele în lemnul închis la culoare și lustruit al biroului. Un trădător! Dumnezeule, credeau că în compania *lui* este un trădător! Era complet absurd. Toți oamenii lui erau loiali.

Își îndreptă peruca și se sprijini pe speteaza scaunului îmbrăcat în piele roșie ca sîngele, privind în jur, la încăperea familiară care-i servea ca birou.

Mobila era din lemn închis la culoare, îmbrăcată în piele roșie, asortată cu cîteva piese din alamă și niște covoare cu adevărat încîntătoare. Considera că este un birou adecvat pentru un căpitan. Puțin cam mic, dar suficient. Desigur, era o îmbunătățire radicală față de condițiile demne de milă din acel fort îngrozitor. Slavă Domnului că superiorii avuseseră bunul simț să-l recheme în oraș, unde-i era locul. Deși Boston abia putea fi numit oraș, nefiind nici la degetul mic al Londrei, putea totuși lucra aici.

Își cunoștea datoria.

Iar acum era pus în fața afrontului adus de această misivă. De luni de zile — luni! — se făceau cercetări asupra companiei lui și nu fusese informat. A durat atît de mult pentru a verifica faptul că trădătorul nu era el însuși. Ar fi rîs de absurditatea presupunerii, dacă n-ar fi fost atît de jignitoare. Îl informau că au un agent în compania lui, dar nu-i spuneau cine este. Doar atît, că el însuși nu mai este bănuit, iar agentul va continua să lucreze pentru a-l descoperi pe trădător. Afront total!

Toată povestea era aproape insuportabilă. Își realinie călimara, penele și hîrtiile, pînă cînd biroul îi satisfăcu simțul ordinii. Toată treaba din colonii fusese prost făcută aproape de la început. Era clar că politicienii din Anglia habar nu aveau cum să-i trateze pe rebeli.

Dumnezeule, el avea destule idei! Coloniștii ăștia aveau nevoie să fie conduși. Dar sîcîindu-i și dîndu-le ultimatumuri nu făceau decît să le întărîte tendința spre rebeliune.

Da, dacă l-ar fi consultat, n-ar fi avut loc măcelul îngrozitor și umilitor de la Bunker Hill. Nu avea importanță faptul că în final au cucerit colina și au cîștigat lupta; pierderile erau prea grele pentru cineva care a pornit să cîștige o victorie.

Iar acum erau blocați în orașul ăsta, înconjurați de forțe cu mult superioare numeric, chiar dacă erau complet inferioare moral și ca antrenament. Își pierduse cel mai bun sergent pe care l-a avut vreodată, iar soldații sosiți pentru completare erau tineri și slab instruiți. Iar imbecilul ăla de locotenent reușise să se piardă în harabaură!

Se ridică oftînd de pe scaun, prinzîndu-și mîinile la spate și pășind prin încăpere. Trebuie să existe o cale pentru a-i face pe noii recruți să acționeze mai rapid.

O bătaie bruscă în ușă îi întrerupse șirul gîndurilor. Ceruri, ura să fie deranjat! Nu știau oamenii ăștia că el gîndește?

— Intră! se răsti el.

Ușa se întredeschise și apăru capul unui soldat. Era unul dintre cei noi — Herrington? Ceva în genul ăsta. Băiatul se străduia să facă impresie bună, dar avea obiceiul neplăcut de a uita ordinele. Livingston îl pusese să păzească ușa principală. Se gîndise că soldatul va fi în stare de atîta lucru.

— Ce este?

Fața soldatului se îmbujoră.

— Ăă... un bărbat, domnule. La ușă, spuse el și glasul i se subție brusc, devenind ca un scheunat. El... ăă... spune că-i locotenent Leighton, domnule.

— Locotenentul Leighton? Păi, el este?

— Nu știu, domnule. E... ăă... cam mare, domnule.

— El este! Cum și-a motivat absența?

— Tot ce zice, domnule, este: „Spun căp'tan".

— Ăsta este stilul lui, conveni căpitanul Livingston permițîndu-și un zîmbet. Ei bine, trimite-l atunci încoace!

— Da, domnule, spuse soldatul dînd scurt din cap, și dispăru.

Livingston își aranjă tunica așteptîndu-l pe Leighton. Cu oricare alt soldat, ar fi putut presupune două lucruri: că a dezertat sau a fost capturat. Totuși, cu Leighton exista un număr infinit de posibilități. Putea să fi fugit calul cu el. Se

putea să fi căzut într-un puț. Era posibil să fi plecat după fluturi. Căpitanul se simțea nerăbdător să audă explicația locotenentului.

Un ciocănit scurt, și apăru din nou soldatul cel tînăr.

— Locotenentul Leighton, domnule, anunță el.

— Locotenent Leighton, repetă Livingston cu ceea ce considera că este nota potrivită de jovialitate.

Leighton se strecură înăuntru, urmat de soldat care, evident curios, se ținea în urma lui.

— Ești liber, soldat, spuse Livingston privindu-l cu severitate.

— Da, domnule, răspunse soldatul coborîndu-și cu vinovăție privirea și ieșind cu spatele.

— Deci, reluă Livingston bătîndu-l pe Jon pe spate și indicîndu-i un scaun aflat în apropiere. Șezi, șezi.

Căpitanul se așeză în spatele biroului, lăsîndu-și mîinile pe masă și aplecîndu-se încruntat înainte.

— Nu ești în uniformă, locotenente.

— Nu, domnule, răspunse Jon trăgînd cu degetele de poalele vestei lui din piele.

— Sper că ai o explicație.

— Da, domnule.

Livingston își încreți fruntea:

— Atunci s-o auzim.

— Împușcat.

— Împușcat? Din nou?

Căpitanul îl privi pe Jon de sus și pînă jos. Locotenentul arăta destul de sănătos, dar pe de altă parte el avusese întotdeauna constituția unui cal de tracțiune.

— În seara liberă, plimbat. Rătăcit.

Iar rătăcit. Era clar că trebuie să-l dea pe Leighton în grija cuiva, deși nu prea avea forțe disponibile. Totuși, ar putea fi o treabă potrivită pentru tipul acela, Herrington.

— Ajuns la santinele americane. Spus să mă opresc, spuse Jon strîngîndu-și buzele. Nu vrut capturat.

— Sigur că nu.

— Așa că fugit. Împușcat.

— Deci te-au capturat? Cum ai scăpat?

Nu s-ar fi gîndit că Leighton ar putea pune la cale o evadare. Mai degrabă i-au dat drumul americanii după ce le-a distrus jumătate din tabără. S-or fi gîndit că ar fi o armă mai eficientă dacă l-ar trimite înapoi la britanici.

— Nu prins, zîmbi larg Jon. Fug iute.

— Unde-ai fost? Lipsești de aproape o săptămînă.

Locotenentul arăta derutat. Evident, era prea greu de conceput pentru el.

— O săptămînă? N-am știut. Cred că bolnav.

— Ai fost la doctor să-ți vadă rana, Leighton?

— Nu încă. Îngrijit bine.

— Cine?

— Tories[1]. Găsit, îngrijit pînă gata de întors, răspunse el și ridică din umeri. Mai bine. Întors.

Livingston era ușor dezamăgit. Se așteptase ca povestea să fie puțin mai distractivă.

— Da. Asta-i tot. Nimic altceva?

— Nu, răspunse Jon cu o figură necăjită. Îmi pare rău.

— Nu contează. Cine sînt oamenii care te-au îngrijit? Trebuie să le mulțumim cum se cuvine.

— Sînt... ăă... Williams? Wilson? Ah, Winston? se bîlbîi Jon cu umerii căzuți a neputință. Wilkins?

— Nu are importanță. Îți amintești desigur unde locuiesc.

Jon se lumină la față:

— Încolo, undeva, spuse arătînd către vest.

Livingston oftă:

---

[1] *Tories* (în original): persoane și familii britanice rezidente în colonii. Termen derivat de la *tory* — membru al partidului conservator. (n.t.)

— Poate că ar fi mai bine să mergi să-ţi îngrijească cineva rana, înainte să continuăm această conversaţie.

— Da, domnule.

Jon sări în picioare, izbind măsuţa din apropiere şi sfărîmînd serviciul din porţelan fin care era aşezat pe ea. Sări apoi deoparte şi se îndepărtă, cu spatele către uşă.

— Îmi pare rău, domnule. Merg acum doctor, că'tane.

Livingston închise recunoscător ochii cînd Leighton trînti uşa în urma lui. Îşi notă în minte să nu mai discute cu Jon în birou. Nu simţea dorinţa să vadă acel loc complet distrus.

Aproape o săptămînă, şi nu-şi putea aminti decît frînturi despre locul unde fusese. Pe de altă parte, mai mereu el părea să nu ştie unde se află.

Livingston se aşează dintr-o dată pe scaun. Nu era pentru prima oară cînd Leighton dispărea, şi nimeni nu ştia unde se află. Fuseseră numai perioade scurte de timp, iar ei presupuseseră pur şi simplu că umbla razna şi se rătăcise. Dar dacă era mai mult de atît? Dacă se-ntîlnea cu cineva?

Era complet ridicol. Omul nu avea minte nici cît un şoarece de cîmp. Mai mult de atît, îl găsise pe Jon pe cîmpul de luptă cu trupul sergentului Hitchcock în braţe. Furia lui era autentică; măcar de asta Livingston era sigur. Văzuse destulă furie în viaţa lui de militar ca să o recunoască dintr-o privire. Privirea aceea — şocată şi pustie — din ochii lui Leighton nu putea fi contrafăcută. În nici un caz nu era triumful unui om care a asistat la moartea unui duşman.

Livingston nu-l cunoscuse pe Jon înainte de accident. Auzise cît de inteligent şi isteţ fusese înainte ca mintea să-i fie spulberată de lovitura calului, dar presupusese că „inteligent" se spunea prin comparaţie cu ce era el acum.

Dar dacă fusese cu adevărat un tip destul de ingenios pentru a pune la cale o viclenie ca asta?

Era incredibil de absurd.

Dar la fel era şi ideea de a avea un spion în compania lui.

Capitolul 25

— Scuzați-mă, domnule, sînteți cumva Jon?

Jon înghiți o sudalmă și se întoarse către femeia care-l urmărea de cînd părăsise prăvălia cu obiecte ceramice. Pierduse în prăvălie mai mult timp decît avea la dispoziție, mimînd interesul pentru strachini, căni și ulcele, încercînd să culeagă în mod discret informații despre negustor.

Acesta era ultimul contact, fir-ar să fie, și iar se întorcea cu mîna goală. Nu avea timp și răbdare să asculte flecăreala acestei femei ca o vrabie, ale cărei mîini fluturau în aer precum aripile unui colibri.

Îi venea tot mai greu să-și mențină zîmbetul tîmp pe față.

— Mda, răspunse el.

Ea îl privi atentă cu ochii mici și strălucitori ce se iveau de sub o bonetă ca neaua și un păr la fel de alb.

— Mi-a spus negustorul să vă aștept.

— Negustorul?

Ea dădu aprobator din cap.

— Deci îl cunoşti pe negustor. De ce n-ai spus nimic înăuntru?

— Îl cunosc. N-am spus că-l cunoaşte şi soţul meu.

— Dar...

— Nimeni nu dă prea multă atenţie unei bătrînici, domnule.

El o privi mai atent, observînd sclipirea de hotărîre din ochii ei.

— Cred că e un lucru ce poate fi de folos.

— Da, spuse ea aranjîndu-şi boneta croşetată. V-a lăsat un mesaj.

— Un mesaj?

— Da. A zis că are impresia că e urmărit. S-a gîndit că-i mai bine s-o şteargă repede din oraş.

— Da, spuse Jon gînditor. Sînt sigur că avea dreptate.

Ea îl privi cu atenţie.

— Ar trebui să vă gîndiţi şi dumneavoastră la asta, domnule.

— Poate că ar trebui. În orice caz, încă nu pot face aşa ceva.

Ea îşi îndreptă spatele, iar aerul de fragilitate îi dispăru.

— Da, domnule. Unii dintre noi mai au treabă de făcut, nu-i aşa?

El îşi atinse tricornul cu degetele.

— Asta şi facem.

După ce bătrînica dispăru înapoi în prăvălie, Jon îşi reluă drumul spre piaţă.

La dracu, fir-ar să fie! Negustorul fusese ultima lui speranţă. Toate contactele lui se evaporaseră, de parcă n-ar fi existat niciodată.

Operaţiunea de spionaj era complet compartimentată: dacă cineva era prins, numărul de agenţi pe care îi putea identifica

era strict limitat. Din păcate, asta însemna de asemenea că, în situația în care se afla, Jon nu avea idee pe cine să contacteze. Cunoștea numai un număr limitat de oameni cu care lucrase direct, iar ei dispăruseră cu toții.

Situația îi lăsa puține opțiuni. Deținea informații care trebuiau trimise, iar singura cale pentru a fi sigur că ajung în mîini potrivite era să le predea el însuși lui Washington, care fusese de curînd numit să conducă trupele coloniale.

Dar cum? Asta era o problemă. Nu se putea gîndi la o deghizare care să-i permită să se strecoare, fără a fi prins, printre două linii de santinele, printr-o tabără întreagă, pînă la statul major al generalului și înapoi. Nici chiar el nu era atît de bun.

Jon lovi absent cu piciorul un măr putred de pe stradă și coti pe o stradă lăturalnică liniștită, alegînd drumul ocolit către piață. Avea nevoie să meargă puțin pentru a se gîndi, înainte de întoarcerea la compania lui, unde trebuia să fie mereu în gardă.

Un val de nori acoperise cerul ascunzînd soarele, iar strada îngustă era întunecată și răcoroasă, înconjurată de clădiri și mirosind a cai. El își încetini intenționat pașii,împleticindu-se.

Trebuia să existe o cale pentru a transmite informația, pur și simplu trebuia să fie. Iar el o va trimite, dar nu înainte de a adăuga o mică notiță din partea lui.

Ciugulind dintr-o bucățică de brînză și din pîinea pe care o copsese în acea dimineață, Bennie privea șerpuirea pîrîului. Pe suprafața lui erau ochiuri de lumină, reflectînd razele de soare care se filtrau printre frunzele dese ale copacilor, iar libelulele pluteau leneșe de la o trestie la alta, în zona bălții de pe malul opus.

Ea se întinse pe spate, lăsînd briza să-i mîngîie fața. Aici era liniște, de parcă vegetația luxuriantă ar fi absorbit sunetele inutile. Se bucura de atmosfera calmă, care lipsea de prea multă vreme din viața ei. Tensiunea și îngrijorarea care înconjurau taverna și orașul New Wexford îi duseseră nervii pînă la epuizare, și o făceau să fie convinsă în mod inexplicabil că din moment în moment se va întîmpla ceva și mai rău.

Singurul ei refugiu era aici, în pădurea Finnigan. Era conștientă că pacea acelui loc era o iluzie, dar sunetul apei o liniștea, iar viața ce vibra în jur făcea să pară mai puțin apăsătoare amenințarea pe care o simțea pîndind-o. Senzația bolnăvicioasă de încordare pe care o simțea în pîntece se mai liniști puțin.

Mai luă o înghițitură din brînza aromată și din pîinea pufoasă și crocantă. O veveriță roșcată ca arama țopăi jos dintr-un stejar apropiat și se înălță pe picioarele din spate, privind iscoditor spre ea.

— Ți-e foame, micuțo? întrebă Bennie, rupînd o bucată de pîine și aruncînd-o micului animal.

Veverița se opri s-o cerceteze, mișcîndu-și iute vîrful nasului. Apoi se răsuci, dădu cu dispreț din coadă și țîșni înapoi în copac, lăsînd pîinea în iarbă.

Bennie rîse:

— Creatură nerecunoscătoare! Nu gătesc chiar așa de prost.

— Zău, Beth, ar trebui să te obișnuiești să-ți stăpînești această tendință regretabilă de a avea grijă de creaturile neajutorate.

Glasul familiar îi vibră de-a lungul șirei spinării. Se întoarse și privi peste umăr:

— Așa ca tine, nu?

— Desigur.

Apoi lăsă deoparte pretinsa nepăsare și țîșni în picioare, lăsînd pîinea și brînza să se rostogolească neobservate în iarbă și aruncîndu-se în brațele lui.

— Jonathan!

El o cuprinse în brațe și închise ochii. Doamne, cum putuse uita? Senzația era chiar mai plăcută decît își amintea — iar ceea ce-și amintea era al naibii de plăcut.

— Nu mi-am închipuit că vei reuși să vii chiar tu.

Nu putea face asta. Nu-i putea spune că avea toate motivele să fie aici, mai puțin acela de a o vedea pe ea, și nu putea — Doamne, nu putea! — să-i ceară să facă așa ceva.

— Nu eram sigur că voi reuși, murmură el, inspirînd aromele curate de vară și levănțică ce se-nălțau din părul ei.

— Cum te simți? întrebă ea atingîndu-i cu tandrețe umărul. Doare?

— Nu. Mi-e bine.

Ea nu l-a întrebat de ce a venit, nu i-a cerut explicații și nu s-a mirat că a avut nevoie de atît de mult timp pentru a lua legătura cu ea. Era doar îngrijorată pentru el. Chiar și după tot ce-i făcuse — și, în ciudă protestelor ei, nu credea că o va putea face să uite decepția — tot ce o preocupa era dacă lui îi este bine. Nu merita așa ceva. Mai ales nu acum.

Dar mai întîi să o sărute, să se bucure de primire și să-și ofere încă o amintire pe care să o ia cu el. Pentru că își promisese că după ce-i va fi cerut să facă asta, nu-i va mai cere niciodată altceva.

Ea știa că ceva nu este în regulă. Simțea tensiunea din glasul lui și ușoara lui ezitare, dar acum, bucuroasă că-l vedea sănătos, întreg și viu, voia să se agațe cît mai mult de fericire. Să vină singură partea întunecată, ea nu o chema.

În acea clipă gura lui era lipită de buzele ei, și totul era bine. Sărutul lui era dulce și fraged, dar avea un ușor iz de disperare, ce o făcea să simtă cît dor îi fusese de ea.

El își înălță capul și ea îi zîmbi.

Nu-i întoarse zîmbetul, iar în ochi avea o privire mohorîtă.

— Beth, trebuie să-ți vorbesc.

Ea își simți pieptul înghețat de un frig neașteptat.

— Ce este?

El înălță o mînă spre chipul ei, dar atunci cînd ea își înclină capul anticipîndu-i mîngîierea, își strînse pumnul și lăsă mîna să cadă.

— Vrei să ne așezăm? S-ar putea să dureze ceva timp.

— Desigur.

Simțea că nu vrea să audă. Se așeză pe malul pîrîului, dorindu-și să fi purtat fustă în loc de pantaloni. Nu reușea să se hotărască ce să facă cu mîinile; ar fi putut măcar să și le încurce în materialul fustei.

În loc de asta își netezea petecele de piele de pe genunchi și trăgea de buruienile care creșteau din abundență lîngă pîrîu. El îi prinse o mînă, împletindu-și degetele cu ale ei, și și-o puse în poală.

Ea se întoarse atunci pentru a-i privi nemișcarea totală, ochii reci și umbriți care urmăreau apa curgînd.

— Nu ești în uniformă.

— Nu. Tunica roșie pare să fie pe-aici o invitație pentru deschis focul. Prefer să nu fiu din nou țintă mobilă, dacă pot evita asta.

El continuă să privească fix pîrîul și un mușchi îi pulsa pe obraz.

— Ce este? întrebă ea în sfîrșit.

Jon inspiră adînc. Trăsăturile i se aspriră, se ascuțiră, și dintr-o dată deveni bărbatul care putea face ceea ce trebuie, fără o tresărire de ezitare sau remușcare.

— Știu că ți-am promis că nu-ți voi mai cere nimic. Există însă uneori lucruri mai importante decît promisiunile.

Ea îi strînse mîna:

— Continuă.

— Lucrez pentru americani...

— Știam eu!

Slavă Domnului, erau de aceeași parte! Nu-i era dușman.

— Știam că nu ești...

— Oprește-te!

Comanda, deși rostită încet, fusese clară și răspicată. El își retrase degetele și dădu mîna ei deoparte.

— Dar noi...

— Nu mă face să par vreun erou. Nu este deloc așa.

— Dar ești, protestă ea. Informațiile pe care le culegi...

— Omoară oameni, o întrerupse el, luînd o rămurică și începînd să-i smulgă frunzele și coaja, cu mișcări atente și precise. Dă-mi voie să-ți spun cum este, Beth. Am aflat că britanicii pun la cale un posibil atac asupra comandamentului colonial și depozitului cu provizii de la Cambridge. Urma să debarcăm la Dorchester Point și apoi să mărșăluim spre Roxbury. Am transmis informația, așa cum fac întotdeauna.

El azvîrli atît de brusc și violent crenguța goală în apă, încît Bennie tresări. Rămase apoi o clipă privind cum plutește încet la vale.

— Bunker Hill, spuse ea încet.

— Da.

Se întoarse atunci să o privească. Avea ochii goi, întunecați, plini de o disperare neagră. Trăsăturile îi erau încordate, iar ea fu pentru o clipă convinsă că dacă l-ar fi atins, s-ar fi spart în bucăți.

— Toți acei oameni au murit, Beth. Din cauza mea. Pentru că sînt atît de bun, al naibii de bun în meseria mea.

— Oh, Jonathan!...

Ea întinse mîna pentru a-l atinge, dar Jon se retrase cu o mișcare bruscă. Îl simțea ghemuindu-se, închistîndu-se, încercînd să-și reprime cu duritate orice semn de emoție sau regret.

— Erau militari. Știau ce se poate întîmpla, spuse Beth.

— Da, erau militari și atît. Băieți și bărbați ca mine, care încercau să facă ceea ce credeau că este bine. Nu-mi erau dușmani. Dușmanii mei sînt în Anglia, în saloane îmbrăcate

în catifea și în palate strălucitoare. Dar nu ei sînt cei care mor, așa-i?

Ea se gîndea că, dacă ar fi lăsat-o să-l atingă, l-ar fi simțit rece, înghețat, ca și cum ar fi stat afară într-o ploaie de sfîrșit de noiembrie.

— N-ai avut de ales.

— De ales! spuse el zîmbind amar. Întotdeauna putem alege. Numai că uneori toate variantele sînt rele, continuă el, iar glasul îi deveni distant și lipsit de expresivitate. Cel mai greu este să te-mpaci cu tine însuți, după ce ai ales.

— Jon, spuse ea simțindu-și gîtul arzînd dureros.

Ar fi vrut să-l învăluiască pentru a-l încălzi, să adune în palme întunecarea și s-o arunce departe, regăsind bărbatul pe care-l cunoștea.

Dar înțelese că nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat.

El își permise să o atingă, doar o adiere pe tîmpla ei. Ar fi dat mult să nu trebuiască să-i ceară așa ceva, dar n-avea cum să ajungă el însuși pînă la Washington fără a fi recunoscut. Ar fi în stare să treacă o dată, dar nu s-ar putea întoarce la postul lui, printre britanici, iar el trebuia să revină; acum era mai vital ca oricînd.

Doamne, cît era de frumoasă, cu pielea ei fină și strălucitoare și trăsăturile limpezi și puternice! Nu era delicată sau gingașă, ca o floare fragilă care se ofilește la primele semne ale vîrstei sau la greu. Nu, era o femeie, o femeie care putea sta alături de un bărbat, putea lucra cu el, putea clădi împreună cu el o viață.

Iar el și-ar fi dorit — mai mult decît își dorise vreodată ceva, chiar decît își dorise în copilărie ca părinții lui să revină — să nu fi fost niciodată amestecat în comploturile dintre regi și țări. Ar fi vrut să o fi cunoscut la biserică, să o fi curtat încet, cu flori și plimbări prin oraș, să o ducă acasă și să facă dragoste pe cearceafuri imaculate și perne de puf. Să fi avut copii și veselie și să îmbătrînească liniștiți, fără

să fie atinși de lucruri ca războiul, datoria și blestemata de misiune.

În loc de toate astea, nu avea decît misiunea.

— Nu ți-aș fi cerut asta dacă nu consideram că este absolut necesar. Chiar și-așa, nu ți-aș cere-o dacă n-aș fi sigur că vei fi în siguranță.

— Nu contează. Oricum, cine este în perfectă siguranță în zilele noastre?

— Adevărat.

Mintea lui continua cu febrilitate să caute altă cale, dar nu exista, altfel ar fi găsit-o.

— Am adunat niște informații, reluă el. Trebuie să ajungă la Washington.

Briza aduse o șuviță de păr pe buzele ei, iar ea o luă și o puse după ureche înainte de a răspunde.

— Important?

— Da. Încercam să le trimit prin legătura mea, în noaptea cînd am fost împușcat.

O auzi inspirînd rapid, cu îngrijorare.

— Te-au prins?

— Aproape. Nu cred că m-au recunoscut. Cel puțin pînă acum nu sînt indicii care să arate asta. Dar evident știau cînd și unde era întîlnirea. Există cineva care trimite informații britanicilor, cineva priceput la asta.

— Cine?

— Nu știu — încă. Au desfășurat însă o acțiune de eliminare completă a contactelor mele. De cîteva săptămîni încerc să găsesc pe cineva prin care să trimit informațiile, dar toți sînt fie morți, fie dispăruți complet.

Ea păli.

— Morți?

— Da, răspunse el brutal, nedorind să înfrumusețeze lucrurile pentru ea și sperînd pe jumătate că se va speria și va refuza.

— De ce nu le duci tu însuți?

— N-aș mai avea nici o posibilitate să mă-ntorc la compania mea. Cel puțin pînă identific trădătorul din rîndurile americanilor, mai este nevoie de mine de această parte.

— Vrei să le predau eu.

Beth era acum calmă, cu glas liniștit. „Ar ieși un spion foarte bun din ea!" gîndi el cu admirație. Avea abilitatea de a prezenta lumii un chip foarte diferit.

— Nu pot avea încredere în nimeni altcineva, Beth.

Ea reflectă o clipă.

— Bine. Unde sînt?

El își simți trupul cuprins de un val de greață. Avea s-o facă. Ar fi vrut-o aici, ferită și teafără.

— N-ar trebui să fie o problemă. Nu-i nevoie să traversezi liniile britanice. E necesar numai un motiv pentru a intra în tabără.

— Am șapte frați în acea tabără, Jonathan. După cum ai spus, n-ar trebui să fie o problemă.

— Bun, spuse el mai răstit decît ar fi vrut.

Ea fusese foarte practică și binevoitoare cu toată povestea — dar lui i se părea imposibil să o trateze ca pe orice alt compatriot.

Își scoase brusc vesta pe care o primise de la ea, întorcînd-o pe dos. Luă apoi micul pumnal ascuțit pe care îl ținea întotdeauna în cizmă — uneori armele de foc erau prea zgomotoase — și tăie rapid materialul căptușelii, scoțînd la iveală un pachet de hîrtii.

— Poftim, spuse el înmînîndu-i-le.

Hîrtiile erau albe și pure în lumina soarelui, legate cu o panglică neagră, și arătau nemaipomenit de inofensive. Cu toate astea el știa că îi dă ceva la fel de periculos ca un șarpe veninos.

Ea luă pachetul și se bătu cu el peste coapsă.

— Ce-i asta?

El o privea fix, cu chipul împietrit.

— Este mai bine să nu știi.

Ea se jucă împungîndu-şi obrazul cu vîrful limbii.

— Bănuiesc că aş putea să le desfac şi să le citesc.

— Dacă nu iei treaba în serios, atunci n-o faci! se răsti el luîndu-i pachetul din mînă cu o mişcare bruscă.

— Zău, Jonathan, o iau în serios, dar nu-mi pot imagina cum poate fi periculos. Mă duc doar să-mi vizitez fraţii, las astea şi merg acasă.

— Nu înţelegi, aşa-i? întrebă el şi, cu pachetul încă în mînă, o luă de umeri şi o trase mai aproape. Există cineva în tabără care nu vrea ca aceste informaţii să fie transmise. Cineva care, mai mult ca sigur, a ucis deja pentru asta. Iar dacă ţi se-ntîmplă ceva, Dumnezeu să mă ajute!

Ea văzu gheaţa din ochii lui, îi auzi disperarea din glas şi înţelese că era adevărat. Dacă ei i se întîmpla ceva, un lucru pe care el l-ar fi putut împiedica să se producă, ar însemna lovitura finală, care l-ar arunca peste marginea abisului, în întuneric. Şi aşa păşea deja foarte aproape de prăpastie.

— Jonathan, spuse ea liniştită. N-o să mi se-ntîmple nimic!

— Ai dreptate, pentru că nu vei face asta decît dacă-mi promiţi că vei urma cu exactitate instrucţiunile, zise el cu un glas sălbatic.

Ea dădu din cap şi atunci el îi dădu drumul şi-i frecă, braţele, în semn de scuză pentru durerea pe care i-o provocase.

— Ce fac atunci cînd ajung în tabără? întrebă ea.

— Va trebui să-l găseşti pe Washington. Nu poate fi prea greu.

— Bun, şi apoi? Doar n-o să cer pur şi simplu să-l văd.

— Nu. Vorbeşti cu santinelele, şi le spui să folosească numele Goliat. Te va primi. Trebuie să fi fost informat despre mine pînă acum.

— Goliat, zîmbi ea. Ce potrivit!

— Da, mă rog, i-a trebuit doar o mică piatră, *nu-i aşa?*

Deveni serioasă dintr-o dată. S-ar putea să trebuiască mai mult decît o piatră, dar ar fi de ajuns încă un glonţ, de

data asta puțin mai aproape de inimă, sau un cuțit între coaste. Își dădu seama că el trăia fiecare zi, fiecare minut, printre oameni care, dacă n-ar fi o clipă atent, ar considera ca fiind de datoria lor să scape lumea de trădătorul din mijlocul lor. În ciuda căldurii soarelui, nu-și putu reține un mic frison.

— Goliat. Voi ține minte.

— Bine. Mai este ceva. Nu spui nimănui despre asta. Vorbesc serios. Nimănui.

— Sigur că nu.

— Promite-mi!

Ea dădu din cap, ușor contrariată de vehemența lui.

— N-aș face una ca asta. Oricum, vorbesc rareori cu cineva din afara familiei mele și...

— Nu! spuse el sărind în picioare și ridicînd-o brutal și pe ea. Nu familia ta!

— Dar Jonathan... spuse ea privindu-l în ochii reci și impenetrabili și simțind cum o gîtuie spaima. Bănuiești pe unul dintre ei.

El nu răspunse, privind-o doar nemișcat și intangibil ca o statuie de granit. Tăcerea lui era confirmarea de care avea nevoie.

— Nu! țipă ea lovindu-l cu pumnii în piept. Nu din familia mea!

Smulgîndu-se de lîngă el, se așeză pe mal, privind apa cu chipul gol și înghețat.

El se apropie.

— Beth...

— Ce se va-ntîmpla cu el?

— Cu cine?

— Cu trădătorul. Cînd îl vei prinde, răspunse ea cuprinzîndu-și talia în brațe, cu privirea pironită pe apa ce șerpuia liniștită, părînd că nu vede nimic. Ce se va-ntîmpla cu el?

— Ce se întîmplă cu toți trădătorii.

Glasul lui sunase atît de rece, fără emoții, nemilos! se gîndea ea întorcîndu-se pentru a-l privi. Chipul îi era hotărît, iar ochii — decolorați și înghețați. În el nu mai era căldură, blîndețe, înțelegere.

— Același lucru care mi se va-ntîmpla și mie dacă sînt prins, continuă el.

Nici o tresărire de emoție nu-i trecu peste chip. Acesta nu era bărbatul pe care crezuse că-l cunoaște. Înțelese că avea în față un bărbat care putea ucide, și apoi să continue înainte cu misiunea lui, detașat și fără remușcări. Dispăruse orice urmă a gingășiei pe care o văzuse mereu în el.

Care era bărbatul adevărat? Fusese plănuit cu grijă fiece dram de căldură și tandrețe pe care i-l arătase, numai pentru a o manevra în așa fel încît să-i execute poruncile? Dacă n-ar fi mers, acesta era bărbatul pe care l-ar fi văzut? Periculos, lipsit de simțăminte, insensibil față de orice altceva decît datoria lui?

— Nu este unul dintre ei, repetă ea.

— Dacă spui tu... rosti el cu glas rece.

Ochii ei erau întunecați, acoperiți de durere și spaimă, iar Jon nu dorea altceva decît să o ia în brațe și să-i spună că totul va fi bine. Dar nu-i putea promite așa ceva și simțea că nu dorește să o mintă din nou în față. Nu voia să-i dea false speranțe.

O văzu îndreptîndu-și umerii și ridicînd bărbia în atitudinea tipică a neamului Jones: gata să se lupte cu întreaga lume. El se rugă ca să fie toți atît de invulnerabili cum se credeau.

— Dă-mi hîrtiile! ceru ea pe un ton ce nu admitea nici o replică.

— Nu înainte de a-mi fi promis că nu vei spune nimănui nici o vorbă. În special familiei tale.

— Atunci vreau să știu ce conțin.

— Beth, este mai sigur să nu știi.

— Vreau să știu, spuse ea și el înțelese că nu va renunța.

— Toate posesiunile britanice din colonii.

În ochii ei apăru un scurt licăr de surprindere, înainte de a-l fi reprimat.

— Toate?

— Da. Efective, artilerie, nave, totul.

— Înțeleg de ce sînt așa de importante, spuse ea cu glas repezit. Altceva?

Doamne, nu se mai termină? Din nou nu se simți în stare să-i spună tot adevărul.

— Variante pentru cazul în care coloniștii atacă Boston-ul. Planuri de apărare și de ieșire din încercuire.

Ea întinse mîna:

— Dă-mi-le.

Se pregăti să-i pună pachetul în mînă, apoi se opri, ținînd hîrtiile la un deget de palma ei. Odată ce i le dădea, nu mai exista cale de întoarcere. O implica în pericol, în acele jocuri mortale ale războiului în care nu era locul ei.

Dar mai era misiunea. Ani de zile își pusese meseria pe primul plan, înainte de orice și oricine. Putea să mai facă asta încă o dată.

Hîrtia ușor gălbuie și netedă aproape sclipea în lumina soarelui strălucitor. El se întrebă în treacăt cum de arăta așa de neatinsă după cît fusese ascunsă și purtată în ultimele cîteva săptămîni.

— Nu vei spune nimănui? mai întrebă el pentru ultima dată.

— Voi urma instrucțiunile, domnule.

El îi lăsă pachetul în mînă, iar ea îl puse în buzunar. Glasul ei deveni intens și plin de repulsie.

— Și niciodată, niciodată să nu-mi mai ceri ceva!

Apoi se întoarse și plecă, cu pași siguri și iuți. La marginea poienitei, sub un stejar uriaș și răsucit, se opri și privi înapoi către el. Era palidă, cu ochii mari și întunecați.

— Trădătorul nu este unul dintre noi!

Capitolul 26

Jennie nu era prea impresionată de tabăra militară. Era murdară, aglomerată și mirosea urît, iar bărbații își petreceau o mare parte din timp săpînd niște gropi, care ei i se păreau nemaipomenit de inutile.

Cît despre disciplina militară, se lămuri repede ce strictă era, trecînd pe lîngă mai multe grupuri de bărbați care jucau cărți. Cînd a ajuns la primele rînduri de corturi, cîte-un soldat a încercat să o oprească, închipuindu-și că o femeie poate intra în tabără doar pentru un singur scop. Pentru majoritatea era de ajuns o privire, deși ea a trebuit să admită că înălțimea de o jumătate de cap peste nivelul lor contribuise la faptul că acea privire se dovedea suficientă. De ceilalți a scăpat menționînd numele celor pe care venise să-i viziteze. Se părea că frații ei impuseseră respectul în tabără.

Spre surprinderea sa, santinelele nu au reținut-o prea mult. De îndată ce s-au lămurit că într-adevăr venise să-și viziteze frații, i-au urat pur și simplu o zi bună și au îndreptat-o

către regimentul fraților ei. Se așteptase ca tabăra să fie mai bine păzită, dar de fapt o femeie singură nu putea face mare lucru împotriva a cincisprezece mii de soldați.

Își strecură mîna în buzunar, pentru a verifica dacă pachetul pe care îl duce se află în siguranță. Făcuse de mai multe ori acest lucru de cînd îl primise; părea oarecum periculos să-l poarte pur și simplu în buzunar, ca pe o batistă sau un ghem, dar nu-i trecuse prin minte un loc mai potrivit pentru a-l ascunde. Dacă ar fi fost prinsă, iar cei care o capturau erau hotărîți să-l găsească, nu avea nici o importanță unde era ascuns.

Tatăl ei a rămas cumva perplex, atunci cînd l-a anunțat că se duce la Cambridge să-și viziteze frații. A reușit însă să-l convingă că nu era deloc liniștită cu asigurările pe care ei le dăduseră în scurtele vizite acasă. Voia pur și simplu să vadă cu ochii ei că își purtau de grijă cum trebuie.

Destul de ciudat, dar mama a părut să considere că este o idee bună. Bennie o bănuia că nutrește speranța ascunsă că ea ar putea să se îndrăgostească de un ofițer tînăr și frumos.

Ei bine, încercase odată așa ceva, și nu intenționa să repete curînd această experiență. Nu era sigură că ar mai supraviețui.

Bennie băgă de seamă că strîngea pachetul în mînă, aproape mototolind hîrtiile. Își forță degetele să se destindă; informațiile trebuiau să rămînă întregi. Era singurul lucru ce conta acum.

Pînă la urmă au trimis-o, cu o geantă plină cu cămăși curate, schimburi de lenjerie și ciorapi, pe care mama și cumnatele ei le pregătiseră pentru bărbații Jones. S-au gîndit că era foarte convenabil faptul că Bennie s-a oferit să le ducă lucrurile. Cine știe dacă vreunul dintre bărbați mai avea ocazia să vină din nou la New Wexford?

Frații ei s-au dovedit surprinzător de ușor de găsit. Se părea că toți erau cantonați chiar în Cambridge, aproape de cartierul general, nu în zonele mărginașe.

Pe Henry îl găsise deja. El a fost încîntat să o vadă — după ce a trecut peste faptul că ea umbla singură printre mii de soldați. Pînă la urmă l-a făcut să recunoască faptul că nici un bărbat nu avea șanse să o supere; în primul rînd pentru că era în stare să-și poarte singură de grijă, și în al doilea rînd pentru că el era fratele ei. A părut chiar flatat de gîndul că el este cel care îi descurajează.

A fost, de asemenea, bucuros de hainele pe care le făcuse mama pentru el. Deși Bennie nu reușise niciodată pe deplin să lucreze cu delicatețea cerută de lucrul de mînă, Mary era expertă în cusut, iar hainele pe care le făcea pentru bărbații din familia ei se potriveau mai bine decît dacă le-ar fi făcut cel mai bun croitor. Henry recunoștea că veștmintele lui erau uzate, iar spălătoria taberei nu reușea să curețe și să repare îmbrăcămintea așa cum era el obișnuit.

Apoi a înfulecat două dintre tărtele cu afine, pe care ea și le luase pentru drum, pretinzînd că pe-acolo nu știau cum să hrănească un Jones așa cum trebuie. A fost atît de entuziasmat de ideea de a-i prezenta tabăra, încît i-a arătat punctul de comandă al generalului Washington fără măcar să-l întrebe. I-a promis apoi că va avea grijă de Puffy în timpul cît ea îi va vizita pe ceilalți, a îmbrățișat-o și-a plecat, ducînd calul de căpăstru.

Bennie zîmbi îngăduitoare. Era clar că armata nu temperase entuziasmul lui Henry.

Inspirînd adînc, ea se întoarse către clădirea simplă și albă, care-i servea lui Washington drept cartier general. Spre surprinderea ei, era slab păzit. Pe de altă parte, pentru a ajunge aici, cineva trebuia să treacă prin întreaga tabără.

Inima ei bătea dintr-o dată dureros. Avea să se întîlnească cu comandantul întregii armate continentale. După toate descrierile, Washington era un bărbat excepțional, înalt, frumos

și strălucitor. Se mai spunea despre el că este destul de sever, iar în noua lui funcție era indiscutabil puternic.

Dintr-o dată se temu că, pînă la urmă, n-o vor lăsa să-l vadă. De ce ar face-o?

Pentru că așa a spus Jonathan. Era sigură că, oricum ar fi fost — sau n-ar fi fost — el era perfect pentru misiunea lui. Și oricît de mult ura lucrurile pe care ajunsese să le facă pentru a o îndeplini, ea îi dorea să reușească. Singura șansă la liniște și siguranță pentru familia ei era încheierea războiului, cît mai rapid cu putință.

Pipăi încă o dată, pentru siguranță, pachetul din buzunar. Marginile ascuțite, îndoite drept, și moliciunea panglicii subțiri îi dădură curaj și porni către cartierul general.

— Bennie!

— Adam! rîse ea în timp ce el o ridica și o-nvîrtea în aer.

Atunci cînd era foarte mică, iar Adam era un tînăr solid, prea mare pentru vîrsta lui, o arunca adesea în sus, pînă cînd nu mai putea de rîs. Chiar și acum știa că, dintre toți frații, el se simțea cel mai răspunzător pentru ea.

În sfîrșit, o lăsă jos.

— La început nu eram sigur că te văd pe tine traversînd tabăra. Apoi mi-am dat seama că nici o altă femeie nu merge ca sora mea.

Ea se-ncruntă:

— Ai grijă ce spui, Adam, sau nu-ți mai dau nimic din ce am adus pentru tine.

— Ce faci aici? întrebă el în timp ce bucuria de a o vedea se stingea rapid, iar ochii lui căprui se umpleau de îngrijorare. Ceva nu este... în regulă cu Hannah, așa-i?

— Ba da, sigur, se grăbi ea să-l liniștească. Pierde în continuare micul dejun, dar asta nu-i ceva nou.

— Doamne, spuse el trecîndu-și mîna prin părul buclat și blond. Știi, dacă aș putea s-o fac în locul ei, aș face-o.

Ea pufni neîncrezătoare:

— Sigur că ai face-o.

— Zău, spuse el strîmbîndu-şi colţul gurii şi zîmbind apoi larg, cu toată faţa. Bine, poate că n-aş face-o. Totuşi aş fi vrut să fiu acolo.

— Are mama grijă de ea.

— Sînt convins că are.

— Şi-apoi, cînd s-a însurat vreun Jones cu o femeie care nu este destul de puternică să-i stea alături? Se descurcă ea.

— Cred că ai dreptate, spuse el şi oftă adînc. Atunci ce te aduce aici?

— Vin purtînd daruri.

Ea puse jos geanta şi o deschise, căutînd printre diferitele obiecte pe cele destinate lui.

— Poftim. Două cămăşi noi şi trei perechi de ciorapi. Hannah spune că-i rupi numadecît.

— Degetul de la picior e de vină, protestă el.

— Aha.

— Aşa este. Iese cumva în afară şi trece prin ciorap şi... încercă el să se disculpe, dar se opri văzînd-o cum rîde. Bine, mă predau, spuse luînd pachetul. Îţi mulţumesc.

— Cu plăcere.

— Ai ceva bagaj aici, Bennie. Ai adus lucruri pentru fiecare?

— Da. L-am văzut deja pe Henry.

— Oh, nu.

— Ba da. Se distrează copios, nu?

— Da. Dar nici n-a prea văzut lupte. L-am ţinut departe de primele linii la Bunker Hill.

Ferindu-şi privirea de soare, îşi miji ochii în sus spre el.

— Dar tu?

În ochii lui apăru o scurtă umbră de durere, dar ridică din umeri:

— Nu acum, Ben.

— Bine.

— Cînd ajungi acasă...spune-i... se bîlbîi el roşind. Spune-i că o iubesc, încheie apoi în grabă.

— Am să-i transmit, răspunse ea blînd.

El înghiți în sec.

— Mulțam'.

— Și acum, poți să-mi arăți unde găsesc restul echipei? Aș vrea să mai ușurez un pic geanta asta.

El privi rapid în jur:

— Cred că David a ieșit să sape la baricade. Toți ceilalți sînt încă în compania mea, așa că trebuie să fie undeva pe-aici.

— Ce-i cu toate săpăturile astea? Locul arată de parcă a fost asaltat de bursuci.

Adam rîse, cu un glas amplu și tunător care se rostogoli peste întreaga tabără.

— Washington crede că-i mai bine ca oamenii să aibă ceva de făcut, iar eu nu pot să nu fiu de acord cu el. Avem mult prea mulți soldați răniți de camarazii lor. Atunci cînd nu au ceva mai bun de făcut, se bat.

— Mi se pare ceva cunoscut, spuse ea clătinînd din cap.

— Nu-i așa? Generalul s-a chinuit mult, încercînd să formeze o armată adevărată. Am pornit de la vreo patruzeci de regimente cu efective diferite, și vrea să formăm douăzeci și opt, de dimensiuni egale. Mulți au fost nemulțumiți de faptul că i-a mutat în alte unități.

Bennie evaluă confuzia și dezordinea care o înconjurau. Asta era o îmbunătățire?

— Spune-mi cinstit, Adam. Avem vreo șansă?

— Trebuie să cred că da, răspunse el încrucișîndu-și brațele pe pieptul masiv. Avem acum un comandant bun și mai există un avantaj enorm: luptăm pentru căminele noastre. Ei nu fac decît să execute ordine.

— Și-avem familia Jones, nu?

— Adevărat! Totuși, cel mai potrivit pentru a-ți răspunde este Brendan. Acum, de cînd a fost mutat la cartierul general al lui Washington...

— Brendan a fost mutat? îl întrerupse ea.

— Da. Cineva a hotărît că este prea deștept pentru a fi lăsat să se bălăcească-n noroi.

— Bravo lor! Mă-ntreb ce va zice tata despre asta.

Adam se încruntă.

— Va zice că singurul militar adevărat este acela care stă în nămol pînă la brîu.

Ea oftă.

— Probabil că ai dreptate.

— Ar trebui să renunți. După atîta vreme, nu cred că poți — tu sau altcineva — să schimbi modul cum stau lucrurile între ei doi.

Ea își încrucișă brațele, imitînd fără să-și dea seama postura lui bătăioasă.

— Eu nu renunț niciodată.

Soarele făcu buclele lui blonde să strălucească, atunci cînd dădu capul pe spate și izbucni în rîs.

Bennie privi pieziș, cu curiozitate, spre clădirea cartierului general. Deci Brendan lucra acum cu Washington? Ce bine! Dacă lucrurile mergeau rău și constata că este imposibil să intre, putea merge la Brendan. Era sigură că el va găsi o cale pentru a-i obține o audiență la general.

Iar dacă va fi nevoie, îi va spune lui Brendan de ce. Considera că țelul principal este ca informațiile să ajungă în mîinile lui Washington; respectarea instrucțiunilor lui Jonathan era o problema secundară.

În fond, deja încălcase o promisiune făcută lui Jonathan.

— Ben? Mai ești cu mine, Ben?

— Hm? Oh, Adam, iartă-mă. Mă gîndeam la ceva.

— De ce-ai face una ca asta?

Ea îl plesni în joacă:

— Mă bucur că te-am găsit și pe tine.

Chipul lui deveni serios:

— Vei avea grijă și de familia mea, da?

— Doar știi c-am s-o fac!

El îi luă mîna şi i-o strînse, gata să-i rupă oasele.

— Mulţumesc.

— Ma bucur cu adevărat că te-am văzut, Adam. Cred că acum am să merg să-l caut pe Brendan.

— Nu sînt sigur că e de serviciu chiar acum. S-ar putea să fie nevoie să-ntrebi unde-i încartiruit.

— Îl găsesc eu.

— Bine, spuse el strîngîndu-i mîna. Ai grijă, Ben.

— Aşa voi face.

Privindu-l cum se îndepărta, cu capul şi umerii deasupra tuturor bărbaţilor din tabără, Bennie simţi cum pieptul i se umflă de mîndrie. Aşteptă pînă cînd el dispăru din raza vizuaiă, nedorind să rişte să se întoarcă şi să o vadă îndreptîndu-se către clădirea în care era Washington. Nu era convinsă că poate răspunde anumitor întrebări.

Se îndreptă apoi către clădirea zugrăvită în alb, păşind cît mai degajată cu putinţă. Soldaţii care o păzeau erau încruntaţi, şi îşi luau foarte în serios misiunea. Spre deosebire de ceilalţi bărbaţi din tabără, purtau uniforme — simple, bleumarin, curate şi ajustate. Cizmele lor negre străluceau concurate numai de luciul armelor.

Bennie înghiţi cu greu nodul din gît, îşi îndreptă umerii, şi se îndreptă spre cea mai apropiată santinelă.

— Scuzaţi-mă, domnule. Aş dori să-l văd pe generalul Washington.

Privirea lui o cîntări rapid, oprindu-se o clipă pe sînii ei. Ea se întrebă dacă-i putea vedea inima care i se zbătea în piept.

— Sînteţi aşteptată, doamnă? întrebă el ţeapăn.

— Nu, dar...

— Atunci mă tem că nu va fi posibil.

— Ştiu că nu este regulamentar, dar trebuie să-l văd. Este ceva important.

— Sînt sigur că este, doamnă, răspunse el cu o nuanță de condescendență. Totuși, generalul este o persoană ocupată.

— Îmi dau seama de asta.

— Scuzați-mă, zise el întorcîndu-se pe călcîie, și începînd să patruleze pe cealaltă latură a clădirii.

Un soldat păși cadențat către ei; iarba uscată era marcată de liniile bătătorite, pe care le urmau cu precizie.

— Așteaptă! strigă ea grăbindu-se în urma lui.

Nu era obișnuită să fie trimisă la plimbare.

El se opri și se întoarse nerăbdător atunci cînd ea îl ajunse.

— Doamnă, îmi pare rău, dar dacă nu plecați va trebui să chem pe cineva să vă escorteze.

Ea se uită rapid în jur, verificînd dacă-i putea auzi cineva.

— Spuneți-i că este în legătură cu Goliat.

Soldatul cel tînăr își încreți fruntea:

— Pardon?

— Este important, insistă ea.

— Goliat?

— Spuneți-i asta! zise ea privind în jos spre soldat mulțumită, nu pentru prima oară, de faptul că avea destulă experiență pentru a domina tinerii recalcitranți.

— Dacă-i transmit și nu vă primește, plecați în liniște?

— Da, spuse ea dîndu-și nerăbdătoare pe spate buclele rebele.

De ce oare părul nu-i stătea niciodată la locul lui?

Soldatul păși încordat spre clădirea simplă și urcă scările. Deschise apoi ușa din lemn, se întoarse și privi înapoi, ridicînd întrebător din sprîncene, de parcă-i dădea o ultimă șansă să renunțe. Ea încuviință cu hotărîre din cap și el dispăru înăuntru.

Bennie aștepta, pipăind hîrtiile din buzunar. Înghiți în sec, își lingea buzele și se întreba dacă va fi în stare să scoată vreo vorbă atunci cînd va sosi momentul. Poate că nu va fi

nevoie. Ar putea să-i dea pur şi simplu pachetul generalului şi să plece.

Generalul! Oh, Doamne. Importanţa acţiunii ei o izbi cu putere. Ceea ce ducea în buzunar putea însemna diferenţa între viaţă şi moarte pentru mii de bărbaţi.

Privi rapid în jur. Slavă Domnului, nimeni nu părea să-i acorde atenţie.

Tînărul soldat scoase capul pe uşă. Era încruntat, şi ea se pregăti să i se spună să plece.

Nu-i nimic. Îl va găsi pe Brendan, el o va asculta şi va găsi o cale pentru ca informaţiile să ajungă la Washington. Da, totul va fi bine. Trebuia să fie.

— Urmaţi-mă, spuse soldatul.

— Pardon?

— Sînteţi aşteptată. Pe aici, doamnă.

Ea reuşi cu greu să ia o gură de aer, îşi îndreptă spatele şi porni să-l întîlnească pe generalul Washington.

Trădătorul îşi şterse sudoarea de pe frunte şi privi cu dezgust în jur. În stînga lui, doi soldaţi stăteau tolăniţi, beau rom direct din sticlă şi schimbau impresii despre tîrfa pe care o-mpărtiseră noaptea trecută. În dreapta, un bărbat ţipa şi alţi patru mîrîiau, în timp ce pierdeau fiecare cîte jumătate de coroană[1] la un joc de cărţi.

Putea. Peste tabără plutea un iz de trupuri bărbăteşti, nespălate şi asudate, şi de mîncare stricată. Condiţiile sanitare erau deplorabile, mîncarea era şi mai rea, iar soldaţii cădeau ca muştele — nu răniţi în luptă, ci bolnavi.

Era o irosire completă. Era dezgustător. Iar din ceea ce făcuse pentru a împiedica asta nu se alesese nimic.

[1] *Coroană*: subdiviziune monetară, valorînd 25 de pence. (n.t.)

În ultimele cîteva luni fuseseră puține informații valoroase de descoperit. Ambele părți păreau să se mulțumească să stea locului și să aștepte.

Oftă dezgustat și se ridică de pe lada pe care stătea. Poate un tur prin tabără ar fi de folos. Oricum avea nevoie să-și dezmorțească picioarele.

Jucătorii de cărți îl strigară, invitîndu-l să intre în jocul lor. Aveau nevoie de sînge proaspăt — și de bani proaspeți. Îi refuză. Avea lucruri mai bune de făcut cu banii și timpul lui.

Ocolindu-i pe beți, porni de-a lungul taberei, notînd și catalogînd în minte tot ce vedea. Nu se știe niciodată cînd poate să se ivească ceva important.

În fața cartierului general stătea o femeie, privind către ușă și bătînd cu nerăbdare din picior. Era ceva destul de neobișnuit pentru a-i capta interesul, și în plus părea o figură cunoscută. Se apropie cu prudență.

Nu avea nici un sens. Nu exista absolut nici un motiv pentru ca *ea* să fie așteptată la cartierul general al armatei continentale.

Bennie! Ce Dumnezeu căuta *ea* aici?

Înainte ca el să aibă timp să se decidă dacă trebuie să se apropie, un soldat tînăr apăru în ușă și o invită înăuntru.

Se întrebă dacă merita să-ncerce să afle ce treabă putea avea cu generalul. Își încrucișă brațele și așteptă, ignorînd agitația din jurul lui. După aproape o jumătate de oră, ea tot nu ieșise.

Ei bine, hotărîrea lui era luată. Va trebui să-și satisfacă curiozitatea.

Capitolul 27

Nori întunecaţi alunecau pe cerul negru, ascunzînd luna. Lumina dispăruse, iar întunericul se aşternea precum aburul deasupra unei mlaştini.

Lui Jonathan îi convenea. Vedea bine în întuneric.

N-ar fi putut spune de ce alesese acest loc. Nu dădea importanţă superstiţiilor sau norocului, aşa că întoarcerea în acest loc nu-l deranja. Părea însă potrivit să închidă cercul acolo unde începuse — în New Wexford.

Contururile vechiului fort păreau doar o impresie în întuneric. Oricum, ochiul era uşor păcălit de siluete. El căuta textura, mişcarea, asculta pentru a surprinde orice sunet produs de om.

Ştia că nu se va mai repeta ceea ce s-a întîmplat ultima dată. Instrucţiunile pe care le ataşase la informaţiile militare pentru Washington fuseseră clare. Trebuiau blocate toate ieşirile din Boston, formînd o linie densă şi impenetrabilă în jurul oraşului. Nu exista posibilitatea să o străpungă nici măcar un grup mic de soldaţi britanici.

Fîlfîitul aproape imperceptibil al unui liliac în zbor mișcă aerul deasupra capului său, iar el îi dori animalului noroc la vînătoare pentru acea noapte. Spera și pentru el însuși același lucru.

Numai să fi mușcat trădătorul momeala. Îi sugerase lui Washington să lase informația să se scurgă. Era o ispită pe care Jonathan o considera irezistibilă; Jon trebuia să se întîlnească cu șeful spionilor americani infiltrați în rîndurile britanicilor, un personaj despre a cărei existență nu fuseseră pînă acum decît zvonuri.

O persoană inexistentă, creată de Jonathan. Trădătorul nu avea cum să scape ocazia de a-l identifica, sau poate de a-i captura pe amîndoi.

Nu se vedea vreun semn care să indice prezența cuiva. Simțea asta cumva, o tulburare în aer, un iz de anticipare.

Prada lui era prudentă, nu începea îndoială. Se părea că Jon trebuia să se expună pentru a-l scoate la iveală.

Nu avea nimic împotrivă. Înalt, lat în umeri, complet neapărat, pătrunse în spațiul liber din fața fortului. Oricine putea trage direct în el.

Nu-i era frică. De fapt, nu simțea mai nimic, nici măcar nervozitate sau senzația iminentului triumf. Nu mai simțise nimic din ziua în care Beth îl părăsise în pădure. Era ca și cum toate emoțiile lui se retraseseră într-un colț rece și întunecat, în care el nu le mai putea ajunge. Le mai observa doar vag — constata clinic prezența lor, dar nu le mai simțea.

Vîntul sufla dinspre rîu, aducînd cu el un strop de răcoare. El își umplu plămînii și își goli mintea. Putea acționa mai ușor fără să gîndească.

Era sigur că trădătorul nu vrea să-l împuște — cel puțin nu încă. De ce să-l omoare, cînd urma să sosească curînd un pește mai mare ? Nu merita să sperie prada.

Jon se strecură tăcut spre fort şi se sprijini de zidul solid de incintă, răsuflînd lent şi egal. Asculta. Tot nimic. Ori era singur, ori trădătorul era exact la fel de tăcut ca şi el.

Jon miză pe a doua variantă.

Se strecură de-a lungul zidului, care mirosea a umezeală şi putregai. Se lipi mai strîns de el, contînd pe forma plată şi întunecată pentru a-i ascunde mişcarea şi silueta.

Se mişca încet. Mişcarea rapidă era aproape imposibilă fără a fi însoţită de sunete, iar în acel moment discreţia era mult mai importantă decît iuţeala.

Poarta cea veche stătea deschisă, înclinată uşor într-o parte. Era unul dintre lucrurile pe care căpitanul nu avusese timp să le repare. Jon ocoli poarta rapid, doar cît să fie zărit, şi apoi se strecură în fort. Curtea principală era goală, întunecată şi pustie. Nici o umbră, lumini sau sunete. Locul unde se aflau clădirile se ghicea doar printr-o uşoară îngroşare a întunericului.

Alegerea ridica o problemă delicată. Era necesar să-l scoată cumva pe trădător la iveală. Pentru a-l captura, Jon trebuia întîi să-l găsească.

Conştient că are audienţă, Jon se învîrtea şi tropăia agitat din picioare, de parcă devenise nerăbdător în aşteptarea întîlnirii. Era conştient în mod acut de greutatea liniştitoare a pistolului prins la spate sub vestă, şi de oţelul rece şi familiar al pumnalului strecurat în cizma dreaptă.

Nu constituia cine ştie ce apărare împotriva unei muschete sau carabine, mai ales dacă trăgătorul era acela pe care-l bănuia Jon, pentru că în New Wexford exista o singură persoană care avea acces la informaţii şi dispunea de inteligenţa şi temperamentul necesare pentru a îndeplini aşa ceva.

Deci, ceea ce-i trebuia trădătorului era un loc de unde să asculte şi să privească. Ascuns confortabil şi în siguranţă, tot ce avea de făcut era să audă şi să vadă.

În interiorul fortului nu exista nici o ascunzătoare. Zidul de incintă nu oferea altă acoperire decît umbra aruncată de platforma de patrulare a palisadei...

Platforma! Jon aruncă o privire în sus către pasarela care tivea zidul de incintă. Acolo stătuseră soldaţii britanici, trăgînd în atacatorii francezi şi indieni. Îngustă, proptită grosolan cu pari groşi, asigura o protecţie rudimentară şi fragilă.

Putea de asemenea să ascundă foarte uşor un om care, din acea poziţie, ar fi reuşit fără probleme să vadă şi să audă ce se întîmpla în incinta de dedesubt.

Jon simţi cum i se zburleşte părul de pe ceafă. Era supravegheat! Oare cum să urce scara şi să-l surprindă pe trădător, fără a fi văzut ?

Privind încă o dată în jur, oftă adînc şi teatral. Păşi ostenit spre palisadă şi se sprijini de ea ca un om obosit de atîta aşteptare, cu o bufnitură zdravănă, sperînd că a sunat suficient de tare pentru a fi auzită de sus.

Ieşise acum din raza vizuală a oricărei persoane aflată pe platforma de deasupra lui, rămînînd însă vizibil de pe celelalte trei laturi ale incintei. Presupunea însă că trădătorul se afla aici, suficient de aproape pentru a vedea clar pe oricine intra în fort, şi pentru a auzi orice conversaţie purtată lîngă intrare.

Jon se mişcă fără zgomot de-a lungul zidului. Pămîntul bătătorit şi smocurile de iarbă nu scoteau nici un sunet sub paşii lui. La o oarecare distanţă de poartă, o scară negeluită şi ruptă ducea spre o mică deschidere din platforma de deasupra.

Simţurile lui se concentrară asupra trapei de acces. Nu mai percepea răceala aerului, atingerea hainelor sau sunetele nopţii din pădure. Era conştient în mod acut numai de sarcina din faţa lui, şi de ceea ce-l aştepta pe pasarela îngustă.

Întinzîndu-se deasupra, la aproape două treimi din înălţimea scării, prinse încet cu mîinile una dintre treptele

care păreau întregi. Își puse piciorul pe a patra treaptă de jos, apăsînd ușor și verificînd-o pe cît posibil.

Lemnul rezistă sub cizma lui. Expiră lung și egal, mișcîndu-se în sus.

Scara veche trosni sub greutatea lui. El îngheță, încleștat pe scară, blestemînd în gînd sunetul și poziția complet vulnerabilă în care se găsea.

Nu simți mișcare deasupra sa. Nu se auzeau pași înfundați apropiindu-se de el pe platformă. Poate că, pînă la urmă, trădătorul nu era acolo, deși Jon se îndoia că este posibil. Petrecuse șase ani în această profesie, și fiecare fărîmă de instinct și experiență îi spunea că prada este aici.

Poate trădătorul nu a auzit sunetul, sau l-a considerat un zgomot al construcției vechi.

Odată ce ieșea prin deschidere nu mai exista cale de întoarcere, și nici vreo altă opțiune mai sigură.

Voia să-și încheie misiunea. Dorea să-și spele cît mai mult din sîngele de pe mîini, să îngroape cît mai adînc amintirile despre o anumită femeie vibrantă și familia ei, și să-și continue viața goală și rece.

Ajunse la marginea trapei. Lemnul vechi, aspru și plin de așchii i se înfipse în palme în timp ce se strecura prin deschizătură.

Muscheta era neagră, aproape invizibilă în întuneric. Se afla la numai două picioare depărtare și stătea îndreptată direct spre capul lui Jon.

El rămase o clipă nemișcat și apoi urcă pînă la capăt, trecînd prin trapă. Se așeză comod pe pasarela îngustă.

— Bună, Brendan, spuse el calm. Ești foarte bun, știi? Nu te-am auzit mișcîndu-te.

Norii descoperiră fața lunii, și se treziră deodată scăldați într-o lumină rece și argintie. Brendan era îmbrăcat în negru și se pierdea în umbrele nopții, iar chipul său era liniștit și lipsit de emoții.

— Nu mai bun ca tine. Nu te-aș fi auzit dacă nu trosnea scara, spuse el și continuă apoi cu un zîmbet rece: — Uneori este avantajos să cîntărești ceva mai puțin ca un bou.

— Da.

— Ridică-ți mîinile, să le pot vedea.

Jon se conformă, atent să nu facă mișcări amenințătoare. Privirea lui îl cîntărea rapid pe Brendan evaluînd situația, căutînd o scăpare.

Nu se întrevedea nici una. Oponentul lui nu trăda încordare nervoasă sau mici scăpări în concentrare, care i-ar fi dat lui Jon avantajul de care avea nevoie.

— Și acum? întrebă Jon.

— Avem o mică problemă, nu? Măcar dacă nu te-ai fi apucat să mă cauți aici sus, lucrurile ar fi fost mai simple.

Jon se înclină înainte:

— Chiar așa?

Fă-l să vorbească! Era o tactică a tragerii de timp. Fă pe cineva să vorbească destul, și pînă la urmă va da ceva în vileag. Era un avantaj enorm cînd făcea pe idiotul; nu trebuia să vorbească prea mult.

— Da, spuse Brendan ținînd arma relaxat, familiar, cu trupul complet imobil, fără mișcări inutile și energie excesivă. Puteam să vă identific pur și simplu pe amîndoi și să transmit informația persoanelor potrivite. Acum lucrurile sînt cumva mai complicate.

— Zău?

Jon ridică încet mîinile. „Încet, încet..." își spunea în gînd.

— Acum va trebui să cobori, să aștepți contactul, și să te porți ca și cum n-ar fi nimic în neregulă. Nu-i de dorit ca celălalt să bănuiască ceva. Desigur, prefăcătoria nu constituie o problemă pentru tine, nu?

— Nu.

— Ai fost chiar foarte bun. Prostia îi derutează pe majoritatea oamenilor. Rareori se străduiesc să privească

dincolo de suprafață, cînd apa pare în mod evident atît de liniștită. Nici chiar eu n-am fost sigur pînă acum.

Jon se aplecă ușor:

— Și dacă n-o fac?

— Ei bine, spuse Brendan îngustîndu-și ochii. Într-un fel sau altul, oricum nu te vei mai întoarce vreodată la compania ta.

— Ah!

Jon îl studie atent pe Brendan. Chiar era în stare să omoare cu sînge rece un om fără alt motiv decît că erau în tabere opuse în război? Nu se îndoia de capacitatea lui Brendan de a ucide în luptă. Dar un adversar aparent neînarmat? În ciuda a ceea ce părea, avea în mod sigur prea mult dintr-un Jones pentru a face așa ceva.

De fapt nu era nevoie să-l împuște pe Jon acolo. Tot ce avea Brendan de făcut era să ajungă teafăr la britanici. Jon ar fi fost condamnat de îndată ce ajungea din nou oriunde în apropierea trupelor britanice.

Pe de altă parte, Jon îi putea face lui Brendan același lucru.

Jon își îngustă ochii și își concentră toată atenția asupra bărbatului din fața lui. Aceasta putea fi ocazia așteptată.

— Brendan, știi, nu mă întîlnesc cu nimeni.

În ochii negri ai lui Brendan apăru o foarte ușoară expresie de surpriză.

— Ce?

— Mă aflu aici pentru un singur scop. Să te capturez pe tine, spuse Jon pe un ton egal.

Brendan rămase o singură clipă uluit, și privi rapid către intrarea în fort.

Își coborîse garda numai un moment — dar era singurul pe care Jon îl avea la dispoziție.

Jon apucă arma cu mîna stîngă,aplecîndu-se ca Brendan să nu poată ochi. Acesta reacționă rapid; făcu un pas înapoi

încercînd să rotească muscheta spre a putea trage. Era prea tîrziu.

Muscheta zbură în întuneric, în timp ce ei se prăbuşeau peste marginea pasarelei.

În cădere îşi dădură drumul unul altuia, răsucindu-se pentru a nu se lovi. Jon izbi cu o bufnitură surdă pămîntul bătătorit, iar durerea îi străpunse genunchii şi spatele. O ignoră, răsucindu-se către Brendan şi ţîşnind din nou.

Muscheta bubui, trăgînd la impactul cu pămîntul, la cîteva picioare distanţă de ei. Cînd ecourile se stinseră, se auzi ţipătul unei femei.

Un ţipăt familiar. Totuşi, nu avea încă timp să-l ia în seamă. Se aşteptase ca Brendan să se prăbuşească de îndată ce l-a lovit, dar el se pregătise pentru atac şi rămase în picioare, lovindu-l pe Jon la genunchi.

Acesta prinse braţele lui Brendan şi îl trase în cădere după el, încercînd să-l apuce mai bine. Brendan era însă ca o pisică, rapid, fluid, graţios şi surprinzător de puternic. Ocupat să-l ţină pe Brendan ca să nu scape şi să ajungă la muschetă, Jon nu avea timp să pună mîna pe pumnalul din cizmă.

În timp ce se rostogoleau unul peste celălalt, Jon simţi masa dură a armei sale înghiontindu-l dureros în spate. Nu-i era de nici un folos acolo. Trase o înjurătură în timp ce încasa o lovitură dură în stomac, reuşind apoi cu greu să evite braţul lui Brendan, care îl prindea pe sub bărbie.

Fir-ar să fie, era neantrenat. Avusese întotdeauna un avantaj clar în luptă; adversarii săi greşeau crezînd că mişcările unui bărbat de statura lui vor fi greoaie şi lente, iar el era de obicei în stare să-i învingă rapid.

Acum însă era confruntat cu un adversar a cărui iuţeală o depăşea probabil pe a lui. Brendan era alunecos ca un ţipar, şi reuşi de două ori să scape, chiar cînd Jon era sigur că l-a prins bine.

— Opriţi! Opriţi-vă acum!

Jon ignoră cererea disperată a lui Beth. Din păcate, Brendan făcu la fel.

O nouă bubuitură de muschetă, puternică și foarte apropiată, îl făcu să tresară. Glonțul ridică un norișor de praf, la mai puțin de două picioare de capul lui.

— Am spus opriți, sau trag din nou! țipă Beth.

Pentru o clipă, Brendan se mișcă mai lent. Jon îl prinse pe sub bărbie, înfigîndu-i degetele puternice în gît și trîntindu-l în dreapta sa. Aruncîndu-și apoi trupul greu peste el, Jon înșfăcă pistolul de la spate și îl apăsă pe pielea fină de la tîmpla lui Brendan.

— Nu mișca, spuse el calm. De acord?

Brendan înțepeni, înghiți în sec și dădu ușor din cap.

— Oh, Doamne!

Jon auzi geamătul ei chinuit și aruncă o privire spre Beth, înainte de a-și întoarce din nou atenția către Brendan. Fața ei era albă, la fel de palidă ca lumina lunii care-i transformase buclele în argint, iar ochii erau măriți de spaimă și durere. Păreau ochii unui animal care tocmai a fost împușcat, dar nu este în stare să-și înțeleagă soarta.

— Pleacă de-aici, Beth, spuse el, deși știa că este inutil.

Era prea tîrziu ca să o cruțe.

— Nu, șopti ea o singură silabă chinuită, pe care abia reuși să o rostească.

— Pleacă, Elizabeth, comandă Brendan cu glas precis și cumplit de inexpresiv.

— Nu, repetă ea, mai puternic de această dată.

Jon auzi sunetul unui glonț împins pe țeava muschetei.

— Dă-i drumul, Jon.

— Beth, pune jos arma!

— Vorbesc serios, Jon. Dă-i drumul, spuse ea cu glas tremurător.

— Nu pot, Beth, și tu știi asta.

— Fă cum ți-am spus! insistă ea disperată.

— Nu. Amîndoi ştim că n-ai să mă-mpuşti, Beth. Pune arma jos!

Ea scoase un suspin, un sunet nearticulat de disperare. Cu colţul ochiului, el o văzu coborînd arma.

— Bun, spuse el şi roti pistolul lîngă capul lui Brendan. Acum te las să te ridici, dar fii atent. Fără mişcări bruşte. Fii convins că pot trage aproape la fel de bine ca tine. Ai înţeles?

— Da, răspunse Brendan cu glas plat şi lipsit de emoţie.

Jon se ridică şi se dădu înapoi, ţinînd cu grijă pistolul îndreptat către Brendan. Voia să se întoarcă spre Beth, să o liniştească, dar nu-şi putea permite să-şi deturneze atenţia.

— Încet! ordonă el.

Brendan se ridică lent, cu mişcările unei feline care se strecoară la vînătoare prin iarba înaltă. Avea ochii aţintiţi către armă.

— Stai acolo! rosti Jon păşind înapoi şi păstrînd distanţa la care nu-l putea ajunge.

Îl văzu pe Brendan oftînd adînc, cu resemnare.

— Ei bine... zise Brendan întorcîndu-şi privirea spre Beth.

— Oh, Doamne, Brendan. De ce?

Glasul ei era scăzut, dar părea cumva casant, de parcă numai forţa voinţei o împiedica să se spargă în bucăţi.

Deşi vocea îi era sub control, în ochii negri ai lui Brendan părerea de rău se vedea cu o claritate brutală.

— Este o asemenea irosire, Elizabeth... Am încercat prin toate mijloacele posibile să o opresc.

— Dar n-ai putut s-o opreşti!

— Nu, am constatat şi eu asta, dar atunci m-am gîndit că poate aş putea să ajut ca să se sfîrşească mai rapid. Iar în final, era prea tîrziu pentru a face orice altceva.

— Oh, Brendan, spuse Beth cu glas răguşit şi tulburat.

Îşi îndreptă umerii şi se întoarse către Jon. El îi putea vedea tremurul de disperare şi lacrimile din privire, şi îşi simţea ochii arzînd.

— Şi acum, ce se întîmplă cu el? Spune-mi exact!

— Beth...

Niciodată nu-şi urîse atît de mult meseria — şi pe el însuşi. Aici era vorba de familie şi ţară, de onoare şi de dragoste, şi de ceva ce existase întotdeauna — loialitate.

— Este un trădător, Beth.

Ea închise ochii, înghiţind în sec şi tremurînd din tot corpul.

— Jonathan! şopti cu disperare.

Agonia ei îl pătrunse, o durere ascuţită ca un brici i se zvîrcolea în pîntec şi îl făcea să respire greu.

Îşi întoarse din nou atenţia spre Brendan.

— Pleacă! se răsti el.

— Ce? întrebă Brendan, a cărui uimire scăpase de sub *autocontrolul rigid*.

— Pleacă! Du-te, am zis, pînă nu mă răzgîndesc.

Brendan ezita.

— Doar nu vorbeşti serios!

— Ba da, izbucni Jon. Îţi sugerez s-o iei spre vest, de-a lungul rîului, şi apoi spre nord. În felul ăsta este mai puţin probabil să dai peste patrule.

— Mă descurc eu.

— S-ar putea să fie cam greu să ajungi la englezi.

— Nu mă duc la englezi.

Jon ridică întrebător o sprînceană.

— Încotro atunci?

— Nu ştiu, răspunse Brendan ridicînd uşor din umeri. Undeva departe în vest, sau poate în Canada. Într-un loc liniştit.

— Bine.

Brendan se întoarse către sora lui. Lumina lunii îi scotea în evidenţă trăsăturile : elegante, nobile, lipsite de zîmbet. Înghiţi convulsiv nodul din gît.

— Elizabeth...

Se opri, de parcă n-ar fi găsit cuvintele care să exprime ceea ce voia să spună. Respiră apoi adînc şi se forţă să continue.

— Spune-le că-mi pare rău, zise cu glas coborît. Şi spune-le că vă iubesc pe toţi.

Deodată el întinse braţele şi o strînse la piept. Erau aproape de aceeaşi înălţime, un cap blond şi unul brun, frate şi soră, atît de diferiţi pe dinafară. Înăuntru... cine putea şti cum ajunge un om să facă alegerea pe care o făcuse el?

— Ei bine, spuse el dîndu-i drumul, păşind înapoi şi atingîndu-i pentru ultima oară obrazul. Ştii, dintre toţi tu îmi vei lipsi cel mai mult. Cu bine, Elizabeth.

Brendan îşi îndreptă umerii şi ridică bărbia, cu gestul familiar pe care Jon îl văzuse la Beth de multe ori.

— Vrei să-mi spui ceva, Jon? întrebă el. De ce? De ce mă laşi să plec?

Jon privi spre pistolul pe care îl ţinea încă în mînă, apoi îl băgă în centura pantalonilor.

— Noi doi nu sîntem chiar atît de diferiţi, răspunse strîngînd din dinţi. Pînă la urmă, amîndoi sîntem trădători.

Brendan îl privi fix, iar colţurile gurii i se ridicară uşor:

— Şi amîndoi o iubim.

Peste ei trecu o briză nocturnă, cu tăişul domolit de împrejmuirea din lemn a bătrînului fort. O bufniţă ţipa în depărtare, chemîndu-şi perechea.

— Da.

— Bine, spuse Brendan clătinînd satisfăcut din cap. Ai grijă de ea, Jon.

Porni la drum, apoi se opri şi privi înapoi.

— Oh, Jon! În locul tău nu m-aş mai întoarce la companie. Le-am spus despre întîlnirea din noaptea asta, iar absenţa ta...

Dispăruse, se topise rapid în noapte, hainele şi părul lui negru amestecîndu-se cu umbrele.

Bennie îşi privi fratele dizolvîndu-se în beznă şi simţi întunericul rece invadîndu-i sufletul. Familia ei era sfărîmată,

și nu putea face nimic pentru a o întregi la loc. Brendan pleca, singur, undeva unde ea nu-l putea ajunge.

Își dădu însă seama că întotdeauna fusese singur. Avea viața lui, și poate va reuși să-și găsească liniștea undeva.

Dar mai era Jon. Spusese că o iubește. O iubea! Se simți inundată de o bucurie miraculoasă, care împingea deoparte tristețea.

Se întoarse către el. Stătea cu un genunchi la pământ, cu umerii căzuți, obosit, cu chipul ascuns în palme. Arăta frînt, iar forța și hotărîrea pe care ea le simțea altădată în el îi părăsiseră trupul. Era învins.

Cîndva îi spusese că, atunci cînd totul se prăbușise, singurul lui sprijin rămăsese loialitatea. Fără familie, fără planuri, fără viitor, tot ce-i rămăsese era credința față de țara lui.

Îl implorase pentru viața fratelui ei, și el i-o dăduse. Ceruse oare prea mult?

Se apropie de el și îi puse o mînă timidă pe umăr. El răspunse printr-o tresărire bruscă.

— Jon? rosti ea blînd.

Umerii lui mai zvîcniră o dată, apoi se opri și se întoarse către ea. Avea pe chip o expresie împietrită, distantă și indescifrabilă. Atunci cînd privirile lor se întîlniră, ochii lui erau reci, sticloși, o reflexie lipsită de adîncime a luminii lunii. Nu dezvăluiau nimic.

— Ce cauți aici? întrebă el cu glasul lui gros, lipsit de emoție și atonal.

— Am citit scrisorile înainte de a i le înmîna lui Washington.

— Ai citit scrisorile, repetă el clătinînd din cap. Trebuia să-mi închipui.

— Îmi suspectai familia, se apără ea. Nu știam ce ai scris acolo! Știam numai ce-mi spusesei.

— Dar eu nu ți-am spus nimic despre persoana pe care o suspectam.

— Adevărat, zise ea și își mușcă buza de jos. Dar ai cerut să vii aici noaptea singur, complet fără acoperire.

— Eu lucrez întotdeauna singur, Beth. Știi, chiar mă pricep la asta.

— Iar data trecută când ai încercat așa ceva, ai fost împușcat și ai ajuns sîngerînd de moarte în grajdul nostru! protestă ea.

— Deci te-ai gîndit să vii iarăși să mă salvezi.

O sclipire ușoară și scurtă de amuzament străluci în ochi lui, iar inima ei tresări.

— Ei bine... da.

Atunci scînteia se stinse, și ochii lui se goliră iarăși de expresie. Ea îl simțea detașîndu-se, retrăgîndu-se înăuntrul lui, în acel loc în care nu exista căldură, emoție sau durere. Era acea parte care-l făcea să joace un rol și să pună misiunea lui pe primul plan. Îi venea aproape să plîngă după căldura și viața din primirea lui.

— Jonathan, șopti ea strecurîndu-i cu grijă brațele în jurul taliei și lăsîndu-și capul pe pieptul lui.

El nu făcu nici o mișcare pentru a-i întoarce îmbrățișarea, dar nici nu se desfăcu din strînsoarea ei.

Căldura familiară a trupului bărbătesc pătrundea prin haine. Îi simțea inima pulsînd ritmic și puternic. Oricît s-ar fi străduit, el nu era inuman, nu putea fi lipsit de sentimente dureroase ca emoțiile, nevoile și dorințele. Nu-l va lăsa să fie așa!

— Nu ești un trădător, Jonathan.

— Britanicii n-ar fi de acord cu tine, rosti el calm.

— Dar ți-ai îndeplinit misiunea.

Trupul lui înțepeni.

— Nu asta a fost adevărata trădare. A fost... moartea tuturor acelor oameni, Beth. O, Doamne! gemu el, și disperarea i se strecură în glas, trecînd dincolo de tonul lui controlat. Toți acei oameni!

Ea îl strînse în brațe.

— Și cîți oameni ai salvat, Jonathan? întrebă ea hotărîtă. I-ai numărat și pe ei?

— Beth!

Cuvîntul păru smuls din el, ieșit dintr-un loc ascuns adînc în sufletul lui. Atunci brațele lui o cuprinseră, strîngînd-o aproape sălbatic, dar ea se bucura de această îmbrățișare pătimașă. Știa că totul va fi bine.

Îl strîngea în brațe în timp ce el se clătina, ca un stejar uriaș zguduit de o furtună cumplită. În sfîrșit, brațele lui își slăbiră strînsoarea. Îi cuprinse capul, atingînd-o cu o blîndețe aproape de venerație, și îi ridică fața.

— Beth, spuse el grăbit. Am jucat atît de mult timp un rol, încît nici chiar eu nu mai sînt sigur ce este dedesubt. Cred că e timpul să aflu, și aș vrea s-o fac alături de tine.

— Da!

El zîmbi văzînd cît de rapid a răspuns.

— Stai o clipă. După ce dăm toate straturile deoparte, s-ar putea să nu mai găsim mare lucru dedesubt, iar ce a rămas probabil nu este prea frumos, o preveni el.

— Știu ce-i dedesubt.

— Știi?

— Da, spuse ea întinzînd mîna și trecîndu-și ușor degetele peste conturul drept și puternic al obrazului lui. Este bărbatul pe care-l iubesc.

— Doamne, Beth!

O sărută fără ezitare, fără urmă de reținere, subterfugii sau umbre. Era numai pasiune, blîndețe, emoție, proaspătă și curată.

Era numai dragoste.

Cînd înălță capul, toată răceala dispăruse din ochii lui. Străluceau acum luminați de foc și intensitate.

— Te iubesc cu adevărat, Beth.

Zîmbetul ei era puternic și cald, ca soarele în prima zi adevărată de vară.

— Hai, soldat. Să mergem acasă!

Capitolul 28

Cadwallader şi Mary Jones au rămas oarecum surprinşi văzînd pe cine le aduce fata lor acasă.

Trecuse bine de miezul nopţii atunci cînd au ajuns Beth şi Jon. La ferestrele întunecate ale casei tăcute nu strălucea nici o lumină de bun venit. Atmosfera părea domestică şi liniştită, iar lui Jon îi veni dintr-o dată greu să deranjeze pacea căminului, nedorind să aducă vîntul dureros şi murdar al războiului în casa lui Beth.

Ea întinse mîna să deschidă uşa, dar Jon îşi puse palma peste a ei.

— Poate că ar trebui să aşteptăm pînă dimineaţă, sugeră el încet.

— De ce?

— Părinţii tăi probabil că se odihnesc. N-ar trebui să le stricăm somnul. Mai e puţin pînă se luminează de ziuă.

Ea îl privi o clipă uimită, apoi zîmbi:

— Doar nu te temi să-l înfrunţi pe tatăl meu, nu?

— Ei bine, îi aduc acasă unica fiică în toiul nopții. Nu vreau ca toți bărbații din familia ta să tabere dintr-o dată pe mine.

Ea se încruntă în glumă:

— Vrei să spui că intențiile tale nu sînt onorabile?

— Ar fi probabil mult mai onorabile dacă te-aș lăsa să pleci, spuse el mîngîindu-i blînd curba obrazului. Intenția mea este să te iubesc pînă la moarte.

— Oh, Jonathan, șopti ea ridicîndu-și fața pentru a-l săruta.

Buzele ei le atinseră ușor pe ale lui, într-un sărut ce nu era fierbinte, ci plin de căldură.

El își aplecă fața și deschise gura, trasînd cu vîrful limbii delicioasa curbă a buzelor ei. Ce extravaganță, să o poată săruta fără grabă, să exploreze încet și fără lăcomie, știind că vor mai fi alte clipe și alte săruturi. Niciodată pînă atunci nu avusese o asemenea senzație amețitoare alături de ea.

Mîrîitul părea să provină de la un urs înfuriat, sau de la un cîine turbat; singurul lucru sigur era faptul că ființa era cuprinsă de furie sau nebunie. Jon se răsuci și o așeunse pe Beth în spate pentru a o apăra, în timp ce mîinile lui pipăiau automat după pistol, pregătindu-se să înfrunte fiara sălbatică.

Tatăl ei țîșni de-a lungul spațiului dintre tavernă și casă. Avea ochii larg deschiși, întunecați și scăpărînd de furie, iar pumnii strînși.

Se aruncă asupra lui Jon și îl izbi de zidul casei, lîngă ușa de la intrare.

— Ce mama dracului faci cu fata mea?

Încet, căutînd să fie cît mai puțin amenințător, Jon își ridică mîinile. Nici prin gînd nu-i trecea să facă ceva ce ar putea să-l rănească pe tatăl lui Beth. Chiar dacă îl bătea măr, ei bine, se gîndea că probabil merita atîta lucru.

Privi liniștit în jos către Cadwallader.

— Nu este ceea ce crezi.

Nu era chiar adevărat, dar oricum era sigur mai mult decît își închipuia Jon.

Brațele groase ale lui Cad erau încrucișate peste pieptul și gîtul lui Jon, ținîndu-l zdravăn de zidul aspru din piatră. Atunci Beth se băgă la mijloc, împingîndu-l pe tatăl ei și spunîndu-i să înceteze. Își desfăcu apoi brațele într-un gest ocrotitor, și se așeză în fața lui Jon.

O, Doamne, iar îl salva. Chiar că va trebui să facă ceva în legătură cu tendința asta ciudată a ei.

— Așa, tată, spuse ea liniștitor. Avem multe să vă spunem...

— Ce se întîmplă acolo? se auzi glasul limpede, blînd și muzical al lui Mary, care parcă invita un vecin la ceai.

Mary avea un șal alb înfășurat bine peste cămașa amplă de noapte și purta o bonetă croșetată, așezată delicat peste codițele cochet împletite. Nu părea deloc preocupată de ținuta ei, sau de scena din fața casei.

— Elizabeth? întrebă ea.

— Este cam complicat, mamă.

Mary surîse ușor:

— Îmi închipui. Ei bine, ați putea să intrați. Nu este nevoie să discutați în curte.

— Dar, Mary, draga mea...

— Vino, Cadwallader!

Lampa cu ulei de balenă pe care Mary o aprinse în camera de zi trasa umbre fantomatice, ce dansau pe pereți. Jon se așeză stînjenit pe un scaun tapițat, iar Cad o puse hotărît pe Bennie pe scaunul cel mai îndepărtat de locul unde stătea Jon. Pașii lui bubuiau pe podeaua din lemn lustruit.

— Și acum, Ben, dă-mi un singur motiv rezonabil pentru care n-aș chema trupele să-l aresteze chiar în acest moment.

Bennie își aruncă rapid privirile spre Jon. La scurta lui înclinare din cap, își îndreptă umerii și își privi tatăl în ochi.

— Fiindcă el a lucrat tot timpul pentru americani.

— Oh, Bennie, spuse Cad scuturînd trist din cap. Doar nu te aştepţi într-adevăr ca eu să cred una ca asta, nu-i aşa?

— Beth are dreptate, domnule. M-am născut în colonii, la Philadelphia, şi am trăit acolo pînă la zece ani; am considerat întotdeauna că acesta este căminul meu. N-am făcut decît să încerc să ajut, aşa cum am putut.

Cad se întoarse, cu gura căscată de uimire.

— Ai vorbit!

— Cred că m-aţi auzit şi înainte vorbind, domnule, spuse Jon cu glasul cel mai respectuos.

— Dar... începu Cad, apoi îşi încleştă gura şi îl studie pe Jon cu atenţie.

Sigur, aparent arăta la fel ca omul pe care şi-l amintea Cad. Avea hainele mototolite şi sfîşiate, pline de praf şi pătate cu ceva ce semăna în mod suspect cu sîngele. Văzuse de mai multe ori hainele lui Jon în aceeaşi stare, deşi înainte el purta întotdeauna o uniformă de militar englez.

Dar asemănarea se sfîrşea aici. Acest om era mai înalt, capul lui se înălţa mîndru şi ţinuta îi era perfectă. Emana putere într-un mod greu de definit, dar perfect sesizabil, acel soi de putere care stăpîneşte oamenii şi realizează lucrurile imposibile. Ochii lui vioi, ce păreau să cîntărească totul, sclipeau de o inteligenţă deosebită. Iar atunci cînd privirea îi cădea asupra lui Bennie, se îmblînzea cu un fel de tandreţe, tot atît de neobişnuită.

— Deci, spuse Cad încercînd să împace imaginea bărbatului care intrase împiedicîndu-se în tavernă, cu a celui care stătea acum în faţa lui. Fără idioţenie?

Gura lui Jon schiţă un zîmbet:

— Ei bine, domnule, fiica dumneavoastră s-ar putea să nu fie de acord cu asta.

— O.K., spuse Cad oprindu-se şi privind spre Jon cu braţele încrucişate. Asta mă convinge să nu te predau miliţiei, dar avînd în vedere ceea ce am văzut în faţa uşii, poţi să-mi

dai un motiv pentru care să nu iau muscheta, şi să vă duc pe amîndoi la cel mai apropiat preot?

Jon îl privi drept în faţă:

— Domnule, nu există nimic altceva ce mi-aş dori mai mult.

Cad rămase din nou cu gura căscată.

Mary preluă iniţiativa:

— Elizabeth! Ce minunat! spuse ea privindu-şi încîntată fiica şi se ridică, cu cămaşa de noapte ondulîndu-se graţioasă în jurul picioarelor. Ştiam eu că n-ai vorbit serios cînd ai spus că nu vrei să te măriţi niciodată.

Cad rămăsese în mijlocul camerei, plimbîndu-şi privirea uluită de la fiica lui la Jon, şi înapoi la Bennie.

— Stai jos, Cad, spuse Mary autoritară. Trebuie să sărbătorim. Mă duc imediat să aduc...

— Mamă, cred că ar fi bine să stai şi tu jos.

Nota serioasă din glasul lui Bennie o alarmase probabil pe Mary. Privi confuză la fiica ei şi spre Cad, iar apoi se supuse încetişor.

— Deci, spuse Beth înghiţind în sec, cu ochii întunecaţi de durere.

Îşi îndreptă apoi umerii, pregătindu-se, şi reluă cu hotărîre:

— Trebuie să vă mai spunem ceva...

— Poate să mai aştepte, o întrerupse Jon.

Beth îl privi întrebător, iar el clătină din cap. Se gîndea că nu-i nevoie ca părinţii ei să afle vreodată că fiul lor era un trădător. Îl putea ruga pe Washington să ţină acest lucru sub tăcere, să lase pe toată lumea să creadă că Brendan pur şi simplu dezertase. Dorea să-i cruţe măcar de atîta lucru. În orice caz, avea de gînd să o scutească pe Beth de a le spune ea însăşi.

— Poate să aştepte, repetă el implacabil. Sîntem cu toţii obosiţi şi ar trebui să ne odihnim. Acum se face dimineaţă.

Beth simți slăbind încordarea din pieptul ei. Nu complet — doar puțin — dar destul ca să devină suportabilă. Înțelese că el voia să o ajute. Nu era nevoită să rezolve singură această problemă. Deși simțea că durerea nu scăzuse, o apăsa mai puțin. Dispăruse responsabilitatea, datoria de a rezista complet singură. Acum exista cineva cu care să o împartă.

Acum exista Jonathan.

— Ei bine, spuse Cad plesnindu-și palmele peste coapse, iar ceilalți se ridicară ca la un semnal. Cred că ai dreptate. Nu văd nici un motiv pentru a mai rămîne la sfat în toiul nopții, cînd ne așteaptă sus niște paturi bune. Jon, te conduc într-una dintre camerele de oaspeți de la *Țipar*, unde poți înnopta.

— La *Țipar*? repetă Jon cu voce gîtuită. Vrei să dorm în tavernă?

Privi apoi către Beth, iar ea îi citi în ochi dorința de a nu o părăsi, alături de neîncrederea în faptul că trebuia să plece, și fu nevoită să facă eforturi pentru a-și înăbuși rîsul.

— Desigur, spuse Cad jovial. Acolo dorm de obicei băieții mei. Te asigur că te vei simți bine, iar Isaac nu sforăie de fapt chiar așa de tare.

În acest timp, Cad îl condusese pe Jonathan pînă la jumătatea drumului către ușă. Jonathan își depărtă picioarele, se sprijini cu mîinile de tocul ușii, și privi înapoi către Beth.

— Beth? întrebă el rugător.

Ea răspunse, conștientă de amuzamentul care îi răsuna în glas.

— Ne vedem dimineață, Jonathan.

— Da, spuse Mary aranjîndu-și sub bonetă un fir invizibil de păr. Mîine va fi o zi încărcată. Va trebui să-ncepem pregătirile pentru nuntă. Dacă ne apucăm de treabă, sînt sigură că vom putea fi gata în mai puțin de o lună.

Umerii lui Jon se lăsară în jos.

— Beth, imploră el.

Ea îi aruncă un zîmbet nevinovat.

— Ia să vedem, continua Mary netulburată. Cred că am văzut la magazinul lui Rupert exact materialul potrivit pentru o rochie de mireasă. Beth, vrei să mergem mîine să-l vedem? Într-o lună avem tot timpul să facem ceva cu adevărat nemaipo...

— O săptămînă, rosti Jon ferm.

— Ce? făcu Mary, îndreptîndu-şi atenţia spre viitorul ei ginere, care îi întrerupsese şirul planurilor. Este imposibil să fim gata într-o săptămînă. Am aşteptat atîta vreme...

— O săptămînă, repetă Jon cu un chip hotărît.

Cad îl privi pe Jon de sus şi pînă jos, întorcîndu-l apoi către uşă.

— Să-ţi spun ceva, Mary dragă, zise el în timp ce ieşea. Aştia doi or să ne dea nişte nepoţi grozavi.

O săptămînă mai tîrziu, Jonathan şi Beth s-au căsătorit în Prima Biserică Congregaţională din New Wexford, biserica în care oficiase atîţia ani bunicul ei şi unde Cadwallader o zărise întîia oară pe cea mai drăguţă şi mai feminină persoană pe care o văzuse vreodată. Era biserica în care se căsătoriseră părinţii şi patru dintre fraţii ei.

Cum tînărul preot care îl înlocuise pe tatăl lui Mary plecase să-şi îndeplinească datoria faţă de ţară şi Dumnezeu, au trebuit să-l aducă pe mai vîrstnicul reverend din Middletown pentru a oficia ceremonia. După părerea lui Mary, acesta a rezolvat în mod adecvat problema, dacă nu excepţional de bine.

Pînă la urmă nu s-a mai făcut nici o rochie. Jon şi-a petrecut aproape întreaga săptămînă la Cambridge, prezentîndu-şi generalului Washington raportul, dar a stat acasă suficient timp pentru a decreta că Beth trebuia să poarte rochia verde închis, care îi plăcea atît de mult. Iar Mary, care îşi petrecuse o viaţă dirijînd bărbaţi mari şi încăpăţînaţi, şi-a

dat seama că pînă la urmă a nimerit peste unul pe care nu-l putea clinti. Acest lucru păru în mod neașteptat să o facă să-l placă și mai mult, sau poate era numai faptul că, în sfîrșit, fiica ei se mărita. Accepta de bună voie să piardă lupta, pentru că deja cîștigase războiul.

Cad și Mary au primit surprinzător de liniștiți vestea că cel de-al doilea fiu al lor a dezertat. Deși rușinat, Cad a declarat că știuse întotdeauna că băiatul nu avea stofă de luptător. Mary a pălit și s-a închis în sine, vorbind foarte puțin. Bennie bănuia că mama ei știuse întotdeauna că-l va pierde într-o zi pe Brendan, și s-a gîndit că Mary era poate puțin ușurată, pentru că măcar unul dintre copiii ei scăpase din ghearele războiului. Uneori, cînd Mary devenea foarte tăcută, Bennie se întreba dacă mama ei nu aflase despre dispariția lui Brendan mai multe decît îi spusese Jon.

Acum, după ce fusese devorată și ultima firimitură din mîncarea pe care mama și cumnatele ei o pregătiseră în ultima săptămînă, după ce fusese diminuat serios stocul personal al tatălui ei și după ce reușiseră să scape în sfîrșit de ultimul invitat din tavernă, casă și curtea dintre ele, Bennie stătea pe patul din camera pe care o ocupa de cînd era copil, așteptîndu-și soțul.

Netezea țesătura fină a cămășii de noapte, pe care o primise de la cumnata ei Hannah, soția lui Adam, mîngîind cu degetele broderia albă și delicată, pentru care cumnata ei era faimoasă, și întrebîndu-se dacă a mai fost vreodată o mireasă așa de liniștită în noaptea nunții.

Nu mai era loc pentru agitație, cînd era atît de copleșită de anticipare. Își petrecuse săptămîna executînd cu docilitate tot ce-i spusese mama ei să facă, pierdută în vise despre cum va fi să-l aibă pe Jonathan alături de ea toată noaptea. Atunci cînd mama ei s-a apucat să o informeze la ce trebuie să se aștepte în noaptea nunții, cu detașare calmă și precizie absolută, de care nu părea în stare, judecînd după privirea

visătoare a ochilor ei negri, tot ce a putut face Bennie a fost să se abţină să nu pufnească în rîs — şi nu a rîs *deloc*.

Iar atunci cînd s-au aflat în faţa altarului, Jon a privit în jos către ea şi a rostit legămîntul cu un glas în care vibra cu adevărat forţa şi hotărîrea. Dacă nu ar fi ştiut pînă atunci că o iubeşte, în acea clipă ar fi fost absolut sigură. Soarele strălucea prin fereastra cu vitraliu, pictîndu-l cu nuanţe de bijuterie din smaralde şi rubine care luceau şi sclipeau ca nestematele, prea preţioase pentru a fi adevărate. Ochii lui străluceau însă şi mai puternic, scăpărînd de satisfacţie, bucurie şi iubire, emoţii care se reverberau în inima ei, ca cea mai pură notă pe care şi-o imaginase vreodată.

Deci, unde rămăsese? Se ridică de pe pat şi începu să umble nerăbdătoare prin odaie, cu tivul cămăşii noi foşnind în jurul gleznelor. Atingerea ţesăturii fine pe pielea goală îi provoca o plăcere senzuală, şi înţelese că pielea ei era pregătită şi aştepta o altfel de atingere.

Uşa se deschise brusc şi Jon intră grăbit, o închise şi se rezemă ostenit de ea, cu ochii debordînd de lumină şi de amuzament.

— Doamne, Beth, de ce nu m-ai prevenit?

Ea îşi încrucişă braţele pe piept şi se încruntă în glumă:

— Unde ai fost?

— Am fost dăscălit de tatăl tău, de înfumuratul ăla de fraţior şi de bătrînul negustor. Asta ca să nu o mai pun la socoteală pe maică-ta, binecuvîntat fie sufletul ei gingaş-oţelit şi instructajul făcut de fraţii tăi, cînd am fost la Cambridge.

Îşi desfăcu gulerul, scoţînd la iveală un triunghi de piele fină şi bronzată.

— De ce nu mi-ai spus în ce intru?

— Credeam că nu mai vrei să te salvez.

El zîmbi şi deschise larg braţele:

— Vino aici şi salvează-mă, Beth. Simt o nevoie disperată să te îmbrăţişez.

Ea zbură spre el oftînd de plăcere, potrivindu-şi automat curbele trupului cu conturul colţuros al corpului lui. Braţele lui o cuprinseră ocrotitor, şi simţi cum bătăile inimii lui se iuţeau. Mîinile lui începură să-i hoinărească pe spate şi descoperi că materialul subţire al cămăşii de noapte era o pavăză prea slabă împotriva căldurii lui.

— Doamne, Beth, am aşteptat prea mult.

Ea se lăsă pe spate pentru a-l privi şi zîmbi şăgalnic:

— Ştii, puteai să te străduieşti mai mult.

— Vorbeşti serios? întrebă el contrariat. Mama ta este un adevărat Tartar atunci cînd îşi pune ceva în minte. Nu aveam nici o şansă să mă ating de preţioasa, inocenţa şi lipsita de apărare Elizabeth a ei, înainte ca legămintele să fi fost rostite.

— Ei bine, slavă domnului că făcusei deja asta.

El îşi strecură o mînă în jurul ei, mîngîindu-i uşor pîntecul prin ţesătura vaporoasă.

— Să-nţeleg de aici că nu eşti însărcinată?

Ea clătină din cap.

— Fir-ar să fie, zîmbi el cu viclenie. Ei bine, cred că va trebui să ne apucăm să rezolvăm problema asta.

— Cred că da, spuse ea sprijinindu-se de el şi lăsîndu-şi şinii să apese pe zidul solid al pieptului lui, în timp ce urmărea cu satisfacţie cum trăsăturile lui începeau să se aseută. Tatăl meu este nerăbdător să vadă nepoţii pe care îi va avea de la noi.

— Eu aş prefera mai degrabă nişte fete, spuse el închizînd ochii, în timp ce ea îşi strecura mîna în deschizătura cămăşii lui şi începea să-l exploreze. La naiba, Beth, mai bine încetează!

— De ce?

Ea găsise un loc ce-i trezea curiozitatea, acolo unde umflătura pectoralului se întîlnea cu coastele, şi îl urmărea cu degetele.

— Pentru că părinţii tăi sînt în camera alăturată, de-aia.

— Şi?

— Şi faci zgomot.

— Ce? Nu-i adevărat, protestă ea. Parcă tu n-ai scoate nici un sunet.

— Eu sînt discreţia întruchipată, spuse el şi se aplecă, o ridică în braţe şi o aruncă pe pat.

Rama trosni, iar ea izbucni în rîs.

— Vezi ce vreau să spun? reluă el. Faci zgomot.

O prinse de gleznă şi îşi lăsă degetele să se plimbe peste muşchiul gambei, mîngîindu-i încet piciorul pînă la genunchi, pînă cînd ochii ei începură să se tulbure.

— Ţi-aduci aminte cînd te-ai lovit şi te-am adus înapoi la *Ţipar* şi ţi-am verificat piciorul înainte de a pleca?

Ea dădu tăcută din cap, incapabilă să găndească destul de clar pentru a formula cuvinte, în timp ce mîinile lui făceau vrăji pe pielea ei.

— Mi se făcuse atît de tare, încît mi-era teamă că unul dintre fraţii tăi ar fi putut să observe, şi n-aş mai fi ieşit viu de acolo. M-am chinuit al naibii să ies din încăpere păşind într-o parte, continuă el, iar ea îşi simţi inima tresărind la gîndul că-l putuse afecta atît de mult.

Zîmbind, el se întinse pe pat, potrivindu-şi trupul mare peste al ei şi încetînd cu glumele.

Privirea lui îi aluneca încet pe chip, urmărindu-i fiecare trăsătură, de parcă încerca să şi-o imprime în minte. Îşi ridică apoi ochii spre părul ei, privindu-l fascinat cum se bucleazâ în jurul degetului său. Albastrul deschis al ochilor lui era plin de viaţă şi luminos, ca cerul într-o zi strălucitoare de iarnă, cînd reflectă zăpada pură şi neîntinată.

— Doamne, Beth, şopti el cu vocea vibrînd de emoţie. Te iubesc cu adevărat!

Sărutul lui era lent, blînd, o întîlnire a buzelor, răsuflărilor şi sufletelor, delicat şi plin de veneraţie. Dar Beth simţea iminentul bubuit gros al tunetului.

Prima dată cînd o atinsese, îi spunea Jon. A doua oară, fusese Jonathan.

De astă dată îi spunea, simplu, soțul ei.

O lumînare de seu pîlpîia liniștită pe noptiera de lîngă patul lui Beth. Lumina dulce vibra, dansînd peste unghiurile și adînciturile chipului ei. Semilunele brun-aurii ale genelor i se odihneau pe pielea albă a obrajilor.

Jon strînse brațele în jurul trupului soției sale și o privi cum doarme. Afară, cerul începea să se perleze cu acea nuanță de gri din apropierea zorilor, dar el nu închisese încă ochii.

Nu se putea hotărî să irosească nici măcar o clipă dormind.

Ea oftă și se lipi mai strîns de el, parcă în căutarea căldurii, iar el se simți nemărginit de mîndru că pînă și în somn ea se îndrepta către el. O coapsă goală, frumos modelată, feminină, moale, dar despre care el știa că ascunde multă putere — ca și Beth însăși — se strecură între picioarele lui și îl făcu să simtă cum se întărește din nou.

Iarăși! Se temea că a epuizat-o complet înainte de a o lăsa să fie cuprinsă de somn, la o oră tîrzie din noapte. Era în mod rușinos mulțumit de faptul că mireasa lui nu era virgină în noaptea nunții, pentru că altfel s-ar fi simțit extrem de vinovat, cerîndu-și de trei ori drepturile conjugale.

Desigur, cinstit vorbind, Bennie fusese cea care le ceruse.

Obrazul ei îi atingea brațul, iar șuvițele buclate de păr îl gîdilau. Nu putu rezista tentației de a-și trece degetele prin părul ei auriu și moale, și de a-l depăna pe toată lungimea lui bogată. Pleoapele ei clipiră și se deschiseră; privi în sus spre el și zîmbi. Era un zîmbet somnoros, mulțumit și feminin, un surîs mic ce pătrunse în venele lui și i se urcă la cap, mai repede decît cea mai tare băutură a lui Cad.

— Bună, spuse ea încet. Ești treaz.

— Încă n-am adormit.

— Nu? întrebă ea întinzîndu-se suplă şi alunecînd deasupra lui, într-un mod care îl făcu să geamă. Mi-e ruşine. Şi eu care credeam că te-am obosit de tot...

El îi trecu degetul mare peste panta îngustă a nasului şi depuse un sărut pe colţul ochiului.

— N-am vrut să irosesc nici o clipă acum, cînd am în sfîrşit pentru prima oară ocazia să te ţin în braţe toată noaptea. Doamne, Beth, ştii de cîte ori am visat asta?

— Nu de mai multe ori decît am făcut-o eu.

Mulţumire, fericire, satisfacţie, iubire; oare cum de şi-a închipuit vreodată că înţelege sensul acestor cuvinte? Acum ştia că înţelegerea ei era numai la suprafaţă şi nu avea nici o legătură cu acele sentimente adînci şi copleşitoare care îi cuprinseseră sufletul.

Ea îl privea în întuneric. Avea chipul aproape ascuns în umbră, dar ochii lui luminoşi străluceau, iradiind lumină în beznă. De ce înainte nu fusese în stare să citească în ei? Ce greu trebuie să fi fost pentru el să-şi ascundă toate emoţiile, cu acei ochi în care i se citea tot sufletul. Era în ei pasiune mistuitoare, fericire limpede, acceptare totală şi iubire de nezdruncinat. Iar dincolo de toate astea, aproape ascunse, erau umbre răsucite de... nelinişte. Nelinişte?

— Nu! se răsti ea, smulgîndu-se din îmbrăţişarea lui şi ridicîndu-se în pat. Nu te duci înapoi, Jonathan!

Surpriza sclipi numai o clipă în ochii lui. Se ridică şi el, iar cearceaful căzu, adunîndu-se în jurul şoldurilor goale.

— Trebuie, Beth.

Ea simţi cum o greutate greţoasă îi apasă inima şi lacrimile îi ard ochii. Încercă să clipească pentru a le îndepărta, străduindu-se să fie ironică:

— Încep să mă satur de asta. De fiecare dată cînd te culci cu mine, pleci la război. E ceva ce poate da de gîndit oricărei femei.

Cuvintele sunară goale, grele, nu așa cum le dorise ea. Văzu durerea trecînd prin ochii lui, ca fulgerul pe cerul verii, apoi chipul i se încordă hotărît.

— Este datoria mea, Beth.

— Crezi că-mi pasă de datorie?

Ea auzise de unii bărbați care, incapabili să trăiască cu faptele pe care le-au comis în numele războiului, au devenit neglijenți cu viețile lor, asumîndu-și riscuri exagerate, de parcă și-ar fi căutat pedeapsa. Tremura, aproape bolnavă de teamă că Jon va urma această cale. Crezuse că el s-a împăcat cu faptele lui, că ajunsese la concluzia că nu a avut de ales. Dar dacă se înșelase? Dacă el era îndemnat să ispășească pentru relele pe care era convins că le-a făcut?

O va lua cu el în iad, pentru că pierderea lui ar însemna pentru ea blestemul.

— Beth, șopti el neajutorat.

Nu-i putea vorbi cînd ea era atît de departe. O luă în poală, recunoscător pentru că măcar nu opunea rezistență, și își sprijini bărbia pe capul ei.

— Greșesc gîndind că dorim o familie? reluă el.

Ea suspină ușor:

— Va fi greu de realizat, dacă tu nu ești aici să mă lași însărcinată.

El oftă. Era mai mult decît sperase vreodată să-i dea viața: dulcea povară a trupului ei cuibărit lîngă el, atingerea respirației ei pe pielea lui. Ar fi dat tot ce avea ca să rămînă aici pentru totdeauna, dar erau lucruri la care nu putea renunța.

— Vreau să ne creștem copiii în libertate, într-o țară în care să fie apreciați, unde ceea ce pot realiza să fie limitat doar de talentul și hotărîrea lor. Dacă trebuie să lupt pentru asta, voi lupta.

Ea scoase un sunet gîtuit, şi îşi strecură braţele în jurul lui, îmbrăţişîndu-l strîns.

— Mi-e aşa de frică...

— Şi mie, spuse el închizînd ochii pentru a învinge umezeala suspectă care se aduna în ei. Dar pentru mine este chiar şi mai important acum, Beth. Înainte luptam pentru ţara mea. Acum lupt pentru noi, şi pentru viitorul nostru. Iar de data asta o pot face deschis.

Ea se lipi mai strîns de el, de parcă se străduia să se lase absorbită prin pielea lui, idee care i se părea chiar atractivă.

— Dar pentru tine este acum mai periculos, murmură ea cu vocea frîntă. Dacă eşti capturat, nu vei fi doar un prizonier de război.

— Voi fi un trădător, spuse el cu glas egal şi oţelit. Atunci cred că va trebui să am pur şi simplu grijă să nu fiu capturat.

— Ar fi cazul, se răsti ea.

El îşi ridică mîinile pentru a-i cuprinde faţa, ridicîndu-i capul, ca să o poată privi în ochi.

— Doar nu crezi cu adevărat că te părăsesc de tot? După ce am aşteptat atît de mult să te găsesc? După ce am trecut deja prin atîtea?

Spera ca ea să-i citească în ochi, să simtă din atingerea lui. Ştia că trebuie să facă asta, dar mai ştia că avea să se întoarcă la ea. Nici măcar cei mai cumpliţi demoni scăpaţi din iad nu l-ar fi putut ţine departe de ea; în nici un caz n-ar fi putut face asta o biată bucăţică de plumb, sau forţele britanice. Va avea grijă să nu se întîmple aşa ceva.

— Vreau să spui asta, Beth, rosti el cu glasul vibrînd de intensitate. Vreau să spui că eşti convinsă că revin.

Atunci ea zîmbi, iar lumina certitudinii străluci în ochii ei, printre lacrimi. Întinse mîna şi îi mîngîie chipul, cu atingeri uşoare şi sigure.

— Te întorci la mine.

Epilog

Era primăvara anului 1783, iar colonelul Jonathan Schuyler Leighton se întorcea în sfîrșit acasă din război.

Drumul pe care pășea, chiar la intrarea în New Wexford, era plin de șleauri și înghețat, dar el nu-l lua în seamă. Ochii, atenția, întreaga lui ființă erau concentrate asupra unui singur lucru: casa modestă, albă și cochetă așezată între arțarii înalți și golași de la marginea pădurii Finnigan.

Ferestrele casei, ca și ușa, erau mari, ușor peste proporțiile obișnuite. Îi plăcea asta; casa părea să se potrivească cu ocupanții ei.

Cornul îngust al lunii scălda casa în argint. Ramurile copacilor se loveau una de alta și scrîșneau în bătaia vîntului rece, care părea să fi uitat primăvara undeva în drumul lui.

Lui Jon nu-i era frig. La una dintre ferestrele de sus, prin geamul lustruit, cu ochiuri rombice și uimitor de clare, strălucea o lumînare singură. Aproape că-i putea simți căldura

de unde se afla. Flacăra era mică, liniştită, şi ardea cu lumină aurie. Ardea pentru el.

Ştia că flacăra mică ardea acolo de mai mult de opt ani, zi şi noapte. Fusese mereu acolo, fără să tremure şi să se stingă vreodată, de fiecare dată cînd reuşise să vină acasă în permisie, ca un simbol al credinţei în faptul că se va întoarce cu adevărat.

Aproape ajunsese, iar osteneala profundă care-i pîrjolea sufletul după atîţia ani de război începea să dispară, înlocuită de o bucurie tot mai mare. Şi asta pentru că de această dată nu mai trebuia să plece din nou.

Nedorind să trezească ocupanţii casei, împinse încet uşa de la intrare. Odată intrat, se opri ascultînd zgomotele liniştite ale căminului adormit şi respirînd aromele de ceară de albine şi de condimente, care pentru el însemnau acasă.

Urcă apoi cu paşi uşori scara care se găsea în faţa lui. Mîna îi aluneca uşor peste balustrada lustruită, şi îşi amintea de ziua pe care şi-o petrecuse şlefuind-o cu grijă. Nu reuşise să lucreze el însuşi la casă decît puţin, şi era construită mai toată de socrul lui, ajutat uneori de băieţii Jones, cînd se întîmpla să mai ajungă pe acasă în permisie, şi de Beth, care făcuse chiar mai mult decît ar fi trebuit. Era însă bucuros că existau părţi ale casei care purtau amprenta muncii lui, rod al mîinilor sale şi atenţiei cu care le lucrase.

Se opri la primul dormitor de pe partea dreaptă. Acolo se aflau două pătuţuri cu aşternuturi albe şi delicate. Fetele lui. Pierdu noţiunea timpului privindu-le, observînd toate schimbările şi cît crescuseră de cînd le văzuse ultima oară. Aveau şase şi patru ani! Doamne, unde zburaseră toţi acei ani? Privirea lui se întunecă, gîndindu-se cît pierduse, cîte lucruri pe care nu le va mai vedea. Erau clipele cînd buclele lor fine şi aproape albe se transformaseră în aur strălucitor; cînd trupuşoarele lor dolofane începuseră să se subţieze şi să se înalţe spre siluetele de fetiţe. Abia reuşea să se abţină să

nu le ia în brațe și să le strîngă aproape de el. Știa că ar scrînci și s-ar speria; de fiecare dată cînd venea acasă după ce lipsea mai multă vreme, le strîngea puțin cam prea tare.

Le lăsă să doarmă și se îndreptă către camera următoare, în care lumina lunii, ce se scurgea prin fereastră, lumina un mic leagăn. Cadwallader Leighton era mîndria bunicului său, care nici după nașterea celor două fete, pe care le adora, nu renunțase la speranța că fiica lui îi va aduce un nepot, și aproape că-și ieșise din piele de bucurie cînd auzise numele celui mai mic dintre nepoții săi.

Pînă la urmă bărbații Jones nu au fost invincibili în război. Pe David l-au pierdut la Valley Forge, iar văduva și copilul lui s-au mutat cu Cad și Mary.

Desigur, l-au pierdut și pe Brendan, al cărui nume nu a mai fost niciodată rostit în casa Jones. Jon știa că Beth primea uneori scrisori de la fratele ei, care era la Montreal, și găsise de lucru la catalogarea bibliotecii unei comunități de călugări. Brendan părea să fie mulțumit cu cărțile și liniștea.

Henry pierduse un picior la Princetown, și revenise acasă înăcrit și amărît, pierzîndu-și orice urmă de exuberanță și veselie.

Micul Cadwallader avea aproape un an, iar capul lui era acoperit cu șuvițe fine de păr castaniu deschis, care luceau aproape albe în lumina lunii. Avea pielea netedă și fără cusur, iar Jon nu putu rezista să nu-și treacă încet dosul unui deget peste obrazul lui bucălat. Ochișorii închiși își odihneau genele nemaipomenit de lungi pe obrajii albi. Jon știa că acei ochi erau mari, căprui, și în ei strălucea uimirea în fața lumii și conștiința faptului că este iubit.

Umerii lui Jon se clătinară ușor și el simți o picătură umedă alunecîndu-i din colțul ochiului. Nu-și văzuse fiul de aproape opt luni, și nu fusese niciodată acasă atunci cînd se născuseră copiii lui. Era însă mulțumit în adîncul sufletului că ei creșteau într-un loc unde libertatea era mai mult decît un simplu cuvînt.

Ieşind în hol, auzi foşnetul uşor al picioarelor goale pe podeaua din lemn lustruit.

— Jonathan? întrebă Beth nesigură.

Stătea în uşa dormitorului lor, în care dormise mult prea multe nopţi singură. Buclele bogate îi erau împrăştiate pe spate, iar cămaşa albă de noapte îi acoperea trupul sănătos şi puternic.

— Jonathan! strigă ea.

El nu-şi amintea cum ajunsese acolo, dar se trezi deodată cu ea în braţe, strîngîndu-l puternic şi tremurînd în timp ce el o îmbrăţişa.

— De data asta poţi rămîne? întrebă ea cu glasul înăbuşit de pieptul lui.

— Da, răspunse el răguşit. De data asta sînt acasă de-a binelea.

Apoi îi găsi buzele, iar sărutul lui avea aroma disperării, emoţiei şi sentimentelor ţinute prea mult timp în frîu. Buzele lui se înmuiară, iar limba se învîrtea în jurul limbii ei mergînd mai adînc, mai departe, mai mult. Avea nevoie de mai mult.

O prinse de talie şi o ridică dintr-o dată de la podea, ducînd-o înapoi spre dormitor, fără să-şi dezlipească trupul de al ei. Apoi o întinse pe pat şi se sprijini într-un braţ, coborînd-o cu celălalt şi ţinîndu-şi gura lipită de buzele ei.

Nu era timp pentru gesturi tandre. Se grăbea aproape înnebunit, ţinîndu-şi mereu buzele lipite de ale ei, ridicîndu-i în talie cămaşa de noapte şi desfăcîndu-se la pantaloni.

O atinse întîi uşor, asigurîndu-se că n-o va durea, şi o pătrunse apoi adînc, cu o mişcare puternică din şolduri, intrînd cît de mult putea.

Apoi rămase nemişcat. Nu mai avea de ce să se grăbească, pentru că se afla acolo unde simţea nevoia să fie. Era acum timp pentru mîngîieri şi pentru atingeri delicate, putea să-şi plimbe vîrful limbii peste umărul ei şi să sărute locul unde i se simţea pulsul bătînd, la baza gîtului. Era timp

pentru blîndețe și pentru tandrețe, pentru că acum era cu Beth, în ea, înconjurat de ea.

Pentru că era, în sfîrșit, acasă.

Se terminase. În sfîrșit, se încheiase complet. Soțul ei nu o va mai părăsi după numai cîteva zile de rai. Nu va mai rătăci în puterea nopții, leoarcă de sudoare, după coșmaruri pline de sînge. Nu-și va mai privi copiii dormind, întrebîndu-se dacă nu vor crește fără tată. Nu vor mai fi zvonuri despre lupte, care întunecau totul, lăsînd numai teama de gheață.

În sfîrșit se terminase. Jonathan se întorsese la ea.

Își puse palma peste curba prelungă a obrazului său, simțind pe mînă firele aspre de barbă, și îi ridică fața pentru a-l săruta.

Beth privi spre bărbatul aflat deasupra ei în întuneric, al cărui trup îl umplea pe al ei și a cărui prezență îi umplea inima. Chipul lui era luminat de lună și de flacăra tremurătoare și solitară a lumînării. Avea trăsăturile ascuțite, iar vitregiile războiului îl făcuseră și mai frumos. Era pe chipul lui forță, duritate și o extraordinară, dureroasă tandrețe.

Era cel mai frumos bărbat din lume.

Și era al ei.

Sfîrșit

O tentă. Simţea gâtul lui fierbinte şi moale pe obraz iar izul cald şi masculin de mosc îi umplea nările. Ştia că nu trebuie decât să scoată limba pentru a simţi gustul pielii aflate aşa ispititor de aproape.

Atingerea limbii umede în adâncitura gâtului era uşoară ca o părere. El gemu, conştient că acea simplă atingere era mai mult decât putea suporta.

Şi, deodată, se simţi sătul de toate. Sătul să-şi petreacă atât de mult timp prefăcându-se că este altcineva, încât nu mai avea idee cine este de fapt. Sătul de a-şi supraveghea fiecare cuvânt şi fiecare gest. Sătul să trăiască atât de aproape de hotarul morţii.

Personaje călăuzite de pasiuni mistuitoare, confruntări de mentalităţi între generaţii, totul pigmentat cu un erotism clocotitor, care se revarsă peste barierele duşmăniei dintre două popoare abia descleştate dintr-un război sângeros, iată ce oferă această carte cititorului care doreşte să evadeze din prozaicul cotidian şi să se refugieze într-un cadru romantic de la sfârşitul veacului al optsprezecelea.

Pe acest fundal are loc o tulburătoare idilă între doi tineri sortiţi a fi duşmani; uitând de legile războiului, de intrigi, sânge şi trădări, frumoasa Elisabeth şi pătimaşul John încheie cel mai vechi şi mai durabil armistiţiu din lume.

I.S.B.N. 973-96694-8-4

EDITURA ELIS

Lei 3250